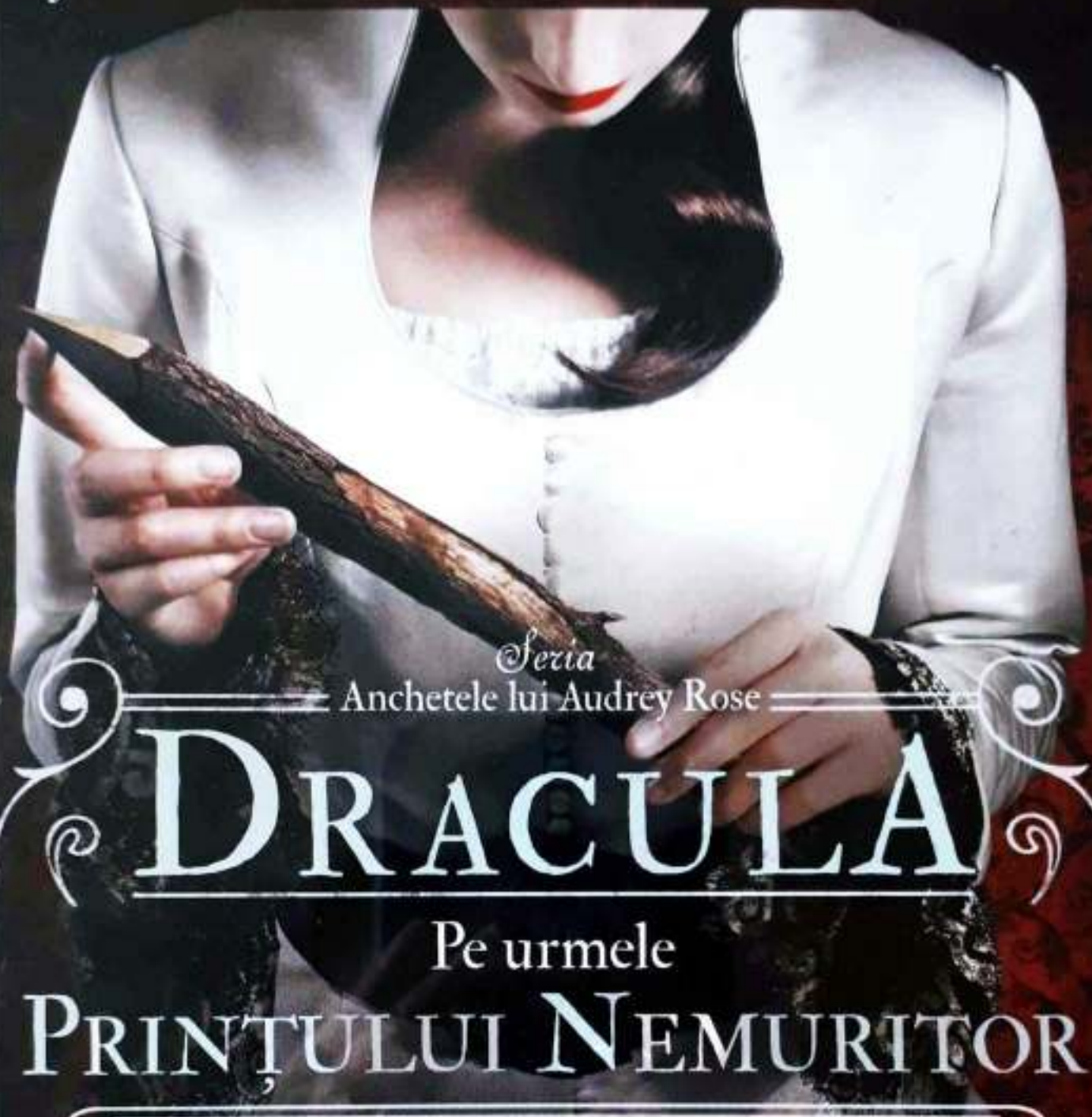

JAMES PATTERSON PREZINTĂ

Seria

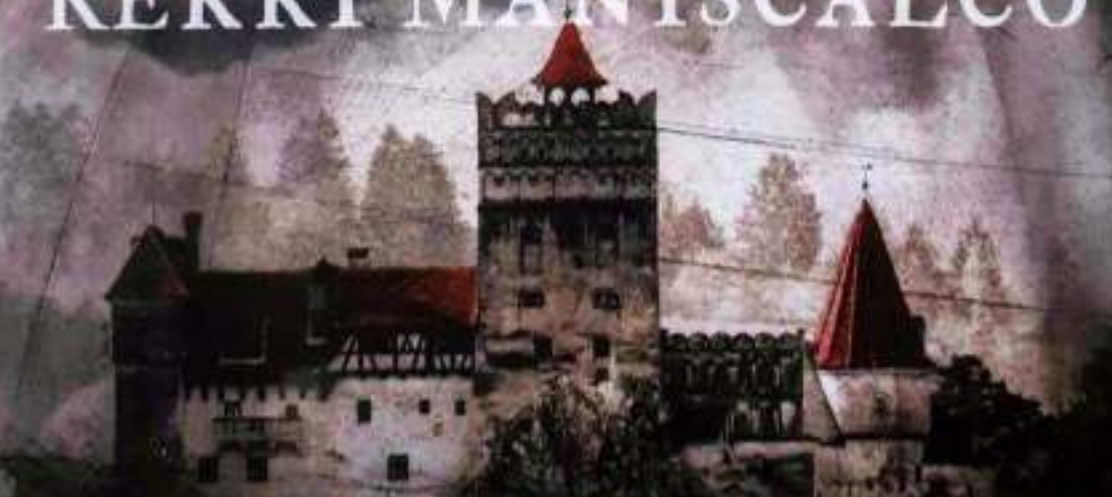
Anchetele lui Audrey Rose

DRACULA

Pe urmele

PRINȚULUI NEMURITOR

KERRI MANISCALCO

Bestseller New York Times

LEDA EDGE

După ce descoperă adevărata identitate a lui Jack Spintecătorul, nonconformista Audrey Rose își vindecă rănilor sufletești cufundându-se în studiu pe băncile Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală din România, găzduit de castelul Bran. Alături îi este fermecătorul și deopotrivă enervantul Thomas Cresswell, tovarășul ei de autopsii de la Londra. Călătoria în inima României, precum și șederea în fosta reședință a sângerosului Vlad Țepeș sunt tulburate de un șir de crime misterioase, pe care localnicii le atribuie Prințului Nemuritor. Mai curajoasă ca niciodată, Audrey Rose pornește în căutarea adevărului...

Din aceeași serie:

JACK SPINTECĂTORUL

Crimele din Whitechapel

„Aducând laolaltă istoria, romantismul, medicina legală, o eroină bătaioasă, un conflict care se desfășoară cu rapiditate, bande de criminali și ilustrații-document, Maniscalco îl atrage pe cititor într-o încântătoare aventură sângeroasă.”

Booklist

ISBN: 978-606-793-451-9

9 786067 934519

www.edituracorint.ro

LEDA EDGE
mystery

Partener media

KERRI MANISCALCO

Seria
Anchetele lui Audrey Rose

DRACULA
Pe urmele
PRINȚULUI NEMURITOR

LEDA EDGE

KERRI MANISCALCO

Seria

Anchetele lui Audrey Rose

DRACULA

Pe urmele

PRINTULUI NEMURITOR

Volumul al II-lea

Traducere din limba engleză de
OANA CHIȚU

CORINT
BOOKS

—2019—

*Mamei și tatei,
pentru că mi-au arătat că
între paginile cărților se găsesc nenumărate aventuri.*

*Și surorii mele,
pentru că m-a însoțit în toate călătoriile mele misterioase,
reale și imaginate.*

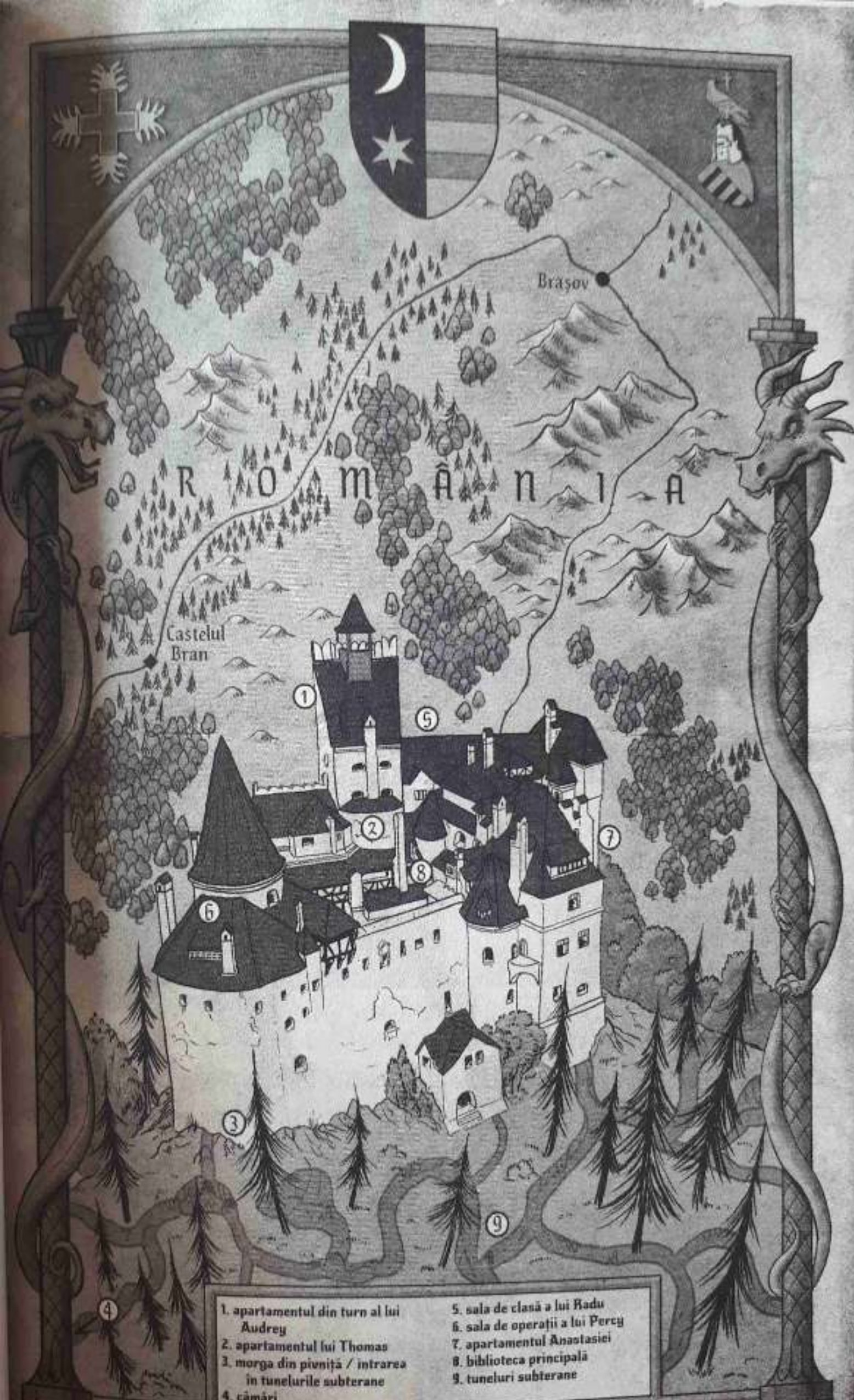
*Trufașă moarte, ce ospăț gătești în veșnicu-ți celar,
de-ai doborât*

*Atâția principi, cu o lovitură
Atât de sângeroasă, la pământ?¹*

William Shakespeare, *Hamlet*, actul V, scena 2

---

¹ William Shakespeare, *Hamlet*, trad. Ion Vinea, Editura Univers, 1971 (n. red.).

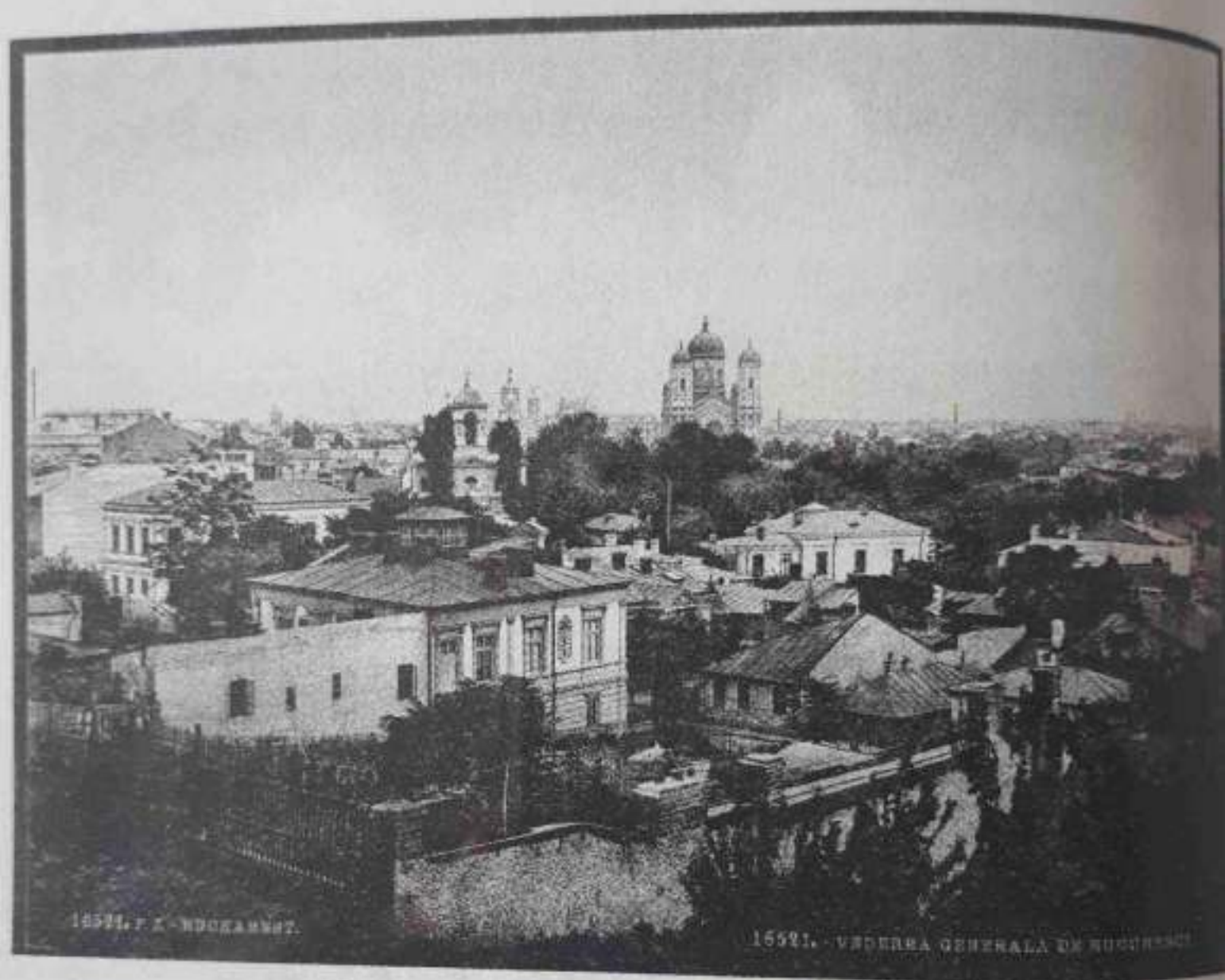

Castelul
Bran

Braşov

R O M Â N I A

1. apartamentul din turn al lui Audrey
2. apartamentul lui Thomas
3. morga din pivniță / intrarea în tunelurile subterane
4. camere
5. sala de clasă a lui Radu
6. sala de operații a lui Percy
7. apartamentul Anastasiei
8. biblioteca principală
9. tuneluri subterane

1890. P. Z. - BUCUREȘTI.

1890. - VEDEREA GENERALĂ DE BUCUREȘTI

București, 1890, vedere generală.

FANTOME DIN TRECUR

Orient Express

Regatul României

1 decembrie 1888

Trenul nostru își croia drum, scrâșnind, de-a lungul liniilor ferate care duceau spre colții albi ai munților Carpați. Din locul în care ne aflam, undeva în afara Bucureștiului, capitala României, culmile erau de culoarea unor vânătăi trecute.

Judecând după cantitatea generoasă de ninsoare, munții erau, pesemne, la fel de reci ca un trup mort. Iar asta era un gând fermecător pentru o dimineață cu vreme crâncenă.

Un genunchi lovi *iar* latura din lemn sculptat a peretelui despărțitor din cușeta mea personală. Am închis ochii, rugându-mă ca tovarășul meu de drum să adoarmă la loc. Încă un tremur nervos al picioarelor lui lungi mi-ar fi destrămat calmul. Mi-am lipit capul de scaunul cu spătar înalt, din pluș, concentrându-mă la catifeaua moale și nu la dorința de a-mi înfige acul pălăriei în piciorul lui, care se bâțâia cu neobrăzare.

Simțindu-mi în sfârșit enervarea crescândă, domnul Thomas Cresswell și-a schimbat poziția pe scaun și a început să bată cu degetele înmănușate în pervazul ferestrei din compartimentul nostru. De fapt, era compartimentul *meu*. Thomas avea propria cabină, dar insista să-și petreacă fiecare oră din zi în compania mea, în eventualitatea că un ucigaș în serie avea să urce în tren și să dezlănțuie un carnagiu.

Cel puțin asta era povestea ridicolă pe care Thomas o turnase însoțitoarei noastre, doamna Harvey, femeia drăguță și cu părul argintiu care se îngrijise de el pe vremea când locuia în apartamentul din Piccadilly, Londra. Momentan, doamna Harvey se bucura de a patra rundă de moțăială de când începuse ziua, ceea ce era cu adevărat o ispravă, căci nu trecuse mult de la ivirea zorilor.

Tata căzuse bolnav în timpul șederii la Paris, așa că pusese deopotrivă încrederea lui și virtutea mea în mâinile doamnei Harvey și ale lui Thomas. Faptul acesta demonstra irevocabil respectul pe care tata i-l acorda lui Thomas și felul extrem de convingător în care prietenul meu putea deveni cel mai inocent și mai fermecător om din lume când era nevoie.

Brusc, mâinile mi s-au încălzit în mânuși. Alungându-mi senzația asta din minte, atenția mi-a lunecat de la părul castaniu-închis al lui Thomas și de la paltonul lui impecabil croit, la jobenul abandonat și la ziarul românesc. Studiasem suficient de mult limba cât să înțeleg, în mare parte, despre ce era vorba. Titlul era următorul: *S-A ÎNTORS PRINȚUL NEMURITOR?* În apropiere de Brașov – chiar locul spre care călătoream –, fusese găsit un trup cu un țărnuș înfipt în inimă, făcându-i pe superstițioși să creadă imposibilul: voievodul român Vlad Drăculea, zis și Dracula, mort de secole, era, de fapt, viu. Și ieșise la vânătoare.

Știrea era o prostie menită să bage frica în oameni și să vândă gazeta. Nu existau ființe nemuritoare. Oamenii în carne și oase erau adevărații monștri, iar aceștia puteau fi răpuși cu ușurință. Până și Jack Spintecătorul sângerase ca toți oamenii. Deși ziarele susțineau că încă bântuia prin ceața londoneză. Unele gazete pretindeau chiar că ar fi plecat în America.

Măcar dacă ar fi fost adevărat...

Un junghi din nefericire prea bine cunoscut mi-a cuprins deodată pieptul, tăindu-mi respirația. Mereu păteam asta când

mă gândeam la cazul Spintecătorului, iar amintirile pe care mi le trezea erau cumplite. Când mă uitam în oglindă, vedeam aceeași ochi verzi și aceeași buze roșii; urmele evidente ale originii indiene a mamei și ale nobleței tatălui. Pentru un ochi străin, încă eram o fetișcană voioasă de șaptesprezece ani.

Totuși, sufletul meu fusese puternic zdruncinat. Mă întrebam cum de puteam arăta așa de teafără și de liniștită, când înăuntrul meu se dezlănțuise o furtună.

Unchiul simțise schimbarea din mine, observând greșelile copilărești pe care, în ultimele zile, le tot făcusem în laboratorul lui. Ba uitasem să curăț lamele cu acid fenic, ba ignorasem să prelev specimene. O dată, rupsesem pielea rece ca gheața, deși, de obicei, operam cu precizie cadavrele aliniat pe masa lui de examinare. Unchiul nu spusese nimic, dar știam că era dezamăgit. Se presupunea că ar trebui să am o inimă de piatră în fața morții. Poate că, până la urmă, nu eram făcută pentru o carieră în domeniul medicinei legale.

Tap. Tap-tap-tap. Tap.

Am scrâșnit din dinți în timp ce Thomas bătea darabana în ritmul roților de tren. Era de-a dreptul incredibil cum de izbutea doamna Harvey să doarmă cu toată larma din jur. Cel puțin, Thomas reușise să mă tragă afară din prăpastia aceea a emoțiilor. Emoții prea tăcute și prea tulburi. Stătătoare și putrede ca apa unei mlaștini locuite de creaturi cu ochi roșii ce înotau în străfunduri. Aceasta era o imagine care se potrivea bine locului spre care ne îndreptam.

Curând, aveam să coborâm la București, înainte de a ne continua drumul cu trăsura spre castelul Bran, sediul Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală, așa cum era numit în română. Doamna Harvey avea să-și petreacă o noapte sau două în Brașov, înainte de a se întoarce la Londra. O parte din mine dorea nespus să meargă cu ea, deși nu aș fi recunoscut niciodată asta în fața lui Thomas.

Deasupra cabinei noastre, un candelabru opulent se legăna în ritmul trenului. Cristalele lui zornăiau lovindu-se unul de celălalt, acompaniind bătaile sacadate ale lui Thomas. Alungându-mi gândurile sâcâitoare din minte, am privit lumea de afară dispărând în rotocoalele de aburi și printre crengile ce șfichiuiu aerul. Ramurile desfrunzite erau îmbrăcate într-o mantie înghețată și albă, iar reflexiile lor tremurau pe albastrul atât de lustruit, că semăna cu abanosul trenului nostru de lux, în timp ce vagoanele din față se înclinau înainte, pe șine, tăind ținutul presărat cu promoroacă.

Mi-am apropiat fața de geam și mi-am dat seama că ramurile nu erau acoperite de zăpadă, ci de gheața ce se aprindea, practic, ca o flacără în lumina orbitoare, portocalie și roșiatică a zorilor. Priveliștea era așa de liniștitoare, că aș fi putut să uit... Lupi! M-am ridicat așa de brusc, încât Thomas a sărit de pe scaunul lui. Doamna Harvey sforăia tare. Sunetul aducea cu un mârâit. Am clipit și creaturile au dispărut, înlocuite de ramurile ce se legănau în timp ce trenul pufăia mai departe.

Ceea ce luasem eu drept colți lucitori nu erau decât ramuri înghețate. Am răsuflet ușurată. Mi se păruse că aud urlete fantomatice toată noaptea. Acum aveam vedenii.

— O să-mi... întind oasele puțin.

Thomas și-a ridicat sprâncenele lui negre, mirându-se, fără îndoială, sau, mai degrabă, admirând felul meu direct de a ignora eticheta. S-a înclinat în față, dar înainte de a apuca să-și ofere compania sau să o trezească pe însoțitoarea noastră, m-am îndreptat spre ușă și am deschis-o.

— Am nevoie de câteva momente. Singură!

Thomas a rămas cu ochii ațintiți la mine mai mult decât ar fi fost necesar, înainte de a-mi răspunde.

— Încearcă să nu-mi duci prea mult dorul, Wadsworth!

Thomas s-a așezat la loc, doar ușor dezamăgit, înainte ca înfățișarea lui să-și reia mina jucăușă. Ochii lui nu păreau însă cuprinși de bună dispoziție.

— Deși s-ar putea să-ți fie imposibil. Mie unul mi-e foarte dor de mine atunci când dorm.

— Ce-ai spus, dragă? a întrebat doamna Harvey, clipind în spatele ochelarilor.

— Am zis că ar trebui să încerci să numeri oi.

— Am adormit iar?

Am profitat de confuzie și am închis ușa în urma mea, prinzându-mi rochia. Nu voiam ca Thomas să-mi vadă expresia, pe care încă nu izbuteam să o ascund prea bine în prezența lui.

Am pornit la întâmplare pe coridorul îngust, nepăsătoare la grandoarea trenului, în timp ce-mi croiam drum spre vagonul-restaurant. Nu puteam sta aici prea mult timp neînsoțită, dar aveam nevoie de o clipă de libertate. Aveam nevoie să fug, măcar de propriile gânduri și griji.

Săptămâna trecută o văzusem pe verișoara mea, Liza, urcând scările casei în care locuiam. Ar părea un lucru normal, doar că ea plecase la țară cu câteva săptămâni în urmă. După câteva zile, se întâmplase ceva mult mai înspăimântător. Mi se păruse că văd un cadavru din laboratorul unchiului înclinându-și capul spre mine. Privirea lui neclintită fixase cu dojană bisturiul din mâna mea, în timp ce din gură îi ieșeau viermi ce cădeau pe masa de examinare. Când am clipit, totul a revenit la normal.

Adusesem cu mine, în călătorie, mai multe jurnale medicale, dar nu avusesem ocazia să caut informații despre simptomele mele, din moment ce Thomas mă studia tot timpul. Îmi spusese că trebuia să-mi înfrunt jalea, însă eu nu mă simțeam pregătită să redeschid rana. Poate că aveam să o fac, într-o zi.

Câteva compartimente mai încolo, zgomotul făcut de o ușă care se deschidea m-a adus cu picioarele pe pământ. Un bărbat frezat după ultima modă a ieșit din cameră, traversând rapid coridorul. După felul în care îi cădea pe umerii lați, costumul lui de culoarea cărbunelui era făcut dintr-un material scump. Când omul și-a tras un pieptăn din argint din redingotă, aproape că am țipat. Ceva s-a răsucit în mine așa de violent, încât mi s-au înmuiat genunchii.

Nu era cu puțință! Doar murise cu câteva săptămâni bune în urmă, în acel accident oribil. Minteaa mea își dădea seama că era imposibil să fie el omul ce-mi răsărise în cale, cu părul lui perfect aranjat și hainele asortate, însă inima refuza să mă asculte.

Mi-am strâns rochia crem în pumni și am fugit. Aș fi putut recunoaște pașii aceia oriunde. Știința era incapabilă să explice puterea iubirii sau a speranței. Nu existau formule sau deducții pentru a înțelege, indiferent ce susținea Thomas cu privire la știință și la caracterul omenesc.

Bărbatul și-a ridicat pălăria spre pasagerii care se așezaseră la ceai. Nu eram decât pe jumătate conștientă de privirile mirate ale oamenilor, în timp ce tropăiam în urma lui. Propriu-mi joben înalt era înclinat într-o parte.

Omul s-a apropiat de ușa fumoarului, oprindu-se un moment pentru a smuci ușa ce ducea afară înainte de a-și continua drumul dintre vagoane. Fumul s-a strecurat din încăpere și s-a amestecat cu un suflu rece de aer. Mirosul era suficient de puternic cât să-mi facă măruntaiele să se revolte. Am întins mâna, întorcându-l pe bărbat spre mine, gata să-mi arunc brațele în jurul gâtului său și să plâng. Întâmplările de luna trecută nu fuseseră decât un coșmar. Fratele...

— *Domnișoară?*¹

---

¹ În română, în original. (n.tr.)

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Frizura și hainele nu aparțineau persoanei pe care mi-o imaginasem eu. Mi-am șters prima lacrimă ce apucase să-mi alunece pe obraji, fără să-mi pese că îmi întindeam creionul cu care obișnuiam acum să-mi conturez ochii.

Omul a ridicat un baston cu cap de șarpe, mutându-l în cealaltă mână. Nici măcar nu ținuse un pieptăn. Începeam să nu-mi mai dau seama bine ce era real și ce nu. Am făcut un pas în spate, conștientă brusc de sunetele înăbușite ale conversațiilor din vagonul din urmă. Clinchetul ceștilor, accentele amestecate ale călătorilor din toată lumea creșteau în pieptul meu. Panica mă făcea să respir mai greu decât corsetul care-mi strângea coastele.

Am gemut, încercând să inspir suficient aer, cât să-mi calmez nervii agitați. Zornăiturile și râsetele s-au preschimbat într-un țipăt ascuțit. O parte din mine își dorea ca zgomotul să înghită pulsul ce-mi bubuia în cap. Mi se făcea rău.

— Sunteți bine, *domnișoară*? Păreți...

Am râs, nepăsându-mi că omul s-a tras deodată înapoi din cauza reacției mele neașteptate. Oh, dacă exista cumva o ființă superioară, sunt sigură că în acele momente se distra pe socoteala mea! În cele din urmă, mi-am dat seama că omul mi se adresase în română. Bărbatul nu era nici măcar englez. Vorbea română. Iar părul lui nu era deloc blond. Era castaniu-deschis.

— *Scuze*¹, am zis, forțându-mă să mă calmez, cu o scuză slabă și o înclinare ușoară din cap. V-am confundat cu altcineva.

Înainte să mă fac și mai mult de râs, mi-am pus bărbia în piept și m-am retras repede spre vagonul meu. Mi-am ținut capul în pământ, ignorând șoaptele și chicotele, deși auzeam destule.

¹ În română, în original. (n.tr.)

Trebuia să-mi revin înainte de a da iar ochii cu Thomas. Preferasem să-l ignor, însă îi zărisem îngrijorarea ridându-i fruntea, grija pe care o puneă în felul în care mă tachina sau mă enerva. Știam precis ce încerca el să facă de fiecare dată când se juca cu nervii mei. După lucrurile prin care trecuse familia mea, orice gentleman m-ar fi tratat ca pe o păpușă de porțelan, ușor de spart și părăsită pentru că era stricată. Thomas însă nu era ca alți tineri.

Am ajuns prea repede în dreptul compartimentului meu, așa că mi-am îndreptat spatele. Era momentul să port masca rece a omului de știință. Lacrimile mi se uscaseră, iar inima-mi era acum un pumn strâns în piept. Am inspirat și am expirat. Jack Spintecătorul nu avea să se mai întoarcă niciodată. Acesta era adevărul.

Nu exista niciun criminal în serie în acel tren. Acesta era un alt fapt bine știut.

Toamna Terorii se încheiase luna trecută.

Lupii nu vânau, mai mult ca sigur, niciun pasager din Orient Express.

Dacă nu aveam grijă, aș fi putut începe să cred că Dracula se trezise din morți.

Am inspirat încă o dată adânc înainte să trag de ușă, alungând toate gândurile despre prinți nemuritori chiar în timp ce intram în compartiment.

DOI

NEMURITORUL PREAIUBIT

Orient Express

Regatul României

1 decembrie 1888

Thomas își ținea ochii ațintiți pe fereastră. Degetele lui îmbrăcate în mănuși de piele încă băteau darabana în acel ritm iritant. *Tap. Tap-tap-tap. Tap.*

În mod deloc surprinzător, doamna Harvey își odihnea ochii încă o dată. Sforăitul ei molcom indica faptul că adormise în timpul celor câteva minute în care lipsisem. M-am uitat la tovarășul meu, însă Thomas fie era căzut pe gânduri, fie, cel mai probabil, s-a prefăcut că nu mă observă în timp ce m-am strecurat pe scaunul din fața lui. Profilul său era un studiu de linii și unghiuri perfecte întoarse, cu grijă, spre lumea înghețată de afară. Știam că Thomas îmi simțise privirea. Gura lui era puțin prea curbată într-un zâmbet satisfăcut ca să fie doar din cauza unor gânduri aiurea.

— Trebuie neapărat să bați așa de enervant din degete, Thomas? am întrebat. Mă scoate din minți, ca pe unul dintre personajele nefericite ale lui Poe. Plus că n-ar fi exclus să îi dai coșmaruri sărmanei doamne Harvey.

Thomas s-a întors la mine. Preț de o clipă, ochii lui de un căprui profund s-au oprit asupra mea. Era privire aceea – caldă și primitoare ca un petic de soare într-o zi rece de toamnă – care

anunța necazuri. Îi vedeam parcă mintea jonglând cu obrăznicile, în timp ce gura lui s-a curbat și mai mult în sus. Zâmbetul strâmb făcea loc unor gânduri pe care mătușa Amelia le-ar fi găsit pe deplin indecente. Iar felul în care privirea lui a căzut pe buzele meu mi-a confirmat că Thomas era conștient de ceea ce făcea. Diavolul!

— Poe? O să-mi scoți inima din piept și o să o așezi sub patul tău, Wadsworth? Trebuie să recunosc, nu e tocmai maniera ideală de a ajunge în dormitorul tău.

— Pari îngrozitor de sigur de abilitatea ta de a fermeca orice alte ființe în afară de șerpi.

— Recunoaște! Ultimul nostru sărut a fost de-a dreptul palpitant.

Thomas s-a înclinat în față, apropiindu-și de mine frumosul lui chip. Însoțitoarea ar fi putut să nici nu existe. Inima mi-a luat-o la goană când am observat petele mici din irisurile lui. Erau ca niște sori mărunți, din aur, ce mă atrăgeau cu razele lor fermecate.

— Spune-mi că nu visezi să te sărut iar!

Privirea mea a trecut iute peste chipul lui luminat de speranță. Adevărul era că, în ciuda tuturor evenimentelor macabre ce avuseseră loc luna trecută, visam, într-adevăr, la o altă întâlnire romantică. Asta mă făcea cumva să simt că trădam nepermis de mult perioada mea de doliu.

— Primul și ultimul sărut! i-am amintit. De vină a fost adrenalina ce-mi curgea prin vine, după ce aproape că am murit din cauza tâlharilor acelora, nu puterea ta de convingere.

Un zâmbet drăcesc i-a ridicat complet colțurile buzelor.

— Dacă mai găsesc o situație periculoasă în care să ne găsim amândoi, te-aș ispiti din nou?

— Știi, îmi plăceai mai mult când nu vorbeai.

— Ah - Thomas s-a lăsat în scaun, inspirând adânc -, mă placi oricum!

Am încercat din răspuțeri să-mi ascund zâmbetul. Ar fi trebuit să știu că nemernicul avea să găsească o cale de a întoarce conversația noastră spre subiecte atât de indecente! De fapt, eram chiar surprinsă că durase așa de mult să devină iar vulgar. De la Londra la Paris călătoriserăm alături de tata, care voise să ne vadă urcați în impresionantul *Orient Express*, iar Thomas se purtase ca un gentleman fermecător tot drumul. Abia dacă îl recunoșteam, în timp ce conversa tihnit cu tata, în fața unei căni cu ceai și a farfuriei cu biscuiți. Dacă nu i-aș fi observat zâmbetul ștrengar pe care-l ația când nu se uita tata sau liniile cunoscute ale obrazilor lui fermi, aș fi putut afirma că era un impostor. Nu era chip ca acest Thomas Cresswell să fie unul și același cu băiatul enervant de inteligent care-mi devenise drag toamna trecută.

Mi-am împins o șuviță de păr negru după ureche și mi-am aruncat iar privirea pe fereastră.

— Atunci tăcerea ta înseamnă cumva că ieși în considerare un alt sărut?

— Nu poți deduce răspunsul, Cresswell?

Mi-am ațintit ochii asupra chipului lui, ridicând provocator o sprânceană, până ce Thomas a dat din umeri și a continuat să bată cu degetele înmănușate în pervaz.

Acest Thomas reușise, de asemenea, să-l convingă pe tata, formidabilul lord Edmund Wadsworth, să-mi permită să mă înscriu alături de el la cursurile Institutului Național de Criminalistică și Medicină Legală din România. Acesta era un fapt pe care încă nu-l puteam înțelege; era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Chiar dacă, iată, mă aflam în trenul ce mă ducea spre academie.

Ultima săptămână petrecută la Londra se rezumase la probe pentru rochii și pregătirea bagajelor. Asta însemna că Thomas și tata avuseseră la dispoziție mult prea mult timp să se cunoască.

Atunci când tata m-a anunțat că, din cauza bolii lui, Thomas avea să mă însoțească la Institut alături de doamna Harvey, mai că m-am înecat cu supa, în timp ce Thomas mi-a făcut cu ochiul pe deasupra farfuriei lui. Abia dacă avusesem timp să dorm noaptea, darămite să analizez relația ce înflorea între enervantul meu amic și de obicei inflexibilul meu tată. Eram nerăbdătoare să părăsesc casa cumplit de tăcută ce adăpostea mult prea multe fantome din trecutul recent, un fapt pe Thomas îl cunoștea bine.

— Visezi la un bisturiu nou sau te uiți așa doar ca să mă vrăjești? a întrebat Thomas, smulgându-mă din capcana gândurilor mele triste.

Buzele lui au tresăltat când mi-a zărit încruntătura, însă Thomas era destul de isteț ca să nu-și desăvârșească rânjetul.

— Ah! Ai o dilemă emoțională! Favoritele mele...

L-am urmărit în timp ce îmi analiza expresia feței, pe care încercam din răputeri să mi-o controlez, mânușile din satin cu care mă tot jucam și felul rigid în care ședeam și care nu avea nimic de-a face cu corsetul ce-mi strângea talia sau cu bătrâna ce-mi ocupa o mare parte din canapea.

Privirea lui Thomas s-a ațintit asupra mea, sinceră și plină de compasiune. Pe chipul lui se contopeau nenumărate promisiuni și dorințe. Intensitatea sentimentelor lui era suficient de mare cât să mă facă să tremur.

— Ai emoții din cauza cursurilor? O să-i vrăjești, Wadsworth!

Simțeam un soi de ușurare superficială văzând cum, uneori, Thomas interpreta cu totul greșit adevăratele mele sentimente. Mai bine să-l las să creadă că tremurul se datora complet emoțiilor și nu interesului său din ce în ce mai crescut pentru încheierea unei logodne. Thomas îmi mărturisise iubirea lui, însă, așa cum se întâmpla cu multe lucruri în ultima vreme, mă îndoiam că acest fapt putea fi real. Poate că doar se simțea legat de mine din milă...

Am atins nasturii de pe laturile mânușilor.

— Nu, nu prea.

Fruntea lui s-a arcuit, dar nu a mai zis nimic. Mi-am îndreptat atenția înapoi la fereastră și la lumea stearpă de afară. Îmi doream să mă mai pot pierde o vreme în pustietate.

Conform cărților pe care le citisem în marea bibliotecă a tatei, institutul spre care ne îndreptam își avea sediul într-un castel ce părea mai degrabă sinistru, cocoțat pe vârfurile greoase ale munților Carpați. Urma să fim foarte departe de casă sau de civilizație dacă s-ar fi întâmplat ca vreunul dintre noii colegi să ne fie ostil. Sexul meu avea să fie cu siguranță judecat ca o slăbiciune printre colegii bărbați; și-apoi, ce s-ar fi ales de mine dacă, odată ajunși acolo, Thomas decidea brusc să rupă prietenia noastră? Poate că avea să descopere ce bizar era pentru o tânără să despice morții și să le smulgă organele de parcă ar fi niște pantofi noi, numai buni de probat. Toate acestea nu contaseră cât ne făcuserăm amândoi ucenicia în laboratorul unchiului meu. Dar era posibil ca părerea studenților de la prestigiosul Institut Național de Criminalistică și Medicină Legală să nu fie la fel de progresistă.

Nici pentru un bărbat nu era tocmai cuviincios să ciopârțească morți, darămite pentru o fată de familie bună. Dacă Thomas mă lăsa singură la școală, aveam să mă prăbușesc într-o prăpastie atât de adâncă, încât mă temeam că nu aș mai fi putut să ies la suprafață.

Fetei bune, de societate, din mine îi venea greu să recunoască, însă gesturile lui curtenitoare mă țineau pe linia de plutire într-o mare de emoții contradictorii. Pasiunea și iritarea erau două flăcări, iar focul era viu și țrosnea cu putere. Focul respira. Jalea era un petic de nisip mișcător; cu cât mă zbăteam mai mult, cu atât mă trăgea mai repede în străfundurile lui. Preferam să ard, decât să fiu îngropată de vie. Deși simplul gând de a mă afla într-o postură compromițătoare cu Thomas îmi aprindea obraji.

— Audrey Rose! a început Thomas, jucându-se cu manșetele paltonului și trecându-și apoi o mână prin părul brunet, un gest străin de prietenul meu arogant.

Doamna Harvey s-a foit, dar nu s-a trezit, deși, pentru prima dată în timpul călătoriei, îmi doream să o facă.

— Da?

Mi-am îndreptat și mai bine spatele, făcând din balenele corsetului meu un soi de armură. Thomas îmi spunea pe numele mic doar dacă era pe cale să se întâmple ceva cumplit. În timpul unei autopsii, cu câteva luni în urmă, ne prinseserăm într-un soi de bătălie a creierelor – pe care, la momentul acela, crezusem că o câștigasem, deși acum nu mai eram așa de sigură – și-i dădusem voie să mi se adreseze cu numele de familie. Era un privilegiu pe care și el mi-l acordase și un lucru pe care îl regretam ocazional, când îmi spunea Wadsworth în public.

— Ce-i?

L-am privit pe Thomas, în timp ce el a inspirat de câteva ori adânc, iar atenția mi-a fost atrasă de îmbrăcămintea lui frumos croită. Era dichisit cu ocazia sosirii noastre. Costumul de culoarea cerului nopții era croit pe trup, într-un fel care te făcea să te oprești pe loc și să admiri atât haina, cât și omul. Am dat să reîncep jocul cu nasturii mănușilor, dar m-am abținut.

— Vreau să-ți spun ceva, a zis el, fâțâindu-se în scaun. Cred că... e cinstit să-ți mărturisesc asta înainte de a ajunge la destinație.

Genunchiul lui s-a ciocnit iar de panoul din lemn și a ezitat. Poate că Thomas își dăduse deja seama că prietenia lui cu mine avea să-i ridice probleme. Mi-am făcut curaj pentru a primi vestea ce avea să rupă iute orice legătură care mă mai lega de realitate. Nici prin gând nu-mi trecea să-i cer să-mi fie prieten. Chiar dacă asta avea să mă omoare. M-am concentrat la respirația mea, numărând secunde. Bunica zicea că expresia

„Renumiți pentru încăpățânarea lor” ar fi trebuit inscripționată pe mormintele tuturor celor din familia Wadsworth. Nu puteam decât să fiu de acord.

Mi-am ridicat bărbia. Uruiul roților de tren număra acum fiecare bătaie răsunătoare a inimii mele, ce-mi pompa furios în vene. Am înghițit de câteva ori. Mi-era teamă că aveam să vomit pe Thomas și pe costumul lui frumos dacă nu vorbea mai repede.

— Wadsworth! Sunt sigur că tu... poate că ar trebui...

Thomas a clătinat din cap și a râs.

— M-ai prins de-a binelea în mrejele tale. O să mă trezesc compunând sonete și că-ți fac ochi dulci.

Vulnerabilitate i-a pierit brusc de pe chip, ca și cum Thomas s-ar fi oprit din căderea de pe o stâncă. Și-a dres glasul. Vocea lui a răsunat mai blând decât cu o clipă în urmă.

— Ceea ce nu e tocmai oportun, din moment ce veștile mele sunt... Ei bine, s-ar putea să fie puțin... surprinzătoare.

M-am încruntat. Nu aveam nici cea mai mică idee despre ce urma să spună mai departe. Fie avea să ne declare prietenia de nezdruncinat, fie avea să o rupă definitiv. M-am pomenit că strângeam marginile scaunului, iar palmele mânușilor mele de satin erau umede.

Thomas s-a înclinat în față, pregătindu-se.

— Tatăl mamei mele...

Ceva masiv s-a lovit de ușa compartimentului nostru, iar forța impactului aproape că a crăpat lemnul. Sau cel puțin așa mi s-a părut – ușa noastră grea era închisă, pentru a bloca zgomotele din vagonul-restaurant învecinat. Doamna Harvey, Dumnezeu să o binecuvânteze, încă dormea.

Nu am îndrăznit să respir, așteptând să aud și alte sunete. Când nu s-a mai auzit nimic, m-am ridicat, înaintând un pic în cabină. Am uitat complet de mărturisirea lui Thomas. Inima îmi bătea de două ori mai repede decât era normal. Mi-am

imaginat cadavre înviate din morți ce băteau la ușa noastră în speranța de a ne bea sângele și... nu. Mi-am silit mintea să gândească limpede. Vampirii nu existau.

Poate că fusese doar un om care băuse prea multe pahare. Sau poate un cărucior cu desert sau cu ceai, ce-i scăpase unui ospătar din mâini. Presupuneam că era posibil chiar ca o tânără să-și fi pierdut echilibrul din cauza mișcării trenului.

Am expirat și m-am așezat la loc. Trebuia să nu-mi mai fac atâtea griji din cauza criminalilor ce s-ar fi putut ascunde în noapte. Deveneam obsedată de faptul că fiecare umbră se putea dovedi a fi un demon însetat de sânge, când, de fapt, nu era decât absența luminii. Eram, totuși, fiica tatălui meu.

Un alt obiect s-a lovit de pereții din afara compartimentului. A urmat un strigăt înăbușit și apoi tăcere. Părul de pe gât mi s-a ridicat înfiorat, în timp ce sforăitul doamnei Harvey nu făcea decât să adauge un plus de macabru atmosferei tensionate.

— Ce, Doamne, iartă-mă? am șoptit tulburată, blestemându-mă că-mi împachetasem bisturiile într-un cufăr inaccesibil.

Thomas a ridicat un deget la buze, apoi a arătat spre ușă, anticipând și alte mișcări. Am rămas așa, în timp ce secundele au trecut chinuitor de tăcute. Fiecare ticăit al ceasului părea o lună agonizantă. Nu mai rezistam. Inima mea era gata să-mi iasă din piept. Liniștea era mai înfricoșătoare decât orice, în timp ce secundele se preschimbau în minute. Am stat așa, cu privirea ațintită asupra ușii, așteptând. Mi-am închis ochii, rugându-mă ca nu cumva să mă pomenesc iar în toiul unui coșmar.

Un țipăt a sfâșiat aerul și mi-a înghețat măduva în oase. Uitând de buna cuviință, Thomas s-a întins spre mine, din partea cealaltă a compartimentului, iar doamna Harvey s-a trezit, în cele din urmă. Pe când Thomas îmi ținea mâinile într-ale lui, am înțeles că mintea nu-mi juca feste. Ceva foarte întunecat și foarte... real se afla cu noi în tren.

TREI

MONȘTRI ȘI DANTELE

Orient Express

Regatul României

1 decembrie 1888

Am sărit în picioare, privind pe fereastră, iar Thomas a făcut la fel. Lumina soarelui păta lumea metalică în tonuri sumbre de cenușiu, de verde și de negru, pe când astrul se ridica deasupra orizontului.

— Rămâi aici cu doamna Harvey! a zis Thomas.

M-am uitat la el. Dacă avea impresia că urma să stau cu mâinile în sân în timp ce el pleca să investigheze situația, atunci era evident că Thomas era mai tulburat decât mine.

— De când mă crezi vreo incapabilă?

Am întins mâna și am tras de ușa compartimentului cu toată forța. Blestemata nici nu s-a clintit. Mi-am aruncat cât colo pantofii de călătorie și mi-am luat avânt, hotărâtă să smulg ușa din balamale dacă era necesar. Nu aveam de gând să mai rămân prizoniera acelei frumoase cuști nici măcar o clipă, indiferent ce ne aștepta dincolo.

Am încercat iar, dar ușa a refuzat să se deschidă. Așa era și în viață; cu cât te zbăteau mai mult, cu atât lucrurile deveneau mai dificile. Aerul mi s-a părut deodată prea greu de respirat. Am tras și mai tare. Degetele mele fine îmi alunecau de pe stratul încă și mai fin de aur. Respirația mi s-a poticnit în piept, oprită de balenele corsetului.

Eram cuprinsă de o dorință arzătoare de a-mi smulge hainele incomode; la naiba cu normele societății! Trebuia să ies. Imediat! Thomas a ajuns lângă mine într-o clipită.

— Nu... te cred... vreo incapabilă, a spus el, încercând să deschidă ușa, odată cu mine.

Mănușile lui din piele îi permiteau să aibă ceva mai mult control asupra stratului lunecos de aur.

— Aș vrea să fiu eroul, măcar o dată. Sau cel puțin să mă prefac. Tu... mă salvezi... de fiecare dată. Mai trage o dată, la trei, da? Unu, doi, trei!

Am reușit să crăpăm amândoi ușa, iar eu m-am aruncat prin deschizătură, pe coridor, fără să-mi pese de cum trebuie să fi arătat în fața pasagerilor care se holbau și care s-au îndepărtat de mine. Pesemne că eram o priveliște mult mai rea decât îmi imaginasem, dar momentan nu-mi păsa de așa ceva. Era mai important să respir. Din fericire, niciun membru al societății londoneze care să mă fi putut recunoaște nu călătorea în acel vagon. M-am aplecat, încercând să inspir, fără prea mare succes însă și dorindu-mi să fi îmbrăcat o rochie fără corset. Câteva șoapte în română mi-au ajuns la urechi.

— *Țeapă.*

— *Țepeș.*

Am inspirat iar rapid și mi-am îndreptat trupul, trăgându-mă imediat înapoi când am văzut lucrul pe care călătorii îl priveau fix, palizi.

Pe coridorul îngust, în dreptul ușii noastre, zăcea un trup chircit. Aș fi zis că omul era probabil beat dacă dintr-o rană mare din piept nu gălgăia sângele, pătând covorul persan.

Țeapa ce-i ieșea din inimă indica limpede că se comisese o crimă.

— Pe toți sfinții! a șoptit cineva, întorcându-se. E Țepeș! Povestea e adevărată!

— Voievodul Valahiei.

— Prințul Întunericului.

Inima parcă mi-a fost cuprinsă de un pumn de fier. Voievodul Valahiei... Prințul Valahiei. Titlul nobiliar mi s-a rostogolit prin memorie, până ce am reușit să-l gădesc printre lecțiile de istorie, în zona în care sălășluiesc coșmarurile. Vlad Țepeș.

Unii îl numeau Drăculea. Fiul lui Vlad Dracul.

Existau multe nume pentru prințul medieval care măcelărise mai mulți bărbați, femei și copii decât îndrăzneam eu să ghicesc. Numele de Țepeș și-l primise din pricina metodei sale preferate: trasul în țeapă.

Dincolo de granițele Regatului României, se zvonea că familia lui era formată din ființe diavolești, nemuritoare și însetate de sânge. Însă, din puținele informații pe care le aveam, românii aveau altă părere. Vlad era un erou popular care luptase pentru neamul lui, folosindu-se de orice mijloc considerase necesar ca să-și înfrângă dușmanii; un lucru pe care și alte țări, prin regii și reginele lor, îl făceau. Monștrii nu existau decât în percepția celorlalți. În plus, nimeni nu voia să știe că eroul lui era răufăcătorul din poveste.

— Este Prințul Nemuritor!

— Vlad Țepeș trăiește!

S-A ÎNTORS PRINȚUL NEMURITOR? Titlul mi-a răsărit în minte. Nu se putea să mi se întâmple iar una ca asta. Nu mă simțeam pregătită să cercetez iar cadavrul unei victime atât de curând după cazul Spintecătorului. Era diferit să examinez un cadavru în laborator. Mai steril. Implica mai puține emoții. Prezența mea la locul faptei făcea ca situația să-mi pară prea umană. Prea reală. Odată îmi dorisem să mă implic mai mult. Acum îmi doream să uit de toate astea.

— E un coșmar! Spune-mi că e doar un vis îngrozitor, Cresswell!

Pentru un scurt moment, mi s-a părut că Thomas ar fi vrut să mă ia în brațe și să-mi alunge toate grijile. Apoi l-a cuprins hotărârea rece ca un viscol din munți.

— Tu ai privit Teama în ochi și ai făcut-o să tremure. Vei trece și peste asta, Wadsworth! O să reușim, împreună! Iar asta e un fapt mai tangibil decât orice vis sau coșmar. Ți-am promis că nu te voi minți niciodată. Intenționez să mă țin de cuvânt.

Nu-mi puteam smulge privirea de la pata din ce în ce mai mare de sânge.

— Lumea e rea.

Nestingherit de pasagerii curioși din jurul nostru, Thomas mi-a îndepărtat o șuviță de păr de pe față, privindu-mă concentrat.

— Lumea nu e nici bună, nici rea. Ea doar există. Noi avem puterea de a o vedea așa cum vrem.

— Există vreun chirurg în tren? a țipat, în română, o femeie brunetă, cam de vârsta mea.

Țipătul ei a fost suficient ca să mă smulgă din ghearele disperării.

— Omul ăsta are nevoie de ajutor! Cineva să-l ajute!

Nu mă lăsa inima să-i spun că omul era departe de a mai putea fi ajutat.

Un bărbat cu părul în dezordine a prins capul mortului, clătinându-l, de parcă ar fi putut scăpa de cadavru dacă îi nega existența.

— Trebuie să fie un act de iluzionism.

Doamna Harvey a scos capul pe coridor. Avea ochii holbați, în spatele ochelarilor.

— Oh! a strigat ea.

Thomas a însoțit-o iute înapoi pe bancheta din compartiment, șoptindu-i cuvinte mângâietoare.

Dacă n-aș fi fost așa de șocată, poate că aș fi țipat și eu.

Din nefericire, asta nu era prima dată când descopeream un om ucis cu doar câteva minute mai înainte. Am încercat să nu mă gândesc la cadavrul pe care-l găsisem pe o alee a Londrei

și la vina copleșitoare care încă-mi rodea inima. El murise din cauza curiozității mele blestemate. Eram un monstru dezgustător îmbrăcat în dantele delicate.

Totuși... nu-mi puteam stăpâni neastâmpărul care-mi înfi-ora pielea în timp ce mă uitam la cadavru și la țepușa grosolană. Știința îmi dădea un țel asupra căruia mă puteam concentra în loc de a mă pierde în propriile gânduri nebunești.

Am inspirat de câteva ori, îndreptându-mi trupul spre oroa-rea din fața mea. Nu era un moment potrivit să-mi las judecata să fie întunecată de emoții. Deși o parte din mine își dorea să-l jelească pe cel mort și pe cei care poate aveau să-i simtă lipsa în acea noapte. Mă întrebam cu cine călătorise sau... spre cine se îndrepta.

Mi-am curmat imediat gândurile. *Concentrează-te*, mi-am zis. Știam că nu putea fi fapta unei creaturi supranaturale. Vlad Drăculea murise în urmă cu sute de ani.

Zicând ceva despre locomotivă, pasagerul cu părul ciufulit a pornit iute spre aceasta, pesemne ca să-i spună conductorului să oprească trenul. L-am privit croindu-și drum prin mulțimea de oameni, din care majoritatea erau împietriți de groază.

— Doamna Harvey a leșinat, a zis Thomas, ieșind în compartiment și zâmbindu-mi încurajator. Am săruri, dar cred că e mai bine să o las în pace până ce...

I-am observat gâtlejul palpitându-i din cauza emoției pe care o încerca. M-am aventurat pe căile indecenței și am cuprins iute, pentru o secundă, mâna lui Thomas, din moment ce mulțimea era mai preocupată de cadavru decât de lipsa mea de discreție. Nu aveam nevoie de cuvinte. Indiferent de câtă moarte și distrugere întâlnea un om în viață, situațiile de felul acesta nu erau niciodată mai ușoare. La început. Însă Thomas avea dreptate. Aveam să trecem și peste asta, așa cum făcuse-răm de mai multe ori în trecut.

Ignorând haosul ce se crea în jurul meu, mi-am întărit nervii în fața imaginii oripilante și mi-am îngropat emoțiile. Îmi însușisem bine lecțiile pe care mi le dăduse unchiul despre cum se acționează la locul unei crime – nu trebuia să gândească, ci doar să acționez. Cadavrul din fața mea era doar un specimen uman ce trebuia studiat, atâta tot. Gândurile despre sânge, despre carnagiu și despre moartea nefericită au devenit în mintea mea uși ce s-au închis simultan. Restul lumii, temerile și vina mea s-au stins. Știința era un altar în fața căruia îngenuncheam și care mă mângâia.

— Ține minte! a zis Thomas, aruncându-și privirea de-a lungul coridorului, încercând să ascundă trupul de privirile pasagerilor. Nu e decât o ecuație ce trebuie rezolvată, Wadsworth! Nimic mai mult!

Am dat din cap, apoi mi-am scos cu grijă pălăria și mi-am tras înapoi fustele lungi, crem, ascunzând în faldurile lor moi orice urmă de emoție mai aveam. Manșetele din dantelă neagră și aurie au atins redingota decedatului. Croiala delicată a hainei crea un contrast oribil cu țepușa grosolană care-i ieșea omului din piept. Am încercat să nu mă las distrasă de pata de sânge de pe gulerul scrobit. În timp ce-i verificam pulsul pe care știam că nu-l voi găsi, atenția mi s-a îndreptat o clipită la Thomas. Buzele lui de obicei pline erau strânse.

— Ce e?

Thomas a deschis gura, apoi a închis-o, în timp ce o femeie din compartimentul alăturat a scos capul pe coridor, ținându-și bărbia înclinată disprețuitor.

— Cer să mi se spună ce înseamnă... Oh! Oh, Doamne!

Femeia a rămas cu ochii pironiți asupra trupului chircit pe podea, trăgând aer ca și cum corsetul o împiedica brusc să respire. Un gentleman dintr-o cabină alăturată a prins-o înainte ca femeia să lovească podeaua.

— Vă simțiți bine, doamnă? a întrebat bărbatul, cu un accent american, lovind ușor obrazul femeii. Doamnă?

Un nor furios de abur a sâsâit în timp ce trenul s-a oprit, scârțâind. M-am legănat dintr-o parte în alta, împinsă de încetarea forței uriașe de propulsie. Candelabrul mare din coridor a prins să zornăie nebunesc. Sunetele produse de el îmi făceau pulsul să bată și mai repede în ciuda calmului brusc din jur.

Thomas a îngenuncheat lângă mine, cu privirea fixată asupra noii victime, în timp ce m-a ajutat să-mi redobândesc echilibrul și mi-a șoptit:

— Fii cu ochii-n patru, Wadsworth! Criminalul se află, cel mai probabil, cu noi, pe acest coridor, și ne urmărește toate mișcările.

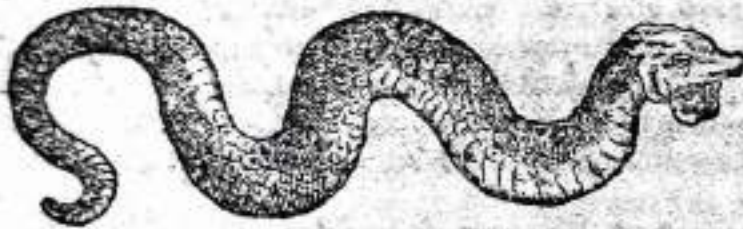
*Sic obit, extento qui hydrem respicit arcu,
Securus fati quod iacet ante pedes.* Alciatus.

Hinc simile est epigramma Græcum Antipatri Sidonijs de Alcimene aucupe, qui cum arcu & funda peteret aves in altum specularis, ictus à Dipside interiit, quem sic loquentem facit,

Καί μιν τίς ὑπὸ τειρεῖα παρὰ σφινδύρα δὴ φάσ' ἔχιδνα
Σαρπί τοι σὺ γενεῶν πικρὸν εἰς ἀχόλον
Ἡελίω χήροσεν ἴδι' ὡς τὰ κατ' αἰθίρα λύσσω,
Τῶν ποσσὶν ἐκ ἰσθμίου πῆμα κυλινδρόμυρον.

30

DE DRACONE.

40

50

Șarpe, șarpe cu aripi și dragon, circa 1600.

PATRU

RĂUL

Orient Express

Regatul României

1 decembrie 1888

Același gând îmi trecuse și mie prin minte. Ne aflam într-un tren în mișcare. Cel responsabil de crimă se află încă acolo, dacă nu cumva sărise de undeva dintre vagoane și o luase la goană prin pădure. Criminalul aștepta și se bucura de spectacol.

M-am ridicat și mi-am aruncat privirea în jur, observând fiecare chip și catalogându-l pentru mai târziu. În jurul meu de aflau tineri și bătrâni, oameni simpli și oameni mai extravagănți. Bărbați și femei. Atenția mi-a întârziat asupra unei anumite persoane – un tânăr cam de vârsta noastră, cu părul la fel de închis la culoare ca al meu – care se tot foia, trăgându-se de gulerul hainei lejere. Ochii i se mutau rapid de la cadavru la oamenii din jurul lui. Băiatul părea pe cale să leșine. Emoțiile lui se datorau fie vinii, fie fricii. Tânărul s-a oprit, în cele din urmă, suficient de mult cât să-mi întâlnească privirea. Ochii lui apoși săpau în mine. Era ceva tulburător în ei, lucru care mi-a făcut pulsul să o ia iar razna. Poate că băiatul o cunoștea pe victima de la picioarele mele.

Inima mi s-a lovit de stern în aceeași clipă în care conducătorul a activat șuierul ascuțit de avertizare, pentru a ne întoarce în compartimentele noastre. În cele câteva secunde cât

îmi luase să închid ochii și să-mi revin, băiatul cel agitat dispăruse. Am rămas cu ochii pironiți la locul în care se aflase el înainte de a se face nevăzut. Thomas s-a mișcat lângă mine, frecându-și ușor brațul de al meu.

Stăteam amândoi în picioare, deasupra cadavrului, tăcuți, cuprinși de gânduri dezlănțuite în timp ce analizam scena. Mi-am coborât privirea la victimă, iar stomacul mi-a zvâcnit.

— Era deja mort când am deschis ușa, a zis Thomas. Nu avem cum să-i coasem inima la loc.

Știam că ceea ce spusese Thomas era corect, însă aș fi putut jura că văzusem pleoapele victimei zbatându-se. Am inspirat adânc, ca să-mi limpezesc gândurile. M-am gândit iar la articolul din ziar.

— Și crima din Brașov s-a săvârșit prin împungerea inimii cu un țăruș, am zis. Mă îndoiesc profund că sunt cazuri separate. Poate că ucigașul din Brașov călătorea către un alt oraș, dar a găsit această ocazie ca fiind prea ispititoare ca să o irosească.

Totuși, de ce alesese să omoare acea persoană? Oare omul fusese ținta criminalului înainte de a se urca în tren?

Thomas a privit călătorii, calculând ceva în minte.

Acum că holul se elibera de oameni, puteam să cercetez cadavrul în căutare de indicii. M-am rugat în minte să văd doar adevărul din fața ochilor noștri și să nu mă las furată de o altă iluzie cu morți vii.

Judecând după înfățișarea lui, victima nu avea mai mult de douăzeci de ani. Era o pierdere stupidă. Tânărul era îmbrăcat bine, purta pantofi lustruiți și un costum impecabil. Părul lui castaniu-deschis fusese pieptănat cu grijă într-o parte și fixat aproape perfect cu briantină. În apropierea sa, un baston cu un cap de șarpe decorat cu pietre prețioase se uita cu ochi orbi la pasagerii ce nu se dădeau duși și se holbau la fostul lui proprietar. Bastonul acela era cu adevărat deosebit. Și familiar. Inima a

început să-mi bubuie în timp ce privirea mi-a urcat spre chipul bărbatului. M-am sprijinit de un perete, inspirând adânc. La început nu fusesem atentă, dar victima era bărbatul pe care-l confundasem mai devreme. Nu trebuie să fi trecut mai mult de zece sau douăzeci de minute.

Nu puteam înțelege cum cu o clipă înainte îl văzusem în viață, în drum spre vagonul de fumat, iar acum era mort, trântit în fața compartimentului meu. Mai ales din moment ce se-măna așa de bine cu...

Am închis ochii, dar imaginile din spatele lor erau încă și mai rele, așa că mi-am fixat privirea pe rană și m-am concentrat la sângele care se încheaga și se răcea.

— Wadsworth? Ce e?

Mi-am dus o mână la stomac, amânând răspunsul.

— Moartea vine așa de ușor, dar e ceva... ceva infinit mai rău când se pierde viața unui om tânăr.

— Moartea nu e singurul lucru de temut. Crima e încă și mai odioasă.

Thomas mi-a cercetat chipul, apoi și-a mutat privirea la cadavru. Trăsăturile lui s-au îndulcit.

— Audrey Rose...

M-am întors repede înainte ca Thomas să poată da glas durerii mele.

— Vezi ce poți deduce, Cresswell! Am nevoie de o clipă.

L-am simțit ezitând în spatele meu, suficient de mult ca să-mi dau seama că-și alegea cuvintele cu mare grijă, și am încercat să nu mă crispez.

— Te simți bine?

Știam amândoi că Thomas se referea la ceva mai mult decât la cadavrul de la picioarele noastre. Mi se părea că mă pot prăbuși în adâncul întunecat al emoțiilor mele în orice clipă. Aveam nevoie să pot controla imaginile care mă bântuiau zi și

noapte. M-am întors cu fața la Thomas, străduindu-mă să am o voce și o expresie cât mai calme.

— Bineînțeles! Încerc doar să-mi revin.

— Audrey Rose, a zis Thomas încetișor, nu e nevoie să...

— Mă simt bine, Thomas! am răspuns. Nu-mi trebuie decât puțină liniște.

Thomas și-a ținut buzele, dar mi-a respectat dorința de a nu insista. M-am mai aplecat o dată, studiind rana și ignorând asemănarea izbitoră a victimei cu fratele meu. Trebuia să-mi găsesc iar echilibrul. Să găsesc ușa către emoțiile mele și să o închid până ce terminam investigația. După aceea, mă puteam încuia înăuntru, jelind.

Cineva și-a tras scurt răsuflarea când am deschis o parte din nasturii cămășii omului ca să văd mai bine țărșul. Era evident că normele sociale erau mai importante decât orice indiciu, dar nu îmi păsa. Tânărul merita să fie tratat mai bine.

Am ignorat oamenii care rămăseseră pe coridor și am pretins că eram singură, în laboratorul unchiului meu, înconjurată de borcane cu miros de formol, pline cu specimene. Chiar și în imaginația mea, specimenele animale clipeau cu ochii lor morți și lăptoși, judecând fiecare mișcare pe care o făceam.

Mi-am întins mâinile. „Concentrează-te!”

Rana din pieptul victimei era chiar mai îngrozitoare de aproape. Câteva bucățele de lemn se rupseseră și păreau a fi rugi, cu spinii lor ascuțiți. În jurul țărșului, sângele uscat era aproape negru. Am observat de asemenea două dungi sângerii ce-i lunecaseră omului din gură. Nu eram surprinsă. O asemenea rană provocase cu siguranță o hemoragie internă masivă. Dacă nu i-ar fi fost străpunsă inima, atunci cu siguranță ar fi murit înecat în propriul lichid vital. Era un mod oribil de a muri.

Un miros înțepător, care nu avea nimic de-a face cu aroma metalică a sângelui, plutea în jurul victimei. M-am aplecat

asupra cadavrului, încercând să localizez sursa mirosului nepăcut, în timp ce Thomas stătea cu ochii pe pasagerii rămași la fața locului. Mă liniștea să știu că Thomas putea culege indicii de la cei vii, așa cum eu puteam ghici informații de la cei morți.

Am văzut ceva ieșind dintre buzele mortului. În numele Domnului, speram că imaginația nu-mi juca feste! Aproape că m-am împiedicat în timp ce m-am tras mai aproape. În gura omului se afla cu siguranță ceva voluminos și alburiu. Părea a fi ceva organic, poate ca o rădăcină. Dacă aș fi putut să...

— Doamnelor și domnilor!

Conducătorul își dusese mâinile căuș la gură, strigând din capătul coridorului. Accentul lui era franțuzesc, lucru firesc, din moment ce plecaserăm din Paris.

— Vă rugăm să vă întoarceți în cabinele dumneavoastră! Membrii gărzii regale nu doresc ca zona să fie... contaminată.

Omul și-a aruncat agitat privirea la bărbatul în uniformă de lângă el, care se uita urât la călători, în timp ce aceștia se retrăgeau în compartimentele lor private, ca niște umbre ce se adânceau în beznă.

Garda părea să aibă în jur de douăzeci și cinci de ani. Părul îi era mai întunecat decât o noapte fără stele și era lipit de capul pe care trona un chip cu unghiuri precise, linii exacte și trăsături riguroase. Deși tânărul nu-și schimba deloc expresia impasibilă a feței, tensiunea părea să se răsucească în el, ca un arc întins suficient de mult, încât să tragă într-o clipită și să ucidă. I-am observat musculatura puternică pe sub haine și bătăturile de pe mâinile – în mod surprinzător, lipsite de mănuși – pe care le-a ridicat atunci când ne-a ordonat să plecăm. Bărbatul acela era o armă perfecționată, gata să atace orice pericol iminent.

Thomas s-a aplecat așa de aproape, că respirația lui m-a gădilat pe ceafă.

— Văd că nu-i place să o lungească inutil cu vorba. Poate e din cauza mărimii... armei lui intimidante.

— Thomas! am șoptit eu cu asprime, oripilată de lipsa lui de politețe.

Cu un zâmbet amuzat, Thomas mi-a arătat sabia mult prea mare care atârna la șoldul tânărului. Prea bine! Obrajii mi s-au aprins în timp ce Thomas a plesnit din buze.

— Și mai zici că eu sunt acela cu o minte murdară! Cât de scandalos, Wadsworth! La ce te gândeai?

Garda l-a privit sever pe Thomas, căscând ușor ochii înainte de a-și relua mina gravă.

M-am uitat când la unul, când la altul în timp ei doi se măsurau din ochi, ca doi lupi ce-și dădeau târcoale și mușcau aerul, căutând dominația într-o haită nouă. În cele din urmă, garda și-a înclinat ușor capul. Vocea bărbatului era gravă și răsună ca un motor pe aburi.

— Vă rog să vă întoarceți în cabina dumneavoastră, *Alteță!*

Thomas a rămas nemișcat. *Alteță* era un cuvânt necunoscut mie din moment ce doar recent începusem să studiez română, așa că nu aveam nici cea mai mică idee despre cum îl numise garda pe Thomas. Poate că fusese ceva simplu precum „domnule” sau „nebun arogant ce ești”.

Oricare ar fi fost insulta, prietenul meu nu a rămas împietrit prea mult timp. Și-a încrucișat brațele, pe când garda a făcut un pas înainte.

— Cred că o să stăm să cercetăm cadavrul. Ne pricepem destul de bine să smulgem secretele morților? Vrei să afli?

Privirea gărzii a plutit alene asupra mea, gândind, fără indoială, că o tânără într-o rochie frumoasă ar trebui să fie exact opusul a ceea ce ar fi numit util, cel puțin în ceea ce privea știința și munca de detectiv amator.

— Nu e nevoie. Puteți pleca!

Thomas și-a îndreptat de tot spatele, apărând înalt și impresionant, și și-a aplecat nasul spre tânăra. Lui Thomas nu-i scăpase nici intenția ascunsă în privirea gărzii. Din gura lui Thomas nu ieșea nimic bun când arăta așa. Am riscat să fiu indecentă și l-am prins de mână. Garda și-a răsucit buza în sus, dar mie nu mi-a păsat.

Nu ne mai aflam în Londra, înconjurați de oameni care ne-ar fi putut ajuta să ieșim din necaz dacă se întâmpla ca Thomas să jignească persoana nepotrivită cu farmecul lui obișnuit. Planurile mele nu includeau deloc să ajung în vreo temniță umedă din România. Văzusem Bedlam-ul pe dinăuntru – un ospiciu oribil din Londra, al cărui nume devenise sinonim cu haosul – și îmi puteam imagina destul de clar cu ce ne-am fi putut confrunța aici. Voiam să studiez cadavre, nu specii de șobolani, în vreo celulă subterană. Sau de păianjeni. Un fior de teamă mi-a lunecat pe spate la gândul ăsta. Mai degrabă mi-aș fi confruntat gândurile fantomatice decât să fiu închisă laolaltă cu păianjenii, în vreun loc înghesuit și întunecat.

— Hai să mergem! Cresswell!

Cei doi tineri domni și-au mai aruncat câte o privire tensionată, ca și cum disputa s-ar fi purtat tăcut, în felul rigid în care-și țineau trupurile. Îmi venea să-mi dau ochii peste cap văzând cât de ridicol se purtau. Nu reușisem niciodată să înțeleg nevoia masculină de a decupa petice de pământ și de a construi castele, pentru a le stăpâni. Pesemne că era obositor să-ți revendici fiecare centimetru de spațiu.

În cele din urmă, Thomas a cedat.

— Prea bine! a spus el și a mijit ochii la gardă.

— Cum te cheamă?

Garda a rânjit.

— Dănești.

— Ah, Dănești! Păi asta explică tot, nu?

Thomas s-a întors pe călcâie și a dispărut în compartimentul lui, lăsându-mă nedumerită nu doar cu privire la cadavrul din fața ușii, ci și la atmosfera ciudată care ne învăluise de când intraserăm pe teritoriul României. Cine era tânărul soldat amenințător? Alți doi soldați din garda regală l-au flancat pe Dănești, care părea să îi comande, în timp ce acesta a lătrat câteva ordine în română și s-a îndreptat spre cadavru cu mișcări precise.

Am înțeles că era momentul să plec. Am închis ușa compartimentului și m-am oprit ca trăsniță. Doamna Harvey era întinsă; pieptul i se ridica și cobora într-un ritm egal, ceea ce însemna că femeia dormea adânc. Însă nu poziția ei m-a speriat. O bucată mototolită de pergament zăcea pe scaunul meu. Poate că mi se întâmpla, din când în când, să am vedenii, dar de data asta eram sigură că în compartiment nu se aflase nicio bucată de pergament înainte să descoperim trupul din fața ușii.

Am simțit cum mă treceau fiorii. Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul compartimentului, dar înăuntru nu se mai afla nimeni în afară de însoțitoarea mea adormită. Refuzând să mă las copleșită de frică, m-am îndreptat cu pași mari spre locul în care se afla hârtia și am netezit-o. Pe pergament se afla imaginea unui dragon cu coada încolăcită în jurul gâtului gros. O cruce forma curba spinării lui. Aproape că mi se păruse a fi niște solzi.

Poate că Thomas era cel care făcuse desenul, dar l-aș fi observat, nu-i așa?

M-am așezat pe scaun, încercând să dezleg misterul și dorindu-mi să mă întorc la acele momente când singura mea grijă era răpăitul neîncântat al lui Thomas. Am auzit cum

trăgeau cadavrul pe coridor. Am încercat să nu mă gândesc la cum neglijența soldaților distrugea orice indiciu pe când sunele pantofilor celui mort pe covor s-au estompat și s-au oprit.

Dacă altcineva, nu Thomas, fusese acela care desenase dragonul, atunci cum de reușise el să se strecoare în compartimentul meu și să dispară fără ca eu sau însoțitorul meu să-l observăm? Acesta era un alt mister. Unul care îmi dădea fiori reci.

Castelul Bran, Transilvania, România.

LECTII DESPRE STRIGOI

Mărginimea Brașovului

Transilvania, România

1 decembrie 1888

Caleașca Clarence – adesea numită și *Growler*¹ din cauza larmei pe care o făcea – era cât putea fi ea de confortabilă în timp ce sălta și se zgâlțâia pe un teren plin de hârtoape, urcând munții și dealurile abrupte și lăsând în urmă Bucureștiul.

Din pură plictiseală, m-am prefăcut fascinată de ciucurii aurii ce țineau deschise draperiile de un violet intens. Pe material erau țesuți dragoni aurii, cu trupuri arcuite și mlădioase. Doamna Harvey, ce reușise, în mod miraculos, să rămână trează de-a lungul ultimei jumătăți de oră, a gemut în timp ce o groapă mai mare ne-a făcut să săltăm pe scaune și și-a tras pătura înapoi. Sprâncenele mele s-au ridicat până aproape de linia părului când am văzut-o scoțând o sticlură din mantia ei garnisită cu blană și sorbind cu sete. Un lichid transparent s-a vărsat pe ea, umplând spațiul înghesuit de aroma pătrunzătoare a unui alcool tare. Obrajii i s-au înroșit puternic în timp ce tampona lichidul vărsat, apoi mi-a întins sticlura gravată. Am clătinat din cap, incapabilă să-mi stăpânesc buzele din a se răsuci în sus. Îmi plăcea enorm femeia asta!

¹ *Growl* (în engl, în orig.), „a mârâi“ (n.tr.).

— E un tonic pentru călătorie. Pentru răul de mișcare, a zis ea. Ajută firile mai slabe. Și mai îndulcește vremea rea.

Thomas a pufnit, dar l-am observat verificând abia schimbata cărămidă încălzită de la picioarele femeii. Zăpada cădea ceva mai abundent cu cât urcam mai mult în munți, iar în trăsură noastră devenea tot mai rece.

— Doamna Harvey își folosește tonicul și înainte de a se retrage în camera dumisale. În unele nopți, când mă întorc de la laboratorul doctorului Wadsworth, găsesc biscuiți proaspeți în hol, iar ea abia dacă-și mai aduce aminte cum i-a făcut, a comentat Thomas.

— Oh, mai taci! a spus femeia, fără răutate. Mi s-a prescris tonicul ăsta pentru călătorie. Nu mai împrăștia zvonuri false, e rușinos! Întotdeauna îmi aduc aminte ce am gătit și doar ce iau o gură după aceea. Iar biscuiții aceia sunt pentru un anumit pofticios. Să nu credeți ce spune, domnișoară Wadsworth!

Am chicotit, în timp ce bătrâna cea simpatică a mai luat o înghițitură din „tonicul ei” și s-a mutat mai în spate, sub păturile groase de lână. Pleoapele îi erau deja pe jumătate închise. Așa se explica abilitatea ei de-a dreptul de admirat de a dormi pe parcursul călătoriei. Avea să se înțeleagă destul de bine cu mătușa mea, Amelia. Mătușii îi plăcea destul de mult să guste băuturi alcoolice înainte de culcare.

Thomas și-a întins brațele și mâinile, acaparându-mi bancheta, deși, de data asta, părea să nu fie conștient de ceea ce făcea. Lui Thomas nu-i plăcea defel să călătorească, iar partea aceea a excursiei noastre nu-i ușura chinul. Poate că ar fi trebuit să-i administrez și lui ceva din tonicul doamnei Harvey. Poate că așa am fi avut amândoi parte de ceva liniște înainte de a ajunge la institut.

I-am studiat chipul în timp ce se ocupa cu altceva. În ochii lui sclipeau parcă lumini de departe — Thomas se afla aici cu mine,

însă mintea lui nu era deloc pe aproape. Îmi venea extrem de dificil să nu mă gândesc la victima din tren. Sau la desenul ciudat. Mă bătea gândul să-i povestesc lui Thomas, dar nu voiam să o fac de față cu însoțitoarea noastră. Ultimul lucru de care mai avea nevoie sărmana doamnă Harvey era să fie expusă altor situații înfricoșătoare. Când ne opriserăm ca să hrănim caii și să ne potolim foamea cu un prânz frugal, cu ceva timp în urmă, femeia abia dacă se atinsese de mâncare și tresărise la orice zgomot care se auzea din bucătăriile aglomerate ale hanului.

Thomas se uita la pădure și la zăpada ce cădea necontenit. Voiam să îmi pierd privirea printre copacii uriași, dar îmi era teamă de imaginile pe care mintea mea tulburată le-ar fi putut crea. Animale sărind dintre tufișuri, capete tăiate înfipte în țepe. Sau alte iluzii și trucuri oribile.

— Te simți rău?

Thomas și-a mutat privirea la mine.

— Țsta e felul tău de a spune că nu arăt tocmai bine?

Mi-am coborât privirea la paltonul lui, fără să vreau. Albasturul-închis al hainei și al jilecii de dedesubt îi complimenta tenul măsliniu, deși aveam sentimentul că alegerea fusese intenționată. Felul în care privire lui întârzia asupra buzelor mele mi-a confirmat gândul.

— Nu pari în apele tale, asta e tot.

Nu m-am mai obosit să observ că era frig de-ți înghețau oasele în trăsura noastră închiriată, iar dacă nu cumva avea febră, atunci Thomas ar fi făcut bine să-și pună paltonul pe el, în loc să-l folosească pe post de pătură. Lăsând gândul să scape, am ridicat un umăr și am continuat să-l ignor. Thomas s-a aplecat înainte, mutându-și atenția de la doamna Harvey.

— Nu ai observat?

Thomas și-a lovit degetele de coapsă. Puteam să jur că încerca să creeze un soi de epopee folosind codul Morse, dar nu l-am întrerupt.

— Nu m-am atins de țigări de câteva zile. Găsesc că energia mea neliniștită în exces este... neplăcută.

— Atunci, de ce nu încerci să dormi?

— Am în minte alte activități mai fascinante pe care le-am putea face ca să mai treacă timpul, Wadsworth! Mai sunt câteva ore bune până la Brașov.

Am oftat adânc.

— Îți jur, dacă ai inventa ceva mai puțin repetitiv, te-aș săruta fie doar și pentru stimularea intelectuală.

— Vorbeam despre cu totul altceva, legat de mituri, și de legende, și de alte subiecte relevante, care să te ajute cu studiile tale în România. Tu ești aceea care a presupus că vorbeam despre sărutat.

Thomas s-a sprijinit relaxat pe banchetă, afișând un rânjet satisfăcut și și-a reluat inspecția pădurii, pe când ne făceam lent cale prin ea.

— Mă face să mă întreb cât de des te gândești de fapt la asta.

— Mi-ai descoperit secretul! Mă gândesc constant.

Nici măcar nu am zâmbit, bucurându-mă de confuzia ce apărea și dispărea de pe chipul lui Thomas, în timp ce încerca să-mi deslușească, tăcut, sinceritatea.

— Parcă ziceai ceva despre activități relevante.

Thomas a clipit de parcă vorbisem o limbă străină lui.

— E greu de crezut, știu.

— Ei bine, specimen nobil, aveam de gând să-ți povestesc despre *strigoi*. Dar îmi face mult mai multă plăcere să-ți descopăr secretele. Hai, mai spune-mi câte ceva despre gândurile tale!

Thomas m-a studiat de sus până jos, părând să înregistreze o mie de detalii. Un zâmbet i-a curbat ușor buzele.

— Judecând după cum ți-ai îndreptat trupul și după cum îți ții respirația, aș zice că te gândești *chiar acum* la a mă săruta. Ești o obraznicătură, Wadsworth! Ce ar avea de zis pioasa ta mătușă?

Mi-am ținut ochii țintuiți asupra feței lui, evitând dorința de-mi muta privirea la buzele lui pline.

— Mai povestește-mi despre *strigai*. Ce sunt ei?

— *Strigoi*, a zis Thomas, cu un accent românesc perfect, sunt morți vii care iau forma acelor pe care îi iubești. Aceia pe care i-ai invita cu drag în casa ta. Apoi, ei atacă. De obicei, este vorba despre o rudă care a murit. Ne e greu să-i refuzăm pe cei dragi, a adăugat el rapid, de parcă ar fi știut cât de adânc aveau să mă sfâșie acele vorbe.

Am încercat, fără succes, să nu-mi amintesc cum tresăriseră membrele mamei când electricitatea trecuse prin corpul ei, ca un șarpe. Oare aș fi putut să o primesc în viața mea, întoarsă de pe Tărâmul Morții, indiferent de cât de teamă mi-ar fi fost? Răspunsul mă tulbura. Nu credeam să existe vreo limită pe care un om să nu o poată trece când venea vorba de persoanele iubite. Regulile moralei deveneau inutile când erai pus în fața durerii. Unele fisuri din noi aveau să rămână pentru totdeauna ireparabile.

— Trebuie să existe o explicație, am zis. Mă îndoiesc profund că Vlad Drăculea s-a întors din mormânt. Morții vii nu sunt decât povești gotice, menite să bage oamenii în sperieți și să-i distreze.

Thomas m-a fixat cu privirea. Amândoi știam că, uneori, poveștile și realitate se întâlnesc, având efecte dezastruoase.

— Sunt de acord. Din nefericire. Unii dintre oamenii locului nu sunt însă de aceeași părere. Când văd *strigoi*, toți membrii familiei – sau oricine a fost afectat – merg la mormântul celui care i-a atacat, îl dezgroapă, îi scot inima putredă și îl ard pe loc. Oh, a adăugat el, aplecându-se înainte, aproape că am uitat! Odată ce au ars monstrul „nemort”, familia îi bea cenușa. Doar așa pot fi siguri că strigoiul nu se va mai întoarce sau că nu va poseda pe nimeni.

— Pare un pic... exagerat, am zis, strâmbând din nas.

Un rânjel s-a lătit ușor pe chipul lui Thomas.

— Românii nu fac niciodată nimic doar pe jumătate, dragă Wadsworth. Fie că e vorba de război, fie că luptă pentru dragoste!

Am clipit, sesizând sinceritatea tonului său. Înainte să pot comenta, vizitiul a fluierat cailor și a tras frâiele, oprind trăsura.

M-am aplecat înainte, cu inima bubuind, pe când gândurile despre bandele de tâlhari și de ucigași mi-au invadat mintea.

— Ce se întâmplă? De ce ne-am oprit?

— S-ar putea să fi uitat să spun...

Thomas s-a oprit și și-a pus calm paltonul pe care-l folosisese pe post de pătură, înainte de a aranja cărămida încălzită pentru mine.

— Ne mutăm într-un mijloc de transport mai potrivit.

— Ce vrei să...

Caii ce nechezau și clinchetele clopoștelor mi-au curmat întrebarea. Thomas s-a uitat cu mine pe fereastră. Respirația noastră crea rotocoale opace. Thomas a curățat aburul cu mâneca paltonului și mi-a urmărit reacția, privindu-mă cu un zâmbet nesigur.

— Surpriză, Audrey Rose! Sau cel puțin sper să fie o surpriză plăcută. Nu eram sigur...

O sanie magnifică, trasă de cai, a oprit, lunecând lângă noi. Nuanțele ei subtile de roșu, de ocru și de albastru-deschis erau un omagiu adus ouălor vopsite românești. Doi cai mari, albi, pufneau în aer, creând norișori, în timp ce călcau zăpada. Animalele purtau coroane din pene albe de struț, doar puțin pleoștite de vremea rea.

— Tu... ai făcut asta?

Thomas și-a mutat privirea de la mine la sanie, mușcându-și neliniștit buza.

— Am sperat să-ți placă.

Am ridicat o sprânceană? Să-mi placă? Era o scenă ruptă dintr-un basm. Eram fermecată de-a dreptul.

— O ador!

Fără să mai stau mult pe gânduri, am deschis ușa și am acceptat mâna întinsă a vizitiului, alunecând peste treapta umedă din metal, înainte de a-mi recăpăta echilibrul. Vântul sufla cu sălbăticie, dar eu abia dacă am băgat de seamă, în timp ce vizitiul s-a întors la trăsură. Mi-am ținut bine pălăria și am privit vrăjită la splendoarea din fața mea. Vizitiul saniei mi-a zâmbit în timp ce am ieșit de la adăpostul trăsorii și am pășit în mijlocul furtunii.

Sau cel puțin așa mi s-a părut. Nu era chip să știu sigur, din moment ce mare parte din chipul lui rumen și din trup erau acoperite, ca să se protejeze de vremea năprasnică. Omul i-a făcut cu mâna lui Thomas, în timp ce tânărul se îndrepta spre mine, inspectând atât sania, cât și vizitiul, în felul acela rece al lui.

— Îmi pare un mijloc de transport la fel de bun ca oricare altul. Mai ales că viscolul ăsta nu dă semne să se termine prea curând. Ar trebui să ajungem într-o clipită. Iar expresia ta a meritat tot efortul.

M-am întors spre el, cu ochii umezi de recunoștință, și am văzut cum îl cuprindea panica în timp ce am zâmbit cu sinceritate. Thomas și-a vârât capul la loc în trăsură și a bătut din palme.

— Doamnă Harvey! E timpul să vă treziți. Permiteți-mi să vă ajut!

Un vânt rece a traversat atunci pădurea, ca un cuțit, făcând ramurile să șuiere. Mi-am îngropat fața în căptușeala de blană a mantiei mele de iarnă. Ne aflam în desișul pădurii, prinși în războiul purtat de vârful munților.

Deși mai erau câteva ore de lumină, întunericul se țesea în jurul nostru. Înălțimile acelea erau la fel de temperamentale ca și prietenul meu.

Thomas a făcut semn spre cufere, în timp ce o ajuta pe însoțitoarea noastră să coboare. Femeia s-a încruntat, simțind zăpada, și a sorbit din tonic.

Thomas mi-a urmărit privirea în timp ce mă uitam când la un copac scârțâitor, când la altul. Pădurea avea ceva ciudat. Părea să fie locuită de un spirit ce nu era nici bun, nici rău. Exista totuși o aură antică, una care vorbea, pe șoptite, despre războaie și despre vărsări de sânge.

Pătrunseserăm adânc pe teritoriul lui Vlad Țepeș și mă simțeam ca și cum pământul ne avertiza: respectați acest teritoriu sau veți suferi consecințele!

Probabil că era vorba de o iluzie optică, dar câteva frunze rămase pe ramuri păreau să aibă culoarea rănilor uscate. Mă întrebam dacă vegetația se obișnuise cu gustul sângelui, după ce zeci de mii de suflete își dăduseră acolo duhul. O pasăre a țipat deasupra noastră, iar eu am tresărit.

— Încetișor, Wadsworth! Pădurea nu are colți.

— Mulțumesc că mi-ai amintit, Cresswell! am zis dulceag. Ce m-aș face fără tine?!

Thomas s-a întors încet spre mine, privindu-mă mai serios ca niciodată.

— Ți-aș lipsi teribil și o știi prea bine. Așa cum mi-ai lipsi și tu într-un fel pe care nici nu mi-l pot închipui, dacă ar fi să ne despărțim.

Thomas a cuprins brațul doamnei Harvey, conducând-o, pe când vizitiul saniei ne făcea semn să ne ocupăm locurile. Am rămas locului o clipă, simțind cum inima mi-o lua la goană. Mărturisirile lui Thomas erau atât de nonșalante, încât mă șocau de fiecare dată.

Oferindu-mi un moment ca să-mi potolesc bătăile inimii, am pipăit botul catifelat al calului cel mai apropiat, înainte de a urca în sanie. Aceasta nu era complet închisă, precum trăsura

noastră, însă în spațiul mic se aflau mai multe blănuri decât văzusem eu vreodată. Poate că nu aveam un acoperiș, dar cel puțin nu aveam să înghețăm cu toate pieile de animale în care ne puteam înveli. Doamna Harvey a intrat, împleticindu-se, în sanie și s-a ghemuit într-o pătură, lăsând restul de banchetă liber pentru noi, în timp ce-și aranja cărămizile calde la picioare.

Trupul mi s-a încordat când mi-am dat seama cât de aproape de Thomas urma să stau. Speram că directorul institutului nu avea să ne aștepte afară; n-ar fi fost deloc decent să mă găsească ghemuită alături de Thomas, chiar și cu însoțitoare. Ca și cum prin mintea murdară a lui Thomas tocmai ce trecea același gând, prietenul meu m-a blagoslovit cu un rânjet ștregăresc și a ridicat marginea păturii căptușite cu blană, bătând cu palma spațiul de lângă el. Mi-am încordat maxilarul.

— Ce? a întrebat el, mimând inocența, în timp ce-mi aranjam blănurile în jurul trupului, îndesând mai multe între mine și el, accentuând astfel faptul că doream să construiesc o barieră pufoasă.

În mod previzibil, doamna Harvey era deja pe punctul de a adormi. Mă întrebam dacă nu cumva Thomas făcuse un soi de târg cu ea, cerându-i să fie prezentă doar fizic.

— Încerc doar să mă port cavalierește, Wadsworth! Nu e nevoie să mă împungi așa cu privirea.

— Am avut impresia că vrei să te porți cât de bine poți, de dragul tatei.

Thomas și-a dus o mână la inimă.

— Mă rănești! Oare tatăl tău nu ar fi furios dacă te-aș lăsa să degeri? Căldura degajată de un alt trup e cea mai bună - e demonstrat științific. De fapt, există studii care sugerează că, dacă îți scoți cu totul hainele și-ți lipești pielea de pielea celui-lalt, poți scăpa de hipotermie. Dacă se va întâmpla să te afecteze, o să mă folosesc de orice metodă necesară ca să te salvez.

Asta ar face orice tânăr cumsecade. Mi se pare destul de curajos, dacă mă întrebi pe mine.

Mintea mea trădătoare a prins a rătăci printre imaginile cu Thomas, dezbrăcat, ceea ce l-a făcut pe tovarășul meu să zâmbescă larg, ca și cum mi-ar fi citit gândurile scandaloase.

— Poate ar trebui să-i scriu tatei și să-i cer opinia în legătură cu teoria asta.

Thomas a pufnit și și-a aruncat pătura peste umeri, ca un rege sălbatic al animalelor, din vreun poem homeric. M-am cuibărit într-o blană uriașă, inspirând mirosul pielii tăbăcite, și am încercat să-mi stăpânesc greața. Nu era tocmai cea mai parfumată călătorie, dar aveam să ajungem la institut înainte de miezul nopții. Suportasem mirosuri cu mult mai neplăcute în timp ce studiasem cadavrele în putrefacție cu unchiul meu. Niște piele tăbăcită n-avea să fie mare lucru pentru câteva ore. Oricât ar fi fost de ciudat, îmi lipsea mirosul vag de putreziciune, amestecat cu formolul, din majoritatea dimineților. Abia așteptam să ajung la școală și să mă cufund iar în studiu științific. Un mediu nou m-ar fi putut vindeca de ceea ce sufeream. Sau cel puțin așa speram. Nu puteam continua să studiez medicina legală dacă-mi era teamă de cadavre ce revin la viață.

Mi-am aruncat privirea la toate blănurile cenușii din jur, încruntându-mă.

— Nu e ciudat că sunt atâtea piei de lup?

Thomas a ridicat un umăr.

— Românilor nu le prea plac lupii mari.

Înainte să-l pun să explice, vizitiul a terminat de încărcat ultimele cufere și a urcat în sanie. A zis ceva iute, pe românește, iar Thomas i-a răspuns înainte de a se apleca spre mine. Respirația lui mi-a făcut pielea de găină. Un fior m-a cuprins pe neașteptate.

— Următoarea oprire este castelul Bran. Și toți ereticii minunați care studiază acolo.

— Și noi vom studia acolo, i-am amintit eu.

Thomas s-a cufundat în pătură, reușind doar pe jumătate să-și ascundă zâmbetul.

— Știu.

— Cum de cunoști așa de bine limba română? am întrebat. Habar nu aveam că vorbești fluent și altceva decât limba sarcasmului.

— Mama era româncă, a zis Thomas. Când eram mici, obișnuia să ne povestească tot felul de legende din popor. Am învățat limba încă de la naștere.

M-am încruntat.

— De ce nu ai spus nimic mai devreme?

— Sunt plin de surprize, Wadsworth.

Thomas și-a tras pătura peste cap.

— Așteaptă-te la o viață lungă, petrecută descoperind asemenea mici plăceri. Așa se întrețin misterul și scânteia.

Am pornit, cu un singur trosnet de frâie, lunecând pe zăpadă, în timp ce fulgii treceau ca biciul pe lângă noi. Vântul înghețat îmi înțepa obrazii. Din ochi îmi curgeau izvoare scânteietoare de lacrimi, dar nu mă puteam abține să nu privesc pădurea printre pleoapele pe jumătate deschise. Din când în când, puteam jura că ceva ținea pasul cu noi chiar la granița cu pădurea, însă era deja prea întuneric ca să fiu sigură.

Habar nu aveam dacă era vorba de vânt sau de o haită de lupi care-și fugărea următoarea masă caldă când am auzit un urlet grav. Poate că ucigașul viu și fantomele victimelor lui Vlad Drăculea nu erau singurele grozavii pentru care trebuia să mă îngrijorez în acea țară.

Timpul a trecut sub forma minutelor înghețate și a cerului din ce în ce mai întunecat. Am urcat pante abrupte de munte și am coborât în văi mai mici. Ne-am oprit o singură dată în Brașov, unde, după o îndelungă deliberare cu privire la decența

îndoielnică a gestului de a sosi la institut fără un însoțitor, Thomas a ajutat-o pe doamna Harvey să închirieze o cameră la o tavernă și ne-am despărțit de ea. Apoi am lăsat în urmă orașul, urcând spre vârful celui mai mare munte din câți văzusem vreodată.

Când am ajuns, mai târziu, în vârful lui, luna răsărise complet. În lumina ei, am putut desluși zidurile palide ale unui castel crenelat, care fusese odinioară casa lui Vlad Țepeș. O pădure întunecată înconjura castelul, formând o fortăreață naturală pentru cea creată de om. M-am întrebat atunci dacă de acolo adunase Vlad lemnul necesar țepeilor în care-și înfigea victimele.

Fără a-mi face griji din cauza indecenței, m-am apropiat de Thomas, sorbindu-i căldura, din mai multe motive. Nu-mi dăduse prin minte mai devreme, însă Brașovul se afla foarte aproape de institutul nostru. Oricine ar fi fost acela care înfăptuise prima victimă, alesese un loc din apropierea castelului lui Dracula. Speram ca aceasta să nu prevestească alte crime și mai oripilante.

— Se pare că cineva a lăsat lumina aprinsă pentru noi.

Thomas a arătat spre două felinare lucitoare; din partea mea, puteau la fel de bine să fie intrarea în bârlogul Satanei.

— Arată... confortabil.

Pășind pe calea îngustă și sinuoasă ce se îndepărta de pădure și traversa mica peluză, ne-am oprit, din fericire, în fața castelului. Razele lunii atingeau ca niște degete fleșele și lunecau pe acoperiș, strâmbând umbrele saniei și ale cailor în forme sinistre. Castelul ăsta era înfiorător, și nici măcar nu pășisem înăuntru.

Pentru un moment, mi-am dorit să mă ascund sub blănușile de animale și să mă întorc în orașul bine fortificat și colorat ale cărui lumini clipeau ca niște licurici în valea de sub noi. Poate că drumul înapoi spre Anglia, alături de doamna

Harvey, nu avea să fie atât de îngrozitor. Mă puteam întâlni cu verișoara mea de la țară. Nu avea cum să fie așa de plictisitor să vorbim și să coasem obiecte pentru lăzile noastre cu zestre. Liza făcea ca și cele mai monotone activități să pară o mare aventură romantică și îmi era cumplit de dor de ea. Dorul de casă mi-a înțepat inima și m-am chinuit să mă calmez, fără să mă îndoiesc de durere. Făcusem o greșală. Nu eram pregătită să fiu aruncată în academia aceea pentru tineri bărbați, cu trupuri ce se aliniau pe mese, în săli de operații. Toate îmi aminteau de cazul nefericit peste care nu reușeam să trec. Un caz care-mi distrusese inima.

— O să-i farmeci pe toți, Wadsworth!

Thomas mi-a strâns ușor mâna, înainte de a-i da drumul.

— Abia aștept să te văd cum îi întreci pe toți! Inclusiv pe mine! Deși, te rog să ai milă! Prefă-te că sunt minunat!

Am dat uitării grijile și am zâmbit.

— Mi-ai dat o sarcină monumentală, dar voi încerca să fiu blândă cu tine, Cresswell!

Am ieșit din sanie stăpânită de o putere înnoită și am urcat treptele largi de piatră, pe când Thomas a plătit vizitiului și i-a cerut să ne aducă cuferele. Am așteptat să ajungă la mine, ținându-mi poalele rochiei deasupra zăpezii ce se aduna. Nu voiam să trec acel prag întunecat de una singură. Ne aflam aici și aveam să înfruntăm împreună demonii ce mă bântuiau.

O ușă masivă din stejar era flancată de două felinare. În centrul ei se afla un mare ciocan din metal. Arăta ca și cum două trupuri de șarpe, în forma literei C, formau împreună o figură încruntată.

Thomas a zâmbit afabil, văzând ciocanul.

— E primitor, nu?

— E una dintre cele mai groaznice chestii pe care le-am văzut vreodată.

Pe când ridicam ciocanul blestemat, ușa a scârțâit din toate încheieturile și s-a deschis. În pragul ei a apărut un bărbat înalt și slab, cu părul argintiu ce-i cădea ca o mantie peste guler. Chipul îi era dominat de sprâncenele încruntate. În spatele lui trosnea focul, aurind marginile chipului său îngust. Pielea lui întunecată lucea din cauza unui strat subțire de transpirație, pe care nu se obosea să o șteargă. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce făcuse până atunci.

— Ușile se încuie în două minute, a zis el, vorbind cu un accent puternic românesc.

Buza lui de sus s-a îndoit ca și cum știa că mă luptam cu nevoia tăcută de a păși înapoi. Puteam jura că incisivii erau suficient de ascuțiți ca să pătrundă în piele.

— Vă sugerez să intrați mai repede și să închideți gurile înainte să vă intre ceva neplăcut în ele! Avem ceva probleme cu liliicii.

PLĂCUT CA UN CADAVRU PUTREZIT

Institutul Național de Criminalistică și Medicină Legală

Castelul Bran

1 decembrie 1888

Am închis gura, mai mult din cauza șocului în fața unei primiri atât de impertinente decât din obediență.

Ce om groaznic de nepoliticos! Bărbatul l-a măsurat pe Thomas, cu un rânjet autoritar pe chip. Mi-am ferit privirea, de teamă că aveam să mă preschimb în stană de piatră dacă mă mai uitam mult. Putea să fie descendent direct al gorgonelor mitice. În mod sigur, bărbatul era la fel de plăcut precum Medusa, a cărei figură, abia acum îmi dădeam seama, mi-o evocase ciocanul de la ușă.

Am intrat și am așteptat tăcuți pe când omul a pășit spre o menajeră și i-a ordonat ceva în română. Prietenul meu s-a mișcat de pe un picior pe altul, dar a rămas tăcut. Era un mic miracol și o binecuvântare.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. Ne aflam într-un salon semicircular. În stânga și în dreapta noastră se deschideau mai multe coridoare întunecate. Drept în față se afla o scară destul de simplă, ce ducea atât la nivelurile superioare, cât și la cele inferioare. Un șemineu enorm compensa pentru simplitatea scării, însă nici măcar ambianța îmbietoare creată de lemnul ce trosnea nu mi-a putut opri pielea să se înfioare.

Castelul părea să devină rece în prezența noastră. Mi s-a părut că am simțit un curent de aer înghețat suflând dinspre căpriorii tavanului. Bezna se agăța de colțurile în care nu ajungea lumina focului, la fel de grea și de densă ca un coșmar din care nu te poți trezi.

Mă întrebam unde țineau oare cadavrele pe care aveam să le studiem.

Omul a ridicat capul și mi-a întâlnit privirea, de parcă mi-ar fi auzit gândurile și voia să-și bată joc de mine. Speram ca tremurul ce-mi cuprinsese inima să nu se zărească printre crăpăturile armurii mele ponosite. Mi-am înghițit nodul din gât, eliberând un suspin de îndată ce bărbatul și-a luat ochii de la mine.

— Mi se pare foarte ciudat! am șoptit.

Thomas și-a lăsat atenția să se îndrepte spre bărbat și spre menajera care dădea din cap la ceea ce spunea omul.

— Încăperea asta e la fel de fermecătoare. Sfeșnicele sunt toate în formă de dragon. Uită-te la dinții ăia din care ies flăcări! Pun pariu că Vlad în persoană le-a comandat!

În camera de primire erau aprinse torțe înșiruite la distanță egală. Tavanul era decorat cu grinzi din lemn întunecat, iar ușile îmi aminteau de niște gingii înnegrite. Nu mă puteam abține să nu mă gândesc că acestui castel îi plăcea să devoreze sânge proaspăt, la fel de mult pe cât îi plăcuse fostului său stăpân să-l verse. Era un loc înspăimântător pentru orice fel de școală, darămite pentru una care se ocupa cu studiul morților.

Mirosurile de lămâie și de dezinfectant se desprindeau dintre cele de piatră umedă și parafină. Două produse de curățenie, ce se foloseau pentru scopuri total diferite. Am observat că podeaua din salon era udă, probabil din cauza unui alt student care sosise pe viscol.

De la înălțimea tavanului cavernos am auzit fâlfâit de aripi și mi-am ridicat privirea. O fereastră în arcadă fusese tăiată sus de tot în zid, dar pânzele de păianjen erau vizibile de unde mă aflam eu. Nu am observat niciun liliac, dar mi-am imaginat ochii roșii lucind spre mine. Speram să evit să văd asemenea creaturi în timpul șederii mele aici. Îmi fusese dintotdeauna teamă de aripile lor din piele și de dinții ascuțiți.

Menajera s-a plecat ușor și a dispărut grăbită pe coridorul ce se deschidea la stânga.

— Nu ne așteptam să fii însoțit. Poți sta la etajul al doilea, pe stânga.

Omul mi-a făcut semn, fluturând scurt din mână. La început îl crezusem în vârstă, din cauza părului. Acum vedeam însă că fața lui era în mare parte lipsită de riduri și mult mai tânără. Părea să fie cam de vârsta tatălui meu, nu mai mult de patruzeci de ani.

— Studenții la criminalistică se află în aripa de est. Sau, mai bine zis, studenții care concurează pentru un loc în programul de criminalistă. Vino – a zis el, făcându-i semn lui Thomas –, mă îndrept și eu într-acolo. O să-ți arăt apartamentul. Îți poți vizita soția doar după terminarea cursurilor.

Ochii lui Thomas sclipeau în felul acela enervant, însă asta nu era bătălia lui. Am pășit ușor în fața lui și mi-am dres glasul.

— De fapt, suntem amândoi în program. Și nu sunt soția lui. Domnule...

Omul cel neplăcut s-a oprit deodată. S-a rotit cu totul pe călcâie, provocând un scârțâit ascuțit. Bărbatul și-a mijit ochii, de parcă nu îi venea să creadă că auzise bine.

— Pardon?

— Sunt domnișoara Audrey Rose Wadsworth. Cred că institutul a primit o scrisoare de recomandare de la unchiul meu,

doctorul Jonathan Wadsworth, din Londra. Îi sunt ucenică de ceva timp. Atât domnul Cresswell, cât și eu am fost prezenți de-a lungul crimelor provocate de Spintecător. L-am ajutat pe unchiul meu și Scotland Yard-ul în decursul investigației criminalistice. Sunt destul de sigură că directorul institutului a primit scrisoarea. A răspuns.

— Chiar așa...

Felul în care răspunsese omul dădea bine de înțeles faptul că nu pusese o întrebare, dar eu m-am prefăcut că nu bag de seamă.

— Chiar așa!

Chipul inexpressiv al omului s-a schimonosit și o venă a început să-i pulseze la gât, de parcă bărbatul ar fi fost gata să mă stranguleze. Deși nu era tocmai un lucru nemaiauzit ca o femeie să studieze medicina sau chiar criminalistica, bărbatul nu era, în mod clar, un om progresist care să se bucure de asaltul fetelor asupra clubului aceluia pentru băieți. Fete care în mod evident nu știau că locul lor era acasă, nu într-un laborator medical. Ce tupeu să creadă că mă aflam acolo doar pentru că mă adusesse Thomas! Speram ca bărbatul acela să nu fie profesor. Studiul alături de el avea să fie un soi de tortură bolnăvicioasă pe care aș fi preferat să o evit.

Mi-am înălțat bărbia, refuzând să-mi iau ochii de la el. Nu aveam să mă las intimidată, mai ales după ce-mi fusese dat să trăiesc în cazul lui Jack Spintecătorul de astă-toamnă. Bărbatul a ridicat o sprânceană, evaluându-mă. Îmi dădea impresia că puțini erau aceia – bărbați sau femei – care aveau curajul să-l înfrunte.

— Ah, prea bine, atunci! Nu am crezut că veți mai veni. Bine ai venit la institut, domnișoară Wadsworth!

Bărbatul a încercat să zâmbească, dar părea mai degrabă să fi înghițit un liliac.

— Ați menționat ceva despre un concurs pentru un loc în program? am întrebat, ignorând expresia acră de pe fața bărbatului. Aveam impresia că am și fost acceptați.

— Da, păi... ce păcat! Sunt sute de studenți care-și doresc să studieze aici, a zis el, înălțându-și bărbia, arogant. Nu toți sunt admiși. În fiecare an, organizăm un curs de evaluare, ca să hotărâm cine va deveni student.

Thomas s-a tras înapoi.

— Locurile noastre nu sunt garantate?

— Chiar deloc.

Omul a zâmbit larg. Era o priveliște înfricoșătoare.

— Aveți la dispoziție patru săptămâni ca să vă demonstrați valoarea. La finalul perioadei de probă, vom decide cine câștigă bursa.

Stomacul mi s-a strâns.

— Dar dacă toți studenții trec de evaluare, atunci toți sunt acceptați?

— De data asta, sunteți noi cu toții. Doar doi vor trece proba. Acum, puteți să mă urmați, domnișoară Wadsworth. Apartamentul dumneavoastră se află la etajul al treilea, în turnul aripii de est. Veți locui singură. Ei bine, nu chiar complet singură. Acolo ducem cadavrele în plus. Nu cred să vă dea prea mult de furcă.

În ciuda noilor împrejurări, am reușit să zâmbesc slab. Morții erau cărți pe care și mie, și unchiului ne plăcea să le citim. Nu-mi era teamă să-mi petrec timpul singură, lângă niște cadavre, în căutare de indicii. Ei bine... cel puțin până de curând. Zâmbetul mi s-a stins, dar mi-am stăpânit tremurul. Speram să-mi pot controla emoțiile și să mă vindec, din moment ce aveam să mă aflu așa de aproape de cadavre.

— Oricum, sunt o companie mai plăcută decât unii oameni.

Thomas a făcut un gest obscen pe la spatele omului, iar eu aproape că m-am înecat de râs când omul s-a întors deodată, aruncând fulgere din priviri.

— Ce-ai spus, domnule Cresswell?

— Dacă insistați, am zis că sunteți...

Am clătinat ușor din cap, sperând că reușisem să-i transmit lui Thomas ideea că trebuia să-și țină gura. Tot ce mai lipsea era să ne facem din acel om un dușman și mai mare.

— Vă cer scuze, domnule, am întrebat...

— Mi te vei adresa ca „domnul director Moldoveanu“, sau veți fi amândoi trimiși înapoi în haznaua aurită din care ați ieșit. Mă îndoiesc că vreunul dintre voi va termina acest curs. Avem studenți care se pregătesc luni la rând și tot nu sunt acceptați. Ia spuneți-mi, dacă sunteți așa de buni la ceea ce faceți, unde este Jack Spintecătorul, hm? De ce nu sunteți în Londra, vânându-l? Se poate să vă fie teamă de el sau ați fugit, pur și simplu, înainte de a deveni prea dificil?

Directorul a tăcut o clipă, dar mă îndoiam că aștepta cu adevărat un răspuns de la vreunul dintre noi. Omul a clătinat din cap, cu o expresie încă și mai glacială decât înainte.

— Unchiul dumitale e un om înțelept. Mi se pare teribil de suspect că nu a reușit să deslușească acel mister. Oare a renunțat doctorul Jonathan Wadsworth?

Preț de o clipă, panica mi-a cuprins trupul, înțepând fiecare organ în încercarea de a ieși, pe când am întâlnit privirea speriată a lui Thomas. Noi nu-i spuseseăm niciodată unchiului despre adevărata identitate a Spintecătorului, deși știam că intuia adevărul.

Thomas și-a strâns pumnii pe lângă trup, dar și-a ținut gura păcătoasă închisă. Înțelegea că aveam să fiu pedepsită pentru

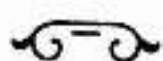
neascultarea lui sau a mea. În împrejurări diferite, aș fi fost impresionată. Era prima oară când îl vedeam abținându-se.

— Nici nu credeam că aveți vreun răspuns. Acum, urmați-mă! Cuferele voastre vă vor aștepta în camere. Cina s-a servit deja. Vă veți prezenta în zori la micul dejun, sau îl veți pierde și pe acela.

Directorul Moldoveanu a pășit spre coridorul larg dinspre latura de est, apoi s-a oprit și a zis, fără a se întoarce:

— Bine ați venit la Institutul Național de Criminalistică și Medicină Legală! Momentan!

Am rămas nemișcată preț de câteva secunde, simțind cum inima îmi bubuia în piept. Era scandalos că acel om îngrozitor era directorul nostru. Pașii lui răsunau cu ecou în salonul cavernos, ca niște bubuituri de gong ce anunțau ora grozăviilor. Inspirând adânc, Thomas m-a fixat cu privirea. Aveau să fie patru săptămâni extrem de lungi și de chinuitoare.

După ce l-am lăsat pe Thomas la etajul lui, am urcat scara simplă aflată la capătul unui coridor lung și larg pe care mi-l indicase directorul. Treptele erau din lemn întunecat, iar pereții, de un alb mohorât, lipsiți de tapiseria roșiatică pe lângă care trecuserăm pe coridoarele de la etajele inferioare. Umbrele se lăteau între sfeșnicele prost așezate și pulsau odată cu mișcările mele. Îmi aminteam de drumul parcurs pe coridoarele dezolante ale azilului Bedlam.

Am ignorat fiorul de teamă din piept, gândindu-mă la ocupații aceluși ospiciu și la felul calculat în care unii dintre ei umblau în spatele grătilor ruginite. Ca și acest castel, clădirea aceea îmi amintea de un organism viu, cu conștiință, însă fără un

simț al binelui și al răului. M-am întrebat atunci dacă nu cumva aveam nevoie doar de o baie bună și de un somn odihnitor.

Piatra și lemnul nu reprezentau oasele și carnea.

Înainte să plece mai departe, cine știe unde, Moldoveanu îmi spusese că apartamentul meu se afla la prima ușă pe dreapta. Poate că se grăbea să se odihnească un pic cu capul în jos, pe căpriori, alături de ceilalți frați ai lui. N-aveam decât să bombăn așa ceva și avea să se întoarcă la mine, urâcios. Lucrurile nu păreau să fi început cu dreptul.

Am ajuns pe palierul micuț unde se afla apartamentul meu și o a doua ușă, la doar câțiva metri înainte ca scara să-și continue urcușul. La acel capăt al palierului nu era aprinsă nicio torță, iar întunericul era dușmănos. Am rămas acolo, împietrită, convinsă că umbrele mă urmăreau la fel de atent pe cât le urmăream și eu.

Respirația îmi ieșea din gură în rotocoale rapide și albe. Bănuiam că frigul se datora parțial faptului că clădirea se afla așa de sus pe munte și parțial cadavrelor stocate acolo. Poate că asta mă atrăgea în beznă. Am închis scurt ochii și imagini de cadavre ridicându-se de pe masa de examinare, cadavre pe jumătate putrezite, mi-au asaltat simțurile. În ciuda sexului meu, dacă fie și unul dintre colegii mei avea să bănuiască că-mi era teamă de cadavre, aveam să ajung de râsul institutului.

Încercând să-mi alung această grijă, am deschis ușa și mi-am aruncat privirea de jur-împrejur. La o primă vedere, camera părea să servească drept sufragerie sau salon. Așa cum era cazul și cu restul castelului, zidurile erau albe și mărginite cu lemn de un maro-închis. Eram uimită de cât de întuneric era, deși pereții luceau, iar focul ardea în șemineu.

Biblioteca ocupa peretele cel mai mic, iar la stânga se afla o intrare spre ceea ce presupuneam a fi dormitorul. Am traversat

repede sufrageria – mobilată cu un divan din brocart – și am inspectat ceea ce s-a dovedit a fi, cu adevărat, dormitorul. Camera era primitoare și mobilată ca pentru un învățat studios. Aveam la dispoziție un mic birou cu un scaun asortat, un dulap miniatural, un pat pentru o singură persoană, o noptieră și un cufăr – toate făcute din stejar masiv, tăiat pesemne din pădurea din apropiere.

Imaginea unor trupuri sfârtecate de niște țepe negre mi-a trecut prin minte înainte să pot să o alung. Speram ca niciuna dintre acele bucăți de lemn să fi fost refolosită. Mă întrebam dacă și persoana care-l ucisese pe omul din oraș luase lemn de aici. Am încercat să-mi îndepărtez gândurile de la victima din tren și cea din ziar. Nu puteam face nimic, oricât de mult mi-aș fi dorit.

După ce am aruncat o privire superficială către a doua ușă – toaleta cu care directorul Moldoveanu îmi spusese că venea echipat apartamentul meu, fără îndoială –, mi-am îndreptat atenția spre sufragerie. Am observat o fereastră micuță, cocoțată aproape de grinzile descoperite, ce dădea direct peste lanțul vast al Carpaților. De aici, munții erau albi și crestați, ca niște dinți spârți. O parte din mine voia să se târască spre fereastră și să privească lumea iernatică ce se întindea dincolo de ea, nepăsătoare în fața tulburării ce mă cuprinsese.

Abia așteptam să pot cere apă caldă pentru chiuvetă și să-mi pot curăța colbul călătoriei. Dar mai întâi trebuia să găsesc o cale de a vorbi cu Thomas. Încă nu avusesem ocazia să-i arăt desenul pe care-l găsisem și aveam să înnebunesc dacă nu discutam mai repede cu el. Ca să nu mai spun că eram cumplit de curioasă cu privire la reacția ciudată pe care o avusese la numele lui Dănești.

Am atins pergamentul din buzunar, asigurându-mă că era real și nu doar o închipuire. Mă înspăimânta gândul că desenul putea avea o legătură cu crima din tren. Nu îndrăzneam să mă gândesc la mesajul pe care încerca să-l transmită prin faptul că fusese lăsat în compartimentul meu sau la cine ar fi putut să-mi dea târcoale fără să știu.

Am rămas în picioare, în fața șemineului, lăsând căldura să mi se înfășoare în jurul oaselor, în timp ce mă gândeam la un plan. Moldoveanu nu menționase niciodată vreo oră de stingere când intrasem în castel. Sau că nu-mi era permis să mă plimb pe coridoare. S-ar fi iscat un mare scandal dacă eram descoperită, dar mă puteam strecura în apartamentul lui Thomas într-o... Scârțâitul podelei de undeva din apartamentul meu mi-a făcut inima să o ia la galop. Imagini cu ucigași strecurându-se prin vagoanele trenului și lăsând bilete criptice cu dragoni m-au luat iar cu asalt. Se afla aici. Ne urmărise la castel și acum avea să mă tragă în țeapă și pe mine. Fusesem proastă să nu-i mărturisesc întâmplarea lui Thomas în timp ce doamna Harvey dormea. „Respiră“, mi-am spus. Aveam nevoie de o armă. În capătul opus al camerei se afla un sfeșnic, însă era prea departe ca să-l înhaț fără a fi văzută de persoana care mă pândea din dormitor sau din toaletă.

În loc să mă apropii prea mult de acele camere, fără o armă, am smuls o carte mare de pe rafturi, gata să lovesc pe cineva în cap cu ea. Puteam cel mult să-mi dărâm sau să-mi năucesc atacatorul. Mi-am îndreptat atenția spre sufragerie. Era pustie. Lipsită de orice prezență omenească, așa cum stabilisem deja. Observând repede dormitorul, am ajuns la aceeași concluzie. Nu m-am mai obosit cu toaleta, din moment ce era prea mică pentru a conține o adevărată amenințare. Scârțâitul fusese probabil doar al castelului. Am oftat și am așezat cartea la

loc pe raft. Avea să fie într-adevăr o iarnă groaznică. Eram recunoscătoare pentru șemineu. Îmi mângâia nervii. Chiar și în spațiul înghesuit, căldura mă făcea să mă simt ca pe o insulă de la tropice, nu în turnul singuratic al unui castel înghețat, auzind lucruri care nu erau la fel de înfricoșătoare precum imaginația mea.

Mi-am frecat cu palmele centrul frunții. Amintiri legate de ultimele momente ale lui Jack Spintecătorul, în laboratorul acela blestemat, în timp ce învârtea comutatorul... M-am oprit imediat. Jalea trebuia să-mi dea drumul din îmbrățișarea ei îndărătnică. Nu puteam să-mi mai fac singură una ca asta, noapte de noapte. Jack Spintecătorul nu se mai întorcea nicio dată. Experimentele lui luaseră sfârșit. Ca și viața lui.

La fel se întâmplase și în cazul acestui castel. Dracula nu mai trăia.

— Totul e așa de cumplit de dificil! am blestemat de una singură, căzând pe divan.

Sau cel puțin credeam că sunt singură. În clipa următoare am auzit pe cineva stăpânindu-și un hohot de râs, din spatele unei uși închise. Obrajii mi s-au aprins în timp ce am apucat sfeșnicul mare și m-am îndreptat spre toaleta slab luminată.

— Cine e acolo? Ieși de îndată la lumină!

— *Îmi pare rău, domnișoară!*

O menajeră tânără s-a ridicat brusc de la locul ei de lângă cadă, cerându-și iertare în română în timp ce cârpa de șters i-a căzut în găleată. Ochii ei cenușii s-au oprit asupra mea. Purta o bluză țărănească, de culoarea untului, vârată în fusta cu carouri, și un șorț brodat.

— Nu am vrut să trag cu urechea. Numele meu este Ileana.

Accentul ei era moale și plăcut – ca o adiere de vară ce șoptea prin noaptea dezolantă de iarnă. Fata-și ținea părul

negru împletit și încolăcit sub boneta de menajeră, iar șorțul era mânjit cu cenușă, din cauza focului pe care pesemne că-l aprinsese înainte de a intra eu în cameră. Am oftat.

— Te rog, nu te deranja să-mi spui „domnișoară”. „Audrey Rose” sau doar „Audrey” e foarte bine.

Mi-am aruncat privirea din jur-împrejurul băii proaspăt curățate. Flăcări jucăușe se reflectau de pe fiecare suprafață întunecată, amintindu-mi de sângele vărsat în care se oglindea lumina lunii. Ca și fluidele corporale ale victimelor duble ale lui Jack Spintecătorul. Am înghițit nodul din gât și imaginea. Castelul provoca haos în rândul amintirilor mele oricum morbide.

— Ai în grijă turnul ăsta?

Pielea i s-a înroșit pe când a dat din cap, destul de puternic cât să se vadă sub cenușă și mizerie.

— Da, domnișoară... Audrey Rose.

— Accentul tău englezesc e excelent, am zis, impresionată. Sper să-mi îmbunătățesc româna cât stau aici. Unde ai învățat limba?

Am închis gura imediat. Era cumplit de nepoliticos să comentez așa ceva. Ileana a zâmbit simplu.

— Familia mamei ne-a învățat pe toți.

Era un lucru ciudat pentru o familie săracă din Brașov, dar am lăsat detaliul să treacă neobservat, nu voiam să-mi insult potențiala prietenă. M-am surprins jucându-mă cu nasturii de la mânășă și m-am oprit.

Ileana a sprijinit găleata pe șoldul ei lat și a făcut un semn din cap spre ușă.

— Dacă nu aprind mai repede focurile în camerele băieților, o să dau de necaz, dom... Audrey Rose.

— Bineînțeles, am zis, frământându-mi mâinile.

Nici nu-mi dădusem seama ce singură mă simțeam fără Liza și cât de mult îmi doream o prietenă.

— Mulțumesc că ai făcut curat! Dacă îmi lași niște produse, pot să te ajut.

— Oh, nu, directorul Moldoveanu nu ar fi acord. Trebuie să am grijă de camere cât sunt goale. Nu așteptam să sosești decât peste ceva timp.

Pesemne că chipul îmi trăda dezamăgirea. Expresia feței ei s-a îmblânzit.

— Dacă vrei, pot să-ți aduc micul dejun în cameră. Așa fac și pentru cealaltă fată de aici.

— Mai locuiești o fată aici în iarna asta?

Ileana a dat ușor din cap, potrivindu-și pe dată zâmbetul larg cu al meu.

— Da, domnișoară. Este sub tutela directorului. Ai vrea să o întâlnești?

— Sună minunat! am zis. Mi-ar plăcea foarte mult.

— Vrei să te ajut cu hainele de noapte?

Am dat din cap, iar Ileana a început să-mi desfacă corsetul. Imediat ce a reușit să-l scoată și eu am rămas în cămașă, i-am mulțumit.

— Mă descurc de aici.

Ileana a deschis ușa cu șoldul și mi-a urat noapte bună în română.

— Noapte bună!

Mi-am aruncat privirea spre toaletă, dându-mi seama că fata umpluse cada cu apă fierbinte. Aburul se ridica sub formă de tentacule, atrăgându-mă înăuntru. Mi-am mușcat buza, contemplând baia caldă. Bănuiam că ar fi fost de-a dreptul indecent să dau năvală în apartamentul lui Thomas așa de târziu în noapte și nu voiam să am o imagine pătată în ochii societății

din cauza nerăbdării mele. Iar desenul cu dragonul avea să fie tot acolo mâine-dimineață...

Mi-am scos hainele, simțind cum căldura apei și a noii prietenii mi se adâncea în oasele obosite.

Poate că săptămânile ce urmau nu aveau să fie chiar așa de groaznice pe cât mi le imaginasem.

ȘAPTE . . .

BASME DIN POPOR

Apartamentul din turn

Castelul Bran

2 decembrie 1888

Negura s-a ridicat dintre copaci și s-a așezat deasupra munților precum ceața din aleile londoneze în timp ce m-am cocoțat pe divan, încercând să nu mă foiesc.

Ileana spusese că avea să revină cu micul dejun, însă soarele aproape că răsărise și eu tot nu o văzusem pe nicăieri. Poate că fata era reținută cu treburi în altă parte a castelului. Piciorul mi-a tresărit pe loc. Directorul Moldoveanu avea să încuie sala de mese dacă ajungeam prea târziu.

Stomacul mi-a chiorăit, nemulțumit la rândul lui, în timp ce așteptam. Am decis să-i acord fetei încă două minute înainte de a pleca spre sala de mese. Trebuia să mă întăresc dacă voiam să rezist următoarelor săptămâni și să-mi păstrez mintea întreagă.

Am intrat în dormitor și mi-am făcut de lucru cu cele câteva obiecte personale pe care le adusesem cu mine; în special cu o fotografie a mamei și a tatălui meu, făcută cu mult timp în urmă. Am așezat-o pe noptieră și m-am simțit parcă mai puțin singură în acel loc ciudat.

La ușă s-a auzit în scurt timp o bătaie, chiar pe când soarele aurea munții în fața ferestrei din apartamentul meu din turn. Slavă Domnului!

Am intrat repede în cealaltă încăpere și mi-am netezit cu mâna rochia verde, de iarnă. Două voci șoptite au amuțit când am deschis ușa.

Ileana ducea o tavă acoperită și a zâmbit la femeia de lângă ea.

— Aceasta este domnișoara Anastasia. Ea este...

— Protejata directorului Moldoveanu sau, așa cum îmi place să-l numesc, Cel Mai Neplăcut Bărbat din istoria României.

Fata a dat din mână și a intrat în cameră. Accentul ei era ușor diferit de al Ilenei, însă avea aceeași esență.

— Sincer, nu e chiar atât de rău. E doar... cum se spune...

— Arțagos? am intervenit.

Anastasia a râs, dar nu a răspuns.

Ileana a zâmbit.

— O să așez asta aici.

Am urmat-o pe fată spre micul divan și spre măsuță, în timp ce Anastasia îmi inspecta rafturile. Fata era simplă, dar drăguță, cu păr de culoarea grâului și ochi albaștri, luminoși. Știa, fără doar și poate, cum să-și pună atuurile în valoare, mai ales atunci când zâmbea larg.

— Cauți ceva în mod deosebit? am întrebat, observând cât de metodic cerceta cotoarele cărților.

— Sunt așa de bucuroasă că te afli aici! Băieții sunt... *fără maniere*.

Fata a ridicat un umăr, observând confuzia ce trebuie să-mi fi apărut pe chip.

— Majoritatea nu sunt foarte plăcuți sau politicoși. Poate e din cauza lipsei de oxigen. Sau a femeilor. Frații italieni sunt cea mai mare dezamăgire. Stau tot timpul cu nasurile în cărți. Nici nu clipesc în direcția mea! Nici măcar când îmi afișez cele mai plăcute însușiri.

Fata a smuls o carte de pe raft și și-a lipit-o, deschisă, de față, mergând cu pași exagerați și chicotind. Ileana și-a lăsat ochii în pământ, zâmbind larg.

— Speram să găsec un roman gotic cu care să-mi mai treacă plictiseala când ești la cursuri, a spus ea, aruncând cartea deoparte. Bineînțeles, unchiul Moldoveanu nu ar permite aici asemenea frivolități. Ai adus, din întâmplare, vreun roman gotic?

Am clătinat din cap.

— Vei merge și tu la cursuri?

— Bineînțeles că nu. Unchiul nu crede că e potrivit pentru o fată de statutul meu.

Anastasia și-a dat ochii peste cap și a căzut pe divan, pufnind.

— Deși mie nu-mi pasă. Am de gând să particip la unele cursuri doar ca să-i fac în ciudă. Nu poate fi pretutindeni.

— Au sosit toți ceilalți?

— Cred că au venit toți cei din familii importante. E un grup mic de data asta. Se zice că unchiul... caută „victime”.

— De ce ar face așa ceva? am întrebat.

Ileana a ridicat capacul tăvii, lăsând la vedere mai multe produse de patiserie și plăcinte cu carne. Atenția ei era acum cu totul îndreptată asupra lor. Am mușcat politicos dintr-o pâine umplută cu carne absolut delicioasă și am încercat să nu o devorez pe toată. Era minunată, orice ar fi fost!

— Sunt doar zvonuri pe care le-am auzit, plictisită, cum sunt, de moarte. Până acum, toți studenții sunt fie din familii de nobili, fie oameni simpli cu presupuse legături cu clasa nobiliară. Bastarzi. Nimeni nu știe de ce i-a ales altfel – asta dacă există cu adevărat un motiv. Nici să nu mă întrebi despre frații italieni. Nu vorbesc decât între ei. Habar nu am ce istorie au ei.

Anastasia și-a îndesat un pic de pâine în gură și a gemut de plăcere.

— Deși unii ar zice că reprezintă o parte a testului, a continuat ea. Unchiului meu îi plac jocurile și intrigile. Crede că anumite trăsături comune ce ar putea fi benefice în găsirea unui criminal reprezintă un atu pe care toții studenții la criminalistică ar trebui să-l aibă.

Fata m-a măsurat cu luare-aminte.

— Tu ești, în mod evident, de viță nobilă. Care e numele tău de familie?

— Wadsworth. Tata este...

— Nu ai nicio legătură cu România?

Am clipit.

— Nu din câte știu eu. Mama era, în parte, de origine indiană, iar tata este englez.

— Interesant! Poate că nu toți provin din regiunea asta. Anastasia a mușcat din altă bucată de pâine.

— Am auzit că ai sosit la miezul nopții, cu un tânăr. Sunteți logodiți?

Aproape că m-am înecat cu următoarea îmbucătură.

— Suntem... prieteni. Și parteneri de muncă.

Anastasia a rânjit.

— Am auzit că e destul de chipeș. Poate că o să mă mărit cu el dacă voi doar lucrați împreună.

Nu sunt sigură ce a văzut fata pe chipul meu, dar a adăugat rapid:

— Te tachinez. Am inima oferită altuia, deși el se preface că nici nu exist. Cum a fost călătoria ta până aici?

Prin minte mi-a trecut imaginea trupului împuns de o țepă. Am lăsat din mână bucata de plăcintă, lipsită dintr-odată de apetit.

— Oribilă!

Am descris la rece întâmplarea cu bărbatul ucis și rănille pe care le suferise. Chipul de bronz al Ilenei era la fel de palid ca al unei fantome.

— Nu am apucat să văd exact ce avea bărbatul în gură. Oricum, părea să fie de natură organică, albicios. Mirosul era... înțepător, dar familiar.

— *Usturoi*, a șoptit Anastasia, cu ochii mari.

— Cum?

— *Usturoi*. Am citit că e pus în gura celor despre care se crede că ar fi... cum spun englezii, vampiri.

— Asta e din vreun roman gotic, a pufnit Ileana. Pe aici, noi scăpăm altfel de *strigoi*¹.

M-am gândit la substanța organică. Se potrivea descrierii usturoiului și astfel se explica și mirosul.

— Prietenul meu mi-a spus că *strigoii* sunt arși, am zis eu, precaută. Și că toți cei afectați le beau cenușa.

— Ce dezgustător!

Anastasia s-a aplecat înainte, dornică de mai multe informații. Îmi amintea de verișoara mea, doar că Liza era obsedată de situațiile periculoase ce implicau elemente romantice, în timp ce Anastasia părea fascinată doar de prima parte.

— Mai fac încă țărani asemenea lucruri? În Ungaria, unii săteni mai urmează vechile tradiții. Sunt foarte superstițioși.

— Ești ungueroaică? am întrebat.

Anastasia a dat din cap.

— Dar vorbești și română?

— Bineînțeles. O învățăm împreună cu limba noastră. Cunosco și italiana destul de bine. Nu că aş apuca să o folosesc prea mult cu colegii tăi.

¹ În română, în original. (n.tr.).

Fata și-a îndreptat atenția spre Ileana. Am remarcat felul în care menajera și-a răsucit șervetul în poală, încercând din răsuputeri să evite privirea pătrunzătoare a tinerei.

— Cum reușesc oamenii să descopere *strigoii* din oraș? Sau au un fel de societate secretă? Ca aceea a dragonilor?

Mi-am mutat brusc atenția la Anastasia. Aș fi putut jura că desenul îmi ardea în buzunar. Pentru o clipă, am simțit nevoia să protejez pergamentul, să-l țin ascuns de toată lumea până îi descopeream originea. Ceea ce nu avea niciun sens. Am scos pergamentul și l-am așezat pe masă.

— Cineva a lăsat asta în compartimentul meu, după crimă. Știți ce înseamnă?

Anastasia s-a holbat la desen. Îmi era greu să-i ghicesc gândurile, în spatele chipului ei calm. A trecut un moment.

— Ai auzit vreodată de Ordinul Dragonului? a întrebat ea. Am clătinat din cap.

— Păi, ei sunt...

— E târziu.

Ileana a sărit în picioare și a arătat spre ceasul de pe șemineu.

— Moldoveanu mă va da afară dacă nu-mi continui treaba.

Fata a strâns repede șervetele și a așezat capacul la loc peste tavă cu un zăngănit ce mi-a răsunit în creier.

— Ar trebui să mergeți amândouă în sala de mese. Moldoveanu supraveghează tot.

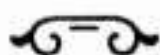
— Vrei să zici că directorul nu încuie sala de mese după o anumită oră?

Ileana m-a privit cu milă.

— Mereu amenință astfel, dar nu se ține mai niciodată de promisiune.

Fără să mai scoată o vorbă, Ileana a ieșit în grabă din cameră. Anastasia a clătinat din cap și s-a ridicat.

— Oamenii locului sunt așa de superstițioși! Se sperie și când aud de lucruri supranaturale. Vino, a zis ea, luându-mă de braț! Hai să te prezentăm stimaților tăi colegi!

— Parcă înăuntru ar fi o mică turmă de elefanți, i-am zis Anastasiei în timp ce zăboveam în fața sălii de mese.

Pași apăsați, capace trântite și sunetul conversațiilor stăpâneau vacarmul.

— Se poartă, fără doar și poate, ca niște animale.

Neliniștea mi s-a răsucit în măruntaie. Am tras cu ochiul prin crăpătura ușilor mari, din stejar. Câțiva tineri ședeau la mese, iar ceilalți se înșiraseră ca să-și ia tăvile pentru micul dejun, așezate de-a lungul peretelui mare, din capătul opus. Thomas nu se afla însă printre ei. Nu aveam nici cea mai vagă idee cum de o mână de oameni putea face atâta zgomot într-un spațiu așa de mare. Sala de mese era grandioasă – cu tavanul alb, ca de catedrală, și cu pereții mărginiți de lemn negru, pe care îi regăseai și în restul castelului.

Mă gândeam la basme și la povești din folclor. Înțelegeam prea bine cum un asemenea castel putea să inspire scriitori precum Frații Grimm. Era, în mod sigur, destul de sinistru ca să invoce o atmosferă macabră. Am încercat să nu mă gândesc la mama și la tata. La cum obișnuiau să ne citească acele povești, mie și lui Nathaniel, înainte de culcare. Trebuia să-i scriu în curând tatei; speram că se simțea mai bine. Recuperarea lui fusese lentă, însă constantă.

Deodată, am fost împinsă la perete. M-am trezit, speriată, din visare. Eram șocată că cineva nu doar că se lovise de mine, dar mai avea și tupeul să chicotească, de parcă nu ar fi jignit o tânără.

Anastasia a oftat.

— Domnișoară Wadsworth, dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul profesor Radu. Predă folclor local, în completarea cursului.

— Oh, Doamne! Nu te-am văzut!

Profesorul Radu a învărtit un șervet în mâini, scăpând o bucată de pâine de pe tavă. M-am aplecat să o ridic în același timp cu el și ne-am ciocnit capetele. Bărbatul nici măcar nu a clipit. Craniul lui părea făcut din granit. Mi-am masat cucuiul care se forma deja, tresărind din cauza durerii ce pulsa.

— *Îmi pare rău!* a spus el în română. Vă cer scuze, domnișoară! Sper că nu am murdărit cu ovăz frumoasa dumitale rochie.

M-am uitat la rochie, ușurată să văd că nu era niciun strop de terci ea. Cu o mână, i-am întins bucata de pâine, iar cu cealaltă, am pipăit cu grijă cucuiul. Speram ca lovitura să-mi fi băgat mințile în cap, nu invers. Totuși, mă durea suficient de tare cât să mă pună pe gânduri.

— Nu vă faceți griji, domnule profesor! am zis. Îmi e teamă că singurul lucru care a avut de suferit e pâinea dumneavoastră. Și capul, din pricina frunții mele.

— Oricum, nu știu dacă a fost vreodată sănătos, a șoptit Anastasia.

— *Ăăă... cum?* a întrebat Radu, mutându-și privirea de la pâine, la Anastasia.

— Am zis că sunt sigură că e încă delicioasă, a mințit ea.

Smulgând bucata murdară de pâine dintre degetele mele cum ai smulge un strugure din vie, Radu a mușcat o dată. Speram că buza mea nu se răsucise în sus ca a Anastasiei; nu voiam să las să se vadă dezgustul care-mi întorcea stomacul pe dos.

— *Langoși cu brânză,* a zis el în română, cu gura plină și sprâncenele ridicate apreciativ. Aluat prăjit cu brânză! Trebuie să încerci... Uite!

Înainte să-l pot refuza politicos, profesorul mi-a apăsat o bucată de pâine între mâini, zdrobind-o între degetele mele, entuziast. Am încercat din răspuțeri să zâmbesc, deși în mânuși mi se impregnase puțină grăsime.

— Mulțumesc, domnule profesor! Acum va trebuie să ne scuzați, îi vom întâlni pe ceilalți studenți.

Profesorul Radu și-a împins ochelarii pe nas, lăsând pe una dintre lentile o urmă de grăsime.

— Nu v-a spus directorul?

Radu ne-a privit cu luare-aminte, apoi a rostit.

— Toată lumea pleacă acum. Unii dintre studenți vizitează Brașovul, dacă vreți să îi însoțiți. Doar nu vreți să coborâți muntele singure, nu? Pădurile sunt pline de creaturi care înhață copii de pe cărare și le halesc carnea de pe oase.

Radu și-a supt grăsimea de pe degete, dând dovadă de maniere medievale.

— În mare parte e vorba de lupi. Printre alte lucruri.

— Lupii mănâncă studenți? a întrebat Anastasia, lăsând să se înțeleagă că nu credea o iotă. Și când mă gândesc că unchiul nu m-a avertizat!

— Oh! *Pricolici!* Despre asta vom vorbi la primul curs, a zis profesorul. Există atâtea povești din popor și legende pe care le putem critica și dezbate!

Gândul la lupii care mâncau copii îmi făcuse sângele să-mi înghețe în vine. Poate că îi văzusem din tren și în pădurile din apropiere.

— Ce este un *prico*...

— *Pricolicii* sunt spirite ale ucigașilor care se întorc sub forma unor lupi uriași, nemuritori. Deși unii cred că *sunt* lupi care devin strigoi când sunt omorâți. Sper să vă placă lecția. Acum, amintiți-vă să nu vă îndepărtați de cărare și să nu vă aventurați în pădure, indiferent ce vedeți! Există multe, multe pericole teribile aici!

Radu s-a îndepărtat, fredonând de unul singur un cântecel vesel. Pentru o clipă, m-am întrebat cum era să fii atât de pierdut în visare și în povești. Apoi mi-am amintit de viziunile fantastice pe care mintea mi le produsese de-a lungul ultimelor săptămâni și m-am dojenit singură.

— De ce se predă folclor și mitologie când cursul nu durează decât patru săptămâni?

— Face parte din misterul pe care va trebui să-l deslușești, presupun, a răspuns Anastasia, ridicând un umăr. Deși unchiul crede că știința explică majoritatea legendelor.

Aceasta era o afirmația cu care rezonam pe deplin, oricât de neplăcut îmi era să fiu de acord cu orice ar fi susținut Moldoveanu. L-am urmărit pe profesor scăpându-și iar micul dejun pe jos.

— Nu-mi vine să cred că a mâncat bucata aia de pâine! am zis. Sunt sigură că de ea se lipise un gândac mort.

— Nu mi s-a părut că l-ar deranja, a comentat amuzată Anastasia. Poate că-i plac proteinele.

M-am cutremurat, scârbită, pe când profesorul s-a ciocnit de un alt student – un tânăr masiv, cu păr blond-închis și cu un maxilar prea colțuros ca să fie considerat chipeș.

— *Ai grijă, bătrâne!* a sâsâit matahala spre Radu, înainte să-și facă loc cu umărul spre sala de mese și lovind un student mai firav, fără să-și ceară scuze.

Ce brută neobrăzată! Înțelegeam destul de bine româna ca să știu că-i spusese bătrânului să aibă grijă.

— Acel fermecător specimen e de sorginte nobilă, românească, a zis Anastasia, pe când băiatul blond dispărea în sala de mese. Prietenii lui sunt ușor mai plăcuți.

— Abia aștept să-i întâlnesc! am comentat sec.

Am aruncat bucata de pâine îmbibată cu ulei într-un coș de gunoi și am tamponat pata de grăsime de pe mânuși. Trebuia să-mi iau altă pereche înainte de a pleca.

— De ce crezi că merg studenții în Brașov?

— Nu știu și nici nu-mi pasă.

Anastasia și-a ridicat nasul, cu un aer regal.

— N-o să mă vezi afară pe zăpada asta. Mă îndoiesc că și ceilalți se vor aventura prea departe de apartamentele lor. Oh! Am vrut să-l întreb pe profesorul Radu dacă aș putea să particip la cursul lui.

Fata și-a mușcat buza.

— Te superi dacă ne întâlnim mai târziu? Rămâi la castel?

— Dacă nu suntem obligați să mergem, atunci nu văd de ce aș pleca. Aș prefera să explorez castelul. Am văzut o cameră cu animale împăiate pe care mi-ar plăcea să o vizitez.

— *Extraordinar!* a exclamat Anastasia în română, sărutându-mă pe obraji. Atunci, ne vedem curând!

Pe când o urmăream pe Anastasia grăbindu-se pe urmele profesorului, din cameră au răsunat cu ecou hohote răgușite. Oricât de mult mi-aș fi dorit să nu fiu singură, sosise timpul să-mi înfrunt temerile și să mă prezint colegilor mei. Momentan, aveam să mă arăt la față și să abordez problema pas cu pas. În plus, nu era ca și cum nu cunoșteam pe nimeni. Thomas avea să-și facă și el apariția cât de curând.

Mi-am ținut capul ridicat și am pășit hotărâtă în sala de mese. La cele cinci rânduri de mese lungi se aflau studenți curioși care au amuțit în timp ce-mi făceam loc spre capătul opus al încăperii. La o masă ședeau trei tineri, dintre care unul era matahala neobrăzată de pe coridor.

La o altă masă stăteau doi băieți cu păr castaniu, care nu s-au obosit să-și ridice ochii din cărți. Am presupus că aceștia erau italienii. Pielea lor era bronzată, de parcă ar fi venit de

pe coasta oceanului. Unul dintre ei era studentul firav pe care bruta îl lovise, fără a-i cere scuze.

Un tânăr slab și deșirat, cu pielea măslinie, ședea vizavi de un băiat ce purta ochelari și avea bucle dese, roșcate. Băieții erau preocupați să mănânce, însă au ridicat privirile, holbându-se la mine.

Obrajii mei au început să se înfierbânte pe când foșnetul fustei a acoperit șoaptele lor răzlețe. Cel puțin îl aveam pe Thomas. Chiar dacă era nevoie să ne batem pentru locurile de la academie, măcar aveam să ne războim împreună. Iar prietenia mea cu Anastasia era un alt lucru la care mă gândeam cu drag.

Unul dintre băieții de la masa Voinicului a chicotit tare, apoi a fluierat de parcă eram un câine vagabond. Dintre toate...

M-am oprit și i-am aruncat o privire urâcioasă, tăindu-i cu precizie cheful de răs.

— E ceva de răs? am întrebat, băgând de seama liniștea care coborâse asupra lor, de parcă ar fi fost soldați chemați la război.

Când băiatul nu a răspuns, am repetat întrebarea în română. Vocea mea răsuna tare în liniștea ce se lăsase brusc.

Buzele tânărului au tresăltat ușor în timp ce-l studiam. Părul lui era ușor mai închis la culoare decât al lui Thomas, iar ochii lui, de un căprui ceva mai profund. Chipul măsliniu era atrăgător ca al oricărui erou enigmatic. Era necizelat, deși bănuiam că avea un rang sau altul, conform spuselor Anastasiei.

Voinicul a răs pe înfundate, lângă băiatul brunet. Buza lui de sus era răsucită. Aveam impresia că aceea era expresia lui normală, datorată genelor, și că nu ar fi trebuit să mă simt jignită. Cât de neplăcut trebuie să fi fost pentru părinții lui!

Am așteptat ca brunetul să-și ia ochii de la mine, dar se încăpățâna să-și țină privirea ațintită asupra mea. Nu-mi păsa dacă era vorba de o provocare sau de o tentativă de flirt. Nu aveam să mă las agresată din cauza sexului meu.

Cu toții ne aflam aici ca să învățăm. El era acela care avea o problemă, nu eu. Poate că era timpul ca tații să-și învețe fiii cum să se poarte cu tinerele fete. Nu erau născuți superiori, indiferent de cât de fals îi condiționa societatea. Aici, eram toți egali.

— Ei bine?

— Încerc să decid, domnișoară.

Băiatul m-a măsurat din priviri, analizându-mă de aproape, apoi a tușit în palmă, șoptind pesemne ceva indecent și făcându-l pe Voinic să bufnească în râs.

De cealaltă parte a lui ședea un tânăr ceva mai palid care-și tot muta privirea de la băiatul brunet la mine, apoi la mâinile lui. În cele din urmă, gura i s-a strâns aspru. Era ceva în structura lor osoasă care mă făcea să cred că cei doi erau înrudiți. În orice caz, expresia feței lui era ușor diferită. Tânărul și-a rotit privirea de jur-împrejur, de parcă ar fi fost o musculiță ce ateriza pe diferite locuri, apoi bâzâia mai departe. Îmi părea așa de cunoscut...

Respirația mi s-a tăiat când l-am recunoscut.

— Tu! Pe tine te cunosc!

Se aflase în tren cu Thomas și cu mine. Eram sigură. El era pasagerul agitat pe care voisem să-l interoghez. Tânărul s-a foit pe scaun, uitându-se la fibra lemnului și ignorându-mă cu totul. Pielea părea să i se întunece sub privirea mea.

Aproape că uitasem de băiatul cel enervant și a fost cât pe ce să nu observ focul ce i se aprinsese în priviri pe când mi-am adunat fusta și m-am îndreptat spre o masă.

QPT

RĂUFĂCĂTORUL CU CHIP DE EROU

Sala de mese

Castelul Bran

2 decembrie 1888

— Știi cum să-ți faci intrarea, Wadsworth! Jumătate dintre tinerii de la masa aia vor să te ia de nevastă acum. Va trebui să mă antrenez de două ori mai mult la scrimă acum, ca să-ți apăr onoarea.

Am respirat ușurată când Thomas s-a așezat pe scaunul din fața mea. Avea farfuria plină cu delicatese din diverse regiuni, menite probabil să facă pe plac studenților ce veneau din toate părțile Europei. Și cu dulciuri.

Doamna Harvey avusese dreptate cu privire la pofta lui Thomas pentru deserturi. Fusesem așa de distrasă de prezența băiatului din tren, că nici nu-l observasem pe Thomas lângă bufet.

— Nu prea-mi vine a crede. Mi-am făcut doar niște dușmani, atât.

Am furat un biscuit de pe farfuria lui Thomas după ce-l unsesese deja cu cremă de unt.

— În orice caz, nu-mi place niciunul dintre tinerii de la masa aceea, Cresswell. Nu e cazul încă să-ți lași bisturiul pentru floretă.

— Ai grijă! Ți-ai exprimat aceleași sentimente duioase și în legătură cu mine. Devin destul de ușor gelos. Vreau să mă bat

într-un duel, nu să demolez sau să incendiez academia. Deși, probabil că atitudinea lui Moldoveanu s-ar mai îmbunătăți. Promiți să mă vizitezi în celula mea?

Am zâmbit, în ciuda subiectului, și m-am uitat cu atenție la prietenul meu.

— Știi bine că nimeni altcineva nu mă poate enerva la fel de tare ca tine, Cresswell. Sper că se vor gândi mai bine când vor vrea să-și mai bată joc de mine.

— Sunt de destul de sigur că nu va fi ultima dată când te vor tachina.

Thomas a rânjit, în timp ce-și ungea alt biscuit cu cremă.

— Bărbaților le place să vâneze. Ai demonstrat acum că nu ești ușor de dovedit, ceea ce face să fii o provocare interesantă. De ce crezi că se află atât de multe capete pe ziduri? Expunerea trofeelor e ca și cum ai zice: „Sunt puternic și viril. Uită-te numai la capul acela de cerb din birou. Nu doar că l-am vânat, dar am pus și capcana și l-am atras în ea. Poftim niște brandy, hai să ne lovim piepturile și să împușcăm ceva!”

— Îmi spui că ți-ar plăcea să mă prinzi și să-mi agăți capul tăiat deasupra șemineului? Ce romantic! Te rog, mai povestește-mi!

— Îhî!

Cineva își dresese glasul, întrerupându-ne.

— Vă deranjez dacă mă așez aici? *Vă rog?*

Chiar și stând jos, Thomas a reușit cumva să-l privească de sus pe băiatul brunet care râsese mai devreme de mine și care stătea acum lângă masa noastră. Pe chipul lui Thomas nu se mai citea nici urmă de glumă.

— Dacă promiți că vei fi cuminte.

Thomas a împins ușor scaunul, care a scârțâit în semn de protest. Thomas nu se mutase suficient de departe încât să-i permită tânărului să ne despartă. Asta-mi amintea de cât de

înalt era Thomas, și de membrele lui lungi, și de cum își putea folosi atuurile fizice ca pe o armă.

— Mi-ar dispăcea să văd cum te face domnișoară Wadsworth de râs. Din nou.

Tensiunea emana dinspre el sub forma unor valuri mari, atât de întunecate și de agitate, că mi se părea că aveau să mă acopere. Nu fusesem niciodată conștientă de faptul că Thomas nutrea emoții așa de puternice și gândeam că pesemne era și altceva la mijloc, în afară de iritarea pe care o simțea în numele meu. Poate că Thomas îl întâlnise deja pe tânărul brunet, iar interacțiunea lor nu decursese tocmai mulțumitor.

Nu mi-a trebuit mult să-mi dau seama că întâlnirea nu avea să se sfârșească bine. Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca Thomas să fie exmatriculat pentru situația pe care avea să o creeze. În acel moment, arăta ca un răufăcător cu chip de erou.

— Cum vă putem fi de ajutor, domnule...

Am permis întrebării să se piardă în aer.

Tânărul s-a aplecat spre mine într-un gest intim, de parcă nu ar fi fost conștient de iadul care se dezlănțuia în jurul lui. Tindeam să cred că nu Thomas avea să fie cel exmatriculat, ci mai degrabă acela care avea să mă oprească să-i trag o binemeritată palmă binemeritată băiatului.

— Vă cer scuze pentru comportamentul de mai devreme, domnișoară, a zis el, cu un accent moale și cadențat. Vă cer iertare și pentru tovarășii mei, Andrei – a zis el, arătând spre bruta care a dat scurt din cap – și Wilhelm, vărul meu.

Mi-am îndreptat atenția spre tânărul cel bolnăvicios din tren. Chipul lui Wilhelm părea să fi devenit și mai pământiu decât înainte. Ce culoare ciudată! Părea să se fi mânjit cu pământ roșcat. Nu mai văzusem niciodată o iritație atât de oribilă. Broboane de sudoare acopereau fruntea tânărului.

— Vărul tău nu pare să se simtă prea bine, a observat Thomas. Poate că ar trebui să ai grijă de el.

Am privit în timp ce Wilhelm și-a ridicat mantia neagră în jurul umerilor și s-a îndreptat, aplecat de spate, spre ușă. Trebuia să vorbesc cu el, să aflu ce știa despre victima din tren.

Tânărul brunet s-a mutat în fața ochilor mei.

— *Permite-mi să mă prezint*¹... Ăăă, dă-mi voie să mă prezint cum se cuvine.

Zâmbetul timid al tânărului i s-a șters ușor de pe chip când mi-a observat expresia neutră. Dacă avea impresia că mă putea câștiga exagerându-și farmecul, atunci se înșela amarnic. Și-a îndreptat spatele și un aer de seriozitate i-a cuprins chipul, de parcă ar fi fost o mantie de catifea ce se oprește din legănat.

— Mă numesc Nicolae Alexandru Vladimir Aldea. Prințul României.

Thomas a pufnit, dar tânărul prinț și-a păstrat privirea ațintită asupra mea. Am tras scurt aer în piept, dar m-am asigurat că niciun fel de surpriză nu se arăta pe chipul meu, presupunând că pomenise titlul în speranța de a observa reacția pe care o obținuse de la alți tineri și tinere.

Suspiciunea mea s-a confirmat când zâmbetul prințului a ezitat, apoi a dispărut cu totul, când m-am încăpățânat să nu-i ofer satisfacție. Nu aveam să îi permit să mă trateze josnic, doar pentru a-i face o plecăciune în clipa următoare. Pesemne că titlul lui îi putea obține multe favoruri, dar nu avea să-mi câștige simpatia.

Asupra sălii s-a așternut liniște ca la o slujbă religioasă, în timp ce studenții așteptau să vorbesc. Sau să fac o plecăciune. Probabil că încălcăm regulile de protocol pentru că nu

¹ În română, în original (n.tr.).

mă ridicam mai repede, să fac reverența. Am zâmbit dulce și m-am aplecat.

— Aș vrea să spun că sunt încântată să vă cunosc, Maiestate, dar nu am fost educată să mint.

Ca să nu fiu cu totul nepoliticoasă, mi-am înclinat ușor capul și m-am ridicat. Expresia de pe chipul prințului Nicolae era de excepție. Parcă-mi scosesem mânușa și-l plesnisem în fața tuturor. Aproape că mi-a părut rău de el – era pesemne prima dată când fusese jignit cu atâta neobrăzare. Cum putea el să reacționeze în fața unei persoane ce refuza să se agațe de fiecare cuvânt princiar?

— Domnule Cresswell! am zis, dând din cap spre prietenul meu. Ne vedem afară!

Băiatul cu bucle roșcate ce ședea în apropiere a clătinat din cap în timp ce-mi adunam fusta. Nu-mi dădeam seama dacă gestul lui voia să exprime aprecierea sau dezgustul în fața obrăzniciei mele. Fără să mai privesc înapoi, am părăsit sala.

Am ieșit însoțită de zăngănitul furculițelor ce cădeau în farfurii, amestecat cu chicotul grav al lui Thomas. Aici, mi-am permis să râd și eu pe înfundate. Chiar și frații italieni își ridicaseră privirile din cărți și se uitau cu ochii mari ca niște vase Petri.

Satisfacția mea a fost întreruptă în scurt timp, când l-am observat pe directorul Moldoveanu stând lângă ușa deschisă. Pe frunte îi pulsa o venă. A pășit rapid spre mine. Puteam să jur că pe urmele lui se târa o bestie mare, cu gheare ce zgâriau piatra. Am clipit. Nu era decât umbra lui, amplificată de lumina torțelor.

— Ai grijă ce dușmani îți faci, domnișoară Wadsworth! Mi-ar dispăcea ca o altă tragedie să lovească în inima familiei dumitale. Din câte înțeleg, numele și familia Wadsworth aproape că nu mai au moștenitori.

Am tresărit. Tata nu făcuse public decât un necrolog scurt cu privire la moartea fratelui meu, deși directorul părea să suspecteze o înșelăciune. M-a analizat de aproape, ținându-și buzele deschise, fie sub formă de zâmbet, fie sub formă de rânjel.

— Mă întreb cât de puternic ar mai fi tatăl dumitale dacă i s-ar întâmpla ceva singurului său copil. Opiul este un obicei neplăcut. E greu să te recuperezi pe deplin. Sunt sigur însă că ești conștientă de asta. Pari oarecum inteligentă. Pentru o fată. Sper că m-am făcut înțeles.

— De unde...

— E de datoria mea să strâng orice informație despre viitorii noștri studenți. Vreau să zic, fiecare fărâmiță. Nu face greșeala de a crede că secretele tale rămân ale tale. Le smulg de la vii și de la morți. Am aflat că adevărul poate fi foarte valoros, odată ce este descoperit.

O spirală de teamă lunecoasă mi s-a răsucit în intestine. Directorul mă amenința, iar eu nu puteam face nimic în legătură cu asta. S-a mai uitat o clipă la mine, de parcă mi-ar fi putut curma existența prin puterea privirii lui sfredelitoare, apoi a intrat cu pași mari în sala de mese. Mi-am lăsat umerii să cadă moi doar după ce Moldoveanu a ajuns în capătul opus al încăperii.

— Micul dejun a luat sfârșit, a anunțat el. Puteți face ce vreți pentru restul zilei.

Am fugit în camera mea, ca să-mi iau paltonul și o pereche nouă de mănuși, nerăbdătoare să ies din castelul blestemat și să scap de compania ocupanților lui teribili.

NOUĂ

ORAȘUL COROANEI

Potecă prin pădure

Brașov

2 decembrie 1888

— S-ar putea ca Aroganța Sa Regală să nu fie tocmai cel mai mare admirator al tău, Wadsworth.

Thomas m-a împins cu umărul, fără a reuși defel să-și ascundă plăcerea că îmi făcusem un nou dușman de moarte.

— După ce a plecat Moldoveanu, a spart chiar și o farfurie de perete și s-a tăiat la degete. A împrășcat ouăle cu sânge. Foarte dramatic.

— Mi se pare că ești un pic gelos pentru că nu ai apucat să spargi primul ceva veselă.

Am alunecat pe o dală înghețată de piatră, iar Thomas m-a prins, dându-mi ușor drumul brațului și continuând să meargă la o distanță aproape respectuoasă. Entuziasmul era prezent în fiecare mișcare a lui. Practic sărea într-un picior în drumul nostru spre Brașov, cunoscut drept Orașul Coroanei, conform informațiilor pe care continua să le toarne.

Îl urmărisem pe Wilhelm ieșind în grabă din castel, împleticindu-se un pic ici și colo, și mă grăbisem să-l aduc pe Thomas. Îmi doream să vorbesc cu băiatul și să-l întreb despre ce văzuse în tren, deși tânărul părea hotărât să mă evite cu orice preț. Atitudinea lui nu-l făcea decât să pară și mai vinovat.

Pielea lui Wilhelm era un pic... dar nu puteam fi sigură. Tonul măsliniu părea să fi fost cu totul înlocuit de pete întunecate, de parcă febra i-ar fi aprins sângele în obraji. Puteam jura că băiatul arăta chiar mai rău decât în sala de mese. Am încercat să mă gândesc la vreo infecție care provoca două iritații diferite, dar nu am putut găsi niciuna. În mod clar, nu era vorba de scarlatină – aș fi recunoscut simptomele oriunde.

Îl urmăream pe băiat de la o distanță destul de mare, astfel că el fie nu ne observase, fie presupunea că ne îndreptam spre Brașov cu treburi. Voiam să-l studiez, să văd mai întâi încotro mergea el. După aceea, poate că am fi înțeles mai multe. Dacă-l asaltam cu întrebări de acum, era posibil ca tânărul să-și schimbe traseul. Îl informasem pe Thomas cu privire la bănuielile mele și fusese de acord că procedam corect.

Mi-am ținut ochii în pământ, observând urmele lăsate de Wilhelm pe zăpada proaspăt căzută și pașii lui egali. Băiatul nu părea să se mai împleticească, deși la marginea potecii se vedea o băltoacă de vomă proaspătă și aburindă. Nu am îndrăznit să inspectez voma mai de aproape și m-am îndepărtat cât am putut de repede. Poate că Wilhelm se întâlnea pur și simplu cu cineva care avea să-i dea un leac pentru boala lui. Mi se părea însă ciudat că prefera să coboare în oraș, în loc să cheme un doctor la castel.

Mi-am îndesat mâinile în buzunare și aproape că am alunecat iar. Din cauza agitației din sala de mese, uitasem de pergament. Mi-am aruncat privirea în jur, asigurându-mă că Thomas și cu mine eram singuri pe potecă, cu excepția lui Wilhelm, care se afla mult înaintea noastră ca să ne bage în seamă. M-am oprit și am căutat în buzunar, dându-mi seama că hârtia nu mai era acolo.

— Spune-mi că nu am renunțat la fumat ca să te apuci tu.

— Poftim?

Mi-am pipăit buzunarele rochiei și pe ale paltonului. Nimic. Inima îmi bătea ca nebuna. Dacă nu le-aș fi arătat desenul Anastasiei și Ilenei în acea dimineață, mai că m-aș fi gândit că doar îmi imaginasem bucata de pergament. Mi-am întors buzunarele pe dos – erau goale.

— Ce cauți, Wadsworth?

— Dragonul, am zis, încercând să-mi amintesc dacă așezasem desenul la loc în buzunar, înainte de a coborî în sala de mese. Cred că l-am lăsat în apartament.

Thomas a rămas cu ochii holbați la mine preț de o clipă. Chipul lui era stăpânit de o expresie ciudată.

— Unde ai găsit dragonul ăsta? Sunt sigur că tot felul de oameni de știință vor fi dornici să discute cu tine și să studieze exemplarul. Unde mai pui că e destul de mic să-ți încapă în buzunar! Ce mai descoperire!

— Era un desen pe care l-am găsit în compartimentul meu, am zis, oftând adânc. L-am găsit după ce au venit gărzile să ia cadavrul.

— Ah, înțeleg!

Thomas s-a întors brusc și a continuat să meargă spre Brașov, lăsându-mă cu gura deschisă.

Mi-am strâns fusta, cu grijă să nu-mi expun nicio zonă mai sus de ghețe, și m-am grăbit pe urmele lui.

— Ce-a fost aia?

Thomas a dat din cap spre tufișurile și rugii care străjuiau poteca. L-am urmărit privirea și am observat ce păreau a fi urme proaspete de labe, de la un câine mare, undeva în apropierea marginii pădurii. Urmele păreau să urmeze dâra de vomă lăsată de Wilhelm. Speram să evit să contractez boala de care suferea, dar și interesul animalului care-l fugărea. L-am privit pe băiat impleticindu-se iar de-a lungul potecii, ajuns aproape în vârful dealului. Voiam să alerg după el și să-i ofer un sprijin – nu arăta deloc bine.

Thomas a continuat să pășească prin zăpadă, cu ochii ațintiți la colegul nostru de clasă.

— Nu vrem să ne prindă întunericul aici, a zis Thomas. E iarnă, hrana e puțină în pădure. E mai bine să nu ne forțăm norocul riscând o întâlnire cu lupii.

Pentru prima dată, eram prea nervoasă ca să-mi mai imaginez pădurea clocotind de bestii. Am grăbit pasul, privindu-l cu atenție pe Thomas, în timp ce m-am întins după el.

— O să te prefaci că nici nu am întrebat despre dragonul ăla?

Thomas s-a oprit și și-a scuturat pălăria de zăpada căzută de pe crengile de deasupra noastră înainte de a și-o așeza din nou pe cap.

— Dacă vrei să știi, eu am desenat dragonul.

— Oh!

Umerii mi-au căzut. Ar fi trebuit să mă bucur că nu exista un substrat mai sinistru, să fiu ușurată că ucigașul nu se strecurase în compartiment, lăsându-mi un indiciu zeflemitor. Totuși, nu-mi puteam ascunde dezamăgirea.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme?

— Pentru că nu era în intenția mea să te las să-l vezi, a zis el, oftând. Mi s-a părut destul de nepolitic să trântesc un „Scuze, nu întreba despre dragon! E un subiect foarte sensibil în acest moment.”

— Nu știam că desenezi așa de bine.

Pe când spuneam asta, mi-am amintit ceva. Thomas aplecat asupra unui cadavru din laboratorul unchiului, desenând extrem de exact detaliile fiecărei operații de autopsie, cu mâinile mânjite și de cerneală, și de cărbune, pe care nu se obosea să și le curețe.

— Da, păi... e o trăsătură de familie.

— Era... foarte frumos, am zis. De ce ai desenat un dragon?

Thomas și-a strâns buzele amar. Nu așteptam un răspuns, dar prietenul meu a tras aer în piept și a răspuns încetșor:

— Mama avea un tablou cu el. Îmi amintesc că mă uitam la el în neștire, în timp ce ea trăgea să moară.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas a pornit cu pași mari prin zăpadă. Deci asta era! Ne apropiaserăm prea mult de o barieră emoțională pe care el o impusese cu mult timp în urmă. Thomas nu vorbea niciodată despre familia lui, iar eu tânjeam să aflu mai multe amănunte despre viața lui. Mi-am revenit și m-am grăbit pe urmele lui, observând, cu teamă, că nu-l mai puteam zări pe Wilhelm. M-am mișcat cât am putut de repede, deși o parte din mine era îngrijorată acum că nu exista nimic ieșit din comun cu privire la călătoria lui Wilhelm cu trenul. Era, pur și simplu, o altă fantezie pe care imaginația mea blestemată o crease.

Eram aproape la Brașov, iar eu mă săturasem să înot prin zăpadă și prin gheață. Tivul fustei era ud leoarcă și tare ca degetele unui cadavru. Ar fi fost o idee mai bună să port pantaloni strâmți și costumul de călărie. De fapt, ar fi fost încă și mai bine să rămân la castel și să studiez vitrinele cu exponate anatomice și camerele cu animalele împăiate. Nu doar că ne pierdeam vremea urmărind un băiat bolnav, dar eram și cumplit de înfrigurați și de uzi. Eram aproape convinsă că puteam simți tentaculele grijilor tatei cuprinzându-mi cu febrilitatea gripei fiecare slăbiciune.

— Ah, uite-l!

Am surprins cu privirea clădirile spre care arăta Thomas. Zâmbetul lui era ceva mai sincer. Printre frunzele verzi nu se vedeau decât sclipiri colorate, însă entuziasmul mi-a dat zor picioarelor. Apoi, pe când începeam să coborâm un alt deal, am văzut bijuteria în toată splendoarea ei, ascunsă până atunci printre munții stâncoși.

Am coborât poteca acoperită de zăpadă, cu ochii ațintiți asupra așezării colorate. Clădirile se ridicau îndesate una în

cealaltă, ca și cum ar fi fost niște frumoase domnișoare de onoare. La exterior erau vopsite în nuanțe de roz-somon, și de unt, și în albastrul marin cel mai pal. Se vedeau și alte clădiri, făcute din piatră spălăcită, cu acoperișuri colorate din teracotă.

O biserică mi-a atras atenția prin grandoarea ei. Turla gotică împungea cerurile. De unde ne aflam noi, puteam vedea acoperișul de țiglă roșie lățindu-se peste o clădire masivă din piatră colorată, cu vitralii. Ochii începuseră să mă înțepe înainte să pot clipi din cauza uimirii. Poate că drumeția noastră nu fusese tocmai o pierdere de vreme.

— Biserica Neagră! a rânjit Thomas. În timpul verii, oamenii se strâng să asculte muzica de orgă ce răsună din catedrală. Deține, de asemenea, mai mult de o sută de covoare anatoliene. E absolut uluitoare!

— Cunoști cele mai ciudate detalii.

— Ești impresionată? Nu m-am mai obosit să observ că a fost reconstruită după un mare incendiu sau că numele i se datorează zidurilor ei negre. Nu am vrut să te uluiesc prea tare. După aceea, avem un suspect de interogat.

Am zâmbit, dar nu am spus nimic, nevrând să-mi împărtășesc teama că ne aflam într-o misiune inutilă. Probabil că Wilhelm fusese doar un pasager obișnuit în tren și pesemne că era bolnav încă de pe atunci. Astfel se explicau reacțiile lui agitate – poate că fusese pe punctul de a leșina, iar stresul de a fi martor la o crimă se dovedise a fi prea mult.

Am pășit în tăcere și am ajuns, în cele din urmă, în vechiul oraș. Picioarele mele nu mai erau amortite, dar mi le simțeam de parcă aș fi călcat pe cioburi de sticlă. Liza ar fi fost încântată de felul în care zăpada pudra acoperișurile, ca un strat de zahăr, aprins de razele soarelui. Trebuia să-i scriu în acea seară.

Am încetinit pasul și m-am oprit, scrutând cu privirea străzile pavate cu piatră, în căutarea mantiei negre ce-l învăluia

pe Wilhelm. Am văzut o bucată de material negru dispărând într-un magazin deasupra căruia se afla un semn pe care nu-l puteam citi. I-am arătat lui Thomas.

— Cred că a intrat acolo.

— Condu-mă, Wadsworth! Eu nu sunt aici decât pentru forța mea brută și pentru farmec.

Am intrat în magazinul care vindea pergament, ziare și alte lucruri de care aveai nevoie ca să scrii sau să desenezi. Nu era o destinație ciudată pentru un student. Poate că Wilhelm avea, pur și simplu, nevoie de asemenea obiecte, pentru cursuri. Am trecut pe lângă rafturi înguste, ticsite cu suluri de hârtie. În magazin mirosea plăcut a cerneală și a hârtie, ceea ce-mi aducea aminte de parfumul cărților vechi. Paginile lor aveau o aromă care ar fi trebuit îmbuteliată și vândută celor care o iubeau.

Am zâmbit proprietarului, un bătrân ridat, cu un zâmbet generos.

— Suntem în căutarea colegului nostru de clasă. Cred că a intrat aici acum ceva clipe...

Bătrânul și-a împreunat sprâncenele și a răspuns repede în română. Vorbise însă prea iute ca să pot înțelege. Thomas a pășit în față și a vorbit la fel de rapid. Au continuat așa preț de câteva momente, până ce Thomas s-a întors la mine și a arătat spre o ușă. Am înțeles în cele din urmă, dar Thomas a tradus oricum.

— A zis că fiul lui tocmai a adus marfa și că nimeni altcineva nu a mai intrat aici toată dimineața.

M-am uitat pe fereastră la un șir de magazine. De pe panourile lor și din vitrine se înțelegea destul de limpede ce anume vindeau. Produse de patiserie și materiale textile, pălării și pantofi. Wilhelm ar fi putut intra în oricare dintre ele.

— Am putea să ne despărțim și să verificăm în fiecare magazin în parte.

Ne-am luat la revedere de la proprietarul papetăriei și am ieșit. M-am îndreptat spre următoare prăvălie și m-am oprit. O rochie făcută pentru o regină atârna mândră în centrul vitrinei. Am rămas fără respirație. Corsetul era de un galben pal, încrustat cu nestemate ce se pierdeau treptat în nuanțele de unt și de alb ca al zăpezii în talie. Fustele rochiei păreau să fie făcute din norișori albi, crem și galbeni de tul, ce se acopereau unul pe celălalt într-o cădere nemaipomenită. Cusăturile fuseseră făcute de o mână pricepută. Nu m-am putut abține să nu mă trag mai aproape, lipindu-mi fața de sticla groasă, vălurită, ce mă despărțea de rochie. Nestematele erau răspândite de-a lungul corsetului cu decolteu adânc, ca niște stele pe cerul zilei.

— Ce măiestrie extraordinară! E... divină! E un vis pe care îl poți îmbrăca. Sau un răsărit de soare.

Rochia era suficient de frumoasă cât să mă facă să uit, pentru o clipă, de misiunea noastră. Când am văzut că Thomas nici nu a răspuns, nici nu m-a luat în răs, m-am întors. Mă privea cu amuzament, înainte să se trezească el însuși din visare. Îndreptându-și umerii, Thomas mi-a indicat cu degetul următoarea vitrină.

— Decolteul rochiei ăsteia ar stârni un scandal. Și câteva... fantezii.

Thomas a rânjit lacom, în timp ce eu mi-am încrucișat brațele la piept.

— Nu că nu te-ai descurca și singură să alungi hoardele de pețitori. Cred că te-ai pricepe de minune. Tatăl tău însă mi-a indicat destul de clar să te însoțesc pretutindeni și să te țin departe de necazuri.

— Dacă e adevărat ce-mi spui, atunci nu ar fi trebuit să mă lase în grija ta.

— Oh? Și ce ai vrea să-mi ceri? Să dau uitării dorințele tatălui tău?

Lucirea unei provocări neașteptate i-a luminat chipul. Nu mai văzusem niciodată o mină așa de serioasă pe chipul lui de când mă luase în brațe și permisesse buzelor libertatea de a-mi comunica, fără cuvinte, dorințele care-l stăpâneau. Am descoperit că nu puteam respira în timp ce-mi aminteam – extrem de în detaliu – senzația și justetea sărutului nostru atât de infam.

— Ce vrei de la mine, Audrey Rose? Care-ți sunt dorințele?

Am făcut un pas în spate. Inima îmi bubuia în piept. Nu voiam decât să-i mărturisesc cât de teamă îmi era de închipuirile mele recente. Voiam să-mi spună că aveam să mă vindec în timp. Că aveam să țin iar bisturiul fără teama morților vii. Tânjeam să-mi promită că nu se gândea să mă închidă nici când într-o colivie, dacă aveam să ne logodim vreodată. Dar cum aș fi putut grăi astfel de lucruri când el însuși era vulnerabil? Cum puteam admite că ruptura din mine se făcea din ce în ce mai mare și că habar nu aveam dacă avea să se repare vreodată? Că poate îl distrugeam și pe el?

— Chiar acum?

M-am apropiat de Thomas, privindu-l crispându-se în timp ce dădea din cap.

— Îmi doresc să știu ce a văzut Wilhelm în tren; dacă a văzut ceva. Vreau să știu de ce au fost uciși doi oameni – cu un țărnuș înfipt în inimă – de parcă erau *strigoii*. Și mai vreau să găsesc indicii înainte de a ne trezi în toiul unui alt caz ca al Spintecătorului.

Thomas a expirat un pic prea tare ca să fi fost o întâmplare. O parte din mine dorea să-și retragă cuvintele, să-i spună că-l iubeam și că îmi doream toate acele lucruri pe care mi le oferea din priviri. Poate că eram cea mai nătângă dintre nătângi. Mi-am ținut gura. Era mai bine să fie dezamăgit pe moment decât rănit pentru totdeauna din cauza emoțiilor mele nestatornice.

— Hai să plecăm la vânătoare, atunci, ce zici? a zis Thomas, întinzându-mi brațul.

Am ezitat. Pentru o clipă, am crezut că văd o umbră înclinându-se în direcția noastră de după clădire. Inima a prins să-mi bată mai tare în timp ce așteptam ca nălucirea să se arate. Thomas mi-a urmărit privirea, încruntându-se, înainte de a se întoarce să se uite mai bine la mine.

— Cred că e mai bine să ne despărțim și să-l găsim pe Wilhelm, Cresswell!

— Cum dorește doamna!

Thomas a rămas cu privirea pironită la mine o clipă mai mult decât era necesar, apoi mi-a apăsat obrazii cu un sărut cast înainte să îmi dau seama de ceea ce făcea. S-a retras încet. În ochi îi sclipea obrăznicia, în timp ce eu căutam cu privirea martorii la o asemenea ieșire nepoliticoasă. Umbra pe care aș fi putut jura că o văzusem mișcându-se spre noi dispăruse.

Alungând sentimentul că eram urmărită de lucruri pe care nu le puteam vedea, am recunoscut că fusesem iar înfrântă de propria imaginație și am intrat în magazinul cu rochia. Bucăți de stofe în culori extraordinare se răsfrângeau de pe cupoanelor lor ca râuri mătăsoase de sânge, eliberate din trupul gazdei. Mi-am trecut mâinile peste satin și peste tricotajele frumoase în timp ce-mi croiam cale spre teigheaua din spațele magazinului.

O femeia scundă și rotofeie mi-a strigat:

— *Bună!*¹

— *Bună!* A intrat cineva aici? Un tânăr? *Foarte bolnav.*²

Femeia cu păr cărunt nu și-a șters zâmbetul cu gropițe de pe chip. Speram că înțelesese româna mea. Privirea i-a trecut

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

repede peste chipul meu, ca și cum încerca să-și dea seama dacă nu cumva ascunsesem niște șerpi în mâneci sau alte trucuri neplăcute de care ar fi trebuit să se ferească.

— Nu a venit niciun tânăr pe aici azi.

Pe zidul din spatele ei se afla portretul unei tinere. În jurul imaginii se aflau câteva notițe, scrise în română. Am simțit cum mă treceau fiori. Părul blond al femeii îmi amintea, într-un fel, de Anastasia.

— Ce scrie acolo?

Proprietara a dat la o parte fâșiile de material și s-a îndreptat spre calendarul de pe masa ei, arătând cu foarfeca spre ziua de vineri.

— Lipsește de trei nopți. A fost văzută mergând pe lângă pădure. Apoi nu se mai știe *nimic. Pricolici.*¹

— E îngrozitor!

Respirația mi s-a tăiat pentru o clipă. Femeia asta chiar credea că un vârcolac nemuritor dădea târcoale zonei, vânând victime. În orice caz, la simplul gând de a te pierde în acea pădure îngrozitoare mi s-au înmuiat picioarele. Speram, de dragul fetei, că ajunsese la adăpost. Dacă zăpada și gheața continuau să cadă toată noaptea, atunci era imposibil să supraviețuiască.

Am cumpărat o pereche nouă de ciorapi și, după ce am plătit, i-am înlocuit pe cele umezi cu care eram încălțată. Ciorapii erau groși și calzi, și îmi simțeam picioarele ca învăluite în nori pufoși.

— *Mulțumesc*²... Sper ca fata să fie găsită cât mai curând.

Afară se iscase larmă. Am privit bărbații și femeile ce alergau în sus și în jos pe străzile de piatră, cu ochii mari și

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

nemișcați. Proprietara cea cu chip blând a scos de sub tejghea o bară din fier, strângându-și buzele într-o linie gravă.

— Dă-te înapoi, fato! Nu e de bine. E *foarte rău*.¹

Frica mi-a înghețat sângele în vene, dar m-am scuturat repede. Nu aveam să mă las copleșită de emoții tocmai aici. Mă aflam într-un loc nou și nu voiam să cad pradă vechilor obiceiuri, indiferent de cât de rea ar fi fost situația. Nu avem de ce altceva să ne temem decât de propriile griji. Eram convinsă că nimeni nu vâna oameni pe străzi, mai ales în miezul zilei.

— O să fiu bine!

Fără să ezit, am deschis ușa, mi-am strâns fustele și am alergat spre mica mulțime care se formase în apropierea unei alei de la capătul zonei comerciale.

Fiorii mi-au pătruns prin crăpăturile armurii îndărătul căreia îmi ascunsesem sufletul, trecându-și degetele ca de gheață peste pielea mea. Am cedat acestui sentiment copleșitor și m-am cutremurat în lumina dimineții ce se stingea.

Se apropia un alt viscol. Cioburi de gheață și de zăpadă se îngrămădeau în fața unui nor cenușiu și furios, ca un semn ce prevestea lucruri și mai rele. Cu mult mai rele.

---

¹ În română, în original (n. tr.).

ZECE

FOARTE CIUDAT

Pe străzile Brașovului

Brașov

2 decembrie 1888

M-am aplecat suficient de mult cât să privesc printre oameni, în timp ce se mișcau încolo și încoace. Mai întâi, am văzut un picior care aparținea cuiva întins pe caldarâmul acoperit de zăpadă. Judecând după pantof, persoana la care se uitau oamenii era un bărbat. Panica mi s-a strecurat iar în vine când am privit cu atenția mulțimea.

Căutam din priviri un tânăr înalt. Unul cu sprâncene drepte și un zâmbet strâmb. Thomas nu se vedea pe nicăieri. El, care se afla *întotdeauna* acolo unde erau și necazuri. O senzație rece și grea mi s-a cuibărit în inimă.

— Nu!

Am luat-o la goană de parcă nu aș fi fost altceva decât o marionetă legată de sfori. Dacă i se întâmpla ceva lui Thomas... Nu am mai îndrăznit să termin gândul. Frica îmi pulsa în toate celulele.

Profitând de faptul că sunt mărunțică, mi-am făcut loc printre tineri, întărită și oțelită de groază în timp ce-mi deschideam cale printre brațele lor. Pe unul dintre ei l-am împins la o parte, când a refuzat să se miște, iar omul s-a ciocnit de o altă persoană. Tinerii au început să țipe în română și, din câte îmi

dădeam seama, nu-mi spuneau tocmai lucruri plăcute. Știam că mă purtam cumplit de nepoliticos, însă dacă Thomas fusese rănit, atunci aveam să demolez tot orașul, lăsând în urma mea doar oase și cenușă.

Când am văzut în final trupul, am strâns din dinți, înghițindu-mi șocul. Wilhelm zăcea nemișcat. Am închis ochii, ușurată că nu era Thomas, și m-am simțit oribil că gândeam așa. Eram josnică și nu era nici măcar prima dată când simțeam ușurare în detrimentul sorții altei persoane.

Odată ce sentimentul monstruos s-a stins, mi-am îndreptat atenția către băiatul de pe caldarâm. Nu se vedea nicio rană de unde mă aflam eu. Judecând după nemișcare lui, știam că Wilhelm nu mai respira; în aer nu se forma niciun norișor. În jurul gurii lui însă pielea părea ușor decolorată și murdară de spumă.

În afară de faptul că tânărul zăcea acolo grămadă, altfel, zăpada nu părea să fi fost atinsă în jurul lui. Nimeni nu încercase să-l resusciteze sau chiar să-l atingă. Nici nu-mi imaginam că oamenii ar fi făcut-o. Cu excepția cazului în care s-ar fi aflat vreun medic prin apropiere, niciunul dintre cei din mulțime nu părea să aibă pregătirea necesară. Ba mai mult, pesemne că oamenii erau prea îngroziți ca să se apropie. Mușchii abdomenului mi s-au crispat. Era așa de tânăr! Ar fi trebuit să mă încred în instinctul de meu de mai devreme, când văzusem limpede că nu se simțea bine.

M-am apropiat, observând urme de pași la doar câțiva metri mai încolo. Duceau spre alee. Am mijit ochii, întrebându-mă dacă acela era drumul pe care ar fi putut dispărea un potențial criminal. Poate că Wilhelm murise din cauze naturale, deși tinerii nu au obiceiul de a merge clătinându-se. Sigur, pielea lui păruse pătată, dar nu credeam să fi fost atât de bolnav, încât să moară subit.

Am recapitulat în minte toate teoriile medicale pe care le cunoșteam. Bănuiam că un anevrism nu era tocmai un lucru de trecut cu vederea; asta ar fi explicat lipsa unei răni și spuma din jurul gurii lui. Însă nu elucida misterul legat de pielea decolorată.

Trebuia chemat directorul. Unul dintre studenții lui era mort. Pe deasupra, nu exista niciun loc mai bun pentru o autopsie decât institutul din apropiere. Asta era singurul lucru pozitiv în toată tragedia.

M-am aplecat, încercând din răspuțeri că nu-l ating pe Wilhelm ca să nu contaminez locul decesului. Lecțiile unchiului îmi năvăleau în minte. Dacă existaseră intenții rele, criminalul nostru se afla pesemne încă prin preajmă, urmărind totul. Am căutat cu privirea printre oamenii din mulțime, dar nimeni nu părea să iasă în evidență.

Se aflau acolo bărbați și femei de toată vârstele și de toate conformațiile, privind șocați. Șopteau acuzații într-o limbă străină, dar puteam citi bănuiala pe chipurile lor, după felul în care își mișeau ochii, după nenumăratele cruci pe care și le făceau sau după cum atingeau lucrurile sfințite pe care le duceau cu ei, ca și cum ar fi vrut să se asigure de prezența lui Dumnezeu.

Scotându-l pe Creator din ecuație, am încercat să-mi amintesc ce altă boală ducea la moarte subită. Mă îndoiam că fusese ucis de un infarct miocardic, cu excepția cazului în care suferise de inimă încă din copilărie. Reprezenta o variantă la fel de probabilă ca oricare alta. Mama suferise de mică; fusese-răm norocoși că nu ne fusese răpită mult mai devreme. Nathaniel obișnuia să spună că doar voința de fier a mamei o ținuse în viață atâta timp.

M-am uitat iar la urmele de pași, simțind că mi se strângea stomacul. Probabil că nu aveau nicio legătură cu ce se întâmplase, iar Wilhelm murise din cauza bolii de care suferise.

Crima din oraș fusese destul de limpede – un om fusese înjunghiat în inimă cu un țăruș, nu ucis în vreun fel misterios, care să mimeze cauzele naturale.

— Ești tare de urechi, domnișoară Wadsworth?

Auzind vocea profundă a lui Moldoveanu, m-am retras ca arsă de lângă trup și m-am ridicat. Obrajii mi s-au aprins când mi-am dat seama că directorul mi se adresa probabil de ceva vreme înainte să-și presare veninul în glas. Directorul sosise, fără îndoială, destul de repede. Întreaga lui ființă era impunătoare, înălțându-se asupra mea și a cadavrului de la picioarele mele. Un mecanism interior m-a îndemnat să mă dau la o parte. Am aruncat priviri disperate în jur, căutându-l pe Thomas.

— Nu, domnule director! Mă gândeam.

— Este limpede că ăsta nu e punctul tău forte, domnișoară Wadsworth!

Privirea directorului Moldoveanu m-a sfâșiat în două.

— Dă-te la o parte și lasă-mă să trec la treabă!

Nicicând în viața mea nu mai simțisem nevoia așa de imperioasă de a mă stropși la cineva. Nici nu trebuise să spună ceea ce insinuase atât de limpede: că bărbații puteau face o treabă mult mai bună.

O femeie aflată în apropierea cadavrului ștergea lacrimile de pe obrajii copilului ei, strigând ceva ce a făcut ca mulțimea să se ia iar la hartă.

Moldoveanu le-a ordonat tuturor în română să se dea la parte, împiedicând curioșii să se mai agite.

— Dați-i drumul, pieriți din ochii mei înainte să deger!

Bărbatul a rânjit, apoi a vorbit lent, în engleză, de parcă eram o netoată:

— Asta nu e vreo excursie la croitoreasă, deși poate că acela e locul în care aparții cu adevărat.

Fierbințeala mi-a cuprins iar obrazii. M-am dat ușor într-o parte, dar am refuzat să mă îndepărtez. Nu-mi păsa dacă mă exmatricula din cauza neascultării. Nu aveam de gând să mă las tratată de parcă mintea mea era inferioară din cauza faptului că fusesem dăruită cu abilitatea de a avea copii. Am strigat în mintea mea să mă calmez, dar, în ciuda consecințelor, nu puteam să-mi ascult propriul sfat

Mi-am îndreptat spatele.

— Locul meu e lângă un cadavru, cu un bisturiu în mână, domnule! Nu aveți niciun drept să...

Aș fi putut jura că văzusem cu colțul ochiului cum unul dintre degetele victimei tresărise. Sângele mi-a înghețat în vine, împreună cu vorbele dure pe care voisem să le adresez directorului. Amintirea mașinilor electrice, a inimii activate cu aburi și a organelor furate mi-a răsărit în minte. Totul părea să se fi acoperit de o liniște asurzitoare – curgerea vocilor șoptite, batjocura lui Moldoveanu, gemetele și rugile abia murmurate, sunetul zloatei lovind pietrele –, toate fuseseră înlocuite de un pustiu enorm, în timp ce memoria mă tortura cu imagini ale trupului mort al mamei revenind la viață.

Îi puteam vedea încă brațele și trupul zgâlțâindu-se pe masă. Încă simțeam mirosul acru al cărnii și al părului ars plutind prin laborator. Dulceag și greșos. Acel sentiment oribil și șocant al groazei și al speranței pe când căutam pulsul ce încetase de mult să mai bată.

Un oblon s-a deschis în adierea vântului, lovindu-se cu un pocnet de un zid din apropierea unei ferestre întunecate ce dădea spre alee. Draperiile fluturau înăuntru, iar eu eram aproape sigură că o siluetă în mantie dispăruse între faldurile lor umbrite. M-am împleticit pășind înapoi, ignorând șoaptele sarcastice ale oamenilor ce-mi străpungeau zidul ridicat în jurul propriilor emoții, și am fugit.

Mă simțisem la fel aproape de fiecare dată când examinam un cadavru. Simțeam nevoia să respir. Trebuia să las acele imagini să piară, altfel, aveam să devin eșecul pe care directorul Moldoveanu îl vedea deja în mine.

Am înconjurat în fugă colțul străzii și m-am oprit, gâfâind pe când mă uitam la un zid din cărămidă. Nu eram o persoană religioasă, dar m-am rugat să nu mi se facă greață acolo, în fața oribilului director.

De sub pleoapă mi s-a scurs o lacrimă. Dacă nu puteam găsi o cale de a-mi alunga coșmarurile, atunci nu aveam să termin cursul și să câștig un loc la academie.

Umbre negre ca smoala mi-au răsărit în fața ochilor. Știam cine era înainte ca omul să apuce să vorbească. Am ridicat o palmă, oprindu-l.

— Dacă spui un singur lucru despre ce s-a întâmplat acolo, jur că n-am să-ți mai vorbesc niciodată, Cresswell! Nu mă provoca!

— Mă simt mângâiat să știu că nu sunt singurul cu care te porți așa de... adorabil, domnișoară Wadsworth! Deși nu sunt pe deplin șocat.

M-am rotit, surprinsă să mă pomenesc față în față cu prințul Nicolae. Pe maxilarul lui a tresăltat un mușchi, de parcă ar fi încercat să-și stăpânească o replică mai nepoliticoasă. Expresia de pe chip îi era la fel de tăioasă ca un pumnal bine ascuțit, pătrunzând în fiecare secțiunea a chipului meu.

— Am auzit zvonurile cum că ai fi fost implicată în cazul Spintecătorului. Deși nu sunt impresionat, o să fiu cu ochii pe tine.

Prințul mi-a dat ușor târcoale.

— Te-am văzut urmărindu-l pe vărul meu, nu poți nega! Apoi te-am văzut stând asupra trupului său de parcă era o delicateasă gata să fie savurată. Poate că i-ai strecurat ceva fatal în mâncare. Mi-a spus că ați călătorit cu același tren spre București. O ocazie, nu?

Am clipit. Nu avea cum să creadă că părăsisem studiul morții ca să o săvârșesc.

— Eu...

— Tu ești *blestemată*¹, a zis el, aproape mârâind.

Un geamăt mi-a întrerupt gândurile, în timp ce prințul și-a șters furios ochii și s-a întors. Am închis gura. Cuvintele lui – furia și acuzațiile – se datorau durerii. Nu făcea decât să se elibereze. Căuta un sens în acea parte a vieții asupra căreia nu aveam nici pic de control. Cunoșteam prea bine acel sentiment. Am dat să-l ating, apoi mi-am lăsat mâna să cadă moale. Era o durere pe care nu doream să o împart cu nimeni. Nici măcar cu un potențial dușman.

— Îmi... pare rău pentru pierderea ta. Știu că vorbele sunt goale, dar îmi pare cu adevărat rău...

Prințul Nicolae și-a ridicat ochii spre ai mei și și-a încleștat pumnii.

— Nu la fel de rău pe cât îți va părea mai târziu.

S-a retras înapoi pe alee și m-a lăsat tremurând. Dacă nu fusesem blestemată înainte, acum simțeam cu siguranță cum un soi de beznă se dezlănțuise în mine odată cu afirmația lui.

Zăpada și gheața au început să cadă ceva mai abundent, ca și cum lumea toată jelea acum pretinsa mea pierdere.

Thomas a venit alergând de după colț, în același moment în care prințul ieșea de pe alee, lovindu-și umărul de prietenul meu. Ignorând întâmplarea, Thomas s-a îndreptat spre mine cu pași grăbiți. Colțurile buzelor lui au căzut când mi-a văzut chipul.

— Ești bine, Wadsworth? Eram în toiul unei discuții aprinse, dar interesante cu... brutarul și am venit cât am putut de repede.

Frigul făcea ca răsufarea mea să înalțe rotocoale de aburi. Nu voiam să știu de ce se certa cu un brutar sau dacă scuza lui

¹ În română, în original (n. tr.).

era măcar adevărată, socotind după mica lui ezitare. Mi-a fost greu totuși să-mi reprim un sentiment tulburător când imaginea aceea ridicolă mi-a răsărit în minte.

— Prințul Nicolae crede că sunt responsabilă pentru moartea lui Wilhelm. Se pare că ne-a văzut urmărindu-l și nu i s-a părut că aș fi prea șocată de cadavrul vărului său.

Pentru un moment, Thomas a rămas neobișnuit de tăcut, privindu-mi cercetător chipul. Mă luptam cu dorința de a mă foi sub ochii lui scrutători.

— Cum te-ai simțit când ai văzut cadavrul?

Zăpada mi s-a strecurat în palton, făcându-mă să mă înfior fără să vreau. Thomas a dat să-mi ofere haina lui de lână, mult mai călduroasă, dar am clătinat din cap, fără să-mi pese de insinuarea întrebării lui. Nu aveam cum să înfrunt academia și răutatea din cadrul ei știind că și Thomas se îndoia de mine.

— M-am simțit ca orice alt student la criminalistică. Ce vrei să mă întrebi de fapt, Cresswell? Crezi că sunt incapabilă, așa cum crede directorul nostru?

— Ba deloc!

Thomas mi-a făcut semn spre capătul aleii, acolo unde mulțimea se mărea cu fiecare clipă.

— În orice caz, jalea și vulnerabilitatea nu te fac să fii mai slab, Wadsworth! Uneori, a fi puternic înseamnă să știi când să te îngrijești puțin și de tine.

— Asta ar trebui să fac? am întrebat, cu vocea pierită.

— Dacă vrei să știi adevărul, atunci da.

Thomas și-a îndreptat spatele.

— Cred că ți-ar fi de folos să recunoști faptul că nu au trecut decât câteva săptămâni de când ți-ai pierdut fratele. Ai nevoie de timp ca să jelești. Cred că trebuie să ne întoarcem la Londra. Putem să ne depunem din nou dosarul la primăvară.

Am rămas acolo, întorcând conversația pe toate fețele. Nu era posibil ca Thomas și cu mine să avem cu adevărat o conversație despre ce credea *el* că era mai bine pentru mine. Înainte să-mi pot formula răspunsul, Thomas a intervenit.

— Nu există niciun motiv pentru care ar trebui să ne aflăm acum aici, Wadsworth. Unchiul tău e un profesor excelent și vom continua să învățăm sub tutela lui până ce te vei simți mai bine.

Thomas a inspirat adânc, de parcă și-ar fi adunat tot curajul să continue.

— O să-i scriu pe dată tatălui tău și o să-l informez despre schimbarea de planuri. Așa e cel mai bine.

Niște gratii imaginare s-au ridicat în jurul meu, prinzându-mă înăuntru. Tocmai acesta era motivul pentru care mă temeam de o potențială logodnă. Simțeam cum libertatea îmi scăpa printre degete de fiecare dată când Thomas îmi oferea sfaturi despre ce era *mai bine* să fac. Nu așa se petreceau lucrurile? Drepturile de bază și dorințele erau ușor erodate de ideile unei alte persoane despre cum ar fi trebuit să se poarte cei din jur.

Nu aveam să aflu niciodată ce era mai bine pentru mine dacă cineva avea să-mi ofere sfaturi nesolicitate la fiecare pas. Greșelile erau o experiență din care puteam învăța, nu sfârșitul lumii. Și ce dacă făceam o greșeală chiar acum, forțându-mă să-mi înfrunt fantomele din trecut? Decizia era a mea, nu a altcuiva. Credeam că Thomas știa măcar atâta lucru despre mine. Odată știuse, dar, cumva, începuse să nu mai gândească cu capul. Cândva, în tot acest timp, domnului Thomas Cresswell – sau mai degrabă golemului lipsit de sentimente pe care-l crezusem a fi – îi crescuse o inimă omenească. Nu suportam să-l văd schimbându-se într-un model masculin acceptat de societate și să mă trateze ca pe o ființă care avea nevoie de protecție și de răsfăț. Îl respectam, și îl admiram, și așteptam

de la el același lucru. Știam că trebuia să fiu dură ca să-l trezesc la realitate, deși sarcina asta nu-mi făcea plăcere.

Inimile erau lucruri minunat de înflăcărâte, însă fragile, și nu-mi doream să o frâng tocmai pe a lui Thomas.

— Ascultă-mă bine, domnule Cresswell! am zis pe un ton echilibrat și egal. Te rog, nu face greșeala de a-mi spune ce e mai bine pentru mine, ca și cum ai avea vreo autoritate în acest sens. Dacă dorești să te întorci la Londra, ești liber să faci întocmai, dar eu nu o să te însoțesc. Sper că m-am făcut înțeleasă.

Fără a mai aștepta vreun răspuns, m-am rotit pe călcâie și am pornit spre castel, lăsându-l atât pe Thomas, cât și pe colegul nostru răpus în urmă, pe când inima mi se împleticea nesigură.

UNSPREZECE

UN LUCRU DIAVOLESC

Camera Anastasiei

Castelul Bran

2 decembrie 1888

— Ileana a zis că prințul Nicolae nu a făcut altceva decât să distrugă tot din cameră de când au adus înapoi cadavrul lui Wilhelm. Grupa ta va face mâine autopsia, după ce unchiul va inspecta mai întâi trupul.

Anastasia i-a zis abrupt menajerei să plece și s-a așezat în fața oglinzii, scoțându-și agrafele din cozile aurii, pe care le-a rearanjat într-un model complicat pe cap. Apartamentul ei era puțin mai mare decât al meu și se afla la primul etaj, chiar deasupra sălilor de curs. Moldoveanu se asigura că protejatei lui nu-i lipsea nimic. Aceasta era o indicație că omul avea, până la urmă, o inimă.

Noua mea prietenă a continuat să trăncănească despre bârfele de la castel cu privire la prinț, însă mintea îmi rătăcea gândindu-se la clădirea în care ne aflam. Academia era în mare parte pustie pe perioada Crăciunului – cu excepția micului grup de candidați și a unui personal redus. Coridoarele ce duceau la acele camere erau pline cu cotloane și firide ce conțineau sculpturi atât științifice, cât și religioase. Tapiserii ce înfățișau oameni trași în țeapă și alte scene morbide atârnav prin unghere. Anastasia mi-a spus că acelea erau evenimente

de pe vremea domniei lui Vlad, victorii immortalizate pe acele coridoare.

Pe un pedestal, se vedea încastrat în sticlă un torace, în timp ce plămâni erau închiși în altă vitrină. Un alt exponat, pe care nu îndrăzneau să-l analizez de aproape, înfățișa un șarpe încolăcit în jurul unei cruci. Unele părți ale coridorului îmi aminteau de laboratorul unchiului și de colecția lui de specimene. Alte secțiuni îmi făceau pielea de găină. Cu toate acestea, preferam să mă pierd în gândurile mele despre castelul cel sinistru decât să îndur conversația despre Nicolae.

— Comportamentul violent indică o instabilitate emoțională, conform jurnalului medical pe care l-am citit vara trecută, a zis ea, nederanjată de faptul că nu-i răspundeam. Probabil că ieșirea lui îi va afecta soarta la academie. Sper să-și vină în fire înainte de terminarea evaluării. Mi-e milă de el. Dar nu e un lucru îngrozitor pentru voi, restul.

Mi se întorcea stomacul pe dos de vină să ascult bârfele despre prinț, în timp ce el jelea pierderea vărului său. Voiam să câștig un loc permanent la academie, dar nu doream ca succesul meu să se datoreze unui competitor aflat la ananghie sau lipsei oricărui fel de competiție din cauza unei morți subite. De asemenea, presupuneam că mă simțeam prost și din cauza felului în care îi vorbisem lui Thomas înainte de a-l lăsa singur pe alee.

Prin minte mi-a trecut imaginea trupului lipsit de viață al lui Wilhelm. În același timp, nu puteam să nu-mi fac griji din cauza reacției mele la vederea cadavrului. De fiecare dată când mă apropiam de un mort, vedeam în minte imagini pe care doream să le uit.

Dacă nu aveam să înfrunt mai curând aceste temeri, atunci nu aveam cum să supraviețuiesc academiei. Acesta era un fapt

care presupuneam că i-ar fi făcut mare plăcere directorului Moldoveanu. M-am foit pe divanul mare, trecându-mi mâinile înmănușate pe brațele lui de lemn.

— De ce le permite unchiul tău tinerelor să intre în institut dacă îl dezgustă atât de mult prezența lor aici?

— Practic, el nu e ruda mea.

Anastasia s-a întins după ziarul ei.

— Deși ar fi fost, dacă mătușa mea nu ar fi fost ucisă.

— Îmi pare rău să aud una ca asta, am zis, fără să vreau să pară că aș fi căutat să aflu detalii morbide. Pierderea unei persoane dragi este unul dintre cele mai groaznice lucruri pe care le poate suporta un om.

— Mulțumesc!

Anastasia a zâmbit trist.

— Mătușii mele nu-i surâdea idea de a deveni o doamnă răsfățată, închisă într-un turn și comandată de soțul ei. Moldoveanu o respecta. Nu a insistat niciodată să-i rămână alături.

Anastasia și-a îndesat o şuviță blondă după ureche. Mă simțeam recunoscătoare pentru scurta pauză din conversație. Situația lui Moldoveanu cu fosta lui logodnică era similară cu motivul pe care mă supărasem pe Thomas mai devreme. Nu-l puteam ierta pe director pentru comportamentul lui condamnable, dar îl înțelegeam puțin mai bine.

— După ce i-a fost găsit trupul, Moldoveanu s-a schimbat, a continuat Anastasia. Știu că e greu de crezut, dar el e așa de rece pentru că crede că va putea salva o viață la un moment dat. De aceea nici nu-mi dă voie să studiez, deși îmi permite să mă strecur uneori la câte un curs.

Anastasia a deschis ziarul, iar eu nu i-am mai cerut informații despre uciderea mătușii ei. M-am uitat în jur, căutând să-mi distrag și eu atenția cu ceva, și am observat că o carte cu

expresii latinești zăcea deschisă pe masa din fața mea. Trebuia să știm latina perfect ca să absolvim cursul. Acesta era un alt lucru pe care trebuia să-l îmbunătățesc, deși aveam cunoștințe de bază, datorită lecțiilor date de unchiul meu.

Clipele au trecut lent, în liniște. Nu puteam să nu văd în fața ochilor durerea de pe chipul lui Thomas.

Am început să mă joc cu dantela de pe mânuși.

— Mă întreb care a fost cauza morții lui Wilhelm. Chipul lui arăta așa de ciudat colorat.

Pielea mă înțepa, dar mi-am stăpânit temerile.

— Nu-mi amintesc să fi văzut vreodată un cadavru într-o asemenea stare.

— Oribil!

Anastasia a strâmbat din nas.

— Am uitat că ai cercetat cadavrul înainte ca unchiul să te oblige să te întorci. Nu am citit niciodată despre asemenea simptome.

Fata a început să vorbească în română prea repede ca să pot înțelege, apoi și-a lipit strâns buzele.

— Îți cer scuze! Tot uit că nu vorbești fluent. Ai vrea să vizitezi biblioteca? Poate că vei găsi acolo ceva care explică bolile mai ciudate.

— Poate mâine! Sunt obosită.

M-am ridicat și am făcut semn spre ușă.

— Cred că mă duc să mă înmoi în cadă. Poate mergem împreună mâine-dimineață.

— *Măreț!*¹ Baia este o idee minunată! S-ar putea să fac și eu la fel. Îmi place să îmi fac o baie strașnică.

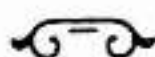
— Ne vedem la micul dejun?

¹ În română, în original (n. tr.).

— Bineînțeles.

Buzele fetei au căzut ușor înainte de a zâmbi. Anastasia s-a așezat pe divan cu toată grația unui sac de cartofi și a smuls cartea de latină.

— Încearcă să te odihnești; a fost o zi cumplită! Să sperăm că mâine va fi mai bine.

Torțele de pe coridor fuseseră în mare parte stinse până să mă strecur afară din apartamentul Anastasiei. Aerul nopții era botezat cu niște curenți arctici ce-mi făceau pielea să se înfioare în timp ce traversam coridorul pustiu și întunecat. Siluete negre învăluiau sculpturile, mai mari decât obiectele pe care le păzeau. Știam că erau doar umbre, dar în lumina slabă și pâlپăitoare păreau să fie creaturi diavolești ce mă urmăreau. Mă pândeau.

Mi-am ținut bine fustele și am pășit pe cât îndrăzneam de iute. Chiar mă simțeam ca și cum eram privită și nu-mi păsa să știu de cine sau de ce. Perechi de ochi îmi urmăreau toate mișcărilor; le simțeam forța pe când mă retrăgeam. Știam că era improbabil, și totuși... m-am împiedicat ca un pui de căprioară pe picioarele lui fragile, conștientă că eram urmărită de un prădător nevăzut.

— Nu e real, am șoptit. Nu e...

Un scârțâit al podelei în spatele meu a făcut ca adrenalina să-mi inunde corpul. M-am uitat de jur-împrejur. Pulsul mi-o luase razna. Nimeni. Coridorul era pustiu și animat doar de propriii nevi. Nicio umbră nu se mișca de la locul ei.

Castelul părea să-și țină respirația odată cu mine, acordat la fiecare stare a mea. Am rămas împietrită în timp ce secunde treceau. Nimic. Am răsuflet. Nu era decât un coridor. Nu existau vampiri sau vârcolaci. Și în orice caz, nicio forță malefică

nu era pe urmele mele spre apartament, dacă nu puneam la socoteală imaginație blestemată cu care eram înzestrată. Am mărit pasul. Foșnetul fustelor mă făcea aproape să alerg, în ciuda rațiunii care încerca să-mi stăpânească temerile.

Am trecut de etajul băieților și am continuat să urc scările spre apartamentul meu din turn, fără să mă mai opresc până ce nu am auzit clinchetul ușor al ușii închise în spatele meu. M-am lipit de lemnul ei și am închis ochii.

Un trosnet puternic m-a făcut să-i deschid iar și să devin vigilentă. Atenția mi-a căzut asupra șemineului și a crengilor ce luceau aproape albe și roșu-oranj. Sunetul misterios nu fusese altceva decât lemnul ce trosnea în vatră. Un sunet normal care ar fi trebuit să fie plăcut într-o seară vijelioasă. Am oftat, îndreptându-mă spre dormitor. Poate că dacă mă băgam în pat și lăsam întâmplările zilei în urmă, lucrurile aveau să fie cu adevărat mai bune dimineață, așa cum spusese Anastasia.

Când am intrat în cameră, am observat că ceva era nela-locul lui. Patul era nederanjat, dulapul și cușorul erau închise, dar pe noptieră se afla un plic sprijinit de lampa cu ulei. Pe el era scris numele meu. Puteam recunoaște oriunde acel scris. Îl văzusem mâzgălind notițe în timpul autopsiilor cu unchiul de-a lungul toamnei trecute. Inima mi-a luat-o la goană din cauza unui cu totul alt motiv când am citit biletul.

Vino în apartamentul meu la miezul nopții.

Al tău,

Cresswell

Inima mi-a sfârâit sub piele, topindu-mi-se în centrul trupului. Era... imprudent să merg în camera lui Thomas atât de

târziu în noapte și mi-ar fi adus, mai mult ca sigur, o nenorocire. Eram sigură că reprezenta un motiv suficient ca să fiu exmatriculată. Ca nu mai pomenesc de distrugerea reputației mele. Niciun tânăr cumsecade nu avea să mă mai vrea de nevastă, indiferent de cât de inocentă era vizita mea. A mă strecura în camera lui Thomas era un lucru cu mult mai periculos decât orice fantomă nemuritoare ce bântuia castelul. Totuși, îmi era mai puțin teamă. Voiam să-l văd pe Thomas, să-i cer iertare pentru felul în care exagerasem mai devreme. Nu merita să fie afectat de criza mea de anxietate.

Am dat ocol apartamentului, strângând scrisoarea la piept. Nu suportam să mă gândesc la cum ar fi reacționat tata la vestea ce avea să-mi păteze numele pe vecie, însă o idee începea să prindă contur și refuzam să-i dau drumul. Dacă tot uram așa de mult ideea măritişului, atunci poate că a fi prinsă în fapt nu reprezenta o condamnare la moarte. Ar fi putut la fel de bine să fie renașterea mea.

M-am privit în oglindă. Ochii mei verzi au sclipit de speranță. Și de entuziasm. Trecuse așa de mult timp de când nu mai zărisem în ei scânteia unui complot!

Fără să mai stau pe gânduri, am ieșit din apartament și m-am pomenit bătând la ușa camerei lui Thomas, în timp ce orologiul din curte anunța miezul nopții.

Ușa s-a deschis înainte de a apuca să-mi cobor mâna. Thomas mi-a făcut semn să intru, privind de-a lungul holului, în urma mea, ca și cum s-ar fi așteptat să vadă și pe altcineva hălăduind pe coridor atât de târziu în noapte.

Poate că și el era la fel de agitat ca mine. Am cercetat discret camera. Redingota lui era aruncată pe unul dintre fotoliile exagerat de mari, din piele. Un serviciu de ceai aburea pe o măsuță așezată între două scaune. Pe un bufet se aflau câteva

farfurii cu mâncare, acoperite, și o carafă cu vin. Se părea că Thomas era gata să hrănească o întreagă armată. M-am întors cu fața spre el, încercând să nu bag de seamă nasturele deschis de la gât sau bucățica de piele care ieșise la iveală.

— Thomas... trebuie să-ți cer scuze...

Thomas a ridicat o mână.

— E în regulă, nu are de ce să îți pară rău!

— Oh? am îngăimat, relaxându-mă, ușurată. Dacă nu cauți să-ți cer iertare, ce este atât de important să mă chemi de urgență aici? Dacă asta e o întâlnire romantică, jur că o să... o să... nici știu ce o să-ți fac. Dar nu va fi plăcut.

— Trebuie să lucrezi ceva mai mult la amenințări, Wadsworth! Deși, felul în care ți s-au înroșit obrazii când ai zis „întâlnire romantică” a fost destul de amuzant.

Thomas a rânjit larg, în timp ce eu îl priveam încruntată.

— Bine! Ți-am cerut să vii aici pentru vreau să discutăm despre moartea lui Wilhelm. Sper că nu e un subiect prea romantic. M-am relaxat. Bineînțeles.

— Am încercat să mă gândesc la o boală care să prezinte simptomele lui, dar nu am avut succes.

Thomas a dat din cap.

— Nu am avut mult timp la dispoziție ca să-l analizez, dar părea destul de palid. Aș pune pariu că nu era din cauza afecțiunii lui. Sau poate că de vină era doar vremea rece. Cu toate astea, buzele nu i se albăstriseră încă. Foarte ciudat.

Mi-am ridicat capul.

— Sugerezi că a murit din vreo cauză ceva mai sinistă, atunci?

— Eu...

Thomas a izbucnit în hohote de râs, făcându-mă să-mi îndrept iar spatele.

— Chiar nu știu. Nu m-am simțit în apele mele de când am sosit aici.

Thomas a început să dea ocol camerei, bătând-și șoldurile cu palmele. Mă întrebam dacă acela era adevăratul motiv pentru care se arătase dispus să părăsim academia așa de curând.

— E... neplăcut să nu pot găsi legături între simptome și factori cât mai repede. Cum reușesc oamenii să tolereze... incapacitatea asta de a deduce ce este evident?

N-am putut decât să-mi dau o dată ochii peste cap.

— Izbutim, cumva, să supraviețuim, Cresswell.

— E groaznic!

În loc să-i cânt în strună mai departe, am condus iar conversația spre subiectul morții suspecte a lui Wilhelm.

— Crezi că l-am fi putut ajuta? Mă tot gândesc că dacă nu-l pierdeam, i-am fi putut sări în ajutor.

Thomas s-a oprit și s-a întors spre mine.

— Audrey Rose, nu trebuie să...

— Bună seara, Thomas! a rostit molatic o voce, în pragul ușii.

Ne-am întors și am văzut o tânără brunetă lunecând parcă în cameră. Chipul ei era colțuros, dar elegant; o contradicție deloc neplăcută privirii. Totul, de la coafura ei perfectă, până la rubinul prins la colier țipa a bogăție și a decadență. Felul în care-și ținea trupul, drept, cu gâtul arcuit inspira încrederea unei regine. Tânăra și-a ridicat micul ei nas agil în sus și a zâmbit supușilor.

Am rămas privind, în timp ce fața lui Thomas s-a luminat așa cum nu o mai văzusem niciodată. M-am pleoștit; în mine se dădea un soi de bătălie. Era clar că cei doi tineri se îndrăgeau; totuși, relația lor răsucea un sentiment foarte neplăcut în adâncul meu, o emoție la care nu îndrăzneam să mă gândesc prea mult.

Thomas a rămas pe loc, ca și cum ar fi fotografiat fiecare amănunt al aceluși moment pentru a-l putea admira iar și iar în timpul lunilor reci de iarnă. Era vatra lui încinsă, alături de care avea să-și încâlzească inima meschină. Apoi, fără niciun avertisment, și-a revenit din visare.

— Daciana!

Fără să se mai uite înapoi, Thomas s-a aruncat spre fată și a ridicat-o în brațe, dându-mă uitării.

DOISPREZECE

ÎNTÂLNIRI LA MIEZUL NOPTII

Apartamentul lui Thomas

Castelul Bran

3 decembrie 1888

Pe când îi priveam pe Thomas și pe frumoasa cu păr de abanos pierzându-se în conversația lor șoptită, inima mi se ofilea înăuntrul trupului meu gelos. Thomas avea voie să curteze orice femeie ar fi dorit. Nu ne făcuserăm nicio promisiune.

Totuși... stomacul mi se răsucea când îl vedeam pe Thomas cu altcineva. Poate că era liber să facă ce voia, însă nu era necesar ca eu să-i fiu martoră. Mai ales la miezul nopții, în apartamentul lui.

Stăteam în picioare, în apropierea unui divan de un albastru-închis, încercând să zâmbesc, deși știam că veselia mea părea probabil fragilă. Nu era vina fetei că Thomas îi dădea așa de multă atenție și refuzam să-mi devină antipatică din cauza noii mele nesiguranțe.

După o tortură ce mi-a părut veșnică, Thomas s-a desprins în cele din urmă din brațele Dacianei. A făcut doi pași spre mine, apoi s-a oprit, înclinându-și capul într-o parte, de parcă m-ar fi analizat. M-am abținut cât am putut să nu-mi încrucișez mâinile la piept și să mă uit urât la el. L-am privit în timp ce el savura fiecare detaliu nenorocit – fiecare strigăt al emoțiilor pe care încercam să le ascund de ochii lui.

— Știi că expresia asta e favorita mea.

Thomas a zâmbit larg. Îmi doream ca o sută de nenorociri să cadă asupra lui deodată.

— Ce adorabil!

Thomas s-a apropiat, pășind cu încredere și fără a-și lua o clipă ochii de la mine. Eram practic țintuită, ca un specimen din vechiul nostru laborator. Înainte să-l pot opri, Thomas mi-a ridicat mâna la buze și mi-a sărutat-o lung și cast. Căldura m-a învăluit, din vârful picioarelor până în creștetul capului, dar nu mi-am retras mâna.

— Daciana, a rânjit el, observând reacția pe care mi-o provocase, acesta este tânăra încântătoare despre care ți-am tot scris. Iubita mea, Audrey Rose.

Thomas mi-a ținut mâna după brațul său și a dat din cap spre cealaltă fată.

— Iar aceasta este sora mea, Wadsworth. Cred că i-ai văzut fotografia în apartamentul familiei noastre, din Piccadilly Street. Ți-am spus că e aproape la fel de adorabilă ca mine. Dacă te uiți de aproape, vei observa genele irezistibile ale familiei Cresswell.

Amintirea mi-a străfulgerat în fața ochilor, iar rușinea mi-a acoperit limba. Avea gust amar și putred. Ce prostie! Sora lui! I-am aruncat lui Thomas o privire nefericită în timp ce mi-am retras mâna, iar el a hohotit. Situația îi făcea mult prea multă plăcere. Mi-am dat atunci seama că Thomas orchestrase întreaga scenă pentru a-mi smulge o reacție. Diavolul!

— Îmi pare bine să te cunosc, am zis, reușind doar parțial să vorbesc calm. Te rog să-mi ierți surprinderea; Thomas a ținut secretă vizita ta. Vei studia și tu aici?

— Oh, Doamne, nu! a râs Daciana. Sunt în trecere pe continent, alături de prietenii mei, într-un *Grand Tour*.

Fata a strâns brațul fratelui ei, cu afecțiune.

— Thomas a binevoit să-mi scrie și m-a invitat să-l vizitez dacă mă aflam cumva prin zonă. Din fericire, se întâmpla să fiu în București.

— Verișoara mea, Liza, o să înnebunească de gelozie când îi voi scrie, am zis. Încearcă de ani buni să o convingă pe mătușa mea să o lase într-un tur al Europei. Jur că ar fi capabilă să fugă cu circul, dacă astfel ar putea vizita mai multe țări.

— Sincer, cred că e cea mai bună cale de deveni un om cult. Daciana m-a măsurat din cap până în picioare. Zâmbetul ștrengăresc, ca al fratelui ei, îi lumina trăsăturile.

— Îi voi scrie mătușii tale și o voi ruga în numele verișoarei tale. Mi-ar plăcea să am un tovarăș de călătorie.

— Ar fi minunat, am zis. Deși mătușa Amelia poate fi cam greu de... convins.

— Din fericire, am experiență cu oameni dificili.

Daciana a aruncat o privire fratelui ei, care încerca din răsuputeri să pretindă că nu auzise nimic.

Thomas și-a turnat o ceașcă de ceai, în capătul celălalt al camerei, și i-am simțit privirea fixată asupra mea, pe când Daciana m-a strâns tare în brațe. Căldura ei mi-a umplut fisurile sufletului în răstimpul scurtei atingeri. Nu mai fusesem îmbrățișată cu adevărat de foarte mult timp.

— Așadar..., a spus Daciana, lungind cuvântul și trecându-și un braț pe după al meu. Cum a fost călătoria cu fratele meu și cu doamna Harvey? A sorbit din tonicul ei tot timpul?

— Da.

Am răs.

— Thomas a fost... Thomas.

— El e special.

Daciana mi-a zâmbit, ca și cum știa bine ce voiam să spun.

— Sincer, mă bucur că nu te-a speriat cu puterile lui mistice de deducție. E un tip dulce, odată ce treci de armura lui de acreală.

— Oh, chiar așa? Nu am observat această parte mitică, dulce.

— Dincolo de zidurile pe care le înalță în numele muncii lui, Thomas e unul dintre cei mai buni oameni din lume, a zis Daciana mândră. În mod firesc, sunt pe jumătate subiectivă, fiind sora lui.

Am zâmbit. Știam că Thomas încă ne privea și-i simțeam atenția ca pe o mângâiere dulce din momentul în care sora lui mă îmbrățișase, însă m-am prefăcut că nu observ.

— Sunt curioasă, ce altceva a mai spus despre mine?

Mi-am aruncat în cele din urmă privirea în direcția lui, însă Thomas amesteca de zor în ceașcă, de parcă ar fi putut citi în frunzele de ceai ca să-și afle viitorul.

— Oh, o *mulțime* de lucruri!

— Ce-avem noi aici? ne-a întrerupt Thomas, smulgând capacul uneia dintre tăvi, cu un pocnet. Ți-am comandat mâncarea ta favorită, Daci. Cui îi e foame?

Înainte ca Daciana să mai trădeze vreunul dintre secretele fratelui ei, Thomas i-a întins un pahar cu vin și ne-a făcut semn spre o măsuță.

Daciana a sorbit prelung din pahar. Privirea ei mă scruta aproape în același fel ca a lui Thomas. Am privit-o în timp ce analiza inelul în formă de pară de pe degetul meu, unul dintre cele mai prețioase bunuri ale mele.

Am rezistat tentației de a-mi ascunde mâinile sub masă, de teama ca Daciana să nu fie jignită, când nu intenționam deloc să o jignesc. Privirea i-a lunecat spre medalionul în formă de inimă de la gâtul meu, un alt talisman de care arareori mă despărțeam. Nu doream să discut despre mama în această noapte și nici să-mi permit gândurilor să se împleticească pe aleile întunecate ale unei memorii trădătoare.

— Iartă-mă, a zis Daciana, dar pasiunea ta pentru criminalistică are vreo legătură cu pierderea pe care ai suferit-o?

Daciana a dat din cap spre inel.

— Presupun că diamantul acela a aparținut mamei tale. Și colierul la fel?

— Cum...

I-am aruncat o privire acuzatoare lui Thomas, în timp ce mâna a strâns fără să vrea inima prinsă la gâtul meu.

— Încetișor! E o trăsătură de familie, Wadsworth, a zis Thomas, umplându-mi o farfurie cu mâncare. Oricum, mă îndoiesc că vei fi la fel de impresionată de sora mea. Eu sunt cu mult mai isteț. Și mai chipeș. În mod evident.

Daciana i-a aruncat fratelui ei o privire exasperată.

— Ți cer iertare, Audrey Rose! Nu am făcut decât să observ inelul și stilul lui și am presupus că mama ta a murit. Nu am vrut să te jignesc.

— Fratele tău a făcut aceeași observație, în urmă cu câteva luni, am spus, coborându-mi mâna. M-ai luat doar prin surprindere, atâta tot. Nu a menționat că și tu ai aceeași... abilitate de a înțelege ceea ce e evident.

— E o trăsătură enervantă!

Daciana a zâmbit.

— A pomenit ceva despre asta?

Am clătinat din cap.

— E mai ușor să smulgi informații de la un cadavru decât să-l faci pe Thomas să vorbească despre el.

— E adevărat.

Daciana și-a dat capul pe spate și a început să râdă.

— Ne distram cu un joc, pe când eram copii. La petreceri, îi studiam pe adulții din jurul nostru, ghicindu-le secretele și cerându-le monede ca să nu-i dăm în vileag. Aristocraților nu le place ca viața lor particulară să fie făcută publică. Mama obișnuia să dea cele mai încântătoare petreceri.

Daciana a rotit vinul în pahar.

— Ți-a spus vreodată Thomas...

— Că poate vinul nu e o idee chiar atât de bună pe stomacul gol? a completat el, sperând, în mod evident, să evite să discute despre mama lui.

Se părea că norocul era de partea lui Thomas, căci un ciocănit ne-a întrerupt conversația. Ileana a intrat și și-a plecat capul.

— Apartamentul duminical e gata, *domnișoară*!

Daciana a zâmbit, radioasă.

— A fost minunat să te întâlnesc, în sfârșit, Audrey Rose!

Tânăra i-a șoptit ceva în română Ilenei și mi-a adresat un alt zâmbet.

— Oh, s-ar putea să te aștepte o surpriză în apartamentul tău. Un mic dar de la mine. Bucură-te de el!

— Poate că ar trebui să o însoțesc pe Audrey Rose spre camera ei, a sugerat Thomas, inocent. Ar fi prudent să mă asigur că surpriza asta nu are colți. Sau gheare.

— Frumoasă încercare, dragul meu frate!

Daciana l-a bătut pe Thomas ușor pe obraz.

— Încearcă să păstrezi aparența că ai fi gentleman.

I-am urat noapte bună lui Thomas și am urcat singură scările spre turn. Odată ce am intrat în apartament, aroma m-a lovit imediat. Am intrat în baie și m-am oprit.

În cada plină cu apă parfumată pluteau petale de un roșu atât de intens, că păreau negre. Din apă se ridicau norișori denși de aburi; cineva tocmai îmi umpluse cada și stropise apa cu miresme amețitoare. Darul Daciane erau petalele parfumate, un lux pentru un student la criminalistică exilat în munți.

Mi-am scos mânușile și am atins ușor suprafața apei, bucurându-mă de unduirile lăsate de degetele mele. Trupul meu țipa de dorință. Abia așteptam să intru în apă. Fusese o zi atât

¹ În română, în original (n. tr.).

de lungă, iar cadavrul lui Wilhelm fusese o priveliște oribilă... O baie avea să șteargă totul, să mă curețe și să mă mângâie.

Mi-am aruncat ochii la ceasul de deasupra șemineului. Era aproape douăsprezece și jumătate. Mă puteam răsfița în baie timp de o jumătate de oră și să mă duc la culcare înainte de a fi cumplit de târziu. Fără să mai stau pe gânduri, mi-am deschis nasturii rochiei și am lăsat-o să alunece pe podea, bucuroasă că era un lucru la care nu aveam nevoie de ajutor. Menajera mea de acasă și cu mine aleseserăm dinadins rochii simple, pentru a mă putea descurca singură; nu credeam că la academie avea să mi se ofere o menajeră personală.

Am ieșit dintre straturile de satin și am pășit în apa fierbinte. Lichidul m-a învăluit ca lava încinsă în timp ce mi-am prins părul în vârful capului și m-am scufundat până la umeri. Apa era așa de caldă, încât, la început, pielea m-a pișcat. Nu eram sigură dacă senzația era una bună sau rea. În orice caz, mușchii mei încordați se simțeau tare bine! Am gemut de ușurare.

Preț de câteva clipe relaxante, mintea mi-a rătăcit aiurea. Pentru un moment rușinos, mi l-am imaginat pe Thomas scufundat în propria cadă și m-am întrebat cum ar fi arătat umerii lui goi, la întâlnirea cu aburul. Oare mi-ar fi zâmbit la fel de îndrăzneț pe cât o făcea în public sau mi-ar fi oferit mai degrabă o mostră din vulnerabilitatea lui, prezentă pe buzele senzuale, înainte să și le apese asupra buzelor mele?

Mi-am stropit fața cu apa înmiresmată, în timp ce inima îmi bătea ca un gong. Diavolul mă ținea în puterea lui și când nu era prezent. M-am rugat ca Thomas să nu-mi poată ghici fanteziile pătimășe dimineața.

Pe când îndepărtam aceste gânduri, altele, mai macabre, le luau locul. De fiecare dată când închideam ochii, vedeam cadavrele măcelărite sălbatic ale prostituatelor ucise de Spintecător. De fiecare dată când eram singură, revedeam cu ochii

minții locurile faptelor, întrebându-mă dacă l-aș fi putut opri mai curând. Regretul meu nu avea să aducă morții înapoi la viață, știam bine, dar nu mă puteam abține să nu-mi reexaminez, repetat, acțiunile.

„Dacă” era cel mai tragic cuvânt din lume. „Măcar dacă” nu suna mai bine. Măcar dacă aș fi văzut semnele mai devreme! Poate că aș fi putut...

Vâj-pââr. Vâj-pââr.

M-am ridicat, împleticindu-mă, din cadă. Apa picura zgometos de pe trupul meu gol. Fiecare picătură părea să răsunec cu ecou în mica încăpere și făcea adrenalina să mă înțepe ca niște ace. Mi-am ținut respirația și am ascultat mai atentă, așteptând ca sunetul de neuitat să se audă iar. Câteva crenguțe au trosnit și au pocnit în șemineu. Am sărit, aproape alunecând pe suprafața alunecoasă a căzii. Am inspirat și am expirat, ascultând bine, în timp ce sângele îmi bubuia în urechi.

Nimic. Nu auzisem nimic.

Nu exista acolo nicio inimă activată de o mașinărie pe aburi. Niciun laborator sinistru. Nicio mașinărie acoperită de carne. Nu era decât mintea mea care mă chinuia cu imagini pe care mi-aș fi dorit să le uit în timp ce ezitam între somn și veghe. Mi-am ridicat o mână tremurătoare la cap, observând că pielea îmi ardea sub degete. Pielea mi se făcuse ca de găină. Speram să nu mă fi molipsit de boala care-l răpusese pe Wilhelm.

M-am uitat în jur până ce am găsit halatul de culoarea orhideelor atârând de un cârlig de la ușă. Am lăsat mătasea rece să-mi învăluie trupul, luptându-mă cu fiorii de frig în timp ce ieșeam din baie. Era recunoscătoare că nu-mi udasem părul. Mi-am apăsat mâinile pe piept, poruncind agitației să se stăpânească.

Atunci am auzit. Nu era un sunet produs de fantomele ce-mi populau gândurile pe jumătate adormite. Din camera

alăturată se auzeau șoapte. Eram sigură. Era camera în care duceau cadavrele. Am pășit în liniște spre zidul din dormitor și mi-am lipit urechea de el. Cineva se certa destul de aprins, deși conflictul părea fizic, nu verbal, din câte puteam deduce.

Ceva s-a lovit de perete și m-am retras. Pulsul mi-o luase razna. Era oare un cadavru?

Curiozitatea era o boală grea și încă nu-i găsisem leac. Hötărând că nu aveam să aflu nimic dacă rămâneam țintuită locului, m-am mutat în sufragerie, am scos vătraiul din șemineu și am deschis un pic ușa. Abia dacă mai puteam gândi limpede din cauza anxietății care-mi vuia prin tot trupul.

Din fericire, nu s-a auzit niciun scârțâit când am deschis ușa mai larg; pesemne că inima ar fi putut să-mi plesnească în caz contrar. Am așteptat o clipă, ascultând cu atenție, înainte de a scoate capul pe hol, ținând strâns vătraiul cu mâinile umede.

Fără să mai ezit, m-am strecurat pe coridor, mergând în umbră, și m-am oprit în fața unei uși parțial închise. Am auzit un foșnet de haine, urmat de un geamăt încetișor. Îmi imaginam că înăuntru avea loc ceva oribil. Ba mai mult de atât, bănuiala mea părea să fie reală din moment ce sunetele înăbușite din cealaltă cameră păreau să crească în intensitate. Cineva a inspirat zgomotos, doar ca să curme sunetul, ca o lumânare stinsă în noapte.

Eu însămi respiram întretăiat. Oare ucigașul din tren ne urmase la castel? Poate că foșnetul era zgomotul unei crime în desfășurare. Rațiunea îmi spunea să mă duc la culcare, că imaginația îmi juca iar feste, dar nu puteam să plec fără să știu sigur.

M-am îndreptat spre zgomot, strângând arma în mână, în timp ce sângele-mi vuia în vene. Mă aflam aproape la ușa morții, care era puțin crăpată. Mi-am întins capul ca să pot vedea înăuntru. Încă un pas. Respirația mi se poticnea în gât, dar am

refuzat să mă dau bătută. M-am pregătit pentru o imagine oribilă și mi-am întins gâtul după cadrul ușii. Prin minte mi-au trecut amintiri de altădată, când mă strecurasem într-un loc în care nu aveam ce căuta. M-am oprit, dându-mi voie să mai inspir o dată. Nu era un caz al Spintecătorului. Nu aveam să-i descopăr laboratorul blestemat. Se părea că nu aveam să-mi învăț niciodată lecția și să caut ajutor înainte de a mă arunca în marea agitată. M-am adunat cât am putut și am deschis ușa încă un pic. Aș fi putut jura că inima îmi fugea în partea opusă.

Aveam să țip cât puteam de repede și să mă folosesc de vă-trai. Apoi aveam să fug.

În timp ce priveam înăuntru, mă pregăteam pentru ce era mai rău. Două siluete erau îmbrățișate într-un colț întunecat. Mâinile lor lunecau pe deasupra trupurilor, ca și cum... Respirația mi s-a tăiat.

— Îmi pare așa de rău!

Am clipit, complet nepregătită pentru ce-mi era dat să văd.

— A... am crezut că...

Daciana și-a tamponat gura roșie cu mâna liberă, roșind în timp ce a eliberat fustele pe care le strângea cu cealaltă mână.

— Pot... pot să explic.

TREISPREZECE

PRINSĂ ASUPRA FAPTULUI

Depozitul de cadavre, în turn

Castelul Bran

3 decembrie 1888

— Îmi... pare așa de... Am auzit zgomote și am crezut... Îmi pare teribil de rău!

Am bâlbâit o scuză, în timp ce privirea mi-a trecut de la părul ciufului al Dacianeii la femeia pe care o sărutase. Mâinile lor erau încă împreunate, iar fustele erau șifonate.

Mi-am desprins ochii de la hainele dezordonate, nesigură unde m-aș mai fi putut uita. Eram destul de sigură că musafirul misterios nu purta nimic pe sub cămașă. Ochii aceia cenușii au clipit o dată la mine...

— Ileana?

Pesemne că șocul mă năucise din moment ce nu o observasem de la început.

— Nu am vrut să... vă întrerup.

Mi-am înfipt așa de tare dinții în buza de jos, că aproape mi-a dat sângele, în timp ce Ileana se retrăgea, rușinată.

— Nu am văzut... nimic.

Daciana a deschis gura, apoi a închis-o.

— Eu... eu...

M-am străduit să găsesc ce aș mai fi putut spune – ceva care să destrame tensiunea care se strângea în jurul nostru.

sugrumând cuvintele, dar habar nu aveam de unde să încep. Fiecare încercare de a le cere iertare părea să o sperie încă și mai tare pe Ileana. Mi-era teamă că la o nouă tentativă de a-mi exprima regretul, Ileana avea să fugă din cameră, fără a se mai întoarce vreodată.

Ca și cum abia și-ar fi revenit din surpriza de a fi fost descoperită, Daciana și-a îndreptat brusc spatele și și-a înălțat bărbia.

— Nu voi cere iertare, dacă asta cauți. Ai ceva împotriva afecțiunii pe care ne-o purtăm?

— Bineînțeles că nu.

Am clipit, oripilată de concluzia ei.

— Nu aș îndrăzni așa ceva.

Mi-am aruncat privirea la cele două cadavre de pe mesele alăturate, acoperite de giulgiuri albe. Era un loc morbid pentru o întâlnire clandestină de amor, deși era cel mai ferit ungher într-un castel plin de ocupanți băgăreți. Și totul ar fi decurs perfect... dacă nu aș fi intervenit eu. Fața îmi ardea.

Încremenisem, neștiind cum să îmi fac ieșirea. Ambele fete au rămas cu ochii pironiți asupra mea – apoi s-au uitat una la alta –, iar eu mi-am dorit ca podeaua să se deschidă ca o gură mare și să mă înghită pe de-a întregul. Ce nenorocire că magia nu exista cu adevărat atunci când aveai nevoie de o scăpare rapidă! Întregul meu trup ardea de rușinea de a fi fost prinsă spionând.

— Sper... să vă văd pe amândouă mâine, am zis, simțindu-mă drept cea mai incomodă persoană din lume. Noapte bună!

Fără să mai aștept să fiu certată, am ieșit în fugă pe coridor și am alergat spre apartamentul meu. Am închis ușa și mi-am lipit spatele de ea, acoperindu-mi fața ce ardea cu palmele. Ar fi fost aproape un miracol dacă Daciana și Ileana ar mai fi vrut să-mi vorbească vreodată. Ce proastă! Eram așa de ridicol de năroadă, încât mă lăsasem atrasă de ispita curiozității!

Bineînțeles că la castel nu era niciun intrus ce căuta să-mi omoare colegii. Jack Spintecătorul era mort. Ucigașul din tren nu era interesat de studenți la academie. Sosise vremea să accept asta și să-mi văd de viața mea.

Mi-am mestecat buza de jos între dinți, încercând să mă pun în locul lor. Scandalul care ar fi pus stăpânire pe viața unei tinere nemăritate, prinse singură în compania unui bărbat, ar fi putut să-i distrugă reputația. Însă a fi dată în vileag pentru relația amoroasă cu o altă femeie... Ei bine, societatea – o bestie sângeroasă – le-ar fi distrus pe amândouă și le-ar fi sfâșiat cu bucurie!

Am început să pășesc agitată, de jur-împrejurul micului covor din camera mea, neștiind dacă era mai bine să merg înapoi și să le cer scuze sau să mă încui pentru totdeauna și să pier de jenă și de rușine. În cele din urmă, am decis că era mai potrivit să merg la culcare. Nu voiam să risc să le întrerup iar, dacă reluaseră acțiunea de acolo de unde le oprisem într-un mod atât de grosolan.

O altă vâlvătaie de foc mi-a părjolit trupul când m-am gândit la sărutul lor. Fusesse așa de pasional! Fetele păreau pierdute una în sufletul celeilalte. Nu puteam să nu mă gândesc la posibilitatea de a fi în aceeași situație, cu Thomas.

Sărutul nostru de pe alee fusese foarte plăcut, însă pericolul ne îngrădise. Oare cum m-aș fi simțit să am părul strâns ușor în pumnul lui, să am spatele lipit de un zid și să-l simt încolăcit în jurul meu, ca pe niște vițe înfășurate în jurul cărămizilor?

Încă nu știam dacă voiam să îi fiu alături pentru totdeauna – sau dacă aveam să devin vreodată adepta măritişului –, dar anumite sentimente începeau să devină mai... limpezi.

O parte din mine tânjea să-și lungească, intim, degetele goale peste chipul lui, să-i învețe fiecare curbă a oaselor. Doream să simtă apăsarea călduroasă, pe când paltonul lui cădea la

pământ. Voiam să știu cum se simțea trupul lui, în vreme ce prietenia noastră era mânjită de ulei și incendiată.

Erau gânduri cu totul și cu totul indecente.

Am alungat imaginea din minte și mi-am tras păturile peste trup. Mătușa Amelia m-ar fi obligat, fără îndoială, să merg la biserică în timpul viitoareii ei vizite, rugându-se pe înfundate pentru moravurile mele din ce în ce mai ușurate. Oricât m-aș fi simțit de groaznic pentru că fusesem înfrântă de curiozitate, am început să zâmbesc ușor, pe întuneric. Era pentru prima dată, de săptămâni întregi, când adormeam gândindu-mă la lucruri ce nu aveau legătură cu invenții mecanice ratate, prostituate moarte și trupuri hăcuite.

În noaptea asta aveam să adorm mângâiată de imaginea ochilor cu pete aurii și a unei guri ștrengărești. Și de toate felurile minunate în care aveam poate să explorez acele buze într-o zi, pe întuneric, într-o odaie întunecată, în timp ce pasiunea noastră ardea mai puternic decât toate stelele de pe cer.

Oh, aveam să ajung în Iad!

PAISPREZECE

ÎNTÂLNIRE OBLIGATORIE

Apartamentul din turn

Castelul Bran

3 decembrie 1888

Mă trezisem înainte ca soarele să catadicsească a răsări și pășeam fără astâmpăr în fața șemineului din apartamentul meu.

Fustele mele din catifea erau de un albastru profund, asortându-se cu dispoziția din ce în ce mai rea în care mă aflam. Nu eram sigură dacă Ileana mai avea să-mi aducă micul dejun, iar gândul de a fi pierdut o cunoștință pe care tocmai mi-o făcusem m-a împins să-mi schimb mănușile a doua oară. M-am plimbat într-un sens, apoi în celălalt, ascultându-mi rochia ce foșnea ca și cum ar fi avut propriile ei supărări. Cu o noapte înainte, adormisem gândindu-mă la o mie de feluri de a le cere iertare celor două femei pentru indiscreția mea.

În această dimineață, niciuna dintre scuzele mele nu părea suficient de bună. Mi-am acoperit fața și m-am forțat să respir. Liza ar fi știut exact ce să facă, dacă ar fi fost în locul meu. Vara mea avea un talent remarcabil pentru a se descurca în lume și pentru a fi o bună prietenă. M-am așezat, încercând să nu-mi îndrept privirea spre ceas la fiecare secundă pe care o marca ticăind. Zorile aveau să se ivească în curând. Cu ele avea să sosească și judecata curiozității mele. Poate că acum aveam să mă vindec, în final, de boala aceea cumplită.

O bătaie încrezătoare s-a auzit câteva momente mai târziu. Inima mi-a palpitat ca un ecou, în timp ce am traversat în fugă încăperea și am deschis larg ușa.

M-am pleoștit, oftând.

— Oh, bună!

— Nu e tocmai reacția la care mă așteptam, Wadsworth!

Thomas și-a coborât privirea spre jacheta lui închisă la culoare și la pantaloni, ambele croite perfect pentru trupul lui. Vesta în dungi era, de asemenea, la modă.

— Poate că ar fi trebuit să aleg în schimb costumul gri. Arăt formidabil în el.

Mi-am aruncat privirea de-a lungul coridorului, sperând pe jumătate că Daciana se ascundea în spatele lui Thomas, pregătindu-se să mă admonesteze pentru curiozitatea mea. Am oftat iar. În afară de Thomas, pe coridor nu mai era nimeni.

În cele din urmă, mi-am concentrat atenția asupra prietenului meu.

— Cărui fapt datorez onoarea de a te avea în prezența mea atât de devreme?

Fără să mai apuc să-l invit înăuntru, Thomas s-a strecurat în apartamentul meu și a dat din cap, analizând spațiul.

— E confortabil. Arată mult mai bine decât imaginea pe care mi-o formasem despre camerele din turn și despre prințesele... ei bine, tu nu ai nevoie să fii salvată, însă așa zice că ți-ar prinde bine niște distracție.

Thomas s-a așezat apoi pe divan, trecându-și un picior peste celălalt.

— Sora mea m-a informat despre aventura pe care ați trăit-o azi-noapte.

Thomas a rânjit, în timp ce sângele mi-a năvălit în obraji.

— Nu-ți face griji! Va urca în curând. Nu am vrut să pierd spectacolul din această dimineață. Am pus să ne fie adusă cafea turcească.

— Nu m-am simțit nicicând mai prost. Mă urăște?

Thomas a chicotit cu neobrăzare.

— Din contră! Te adoră! A zis că fața ta a schimbat toate nuanțele de roșu și că te-ai bâlbâit adorabil.

Tonul lui relaxat a dispărut, înlocuit de un sentiment mai aprins. Acesta era un rol pe care nu-l mai văzusem jucându-l: fratele protector.

— Majoritatea oamenilor le-ar fi judecat ca și când ar fi greșit să-și exprime dragostea. E un lucru fals, în mod firesc. Societatea, în sensul ei larg, este uimitor de obtuză. Dacă ne căutăm părerile la ceilalți, atunci ne pierdem capacitatea de a gândi critic de unii singuri. Nu am mai progresa niciodată dacă toți am arăta, am gândi și am iubi la fel.

— Cine ești și unde este stingherul domn Cresswell?

Nu mă simțisem niciodată mai mândră de prietenul meu pentru vehemența cu care blama neajunsurile societății.

— Mă aprind când vine vorba de astfel de lucruri, a zis Thomas, cu puțină nestatornicie în glas. Presupun că am obosit să văd un grup select de oameni conducându-ne pe toți. Regulile nu sunt altceva decât restricții inventate de alți oameni privilegiați. Mie îmi place să hotărâsc de unul singur. Cu toții avem același drept omenesc. În plus – Thomas mi-a zâmbit diabolic –, tata înnebunește când vorbesc astfel. Părerile mele îi zgâlțâie din temelii credințele rigide în cel mai minunat fel. Încă nu a acceptat faptul că viitorul aparține celor care gândesc ca noi.

La ușă s-a auzit altă bătaie. Cumva, am reușit să o deschid fără să leșin. Daciana m-a privit scurt, apoi a dat din cap spre fratele ei.

— *Bună dimineața!*¹ Cum ați dormit? S-a întâmplat ceva ieșit din comun?

Tânăra mi-a zâmbit jucăuș, iar tensiunea ce mi se înnodase în piept a dispărut.

— Sincer, nu îți pot cere destul scuze, am zis dintr-o răsuflare. Am auzit zgomote și am crezut... nu știu, mi-a fost teamă că cineva... ar putea fi atacat.

Thomas a început să râdă isteric. Am ridicat o sprânceană, în timp ce prietenul meu aproape că a căzut de pe divan. Nu mai asistasem niciodată la o asemenea manifestare din partea lui. Daciana și-a dat doar ochii peste cap. Thomas aproape că răgușise până să-și revină suficient ca să poată vorbi.

Dacă râsul lui sincer nu ar fi fost așa de fascinant, cred că l-aș fi împuns cu degetul. În orice caz, Thomas era mai relaxat aici, mai împăcat cu sine, și coborâse garda față de cum îl știam să se comporte în Londra. Nu puteam nega faptul că eram intrigată de această latură a lui.

— Îmi doresc să pot capta cumva expresia de pe fața ta, Wadsworth! E cea mai drăguță nuanță de roșu pe care am văzut-o vreodată.

Tocmai când credeam că-și revenise, Thomas a început iar să chicotească.

— Atacat... chiar așa. Se pare că mai ai de lucru la tehnicile tale de curtare, Daci.

— Oh, mai taci, Thomas!

Daciana s-a întors spre mine.

— Ileana și cu mine ne știm de ceva vreme. Când a auzit că Thomas avea să studieze la academie, și-a căutat de lucru aici. Era un mod convenabil de a ne întâlni. Îmi pare rău că te-am

¹ În română, în original (n. tr.).

speriat. Trebuie să fi fost îngrozitor să crezi că în morgă avea loc ceva sinistru. Mai ales după crimele Spintecătorului.

O expresie încântătoare a luminat chipul tinerei, iar eu m-am minunat de unda de invidie pe care o provocase în mine. Voiam să existe cineva care să privească cu la fel de multă dorință când se gândea la mine. Am inspirat adânc și m-am liniștit. Nu, nu un oarecare. Thomas. Îl voiam pe el. Nu am îndrăznit să mă uit în direcția lui de teamă că aveam să mă dau în vileag.

— Presupun că ne-am cam lăsat purtate de val aseară, a zis Daciana. A trecut ceva timp de când nu ne-am mai petrecut singure o seară întreagă. Doar că... eu o ador în toate felurile posibile. Te-ai uitat vreodată la cineva și ai simțit o scânteie în inima ta? Mă face să vreau să realizez lucruri mărețe. Asta e splendoarea dragostei, nu crezi? Aduce la suprafață tot ce e mai frumos în tine.

M-am gândit o clipă la ultima ei replică. Deși eram complet de acord că ea și Ileana erau un cuplu minunat, m-am gândit că faptele grandioase puteau fi realizate și dacă alegeai să rămâi neatașat de o altă persoană. Aproximarea unui partener romantic nu trebuia nici să împiedice, nici să faciliteze dezvoltarea personală.

— Sunt de acord că iubirea e frumoasă, am început ușurel, fără a vrea să jignesc, dar există o anumită magie în a fi perfect fericit de unul singur. Cred că valoarea se află în noi. Iar măreția ne revine nouă, ca o putere pe care să o cultivăm sau să eliberăm după bunul plac.

Ochii Daciane au scânteiat, aprobatori.

— Într-adevăr!

— Deși am putea pălăvrăgi la infinit despre dragoste, a zis Thomas, pufnind fals, aventura voastră nocturnă mă face chiar gelos.

O a treia bătaie l-a întrerupt pe Thomas înainte să poată adăuga ceva nepoliticos. Thomas s-a ridicat, cuprins deodată de un calm grav, ca și cum ar fi rotit un comutator. Deși sora lui se afla acolo, prezența lui în camera mea, fără un însoțitor, ar fi fost privită cu ochi dezaprobatori.

Mi-am înghițit teama și am strigat:

— Da?

— *Bună dimineța*¹, domnișoară... Audrey, a zis Ileana, roșind ușor. Eu...

— Bună dimineța și ție, Ileana! a răspuns Thomas, din spațele meu. Nu am știut că lucrezi aici până la apariția drăgăstoasă și pătimașă a surorii mele. Ar fi trebuit să ghicesc că nu se afla aici ca să mă bucure pe mine cu personalitatea ei spumoasă.

Spre uimirea mea, Ileana a zâmbit larg și sincer.

— Și mie îmi pare bine să te văd!

Zâmbetul a dispărut însă rapid.

— Trebuie să mergeți amândoi degrabă la parter. Are loc o întâlnire obligatorie. Moldoveanu nu prea e în apele lui. Nu ar fi bine să întârziati.

— Hm, a făcut Thomas. Ar trebui să fie interesant. Aveam impresia că el nu e niciodată în apele lui.

Daciana s-a lăsat moale pe divan, proptindu-și picioarele încălțate în conduri de mătase pe măsuța scundă.

— Sună minunat! Transmiteți-i salutările mele! Dacă aveți nevoie de mine, voi fi aici, lângă foc.

Thomas și-a dat ochii peste cap.

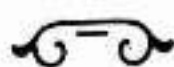
— Ești ca o pisică, mereu adormită la soare sau lungită lângă foc.

Văzându-i înclinarea răutăcioasă a buzelor, am dat din cap înainte ca Thomas să deschidă iar gura.

¹ În română, în original (n. tr.).

— Te rog să nu te uşurezi pe mobilă.

Thomas ne-a împins pe mine și pe Ileana afară înainte ca Daciana să poată răspunde și am încercat din răspuțeri să nu rîd de înjurăturile pe care tînăra le striga în română, dincolo de ușa închisă.

Până să apucăm eu și Thomas să intrăm în sala de mese, Anastasia se strecurase deja între Nicolae și bruta masivă, Andrei. Am ridicat sprîncenele văzînd că tînăra alesese să ia parte la întîlnirea cu unchiul ei. Era un plan îndrăzneț. În mod clar, Anastasia nu avea să-i acorde lui Moldoveanu vreo ocazie de a o ține departe de intrigile de la castel. Îmi imaginam că viața ei, închisă în apartament toată ziua, mi-ar fi părut insuportabil de plictisitoare.

Ca și ieri, la mese ședeau aceiași oameni. Mi-am dat seama că nu cunoșteam numele nimănui și am decis să mă prezint în acea seară. Băiatul cu bucle roșcate ședea alături de cel cu pielea măslinie. Frații italieni stăteau cocoșați, studiind. Thomas și cu mine nu știam momentan unde să ne așezăm.

Nestingherită de privirile furișate pe care i le arunca Andrei, Anastasia ne-a făcut semn voioasă să mergem lângă ea. Nicolae și-a ridicat nasul din farfurie, aruncînd fulgere în direcția noastră, fără pic de entuziasm. Thomas l-a ignorat și s-a concentrat asupra mea. Părea că ideea de a sta alături de prinț era ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit, dar lăsa în seama mea această decizie. Era felul lui de a face pace, după ce ieri insistase să ne întoarcem la Londra, iar eu apreciam gestul.

Deși nu mă încânta ideea de a deveni prietenă la cataramă cu Nicolae, nu voiam nici să rămînem dușmani. Dacă Anastasia avusese îndrăzneala de a se alătura grupului, în ciuda dorințelor unchiului ei, atunci îi puteam urma exemplul.

Nicolae a desfăcut un pateu cu carne, rupându-l în bucățele și împingând fărâmițele pe farfurie, însă nu a mâncat nimic. Ceva în mine a cedat. Nu e ușor să pierzi pe cineva drag, iar adesea, asemenea întâmplări scot la iveală trăsături de care nu ești tocmai mândru. Furia nu era decât un zid în spatele căruia se ascundea jalea. Știam asta din proprie experiență.

Am pășit drept spre masă și m-am așezat.

— Bună dimineața!

— *Bună dimineața!* a zis Anastasia în română.

Vocea ei voioasă a răsunat cu ecou în sala aproape goală. Rochia era de un roșu-aprins și părea a fi o altă declarație a îndrăznelii care o caracteriza. O declarație aleasă special pentru un maximum de efect. Fata s-a întors spre Thomas, plimbându-și rapid privirea asupra lui.

— Tu trebuie să fii chipeșul tovarăș de drum.

Thomas s-a strecurat pe scaunul de lângă mine. Afișa o expresie imobilă.

— Când vine vorba de Audrey Rose, îmi place să cred că sunt „chipeșul tovarăș de viață”.

Obrajii mi s-au îmbujorat auzind că-mi folosise, așa cum cerea cutuma, numele meu de botez, dar nimeni nu a părut să observe. Andrei a pufnit, apoi și-a curmat brusc hohotul pe când privirea i-a picat pe scaunul gol de lângă Nicolae. În timp ce Anastasia pălăvrăgea cu Thomas, l-am privit discret pe Andrei, întrebându-mă cât de apropiat fusese de Wilhelm. Cearcâne negre îi urâteau fața, făcându-mă să cred că primise veștile la fel de greu ca și prințul. Pesemne că nu le era ușor să se afle acolo, în loc să-și jelească prietenul așa cum se cuvenea.

Speram că directorul avea să ne informeze despre amânarea începerii cursului. Poate că avea să desființeze sesiunea de iarnă și să ne invite la primăvară. O mică parte din mine s-a întristat la gândul ăsta. Nicolae continua să-și ciopârțească

pateul în bucăți, în timp ce privirea lui plutea undeva departe, printre gânduri.

Voiam să-l ating și să-i spun ceva consolator, ceva care poate că l-ar fi ajutat să-și vindece rana, dar Moldoveanu a intrat în acea clipă în sală și toată lumea a tăcut. Chiar și Andrei s-a mișcat pe scaun, în timp ce pe fruntea lui lată se vedeau două-trei broboane de transpirație.

Moldoveanu nu și-a pierdut prea mult timp cu politețurile. A început să vorbească în română, destul de lent ca să pot înțelege o mare parte a discursului său. Cursurile aveau să înceapă în curând. Avea să ni se predea în engleză, din moment ce era o limbă vorbită de toți cei prezenți, însă lecțiile urmau să includă și secțiuni în română, pentru aceia care nu vorbeau încă fluent.

— Primul vostru curs va fi ținut de profesorul Radu, a continuat el în engleză. Cunoștințele de bază despre folclor ajută la investigarea unei crime petrecute într-o așezare unde superstițiile s-ar putea să neutralizeze logica și rațiunea științifică.

Moldoveanu și-a aruncat privirea la fiecare dintre noi și am fost surprinsă să văd că disprețul era adresat tuturor celor din grup, ca și cum cu toții i-am fi irosit timpul prețios.

— Din cauza nefericitului deces al colegului nostru, am decis să invit un alt student în locul lui. El va sosi astăzi.

Un ceas a sunat ora suficient de tare încât să-l facă pe director să tacă. I-am aruncat o privire lui Nicolae. Maxilarul lui era încheștat. Nici nu-mi puteam închipui cum m-aș fi simțit în locul lui, ascultându-l pe director cum expedia așa de simplu moartea vărului său. Mi se părea crud că invita un alt student așa de imparțial, ca și cum Wilhelm ar fi fugit pur și simplu și decisese să nu mai încerce.

De îndată ce s-au oprit bătăile ceasului, Moldoveanu și-a fixat ochii asupra fiecăruia dintre noi.

— Bănuiesc că unii dintre voi s-ar putea să fie... distrași de evenimentele de ieri și înțeleg. Pierderea unui prieten nu e ceva ușor. Vom organiza un priveghi la apus, ca să-l cinstim pe Wilhelm. Profesorul Radu vă va da mai multe detalii. Imediat după cursul dumisale, va trebui să vă prezentați la primul vostru laborator de autopsie. După aceea, va urma o lecție de anatomie, predată de mine însumi. Sunteți liberi!

Fără să mai spună vreun cuvânt, directorul a ieșit din sală. Pantofii lui au troncănit pe podea, iar pașii i s-au pierdut treptat pe coridor.

Vlad Țepeș, aproximativ secolul al XVI-lea.

CINCISPREZECE

VOIEVOD TRĂGĂTOR ÎN ȚEAPĂ

Cursul de folclor

Castelul Bran

3 decembrie 1888

— Pădurile care înconjoară castelul sunt pline de oase.

Profesorul Radu nu observase că bărbiile celor mai mulți dintre studenți erau căzute în piept în timp ce el întorcea paginile masivului său volum de folclor. Ne citea ca unor copii cu dădace, în loc să se poarte cu noi ca și cum am fi fost niște studenți serioși la medicină. Îmi venea tare greu să nu râd în timp ce el ne trata regește cu povești fantastice despre creaturi și prinți nemuritori. Tot ce voiam să fac era să ajung mai repede la cursul de laborator ce urma. Ne aștepta un cadavru care trebuia explorat, iar eu abia așteptam să-mi folosesc noile bisturie.

Nu trecuseră decât două săptămâni de la ultima autopsie făcută cu unchiul meu, însă simțeam că parcă s-ar fi scurs două decenii. Trebuia să văd dacă-mi puteam ignora greutatea și să studiez morții așa cum o făcusem odată. Sau dacă fantasmele mele terifiante și aiureala de care dădusem dovadă aveau să mă stăpânească pe vecie. Nu eram la fel de încântată să particip la cursul ținut de Moldoveanu, deși anatomia era o materie la care excelam.

Thomas și-a mișcat picioarele lui lungi sub bancă, atrăgându-mi atenția. Apoi și-a scuturat capătul peniței atât de tare în

călimară, încât mi s-a făcut teamă că avea să răstoarne toată cerneala pe pergament. Următoarea dată, călimara s-a clătinat iar periculos, până ce Thomas a prins-o și a luat-o de la capăt. Thomas fusese distant de când fugise să discute cu Radu, înainte de curs, făcându-ne pe mine și pe Anastasia să ne întrebăm oare de ce plecase atât de grăbit, în timp ce ieșeam din sala de mese.

— A auzit vreunul dintre voi zvonurile cum că Vlad Țepeș ar trăi în aceste păduri? i-a întrebat profesorul Radu pe studenții ațipiți.

Am oftat. Sincer, aș fi fost surprinsă dacă exista vreunul care să creadă asemenea prostii. Anastasia mi-a zâmbit atotștiutoare, din scaunul de lângă mine. Cel puțin nu eram singura care credea că toate aceste povești erau doar niște născociri. Thomas și-a rotit gâtul, atrăgându-mi iar atenția. Era dubios de liniștit. Participaserăm împreună la cursul unchiului de la începutul cazului Spintecătorului, iar atunci nu era chip să-l faci să tacă. În mod normal, mâna lui se înălța în aer de atât de multe ori, încât îmi venea să-l dau afară din sală. Mă întrebam dacă se simțea rău. Am încercat să-i surprind privirea, dar Thomas s-a prefăcut că nu mă observă. Mi-am scuturat pana, mijind ochii. Sosise ziua în care Thomas Cresswell nu remarcă atenția pe care i-o acordam, iar acesta era un lucru îngrijorător. Neliniștea mi s-a strecurat în gânduri.

— Nu a auzit nimeni aceste zvonuri?

Radu a urcat cu pași nesiguri pe o latură a sălii și a coborât, împiedicat, pe cealaltă, în timp ce-și întorcea capul într-o parte și-n alta.

— Îmi vine greu să cred. Hai! Nu fiți timizi! Suntem aici ca să învățăm!

Andrei a căscat neobrăzat, undeva în primul rând, iar profesorul s-a dezumflat practic sub ochii noștri. Dacă nu aș fi fost

chiar eu incredibil de plictisită, cred că mi-ar fi părut rău pentru bietul bărbat. Pesemne că era dificil să predea aceste ficțiuni mitice unor studenți interesați de știință și de fapte tangibile.

— Bine, atunci! O să vă spun o poveste prea bizară ca să poată fi crezută.

Nicolae s-a foit pe scaun. Îmi dădeam seama că prințul încerca să nu pară că m-ar urmări, însă eșua lamentabil. Deși moartea lui Wilhelm fusese nefericită, se datorase, cel mai probabil, unei boli rare, nu unor intenții criminale. Și în niciun caz unor puteri mistice pe care le posedam. Speram că prințul nu avea să împrăștie zvonuri despre așa-zisul meu blestem; aveam oricum suficiente obstacole de înfruntat.

— Oamenii locului cred că oasele găsite în pădurea de lângă castel sunt rămășițele victimelor lui Vlad. Sunt din aceia care au declarat că mormântul lui este gol. Și apoi mai sunt alții care spun că a fost umplut cu schelete de animale. Familia regală refuză să-și dea acordul pentru exhumarea trupului sau a coșciugului. Unii spun că familia regală are această atitudine pentru că membrii ei știu exact ce se va descoperi. Sau... ce *nu* se va descoperi, ca să fiu mai exact. Mai sunt și cei care cred că Vlad s-a întors din morți, căci setea lui de sânge sfidează Moartea însăși. Alții susțin că e, pur și simplu, o blasfemie să profanezi mormântul unui asemenea om important.

Profesorul Radu a continuat cu legenda unui așa-zis prinț nemuritor, cum făcuse el un pact cu diavolul, iar în schimbul vieții veșnice trebuia să fure sângele celor vii și să-l bea proaspăt. Suna ca romanul gotic al lui John William Polidori¹, *Vampirul*.

— Despre *Voievodul Trăgător în Țeapă*² se credea că sugea sânge de la gâtul victimelor, pe când acestea încă mai respirau.

¹ John William Polidori (1795 – 1821), scriitor și medic englez, considerat creatorul romanelor fantastice cu vampiri (n.red.).

² În română, în original (n. tr.).

Poveștile acestea erau menite să bage frica în cei care încercau să ne invadeze țara. Însă istoria spune că prefera să înmoaie pâine în sângele dușmanilor și să-l consume în acel fel mai... civilizată.

— Ah, da! i-am șoptit lui Thomas. E mai civilizată să mănânci pâine înmuiată în sânge, ca și cum ar fi o tocană copioasă de iarnă.

— Asta ca să nu descrii gestul ca fiind un precursor al canibalismului. Mai întâi bei sânge, după aceea treci la carne de om prăjită, a mormăit Thomas. Urmează sângeretele.

— Este improbabil din punct de vedere științific, a șoptit Anastasia.

— Ce e improbabil? Sângeretele? a întrebat Thomas. Nu chiar. E unul dintre felurile mele favorite de mâncare.

Anastasia a fost o clipă șocată, după care a clătinat din cap.

— Se poate ajunge la un exces de fier în organism din cauza sângelui consumat așa cum spune Radu. Mă întreb dacă nu cumva se îmbăia în el. Ar fi mai logic.

— Ce fel de reviste citești? am zis eu încet, uitându-mă ciudat la Anastasia.

Fata a zâmbit larg.

— Există un număr limitat de romane în castel. Mă descurc cum pot.

— Ce ghinion pe capul bătrânului Vlad! a zis Thomas, șoptind destul de tare. Cred că gazele lui erau legendare.

Mi-am ascuns zâmbetul după pană, în timp ce profesorul aproape că s-a împiedicat iar de propriii pantofi. Sărmanul! Ochii i s-au aprins ca și cum Dumnezeu însuși i-ar fi făcut un dar, sub forma lui Thomas. Păcat că Thomas nu comentase plăcut pe marginea subiectului. Prietenul meu suferea de o suprasaturație de ficțiune. Eram chiar impresionată că rezistasem așa de mult fără a face vreun comentariu. Cel puțin Nicolae părea ușor amuzat. Chipul lui era mult mai plăcut acum

decât umbrit de expresia îngrozitoare pe care o afișase de la moarte vărului său.

— A spus cineva ceva? a întrebat Radu, înălțându-și sprâncenele ca niște omizi jucăușe.

Thomas și-a apăsat mâinile peste carnetul lui, strângându-și buzele ca și cum astfel ar fi putut împiedica gândurile să prindă glas. Mi-am îndreptat spatele; cursul părea că avea să devină mai interesant. Thomas era un gheizer gata să explodeze.

— Vorbeam despre gaze.

Am pufnit în cel mai neelegant mod cu putință, apoi am tușit ca să-mi ascund chicotul când Radu s-a întors la mine, clipind curios.

— *Scuzele mele*¹, am zis. Îmi pare așa de rău, domnule! Ziceam că poate Drăculea se îmbăia în sânge.

— Cred că îl confundați pe Vlad Drăculea cu contesa Elisabeta Báthory, a răspuns Radu. I se mai spune și Contesa Dracula și se spune că se îmbăia în sângele servitoarelor pe care le ucidea. Au fost aproape șapte sute de victime, dacă rapoartele sunt corecte. O afacere foarte urâtă! Deși ar fi o altă lecție bună.

— Domnule? a zis băiatul cu bucle roșcate și accent irlandez. Dumneavoastră credeți că mărturiile istorice despre obiceiul lui Vlad de a bea sânge au fost confundate cu legendele?

— Hm? Ah, aproape că am uitat!

Profesorul Radu s-a oprit lângă banca lui Thomas, umflându-și pieptul cu mândrie, în timp ce stătea cu fața la Nicolae.

— Avem un membru al familiei în mijlocul nostru. Poate că el ne poate lămuri unele legende. Bea sânge vestitul Țepeș? Sau oare acest mit a luat naștere din imaginația bogată a țăranilor aflați în căutarea unui erou mai de temut decât invadatorii otomani?

¹ În română, în original (n. tr.).

Prințul se uita acum drept înainte. Avea maxilarul încleștat. Mă îndoiam că voia să dezvăluie vreunul dintre secretele familiei Țepeș, în special dacă strămoșii lor erau faimoși pentru plăcerea lor de a bea sânge. L-am studiat cu atenție și am decis că nu aș fi fost deloc surprinsă să aflu că îi plăcea lui însuși să bea sânge.

— Cum rămâne cu *Societas Draconistrarum*? a intervenit Anastasia, mutându-și atenția spre Nicolae. Am auzit că membrii ei luptă să demonteze asemenea mituri. Credeți că Vlad era, cu adevărat, *strigoi*?

— Oh, nu, nu, nu, fată dragă! a zis Radu. Nu cred asemenea zvonuri. Vlad nu a fost vampir, oricât de fascinantă ar fi povestea.

— Dar de unde au provenit asemenea povești? a insistat Anastasia. Trebuie să fi luat naștere în urma unor adevăruri istorice...

Radu și-a mușcat obrazul, părând să se gândească mult mai precaut la ce avea să spună mai departe. Nu mai văzusem niciodată o expresie atât de gravă pe chipul profesorului și eram intrigată de schimbarea subtilă. Nu-l crezusem capabil să fie și altfel decât un împrăștiat.

— În vechime, oamenii aveau nevoie de o explicație pentru contextul istoric greu și vărsările de sânge din timpul războaielor. Se grăbeau să găsească orice alt vinovat, în afară de ei, pentru necazurile prin care treceau. Astfel, au creat vampiri – creaturi sinistre care au luat naștere din adâncurile deformate ale inimilor lor negre, oglindindu-le propria sete de sânge. Monștrii sunt la fel de reali pe cât sunt poveștile ce le-au dat naștere, căci ei nu trăiesc decât atâta vreme cât continuăm să spunem acele povești.

— Și dragoniștii au inventat aceste legende? a întrebat ea.

— Nu, nu! Nu am vrut să spun asta. Mă încurc în propriile mituri. În orice caz, Ordinul Dragonului este o poveste pe care am de gând să o spun la un alt curs.

Radu se adresa micului grup de studenți, părând să-și reia atitudinea obișnuită.

— Pentru cei care nu știu, este vorba despre o societate formată din nobili, numită adesea și *Societas Draconistrarum* sau, în traducere, Societatea Dragoniștilor. Ei luptau pentru păstrarea anumitor valori în timpul războiului și al invaziei. Sigismund, regele Ungariei, s-a folosit de modelul cruciaților când a înființat grupul.

— Ce legătură are asta cu restul, domnule? a întrebat Nicolae. Cuvintele lui târăgănite accentuau dezgustul din voce.

— Ordinul crede că această academie îi învață pe tineri – și pe tinere, nu te-am uitat, domnișoară Wadsworth – să fie eretici! Am auzit, de mai mult ori, că localnicii cred că dacă Vlad ar mai trăi azi, ar fi oripilat de această școală și de învățămintele ei blasfematoare. Familia lui Vlad a luptat pentru creștinism și, de aceea, membrii săi au devenit membri ai Ordinului. Știm cu toții cu ce ochi privește societatea studiul cadavrelor, din moment ce trupul este văzut ca un templu. E o erezie.

Mi-am înghițit nodul din gât. Societatea îl trădase recent pe unchiul meu pentru practicarea autopsiei. Societatea nu înțelegea cadavrele pe care el le despica și nici indiciile pe care unchiul meu le putea descoperi privind moartea. Radu mi-a observat tulburarea de pe chip și a holbat ochii.

— Oh! Te rog să nu te îngrijorezi, domnișoară Wadsworth! Domnul Cresswell m-a informat cu privire la natura sensibilă a efectelor pe care le-a avut cazul Spintecătorului asupra dumitale. Nu vreau să vă rănesc firea fragilă, așa cum m-a avertizat domnul Cresswell.

Capul a început să-mi vâjâie și nu s-a oprit decât târziu.

— Firea mea... cum?

Thomas a închis ochii, de parcă ar fi putut bloca mărturisirea lui Radu. Eram conștientă acum de modul în care colegii

mei se foiau pe scaune, holbându-se ca la una dintre piesele lor favorite de teatru, iar eroul ei tocmai era pe cale să fie înfrânt.

— Oh, nu are de ce să-ți fie rușine, domnișoară Wadsworth! Isteria este o afecțiune comună în rândul tinerelor nemăritate, a continuat Radu. Sunt sigur că dacă nu-ți vei mai face procese de conștiință, vei fi iar stabilă emoțional.

Unii dintre băieți au râs tare, fără a se mai obosi să-și ascundă plăcerea. Am simțit cum frânghia ce mă ținea legată de Thomas începea să vibreze de furie. Cel mai rău coșmar al meu prinsese viață, iar eu nu puteam face nimic ca să mă trezesc.

— Audrey Rose...

Nici nu puteam să mă uit la el, de teamă că aveam să izbucnesc în lacrimi, dar voiam să vadă golul ce se căsca acum în mine. Mă trădase. Îi spusese profesorului nostru că fusem afectată de un caz. Că eram marcată. Era secretul meu, nu al lui. Se părea că loialitatea de care speram să dea dovadă nu însemna, în mod evident, mare lucru. Nu-mi venea să cred — după ce-i spuseseam să nu intervină în alegerile mele —, el îmi trădase secretele pe ascuns.

Alți câțiva colegi au chicotit. Andrei-Voinicul s-a prefăcut chiar că leșină din cauza șocului și că cere ajutor de la băiatul cu accent irlandez. Obrajii îmi erau două văpăi.

— Nu vă faceți griji! Nu cred că suntem blestemați din cauza practicilor științifice, a continuat Radu, ignorând criza pe care o declanșase. Totuși, e greu să-i detașezi pe oamenii locului de credințele lor. Aveți grijă când mergeți la Brașov singuri. Oh... cred că a avut loc o întâlnire pe această temă...

În curte a sunat un ceas, marcând finalul binecuvântat al torturii. Mi-am aruncat carnetul și instrumentele de scris într-un săculeț pe care-l purtam cu mine. Simțeam că nu să aud fie și o singură remarcă răutăcioasă despre isterie sau despre leșin, aveam să-mi pierd cumpătul de-a dreptul.

— Studenților nu le este permis să iasă de pe proprietatea castelului nesupravegheați! a strigat Radu, acoperit de zgomo-
tul scaunelor împinse. Nu vrem să fiți sacrificați ca eretici. Ar
fi destul de rău pentru programul nostru! Priveghiul va fi ținut
la apus, nu uitați!

Nicolae a dat din cap către profesor și a coborât, ocolindu-l.
Thomas s-a oprit lângă banca lui. Împiedicat să se apropie de
mine de studenții ce părăseau sala, atenția lui s-a ațintit asupra
mea. Nu voiam să-l am lângă mine. M-am întors cu spatele și
m-am îndreptat spre ușă cât am putut de repede.

ȘAISPREZECE

PRINȚUL NEMURITOR

Cursul de folclor

Castelul Bran

3 decembrie 1888

— Audrey Rose, te rog! Așteaptă!

Thomas s-a întins spre mine în holul din fața sălii de curs, dar eu am fost mai rapidă. I-am lăsat brațul să cadă moale pe lângă trup.

— Pot să-ți explic. M-am gândit...

— Oh? Te-ai gândit? am izbucnit eu. Te-ai gândit că ar fi o idee bună să mă faci de râs în fața colegilor noștri? Să mă înjosești? Oare nu am avut o conversație asemănătoare chiar ieri?

— Te rog! Jur că nu am intenționat niciodată...

— Exact! Niciodată nu intenționezi nimic!

Thomas s-a clătinat pe spate, ca și cum ar fi încasat o lovitură. Am ignorat aerul lui rănit, șoptind aspru pe când Anastasia ne-a ocolit în vârful degetelor și s-a îndepărtat iute pe coridor.

— Nu-ți pasă decât de tine și îmi demonstrezi asta zilnic, prin faptele tale blestemate. Îți ascunzi emoțiile, și poveștile, și viața, apoi expui fără jenă secretele *mele* altora. Ai idee cam cât de greu îmi este? Majoritatea bărbaților nu mă iau în serios din cauza faptului că port fustă, iar tu nu faci decât să le demonstrezi că au dreptate! Nu sunt inferioară, Thomas! Nimeni nu este...

— Nu trebuie...

— Ce nu trebuie? Să tolerez faptul că crezi că știi ce e mai bine pentru mine? Ai dreptate! Nu pot tolera așa ceva. Nu înțeleg cum de crezi că ai dreptul să vorbești în numele meu. Să îi avertizezi pe alții de *firea mea fragilă*. Se presupune că ești prietenul meu, egalul meu. Nu temnicerul meu.

Cu câteva săptămâni înainte îmi făceam griji că tata avea să mi-l răpească pe Thomas și ocazia de a studia criminalistica, așa cum viața mi-l smulsese din brațe pe fratele meu. Nu suportam gândul de a trăi fără el. Nu aveam de unde să știu, pe atunci, că Thomas avea să mă trădeze sub pretextul că îmi apăra interesele. Nu aș fi putut bănui niciodată că tocmai *el* avea să fie acela care să strice prietenia noastră.

— Îți jur că îți *sunt* prieten, Audrey Rose! a zis el grav. Văd că ești furioasă...

— O altă deducție a infailibilului domn Thomas Cresswell, am zis, fără a-mi putea reține tonul acid. Ai zis, odată, că mă iubești, însă faptele tale demonstrează altceva, domnule. Îți cer să mă tratezi ca pe un egal și nu accept nimic altceva.

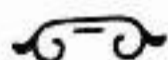
Viitorul pe care nu-l voisem niciodată cu siguranță a devenit deodată limpede ca lacrima. Presupunerile mele fuseseră corecte. Oricât s-ar fi prefăcut Thomas, rămânea, totuși, bărbat. Un bărbat ce simțea că era obligația și datoria lui să vorbească în numele meu și să stabilească reguli, dacă aveam să mă căsătoresc cu el. Aveam să fiu mereu sabotată într-un fel sau altul de „ajutorul” lui nechibzuit.

— Audrey Rose...

— Refuz să mă las condusă de orice altceva în afară de propria-mi voință, Cresswell. Dă-mi voie să fiu și mai precisă, din moment ce nu ai înțeles nimic: mai degrabă aș muri fată bătrână decât să mă supun unei vieți alături de tine și de intențiile tale bune. Găsește pe altcineva pe care să chinui cu afecțiunea ta!

L-am auzit pe Thomas strigându-mă în timp ce am pornit cu pași mare de-a lungul coridorului și am coborât în fugă, orbește, un șir de trepte în spirală. Torțele aproape că se stingeau în timp ce fugeam pe lângă ele, dar nu am îndrăznit să mă opresc. M-am rotit o dată și încă o dată, pe când coboram scara șerpuitoare, iar inima mi se frângea cu fiecare pas cu care mă îndepărtam de el.

Nu mă simțisem nicicând atât de singură și de prost.

Trupul țeapăn ce zăcea pe masa de autopsie mi-aducea mai multă mângâiere decât ar fi fost politicoș. În loc să mă cert pentru un asemenea comportament, m-am bucurat de auto-controlul total pe care-l aveam asupra propriilor emoții. Nicio dată nu mă simțeam mai încrezătoare decât atunci când aveam un bisturiu în mână și un cadavru care aștepta cu pielea crăpată precum cotorul unei cărți noi, gata să fie studiată.

Sau cel puțin așa mă simțisem în trecut. Acest test era crucial pentru mine acum, mai ales după intervenția lui Thomas. M-am concentrat la trupul rece, ale cărui părți intime erau acoperite de bucăți de pânză. Inima mi-a pălpăit o clipă, dar i-am ordonat să se liniștească. Nu aveam să cedez în timpul acestui examen. Dacă era nevoie, aveam să las încăpățânarea și ciuda să îmi vină în ajutor.

— *Fii tare!* a șoptit în română cineva aflat aproape de mine, în sala de operații. Ține-te tare!

Mi-am ridicat privirea, căutându-l pe cel care vorbise. Pe semne că cineva râdea de mine, din cauza declarației lui Radu cu privire la *firea mea delicată*. Aveam să-mi demonstrez mie, mai mult decât oricui altcuiva, că eram capabilă să fac acea autopsie.

Am luat bisturiul, lăsând deoparte emoțiile în timp ce priveam băiatul care fusese viu chiar ieri. Wilhelm nu mai era

colegul meu. Era un specimen. Și aveam să gădesc puterea de care aveam nevoie ca să identific cauza morții lui, pentru a dăruia un strop de liniște familiei îndurerate. Poate că așa aveam să-l ajut pe Nicolae să-și înfrângă durerea: îi puteam oferi un răspuns cu privire la motivul și felul morții vărului său. Mâinile mele au tremurat ușor când am ridicat lama.

Profesorul nostru, un englez tânăr, domnul Daniel Percy, ne arătase deja cum să facem o incizie pentru autopsie și ne oferise unuia dintre noi ocazia de a participa la investigația morții domnului Wilhelm Aldea.

Din moment ce mai făcusem asemenea lucruri, am fost prima care s-a oferit voluntar să-i scoată organele. Bănuiam că Thomas era la fel de nerăbdător ca mine să analizeze trupul, dar nu a încercat să mă împiedice când am ridicat mâna. În schimb, se lăsase în scaun și-și mușcase buza de jos. Știa că aveam nevoie să fac asta. Aveam nevoie să-mi înfrâng temerile sau să-mi fac bagajele. Dacă nu puteam să rezist acelei autopsii, atunci nu aveam să rezist cursului de evaluare.

— Dragi studenți, vă rog să observați instrumentele de care aveți nevoie pentru autopsie. Înainte de fiecare operație, e important să aveți pregătit tot ce ați putea avea nevoie.

Percy a arătat spre o măsuță pe care se afla o tavă plină cu obiecte familiare.

— Un fierăstrău pentru oase, un cuțit cu lama zimțată, foarfecă pentru enterotomia ambelor intestine, subțire și gros, pensă cu dinți și o daltă pentru oasele craniene. Mai este aici, la îndemână, o sticlă cu acid fenic. Noile studii favorizează sterilizarea instrumentelor. Acum, domnișoară Wadsworth, poți continua!

Apăsând suficient de mult, am crăpat și am deschis sternul folosind o pereche de depărtătoare pentru coaste. Unchiul mă învățase această metodă vara trecută și eram recunoscătoare pentru lecția primită aflându-mă în acea sală de operații,

înconjurată de trei rânduri concentrice de scaune ce se ridicau la cel puțin zece metri în aer, deși colegii mei se înghesuiseră cu toții la cel mai jos nivel. Sala era în mare parte tăcută, cu excepția foșnetului ocazional al picioarelor.

Cu coada ochiului, am observat stinghereala prințului. Percy îi oferise ocazia de a nu participa la lecție, însă el refuzase. Nu știam de ce Moldoveanu nu analiza el însuși cadavrul sau de ce ni-l dăduse nouă ca să-l studiem. Nicolae stătea însă acolo, stoic. Alesese să nu-și abandoneze vărul până în clipa în care trupul lui avea să fie așezat în mormânt. Îi admiram puterea, dar nu puteam să-mi imaginez cum era să asisti la o asemenea procedură făcută unei persoane dragi.

Acum nu mă puteam abține să nu-i simt privirea ațintită asupra mea, ascuțită ca instrumentul pe care îl aveam în mână, în timp ce dezvăluiam secretele morții neașteptate a vărului lui.

În timpul asistenței făcute înaintea laboratorului, aflasem că frații italieni – domnul Vincenzo și domnul Giovanni Bianchi – erau gemeni dizigoți. Acum nu se mai holbau cu foame la cărțile lor, ci la metoda pe care o foloseam pentru autopsie. Atenția lor era aproape la fel de tulburătoare precum felul în care păreau să comunice tăcut unul cu celălalt. Mi-am aruncat scurt privirea la ceilalți colegi ai mei. Domnul Noah Hale și domnul Cian Farrell erau la fel de fascinați. Privirea începuse să-mi lunece în direcția lui Thomas înainte să o opresc. Nu voiam să mă uit la el.

Am deschis cutia toracică și mi-am silit chipul să rămână impasibil în fața mirosului degajat de viscerele expuse. Se simțea și un ușor miros de usturoi. Am blocat imaginile prostituatele măcelărite. Acest trup nu fusese pângărit de un criminal oribil. Organele nu-i fuseseră smulse. Acum nu era timp pentru gânduri ce nu-și aveau locul la masa de operație. Acum era timpul pentru știință. Am tăiat mușchiul, scoțând la iveală sacul din jurul inimii.

— Foarte bine, domnișoară Wadsworth!

Profesorul Percy a înconjurat sala de operații, ridicându-și dramatic vocea. Era un artist, un maestru ce conducea o simfonie pe culmile apogeului. Sunetul vocii lui a răsunat cu putere la marginea sălii, ca și cum basul ei era un val ce se lovea de țărni.

— Aici avem pericardul, dragi studenți. Vă rog să observați felul în care el acoperă inima. Are un strat exterior și unul interior. Primul este fibros, în timp ce celălalt este o membrană.

Am mijit ochii. Stratul exterior al pericardului se uscăse. Nu mai văzusem niciodată așa ceva. Fără să mi se spună să fac ceva, am smuls o seringă din sticlă de pe masă și am încercat să scot o probă de sânge din antebrațul celui decedat.

În timp ce trăgeam pistonul, mă așteptam ca lichidul gros al sângelui coagulat să înceapă să apară, însă seringă a rămas goală. Cei din primul rând și-au ținut cu toții respirația, imitați cu ecou de cei din rândurile superioare, ca un cor ce cânta intrarea unui suflet în rai.

Percy a arătat iar instrumente și proceduri, de data asta în română.

Am făcut un pas înapoi, plimbându-mi privirea asupra băiatului aproape gol, prea intrigată de mister ca să roșesc. Atunci am observat — lipsa lividității post-mortem.

M-am aplecat încercând să găsesc măcar o urmă albăstruie ce se forma în urma coagulării sângelui. La decesul unei persoane, sângele ei impregna țesuturile din zona inferioară a corpului, în zona în care zăcuse ultima oară. Dacă ar fi murit pe burtă, fiind apoi întors, pe abdomenul lui Wilhelm s-ar fi văzut încă pata. Am cercetat fiecare părticică din trupul lui Wilhelm. Nu am găsit nicio urmă albăstruie. Paloarea trupului său era stranie chiar și pentru un cadavru. Era ceva de-a dreptul ciudat cu trupul ăsta.

— E-n regulă, a zis Percy, apucând o seringă mai mare. Uneori e mai greu să iei o probă de sânge de la un cadavru. Nu trebuie să fii rușinat. Dacă nu te superi...

— Probabil că de vină e firea ei slabă, a mormăit cineva destul de tare cât să aud.

M-am prefăcut însă că nu se întâmplase nimic.

Dându-mă la o parte, i-am permis lui Percy să scoată el însuși o probă, ignorând chicotele colegilor. Am scuturat seringă, întrebându-mă cum naiba nu reușise să scoată măcar un strop de sânge de la Wilhelm. Mărimea acului nu ar fi trebuit să conteze. Voiam să-i arunc o privire lui Thomas, dar nu m-am lăsat ispășit.

— Interesant!

Percy a ridicat brațul stâng și a introdus ușor acul în pielea subțire de la cotul decedatului. Când a tras pistonul spre el, nu a ieșit niciun pic de sânge. Profesorul s-a încruntat și a încercat procedura în alt loc de pe cadavru. Din nou, seringă a rămas goală. În mod cu totul nesurprinzător, nimeni dintre cei prezenți în sală nu a râs de eșecul lui.

— Hmm, a făcut profesorul, încercând să ia probe de la fiecare membru al trupului.

Nu reușea deloc să scoată sânge. S-a dat înapoi, cu mâinile așezate în șolduri, și a clătinat din cap. Câteva șuvițe de păr roșcat i-au căzut pe frunte la întâmplare, așa cum erau împrăștiați și pistruii pe fața lui.

— Moartea noastră misterioasă devine și mai ciudată, dragi studenți. Aparent, acestui cadavru îi lipsește sângele.

M-am blestemat, dar nu am putut să nu caut reacția lui Thomas. Privirea mea a plutit de la un chip șocat la altul. Toți vorbeau între ei, cu glasurile tulburate. Andrei arăta spre cadavru prietenului său, iar teroarea părea să-i stăpânească toate mișcărilor. Voiam să-i spun că frica avea să-i întunece rațiunea.

că nu avea decât să complice și să ne întârzie descoperirea adevărului, dar nu am zis nimic.

Era o descoperire oribilă.

M-am învârtit ușor în cerc, urmărind chipurile din sala înaltă, însă Thomas plecase de mult. O undă de tristețe s-a aprins în mine înainte de a o putea opri. Era mai bine așa. Trebuia să învăț, în cele din urmă, să nu mai caut mângâierea lui, din moment ce nu era pregătit să mi-o acorde.

Prințul s-a aplecat peste balustradă. Nodurile degetelor lui erau albe.

— Sunt urme de *strigoi*¹ pe gâtul lui?

— Ce? am întrebat, auzind, dar neînțelegând însemnătatea unei asemenea întrebări absurde.

M-am aplecat și am întors capul lui Wilhelm într-o parte. Două găuri mici erau acoperite de sânge uscat.

Mi-am trecut o mână peste părul împletit, fără să mă gândesc că tocmai desfăcusem cutia toracică. Trebuia să existe un soi de explicație care să nu indice spre atacul unui vampir. *Strigoii* și *pricolicii* nu erau decât povești; nu erau creaturi posibile din punct de vedere științific, oricât de mult folclor autohton încerca Radu să ne bage în cap. Mi-am rotit umerii, dându-mi voie să-mi alung emoțiile. Acum era momentul să adopt metoda lui Thomas de deducție. Dacă Wilhelm nu fusese mușcat de un vârcolac sau de un vampir, atunci ce-l mușcase? Am făcut tot felul de scenarii în minte – trebuia să existe o explicație rațională pentru cele două pișcături de pe gâtul tânărului.

Tinerii nu mureau pur și simplu, pierzându-și tot sângele, din cauze naturale și nu cunoșteam nicio ființă care ar fi putut lăsa acele urme de mușcătură. Am clătinat din cap. Chiar așa,

¹ În română, în original (n. tr.).

urme de mușcătură. Nu era decât isteria care mi se înfiripa în minte. Niciunul animal nu ar fi putut să provoace acea rană. Găurile erau prea regulate, prea curate. Urmele de dinți nu ar fi fost la fel de precise.

Atacurile de animale erau brutale, lăsând la vedere indicii: carne smulsă, unghii rupte, zgârieturi. Rănile de apărare ar fi trebuit să fie prezente pe mâini, așa cum observase unchiul în cazul unei bătăi. Vânățiile. Vampirii erau la fel reali precum visele.

Apoi mi-a venit ideea.

Urmele ar fi putut fi produse de un aparat mortuar. Deși nu eram sigură ce metodă foloseau antreprenorii de pompe funebre pentru a scoate sângele dintr-un cadavru.

— Sunt urme de *strigoi* pe gâtul lui? a întrebat iar Nicolae, de data asta mai autoritar.

Uitasem de el. Exista și altceva în tonul prințului. Ceva ce aducea a teamă, dacă nu chiar a frică. Mă întrebam ce știa despre zvonurile ce circulau printre localnici cu privire la strămoșul lui vampir ce se întorsese din mormânt, însetat de sânge.

Mi-a revenit în minte titlul din ziar: *S-A ÎNTORS PRINȚUL NEMURITOR?* Dacă vreunul dintre localnici mersese atât de departe, încât să pună la cale această crimă, golind cadavrul de sânge și lăsându-l în văzul tuturor? Nu-l invidiam pe Nicolae în acest moment. Cineva voia ca oamenii să creadă că Wilhelm fusese ucis de un vampir. Și nu de orice vampir, ci, posibil, de cel mai însetat de sânge din toate timpurile.

Fără să-mi ridic privirea, am dat din cap, în semn de răspuns la întrebarea prințului. Fusese o mișcare aproape imperceptibilă, însă a fost suficient. Nu aveam nici cea mai mică idee despre cum aveam să rezolv acest mister. Cum de fusese un cadavru golit de sânge fără să observe nimeni?

Nu ne aflaserăm în oraș decât preț de o oră sau cam așa ceva și nu era suficient timp pentru o asemenea faptă. Totuși, ar fi putut reuși cineva priceput? Habar nu aveam cât dura să lași un trup fără sânge.

Șoaptele s-au risipit prin întreaga sală și câteva au plutit spre mine. M-au umplut fiorii în timp ce îmi îndreptam spatele.

Se părea că nu doar localnicii erau superstițioși; unii dintre colegii mei erau, de asemenea, convinși că Vlad Drăculea trăia.

Dragă Liza,

Așa cum ai subliniat - de mai mult ori, nu că aș ține socoteala -, competența ta cu privire la treburile de o natură mai... delicată este cu mult superioară priceperii mele. Mai ales atunci când vine vorba de sexul mai puțin frumos. (Glumesc, evident!)

Ca să fiu sinceră, mi-e teamă că l-am rănit pe domnul Cresswell într-un fel din care, cu toată bravura lui, îi va fi greu să-și revină. Doar că... mă înnebunește! S-a purtat ca un adevărat gentleman, ceea ce e oricum incitant și exasperant. Câteodată sunt sigură că am trăi la fel de fericiți precum regina cu iubitul ei prinț Albert. Altădată, jur că îmi simt libertatea smulsă dintre degete, în timp ce el insistă să mă protejeze.

În orice caz, uite care e problema: l-am certat foarte tare pe domnul Cresswell. L-am informat pe unul dintre profesorii noștri că firea mea

nu e tocmai dârză, ceea ce nu sună chiar scandalos, cu excepția faptului că a fost a doua oară când a încercat să-mi limiteze independența. Ce obrăznicie neînchipuită!

Colegii noștri au fost destul de amuzați, deși eu nu m-am simțit și nu mă simt defel distrată. Răspunsul meu urâcios s-ar putea să fi înstrăinat afecțiunea domnului Cresswell. Înainte să-mi ceri detaliile cumplite, i-am explicat - destul de aspru - că mai degrabă aș muri singură decât să-l accept de soț. În cazul în care ar fi vrut să ne căsătorim.

Te rog, dă-mi un sfat! S-ar părea că mă pricep mai bine să scot o inimă din pieptul unui mort decât să încurajez una.

Verișoara ta dragă,
Audrey Rose

P.S: Cum îți merge la țară? Vei veni curând la oraș?

ȘAPTESPREZECE

UN PRIVEGHI ÎN ZĂPADĂ

*Peluza din față
Castelul Bran
3 decembrie 1888*

Moldoveanu stătea în centrul micului grup. Mantia lui neagră și părul argintiu fâlfâiau în vântul rece ce bătea printre munți, în timp ce recita o rugăciune în română.

Zăpada și gheața cădeau neîncetat, însă nimeni nu îndrăznește să se plângă. Chiar înainte ca Moldoveanu să înceapă priveghiul, Radu ne șoptise că dacă plouă la o înmormântare e semn că decedatul era trist. Eram fericită că nu mă aflam la o înmormântare, dar nu știam cum să interpretez vremea și ce spunea ea despre emoțiile de pe lumea cealaltă ale lui Wilhelm.

Mintea mea hoinărea – ca și privirea – pe când Moldoveanu își continua elogiul. Noul nostru coleg – și înlocuitorul lui Wilhelm – era un tânăr, domnul Erik Petrov, din Moscova.

Bărbatul părea să fie făcut el însuși din gheață. Ignora total zloata care-i acoperise fruntea pe când stăteam adunați în cerc, pe peluza din fața castelului. Lumânările pâlpâiau în spațele mâinilor făcute căuș. În afară de profesori, eram acolo opt studenți, și Anastasia. Thomas nu se sinchisise să vină.

De fapt, nu-l mai văzusem deloc de când plecase de la cursul lui Percy, mai devreme. Din cauza vremii care se înrăutățea, Moldoveanu amânase lecția de anatomie până după

priveghi, iar eu mă întrebam dacă Thomas avea să se deranjeze să ia parte la ea. L-am alungat din gândurile mele și m-am cuibărit în gabardina mea. Zăpada își găsisese însă cale sub guler. Am clipit, îndepărtând fulgii ce mi se prindeau de gene, încercând din răspuțeri să nu clănțăn din dinți de frig. Nu credeam în fantome, dar simțeam că trebuia să fiu prudentă și să nu-l supăr pe Wilhelm, de parcă ne-ar fi urmărit cu adevărat de pe tărâmul celălalt.

Anastasia s-a dat mai aproape. Nasul ei era de un roșu-aprins și lucios.

— Vremea asta e *groaznică*¹.

Am dat din cap. Era, cu siguranță, îngrozitoare, însă la fel fusese și felul în care își pierduse Wilhelm viața. Puțină zăpadă și gheață erau floare la ureche pe lângă frigul etern ce cuprinsese acum trupul lui, pentru totdeauna. Nicolae avea privirea fixată asupra pădurii, iar ochii îi luceau de lacrimile nevărsate. Conform bârfelor, de care Anastasia nu ducea niciodată lipsă, prințul nu mai vorbise cu nimeni de când descoperise că sângele lui Wilhelm fusese luat, deși Andrei încercase adesea să-l consoleze, nevrând să-și lase prietenul să sufere singur.

Era surprinzător cât de blând putea fi Andrei, din moment ce se purtase așa de urât cu Radu, deși știam că oamenii au multe laturi, dacă te chinui să cauți. Nimeni nu e pe deplin bun sau pe deplin rău – acesta era un alt adevăr pe care-l descoperisem în cazul Spintecătorului.

O mișcare, la marginea pădurii, mi-a atras atenția. Nu fusese altceva decât o mișcare ușoară, de parcă ceva se retrăgea în umbră. Imaginea unor ochi aurii și luminoși și a unor gingii negre mi-a trecut prin minte. M-am certat singură.

¹ În română, în original (n. tr.).

Vârcolacii nu încercuiau grupul nostru de bocitoare, așteptând să declanșeze un atac calculat. Așa cum nici vampirii nu existau cu adevărat.

Anastasia și-a aruncat privirea la mine, holbând ochii. Văzuse și ea mișcarea.

— Poate că Radu are dreptate. Poate că în pădure pândesc *pricolici*¹. Ne urmărește ceva. Simți?

Părul mi s-a ridicat pe ceafă. Era foarte ciudat că și ea se gândise la lupi.

— Mai degrabă, cineva.

— E un gând terifiant, a zis Anastasia, tremurând așa de tare, încât lumânarea ei a pâlپait.

— În lumina descoperirii recente făcute în cazul morții lui Wilhelm, a zis directorul, în engleza lui impregnată de accent și îndepărtându-se iute de subiectul priveghiului pentru a trece la treburi serioase, nimănui nu-i este permis să părăsească domeniul castelului. Cel puțin nu până nu descoperim adevărata cauză a morții. De asemenea, pentru siguranța voastră, se va impune o oră de stingere.

În mod surprinzător, Andrei i-a aruncat o privire Anastasiei.

— Academia a fost amenințată cumva? a întrebat Andrei.

Accentul lui era dens și rigid. I se potrivea.

Privirea directorului a întâlnit ochii tuturor; de data asta, pe chipul lui nu se vedea niciun rânjet răutăcios. Dacă Moldoveanu era amabil, atunci însemna că asupra noastră căzuse ceva mai rău decât o amenințare.

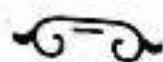
— Luăm măsuri de precauție. Nu am fost amenințați. În mod direct...

¹ În română, în original (n. tr.).

Moldoveanu ne-a făcut semn să ne întoarcem la castel. Giovanni și Vincenzo au fost primii care au urcat scara din piatră și au dispărut înăuntru, nerăbdători să ocupe cele mai bune locuri pentru lecția de anatomie. Știam că ar fi trebuit să fiu entuziasmată sau agitată din cauza lecției. Acele două locuri permanente în cadrul academiei se legănau deasupra tuturor, ca niște oase oferite unor potăi înfometate. Totuși, gândurile mele rătăceau spre pădure.

M-am întors să privesc umbrele ce se mișcau sub copaci, în timp ce colegii mei urcau scările. Mă întrebam cine era acolo, privind micul grup, vânându-ne probabil ca pe niște prăzi. Lui Wilhelm i se întâmplase ceva sinistru. Oricât ar fi fost de activă imaginația mea în ultima perioadă, nu avea putere să inventeze un vampir care să-l fi lăsat fără sânge.

Un monstru viu îi făcuse ceva tânărului. Iar eu ținteam să aflu cum și de ce.

— Când vă spun numele, vă rog să identificați osul spre care arăt.

Moldoveanu se plimba prin fața primului rând, cu mâinile la spate, ca un comandant de armată.

— Vreau să vă evaluez cunoștințele de bază înainte de a trece la lecțiile mai complexe. Ați înțeles?

— Da, domnule director, am răspuns în cor.

Am observat că nimeni nu ședea răsturnat în scaun și nici nu ațipise în timpul lecției. Toți erau la marginea scaunelor și aveau penițele umede, gata să noteze pe paginile goale. Ei bine, toți, cu excepția lui Thomas. Acesta își tot întorcea gâtul, încercând să-mi surprindă privirea. Mi-am strâns buzele, ignorându-l. Crease suficient haos în timpul orei de folclor și nu voiam ca

situația să se repete în timpul acestei lecții. Moldoveanu nu era nici la fel de îngăduitor și nici la fel de împrăștiat ca Radu.

— Audrey Rose! a șoptit Thomas, când Moldoveanu a intrat, pentru o clipă, într-o debara cu materiale. Te rog, lasă-mă să-ți explic!

I-am aruncat cea mai prevenitoare privire a mea, moștenită de la mătușa Amelia. Dacă îmi distrugea șansele de a-mi câștiga locul la academie, aveam să-l ucid. S-a așezat la loc, dar nu și-a dezlipit ochii de la mine. Mi-am ținut gura închisă, de teamă că aveam să dau drumul unui iureș de înjurături. Mi-am ținut privirea ațintită drept înainte, ignorându-l.

Peretele din spatele catedrei lui Moldoveanu era ocupat de o tablă mare, neagră. Suprafața ei era curată. Directorul a scos un schelet din debara și l-a așezat lângă el. A ridicat un indicator și a început să arate fiecare parte pe care dorea să o identificăm. M-am foit în scaun, sperând că nu aveam să ratez ceva ușor. Thomas se tot întorcea, iar privirea lui scrutătoare părea să-mi distrugă concentrarea. Am prins pana cu sânge.

— Domnule Farell, numește acest os!

M-am abținut să nu-mi dau ochii peste cap.

— Acela este craniul, domnule.

Irlandezul și-a îndreptat spatele, rânjind ca și cum găsisese leacul vreunei boli rare și nu doar ce identificase craniul.

— Domnule Hale? Următorul, te rog!

— Clavicula, domnule.

Lecția s-a derulat apoi cam în același fel. Fiecărui student i s-a cerea ceva ridicol de simplu, iar eu mă întrebam dacă nu cumva supraestimasesem dificultatea ei. Apoi Moldoveanu și-a coborât deodată indicatorul și s-a întors la debara. S-a întors cu ceea ce părea a fi o tavă pe care se aflau borcane pline cu oase

de pui, păstrate într-un lichid translucid. Am mirosit aerul. Nu era acid fenic sau formol.

— Domnișoară Wadsworth, vino în fața clasei, te rog!

Am inspirat adânc, m-am ridicat și mi-am luat inima în dinți. M-am oprit lângă director. Atentă la borcanele din mâinile lui. Directorul mi-a întins unul dintre ele.

— Observă și spune-mi ce ai descoperit!

Am ridicat borcanul la nas și am inhalat.

— Pare a fi un os de pui înmuiat în oțet, domnule.

Moldoveanu a dat scurt din cap.

— Și cum afectează această substanță osul?

Am simțit nevoia urgentă de a-mi înfige dinții în buza de jos. Sala devenise deodată așa de tăcută, încât îmi țiuiau urechile. Privirile tuturor erau ațintite asupra mea, disecându-mi fiecare pauză și fiecare mișcare. Am meditat la semnificația oțetului, însă atenția mi-era înjumătățită.

Andrei a pufnit.

— Se pare că i se va face rău, domnule. Credeți că într-adevăr are o fire slabă?

Fața mi-a luat foc, în timp ce toți ceilalți râdeau de gluma lui. Directorul nici nu a clipit în direcția lor și nu mi-a oferit niciun pic de ajutor. Furioasă, am dat să răspund, dar am fost întreruptă de Thomas, care s-a ridicat așa de repede, încât și-a dărâmat scaunul.

— Destul! a tunat el, pe un ton mai rece decât viscolul care bătea afară. Domnișoara Wadsworth este mai mult decât capabilă. Nu o batjocoriți!

Dacă mă simțisem jenată înainte, de data asta mă înecam în rușine. Moldoveanu s-a retras, uitându-se la Thomas ca la șopârlă ce prinsese deodată glas.

— Suficient, domnule Cresswell, a zis el, arătând spre scaunul răsturnat. Dacă nu poți participa la lecție liniștit, atunci te voi ruga să pleci! Domnișoară Wadsworth, încep să-mi pierd răbdarea. Ce se întâmplă osului, în oțet?

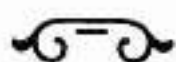
Sângele îmi vuia în cap, dar eram prea mânioasă ca să-mi pese. Gândurile mi s-au limpezit deodată. Acid. Oțetul era acid.

— Va deveni mai slab. Se știe că acidul erodează fosfatul de calciu, ceea ce face ca oasele să fie mai flexibile.

Buzele lui Moldoveanu aproape că au tresărit sub forma unui zâmbet.

— Prințe Nicolae, identifică ce articulații sunt asociate mișcărilor din corpul nostru!

Am răsuflat ușurată și m-am întors la locul meu, arzând de furie că Thomas reușise să mă facă iar de răs în fața colegilor. Intenționat sau nu, Thomas se pricepea de minune să ne reducă șansele de a trece cursul de evaluare. Până la terminarea lecției, am rămas cu ochii ațintiți în notițe, temându-mă de următorul lucru prostesc pe care avea să-l mai facă Thomas.

— Fratele meu m-a implorat să-ți vorbesc în numele lui.

Daciana a tras scaunul din dormitorul meu și l-a așezat în fața divanului. Anastasia avea să ni se alăture într-o oră, dar deocamdată nu eram decât eu, Ileana și Daciana.

O tavă cu mâncare zăcea neatinsă în fața noastră. Îmi pierdusem apetitul. Le-am făcut semn să ocupe divanul și m-am prăbușit pe scaunul din fața lor. Nu voiam să comentez asupra frustrării pe care o simțeam din cauza lui Thomas, dar Daciana nu avea de gând să-mi accepte tăcerea.

— Se simte îngrozitor. Nu cred, sincer, că s-a gândit la cum vor fi interpretate gesturile lui. Thomas vede lumea în ecuații.

Pentru el, orice problemă are o soluție. Nu știe să ia în considerare emoțiile, însă învață. Și vrea să învețe.

Nu m-am mai obosit să adaug că dacă Thomas era așa de dornic să învețe, atunci ar fi reținut ce-i spusese prima oară când vorbisem despre grija lui de a mă ține la curent cu ce trebuia să fac. Atunci, mai mult ca sigur că nu ar fi făcut o asemenea scenă la ora de anatomie. În loc să-mi exprim exasperarea, am răspuns simplu:

— Am nevoie de timp.

— E de înțeles. Nu l-am văzut niciodată atât de... afectat. Nu face decât să se plimbe prin cameră. Vrei să-i transmit un mesaj înainte să plec?

Am clătinat din cap. Apreciam cu adevărat încercarea Dacianei de a repara prietenia noastră, dar nu era momentul potrivit. Nu aveam să permit acestor supărări să afecteze scopul pentru care mă aflam acolo – și anume să-mi îmbunătățesc abilitățile criminalistice și să-mi câștig locul la academie. Treburile personale aveau să fie rezolvate *după* ce-mi asiguram viitorul; nu voiam să mă sacrific pe mine sau țelurile mele. Nici măcar pentru Thomas. Simțeam că acesta era un lucru pe care nimeni nu ar fi trebuit să-l facă, mai ales o femeie. Partenerul potrivit ar fi trebuit să-și acorde sprijinul și să înțeleagă asta, deși tânjea după reluarea relației.

În acest moment, avem nevoie să înțeleg cum de își pierduse colegul nostru și ultima picătură de sânge din corp. Cum de se întâmplase una ca asta în doar o oră. Și cum fusese trupul lui abandonat în mijlocul orașului, fără niciun indiciu sau martor. Deși presupuneam că directorul investigase deja aceste aspecte când cercetase locul faptei.

Uram faptul că unchiul meu nu lua parte la rezolvarea cazului. M-aș fi aflat lângă el pe când ar fi vorbit cu detectivii, în

loc să fiu trimisă să aștept la academie. Chiar și detectivul-șef William Blackburn – cu nenumăratele lui secrete – mă inclusesese în investigația derulată în cazul crimelor săvârșite de Spintecător.

Ileana ședea cuibărită în poala Dacianei. Pleoapele îi erau pe jumătate închise, în timp ce Daciana își plimba degetele prin părul ei. Vorbeau despre destinația Dacianei, despre familia pe care urma să o viziteze. Vocile le erau molatice și afectuoase, deși ușor întristate la gândul că nu aveau să se mai vadă un timp.

Lipsa lor de atenție mi-a permis să-mi las mintea să întocmească un inventar al observațiilor pe care le făcusem în Brașov, al felului în care fusese Wilhelm abandonat. Zăpada din jurul trupului său nu fusese deloc deranjată. Parcă ar fi fost aruncat de la o fereastră din apropiere...

Am sărit de pe scaun și am început să mă plimb prin fața focului. În mintea mea, ceva se tot deșira și îmbina, dar nu reușeam să-mi dau seama ce însemnau piesele componente.

— Ești în regulă? a întrebat Daciana.

— Vă cer scuze! am zis. Mă gândesc doar.

Tânăra a zâmbit și a început să vorbească iar în șoaptă cu Ileana. Mi-am amintit silueta pe care o observasem la fereastră de deasupra locului ce devenise scena crimei. Oblonul care se izbise de zid, atrăgându-mi atenția. Era ciudat că cineva lăsase oblonul deschis pe timpul viscolului. Gestul devenea însă mai puțin suspect dacă acela era, de fapt, locul din care fusese aruncat cadavrul.

La ușă s-a auzit o bătaie. Am sărit toate de pe locurile noastre. Ileana și Daciana s-au despărțit imediat. Anastasia a pășit grațioasă, făcându-i cu mâna Ilenei și zâbindu-mi larg înainte să o observe cu atenție pe Daciana. Nu o așteptam așa de

curând, deși începeam să înțeleg că Anastasia dansa după propriul ei ritm în viață.

— Tu ești sora frumușelului?

Daciana a mijit ochii.

— Dacă te referi la Thomas, atunci da, eu sunt. Și tu cine ești?

— Eu sunt fata care speră să-l fure.

Anastasia și-a aruncat capul pe spate și a început să râdă.

— Mă amuz doar! Expresia de pe fața ta a fost minunată.

Anastasia a făcut semn spre mine.

— N-am vrut să te jignesc, Audrey Rose.

Daciana și-a țuguiat buzele. Nu puteam decât să-mi imaginez ce voia să spună. Îmi aduceam aminte de cât de șocată fusese de sinceritatea Anastasiei la început. Fata știa ce voia și nu se ferea să dea glas dorințelor. Era o trăsătură admirabilă la tânăra femeie crescută de directorul cel strict.

— Cred că mi-am dat seama cum a fost ucis Wilhelm, am zis, sperând să relaxez atmosfera tensionată.

Le-am povestit repede despre oblon, despre fereastra deschisă și despre silueta din umbră. Nu am lăsat deoparte niciun amănunt legat de cadavru ori de urmele de pași ce duceau spre aleea din apropiere, de parcă persoana care-l aruncase îl examinase înainte de a se ascunde.

Anastasia a rămas împietrită. Ileana și-a atins cruciulița pe care o trăsese din cămașa brodată, iar Daciana s-a ridicat și și-a turnat puțin vin din carafa pe care o adusese pe ascuns.

De îndată ce mi-am sfârșit relatarea, Daciana și-a pus paharul jos. Pe chipul ei se întipărise îngrijorarea.

— Dacă a fost azvârlit de la fereastră, n-ar trebui să aibă oase fracturate?

Am ridicat un umăr.

— Posibil. Trebuie investigat, totuși nu am observat niciun semn de oase rupte sau vreo vânătăie. Nu a căzut de la o distanță mare, iar dacă Wilhelm era deja mort...

Nu mi-am terminat propoziția. Sărmana Ileana părea pe cale să leșine.

— Ei bine, cred că cineva trebuie să afle cine e proprietarul acelei case, a zis Daciana. E o pistă interesantă, în ciuda celorlalte detalii. Trebuie să-i spun directorului.

Anastasia a pufnit.

— Nu ar trebui să facă așa ceva. Ar trebui să investigăm pe cont propriu. Dacă îl anunțăm pe unchiul meu, atunci va descoperi singur secretele și nu ni le va împărtăși.

Fata mi-a strâns mâinile.

— S-ar putea să fie ocazia noastră de a-i arăta cât de valoroasă ești. *Te rog!* Te rog, nu-i spune această teorie! Lasă-mă să te ajut! Așa va vedea că tinerele sunt și ele capabile de asemenea lucruri. *Te rog!*

Mi-am înghițit răspunsul inițial. Era posibil ca Anastasia să aibă dreptate. Dacă îl informam pe Moldoveanu, atunci avea să ne silească să rămânem deoparte în timp ce el continua investigația. Și după aceea? Nu avea să ne împărtășească nicio informație. Poate că nici nu avea să ne recunoască ajutorul acordat. Apoi mai era și problema permisiunii de a părăsi domeniile castelului; mai mult ca sigur că directorul avea să se folosească de această scuză ca să ne țină deoparte de investigație.

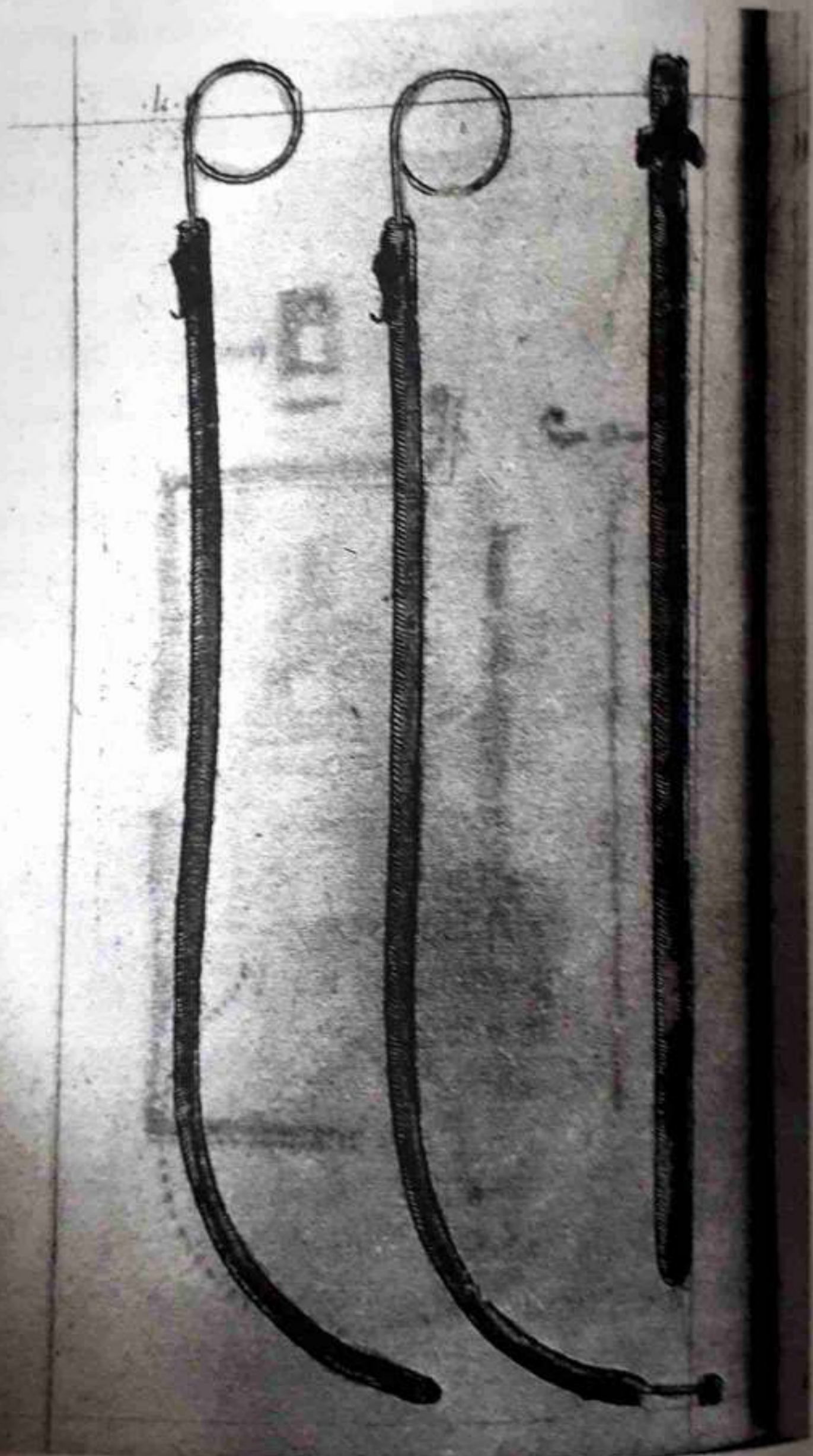
— Momentan, vom păstra pentru noi informația asta, am zis. Dar trebuie să plănuim să mergem în oraș cât de curând.

Daciana și Ileana și-au aruncat priviri îngrijorate, dar eu m-am prefăcut că nu observ. Atât eu, cât și Anastasia aveam nevoie de această victorie.

Anastasia m-a sărutat pe ambii obraji și i-a zâmbit triumfătoare Dacianeii.

— Nu vei regreta!

Însă pe când îmi luam la revedere de la prietenele mele și îi uram Dacianeii un voiaj plăcut, nu am putut să nu simt că Anastasia se înșela amarnic.

Canulă și sonde.

OPTSPREZECE

CEA MAI BUNĂ METODĂ PENTRU A SCURGE SÂNGELE

Apartamentul din turn

Castelul Bran

4 decembrie 1888

Flăcări de dragon mugeau izbindu-se de grătarul șemineului din micul meu salon.

Mă uitam la ele, pe jumătate fascinată, în timp ce în poală țineam un volum medical uriaș, sub a cărui greutate picioarele începuseră să mă înțepe, amorțite. În partea noastră de Românie, dădeam peste dragoni oriunde mă uitam. Felinarele din castel, tapiseriile de pe coridoare, sculpturile din oraș și emblemele de pe trăsuri. Știam că „Dracul” se traducea ca „dragon” și presupuneam că însemnele erau, pur și simplu, un omagiu adus celor doi conducători neînfricați, Vlad al II-lea și Vlad al III-lea.

Mi-am propus să-l întreb pe profesorul Radu dacă simbolul avea vreo legătură cu misteriosul Ordin al Dragonului. Poate că dragonii erau un soi de indiciu, deși nu știam sigur ce ar fi putut însemna. Părea însă a fi o pistă bună. Poate că Ordinul se afla în spatele morții lui Wilhelm. Poate că membrii Ordinului vânau familiile nobiliare sau familii ce nu renunțaseră la valorile creștine.

Am oftat. Mă duceam prea departe cu gândul. Nici nu știam dacă Ordinul mai exista. Poate că nu erau decât zvonuri

și povești menite să-i facă pe oameni să se supună mult timp după ce prințul îndrăgit, dar crud își pierduse capul în fața săbiilor turcești.

Mi-am mișcat picioarele, sperând să-mi simt iar degetele. Cartea mea despre îmbălsămare era de mărimea unei pisici, însă reprezenta o companie mult mai puțin plăcută. Nu torcea și nici nu mă invita zeflemitoare să o scarpin după urechi. În schimb, îmi oferea informații și imagini pe care le găseam tulburătoare.

Diagramele erau schițate în alb și negru, arătând exact cum să scoți sângele din corp, cât și cum se coase gura – activitatea ce necesita o legătură de la bărbie, prin gingii și prin sept – în scopul înmormântării. Într-o schiță, cititorul era chiar sfătuit să utilizeze gel din țitei pentru a opri pleoapele mortului să se deschidă.

Membrii îndurerați ai familiei îndoliate ar fi leșinat probabil văzând ochii sau maxilarul celui drag deschizându-se brusc pe când preotul îl petrecea pe lumea cealaltă. Eu însămi nu aș fi murit de nerăbdare să fiu părtașă la așa ceva. Limba uscată era o imagine oribilă, ca un melc negru lăsat ore întregi sub soarele deșertului. Asemenea detalii înfiorătoare aparțineau doar imaginației.

Văzusem suficiente cadavre în laboratorul unchiului ca să știu prea bine că majoritatea oamenilor ar fi preferat să nu vadă asemenea lucruri, mai ales dacă venea vorba de cei apropiați. M-am oprit gândindu-mă la aceia pe care-i pierdusem, dând paginile spre următorul capitol al cărții. Paginile erau groase și aspre pe margine. Era un volum frumos, în ciuda subiectului pe care îl trata.

Fără să vreau, mi l-am imaginat pe Thomas șezând lângă mine, arătându-mi detalii pe care majoritatea oamenilor le-ar fi ignorat, în timp ce studiam cartea. Deși îmi permisesem să-i arunc câteva priviri, îl evitasem pe Thomas atât în timpul

cursului de folclor al lui Radu, cât și la lecția de anatomie a lui Moldoveanu. Tânărul nu păruse să se simtă bine. Alungând gândul, m-am concentrat iar la carte.

Practicile mortuare nu-mi erau la fel familiare precum cele pentru autopsie, așa că împrumutasem volumul din una dintre bibliotecile aflate în drumul spre apartament, pe când mă întorceam de la curs.

Conform celor care se ocupau de îmbălsămări, cea mai bună metodă de a scoate sângele și alte fluide corporale era să introduci o canulă – un tub lung – în artera carotidă și să forțezi lichidele să se scurgă, sub acțiunea forței de gravitație.

Apoi, fluidele erau împinse masând cadavrul de la picioare, spre inima oprită. Asta însă părea o activitate mult prea oboșitoare pentru ca un ucigaș să o fi săvârșit în timp ce oamenii umblau pe străzile aglomerate ale Brașovului, în toiul zilei. Bănuiam că în jurul cadavrului ar fi trebuit să gădesc mai multe urme. Sigur că unele fluide și sânge ar fi curs pe pământ. Trupul lui trebuie să fi fost mutat după ce îi fusese luat sângele. Nu era chip ca Wilhelm să fi trecut prin aceste cazne acolo unde îl găsisem. Credeam cu tărie că locuința cu oblonul deschis ascundea indicii. Deveneam, de asemenea, din ce în ce mai convinsă că, pentru a lua sângele lui Wilhelm, se folosisse un aparat; în orice caz, asta nu răspundea la întrebarea despre cauza morții lui. Dacă fusese ucis, atunci ar fi trebuit să se găsească o rană. Strangularea ar fi lăsat urme evidente – peteșie hemoragică în albul ochilor, pete în jurul gâtului. Trupul lui era curat ca la crimă. În afară de urmele de mușcături, nu îmi aminteam să fi observat vreun indiciu evident care să arate că fusese ucis.

Mă îndoiam că Wilhelm ar fi rămas nepăsător și ar fi permis cuiva să-i ia tot sângele fără să se opună, așa că „mușcătura” nu era, mai mult ca sigur, cauza morții. Nu părea însă complet lipsit de sens ca el să fi ingerat, fără știința lui, opiu. Poate că

tocmai acea toxină îi provocase iritația. Pe când mintea mea analiza iar ciudățenia trupului fără de sânge al colegului meu, inima îl chema pe Thomas și-mi cerea să discut cu el imediat. I-am spus inimii să-și uite ruga. Aveam să rezolv misterul de una singură. Deși știam că eram capabilă, nu puteam nega că-mi displăcea lipsa de tovarășie. Daciana călătorea deja în jurul continentului, iar Anastasia nu putea veni în apartamentul meu din cauza cărții pe care o studia. Ea afirma că ne-ar fi putut fi de ajutor în cazul lui Wilhelm. Ileana era ocupată cu treburile ei și refuzam să-i pun slujba în pericol pentru că mă simțeam singură.

Unde ești când am nevoie de tine, scumpă verișoară?

Încă așteptam un răspuns de la Liza și speram să-mi poată oferi sfatul mult râvnit cu privire la legătura dintre mine și Thomas. Amorul era pentru ea ceea ce criminalistica era pentru mine și îmi doream ca Liza să fi fost aici și să-mi arate cum să navighez prin furtuna mea de emoții.

Uram că eram atât de distrasă într-un moment crucial. Nu conta de câte ori îi comandam creierului să formuleze teorii științifice; gândurile mi se întorceau mereu la Thomas și la neliniștea pe care o simțeam. Trebuia să pun cumva capăt situației, măcar pentru a mă putea concentra. Am oftat, știind că acela nu era tocmai adevăratul motiv pentru care voiam să închei conflictul dintre noi. Îmi era dor de el. Chiar și când voiam să-l strâng de gât. Nu-mi plăcea deloc situația în care mă aflam, dar era o distracție preferabilă celorlalte gânduri care-mi invadaseră mintea.

Ca și cum ar fi așteptat să fie chemate, amintirile celor mai crude crime ale Spintecătorului mi-au luat cu asalt creierul. Felul în care fusese sfâșiat trupul domnișoarei Mary Jane Kelly... M-am oprit imediat.

Am închis cartea și m-am îndreptat spre pat. Aveam să mă trezesc a doua zi și să o iau de la început. Atunci aveam să

înfrunt urmările conflictului nostru. Deocamdată, nu voiam decât să-mi ling rănilor. Thomas avea dreptate într-o privință: trebuia să mă vindec înainte de a mă ocupa de altceva sau de altcineva.

Am dat păturile la o parte, gata să mă strecur între faldurile lor călduroase, când am auzit o bătaie. Am rămas fără răsuflare. Dacă domnul Thomas „Ridicolul” Cresswell mă căuta la o asemenea oră indecentă, mai ales după ce se purtase atât de mârșav...

Cu inima bătându-mi ca o trădătoare, am deschis ușa, în timp ce dojana îmi pierrea pe limbă.

— Oh! Nu ești cine credeam că este...

Anastasia era înveșmântată în negru din cap până în picioare, iar pe buze avea un zâmbet drăcesc.

— Și cine, mă rog, credeai că te caută la o asemenea oră?

Fata mi-a apucat mâinile și ne-am învârtit într-un soi de vals stângaci.

— Doar nu fermecătorul domn Cresswell, nu? Ce intrigă! Ce scandal! Trebuie să recunosc, îți invidiez viața secretă.

— Anastasia, fii serioasă! E aproape zece noaptea!

Zâmbetul stingher ce-mi flutura pe buze nu făcea decât să mă dea de gol.

— Ce faci trează?

M-am uitat iar la hainele ei, aducându-mi aminte de o perioadă când și eu purtasem doliu.

— De fapt, s-ar părea că trebuie să te întreb unde vrei să fugi?

— O să investigăm locul în care a murit Wilhelm.

Fata a țopăit în dormitorul meu și a scos câteva haine negre din cufăr.

— Grăbește-te! E lună plină, iar cerul e senin. Trebuie să ajungem la Brașov în noaptea asta. Unchiul mi-a spus că a chemat garda regală; o să sosească mâine și atunci nu ne vom mai putea strecura cu ușurință.

Fata și-a aruncat privirea peste umărul meu.

— Încă dorești să vezi casa aia, nu?

— Bineînțeles.

Am dat din cap, încercând să nu mă gândesc la creaturile din pădure. Monștrii nu erau reali decât în imaginația noastră, iar a mea părea hotărâtă să populeze lumea cu ființe supranaturale.

— Nu ar trebui să așteptăm până în zori? S-ar putea ca lupii să fi ieșit la vânat.

Anastasia a pufnit.

— Profesorul Radu îți împuie capul cu prostii. Mă rog, dacă-ți e prea frică...

Fata a lăsat provocarea și tachinarea să plutească în aer. Am dat din cap și ochii i s-au luminat, mândri.

— *Extraordinar!*¹

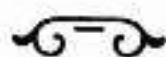
Fata a aruncat hainele negre spre mine.

— Dacă avem noroc, poate o să-l întâlnim pe Prințul Nemuritor. O plimbare la miezul nopții cu fermecătorul Dracula sună chiar minunat.

— Minunat de morbid, adică.

Mi-am pus rochia neagră și am încheiat mantia de aceeași culoare, tivită cu blană, peste umeri.

Înainte să plecăm, am luat un ac de pălărie din dulap și mi l-am înfipt în păr. Anastasia mi-a zâmbit mirată, dar nu m-a întrebat nimic, ceea ce era bine. Nu voiam să o spun cu voce tare, însă speram să nu dăm nas în nas cu niciun personaj însetat de sânge. De fapt, aș fi preferat să nu dau niciodată cu ochii de prințul Dracula.

Anastasia avusese dreptate; cerul era așa de luminat, încât nici nu aveam nevoie de lampă sau de felinar. Lumina lunii scânteia pe pătura de nea, lucind și licărind ici și colo.

¹ În română, în original (n. tr.).

Temperatura însă era încă și mai scăzută decât în laboratorul din pivnița unchiului, unde cercetam cadavrele. Am mers cu pași mari pe cărarea bine știută ce ducea de la academie la așezarea de la poalele muntelui. Mergeam în liniște, iar în jur nu se auzeau decât uneori sunetele naturii, fustele ce foșneau pe zăpada bătută și respirația ce se risipea în aburi. Pășeam într-un ritm obositor, sperând să ne îndepărtăm cât mai repede de castel.

Umbre pâlپâiau deasupra capetelor noastre în timp ce crengile trosneau și gemeau. Am încercat să ignor fiorii ce-mi ridicau părul de pe ceafă și sentimentul că eram urmărite. Nu exista niciun lup, niciun vânător care să țină pasul cu noi, nemuritor sau sălbatic. Nimeni căruia să-i fi făcut plăcere să ne sfășie trupurile și să le facă bucăți. Sângele îmi vuia în cap.

Pentru a doua oară în acea seară, imaginea oribilă a cadavrului domnișoarei Mary Jane Kelly mi-a trecut prin minte, așa cum se întâmpla adesea când îmi imaginam ceva cu adevărat brutal. Trupul ei fusese sfârtecat de Jack Spintecătorul astfel, că abia dacă mai semăna cu un corp omenesc.

Am închis ochii un moment, forțându-mă să mă calmez și să nu-mi pierd echilibrul, însă sentimentul că eram urmărită nu m-a părăsit. Pădurea era fermecătoare la lumina zilei, dar noaptea era amenințătoare și înșelătoare. Mi-am jurat că nu mai aveam să ies niciodată pe întuneric din camera mea.

Vârcolacii și vampirii nu există. Nu vă vânează nimeni... Vlad Drăculea e mort. Jack Spintecătorul e și el mort. Nu există...

O creangă a trosnit undeva în apropiere, lovindu-se de pământ, iar trupul meu a împietrit. Anastasia și cu mine am sărit una lângă cealaltă, prinzându-ne în brațe ca și cum aveam să fim smulse de o forță diabolică. Am ascultat în liniște preț de câteva clipe, ciulind urechile. Totul era nemișcat. Cu excepția inimii mele. Ea îmi galopa prin piept de parcă era fugărită de ființe nepământești.

— Pădurea e la fel de rea ca Dracula, a șoptit Anastasia. Jur că e ceva acolo. Simți și tu?

I-am mulțumit providenței că nu doar mintea mea invoca bestii ce ne urmăreau. Pielea de pe ceafă mă pișca în timp ce vântul se pornea mai tare.

— Am citit studii conform cărora instinctele umane sunt amplificate în momentele de criză, am zis. Ne adaptăm la mediul înconjurător pentru a supraviețui. Sunt sigură că ne purtăm prosteste acum, deși lecțiile lui Radu par mult mai plauzibile pe întuneric.

Am observat că prietena mea nu a mai comentat, însă nici nu mi-a dat drumul până ce nu am ajuns, în siguranță, la Brașov.

Așa cum mă așteptam, orașul era liniștit – toți locuitorii dormeau în casele lor în culori pastelate. Un urlet stingher a răsunat, găsindu-și ecoul mai departe. Curând, un cor de lupi a spart liniștea nopții.

Mi-am tras pe cap gluga mantiei și mi-am aruncat privirea spre castelul ce se înălța ca o strajă asupra noastră, întunecat și sinistru în lumina argintie a lunii. Acolo, în beznă, aștepta ceva. Îi simțeam prezența. Dar oare ne vâna? Era om sau bestie? Înainte să mă pot pierde iar în temeri, am condus-o pe Anastasia la locul unde fusese găsit corpul lui Wilhelm.

— Acolo!

Am arătat spre casa din apropierea locului crimei și spre fereastra al cărei oblon era bine închis.

— Jur că oblonul era deschis ultima dată când am fost aici.

Anastasia și-a ținut buzele și s-a uitat cu atenție la casa confundată în beznă. Mă simțeam ridicol, stând acolo, în noapte, în timp ce realitatea prindea contur. Nu eram sigură dacă oblonul fusese cu adevărat deschis sau dacă văzusem cu adevărat silueta ce pândea mulțimea, de la fereastră. Era posibil să nu fi fost decât o fantasmă. Se părea că isteria era ceea ce provoca fiecare episod pe care-l aveam.

— Îți cer scuze, am zis, arătând spre clădirea care nu ieșea cu nimic în evidență. Se pare că m-am înșelat. Am venit aici degeaba.

— Am putea măcar să ne asigurăm că nu e nimic de văzut, a spus Anastasia, trăgându-mă spre ușa din față. Descrie-mi iar ce s-a întâmplat. Poate că vom găsi ceva care să ne fie de ajutor.

O idee a început ușor să prindă contur în timp ce-mi fixam privirea asupra ușii, cu capul înclinat într-o parte. Mi-am scos acul de pălărie din păr, știind că aveam să depășesc o limită morală pe care nu o luasem niciodată în considerare.

Însă Anastasia avea dreptate; bătușem atâta cale, riscașem mânia lui Moldoveanu, îmi pusesem în pericol locul la academie și mai trebuia să ne și întoarcem în camerele noastre ferindu-ne de lupii flămânzi și de directori. Indiferent de consecințe, nu mă puteam întoarce la castel fără să știu adevărul. Inima mi-a luat-o iar goană, dar nu de frică, ci din cauza emoțiilor. Situația era cu adevărat tulburătoare.

Am făcut un pas înainte și am prins mânerul ușii cu o mână, băgând acul pălăriei în broască și întorcând mecanismul până am auzit un superb „clic”.

— Audrey Rose! Ce faci? a zis Anastasia, rotindu-și ochii împrejur, scandalizată. Probabil că sunt oameni care dorm înăuntru!

— E adevărat. Sau s-ar putea să descoperim că e abandonată.

I-am mulțumit în gând tatei. Când lua laudanum, anul trecut, avea obiceiul de a pierde chei tot timpul, ceea ce mă obligase să învăț cum să sparg o broască. Înainte de acea seară, nu crezusem vreodată că aveam să-mi folosesc acul de pălărie într-un asemenea scop. Mi-am prins acul la loc în păr și m-am oprit, așteptând să fiu descoperită. În vene îmi bubuia pulsul.

Într-un fel sau altul, aveam să rezolv cel puțin un mister în acea noapte: chiar văzusem pe cineva uitându-se de la fereastră ori nu? Asta însemna că fie aveam să găsim indicii, fie nu.

În orice caz, nu puteam să mai fug de umbre. Am inspirat adânc, ordonându-i trupului să se calmeze. Era timpul să îmbrățișez întunericul și să devin mai neînfricăată decât prințul-vampir care vâna în noapte, chiar dacă asta însemna să-mi sacrific o părticică de suflet și din principiile morale.

— Nu există decât un mod prin care putem fi sigure, am șoptit, înainte de a păși în vârful degetelor peste prag și a dispărea în beznă.

NOUĂSPREZECE

O DESCOPERIRE CIUDATĂ

Locuință necunoscută

Brașov

4 decembrie 1888

În micuța casă nu ardea niciun foc, iar temperatura era aproape la fel de scăzută ca afară.

Chiciura se întindea pe pervaze și pe spatele meu în timp ce-mi făceam drum spre raza stingheră de lună ce pătrundea în casă. Chiar și în bezna aproape compactă puteam vedea că locuința arăta dezastruos. Un scaun era răsturnat, hârtii zăceau împrăștiate peste tot, sertarele erau scoase și întoarse. Se părea că cineva sau mai multe persoane scotociseră prin casă.

Anastasia a icnit în spatele meu.

— Uite! Țăla e... sânge?

M-am întors și m-am uitat cu atenție la o pată mare, ruginie, de pe covor. Fiorii s-au târât ușor peste corpul meu. Aveam sentimentul groaznic că ne aflam în locul în care sângele lui Wilhelm fusese scos cu forța. Inima a început să-mi bată de două ori mai repede, dar m-am forțat să continui investigația, ca și cum aș fi fost Thomas Cresswell, rece, detașată și capabilă să citesc mărturiile lăsate.

— Este? a întrebat iar Anastasia. S-ar putea să mi se facă rău dacă e sânge.

Înainte să-i pot răspunde, mi-am îndreptat atenția asupra unei carafe sparte. Am ridicat cu grijă o bucată de sticlă și mi-am

înmuiat degetul în pata sângerie. Am frecat lichidul între degete și am observat că era foarte lipicios. Pulsul îmi bubuia peste tot în corp, dar am gustat lichidul uscat, destul de încrezătoare cu privire la ceea ce aveam să descopăr. Buza Anastasiei s-a întors în sus, a dezgust, în timp ce eu i-am zâmbit larg.

— E doar un fel de suc, nu sânge, am zis, ștergându-mi mâna pe mantie.

Prietena mea încă se uita la mine ca și cum încălcasem o limită mult prea depărtată a indecenței pentru ca gestul meu să mai poată fi comentat. Mi-am analizat starea de spirit și am descoperit fiorul de entuziasm ce mă electriza încă adânc în sufletul meu – un curent ce mă făcea să mă simt mai vie decât fusesem de o grămadă de timp.

— Ce crezi că s-a întâmplat aici?

Mi-am rotit iar privirea de jur-împrejur.

— Mi-e foarte greu să formulez cu siguranță o teorie în lipsa unei lămpi.

Am tras draperiile de la fereastră, lăsând lumina lunii să se strecoare înăuntru. Anastasia a traversat rapid camera și a găsit o lampă cu ulei ce nu fusese distrusă. Sâsâind scurt, lumina galbenă a inundat camera, iar povestea tragică ni s-a dezvăluit sub priviri.

Sticle de alcool acopereau podeaua din micul spațiu pentru gătit, aflat într-o latură a camerei principale. Unele sticle erau sparte, însă toate erau goale. Judecând după lipsa de miros din casă, nu fusese vărsat niciun strop de alcool, ceea ce mă făcea să deduc că cineva băuse acolo destul de mult.

La o privire mai atentă, mi-am dat seama că încăperea pe care o crezusem mai întâi supusă unui jaf fusese pesemne întoarsă cu susul în jos de aceeași persoană care băuse toate acele sticle cu alcool. Poate că voise o altă sticlă cu băutură și se înfuriase văzând că nu mai era niciuna. Anastasia a găsit o altă lampă înainte să plece și să investigheze celelalte camere.

Am ridicat o fotografie, surprinsă să găsesc una într-o asemenea casă. Am rămas fără respirație. În poză era aceeași tânără care fusese dată dispărută și apărea în schița din croitorie. Ea zâmbea unui bebeluș. Soțul ei îi privea pe amândoi cu mândrie. Oare ea băuse toate acele sticle de alcool? Dacă fusese beată și plecase să se plimbe singură prin pădure...

Anastasia s-a întors, fluturând o carte. Crucea de pe coperta ei părea să indice că era un volum cu tematică religioasă.

— Nu este nimeni în dormitor, dar cartea asta mi s-a părut interesantă.

— Doar nu o iei cu tine, nu?

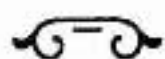
Mi-am aruncat privirea la carte, în timp ce fata răsfoia paginile; era probabil un soi de text religios. Ochii Anastasiei s-au deschis larg și fata a clătinat din cap. Am așezat poza la locul ei și am făcut semn spre ușă.

— Ar trebui să plecăm, am spus. Am greșit să ne strecurăm aici; nu cred că locul ăsta are vreo legătură cu moartea lui Wilhelm.

— Sau poate că are...

Anastasia a ridicat iar cartea.

— Tocmai mi-am amintit unde am mai văzut simbolul ăsta.

— Pare o lectură destul de grea pentru seară.

Am tresărit, scoțându-mi nasul din cartea de anatomie. Trecuse o întreagă zi de la aventura cu Anastasia și nu se întâmplase mare lucru. Eu și Thomas tot nu ne vorbeam, Radu era la fel de fascinat de legendele cu vampiri ca întotdeauna, iar Moldoveanu era la fel de hotărât să-mi facă viața un calvar.

Am zâmbit sfioasă, în timp ce Ileana a așezat tava acoperită pe masă, apoi s-a așezat pe marginea divanului. Mâncarea de sub capacul tăvii mirosea divin. Stomacul mi-a chiorăit pofcios, în timp ce mi-am așezat cartea pe masă.

— Am rugat-o pe bucătăreasă să facă ceva special. Se numește *plăcintă cu carne și ciuperci*¹. E ca o plăcintă cu carne și ciuperci, doar că învelită în pită.

Fata a scos capacul din argint de pe tavă și a făcut un gest cu mâna, arătând spre mormanul de plăcinte mari cât palma. Erau vreo șase, mai mult decât suficiente pentru amândouă. Am căutat furculița și cuțitul cu privirea, dar am observat că pe masă nu se aflau decât șervețele și farfurioare. Am dat să apuc o plăcintă, apoi m-am oprit cu mâna în aer.

— Mâncăm fără...

— Hai!

Ileana s-a prefăcut că ia o plăcintă și mușcă din ea.

— Ridic-o și mănânc-o! Asta dacă nu cumva e prea lipsit de rafinement. Le duc înapoi fără nicio problemă dacă ai prefera altceva.

Am râs.

— Chiar deloc. Când eram mici, mâncam mereu pită și *raita*² cu mâna.

Am luat o îmbucătură, mirându-mă de gustul delicios al cărnii perfect aromate, amestecate cu ciupercile tocate, în timp ce umplutura mi se topea pe limbă precum untul. Stratul exterior al pitei avea umflături mici și arse ce aveau gust de fum de lemn. M-am abținut cât am putut să nu-mi dau ochii peste cap și să gem de plăcere.

— E delicios.

— M-am gândit că o să-ți placă. Atunci când o vizitez pe Daciana, aduc câte un coș întreg. Apetitul ei este aproape la fel de sănătos ca al fratelui ei.

Zâmbetul Ilenei a pierit un pic, preschimbându-se în încruntare. Bănuiam că fata era tristă din cauza plecării Dacianeii.

¹ În română, în original (n. tr.).

² Aperitiv indian (n. red.).

— Nu te lăsa păcălită de manierele ei delicate. E ca oțelul. Am privit-o terminând un coș întreg la masa unor nobili. Oamenii au fost scandalizați, dar Dacianeii nu i-a păsat niciun pic.

Încruntarea dispăruse, înlocuită de o privire mândră. Nu am putut să nu zâmbesc. Mă întrebam dacă ea și Daciana se întâlneau în casa vreunui nobil, pe când Ileana lucra acolo, dar nu am vrut să-mi bag nasul. Era povestea lor și ele alegeau când și dacă aveau să o spună.

— Cred că aş putea linge tava în fața reginei și să nu regret nimic îmbucătură.

Am mâncat în liniște și am băut ceaiul pe care Ileana mi-l adusese. Fata mi-a explicat în limba ei că românii nu beau ceai de obicei, dar că ea încerca să-mi facă pe plac, știindu-mi preferințele englezești. Eram recunoscătoare pentru compania ei.

Anastasia îmi trimisese un bilet, spunându-mi că avea să rămână în camera ei toată seara, citind misterioasa carte religioasă. Fata credea că simbolul de pe coperta aparținea Ordinului, dar eu mă îndoiam că femeia dată dispărută făcuse parte din vechea grupare cavaleriească.

Mi-am rupt în bucăți a treia plăcintă, gândindu-mă la gestul asemănător al lui Nicolae, în urmă cu câteva zile. Mă întrebam dacă tânărul mâncase ceva sau continua să se hrănească cu durere. Ca să nu mă mai gândesc la asemenea lucruri, am decis brusc că era mai bine să îi cer sfatul Ilenei.

— Eu... nu știu sigur dacă ar trebui să iau în considerare un viitor alături de Thomas, dat fiind conflictul nostru recent, am zis eu încet. Pe tine nu te deranjează să știi că... viitorul alături de Daciana ar putea fi imposibil?

— Nu pot prezice ce-mi va aduce viitorul, când nu sunt sigură nici pe ziua de mâine. S-ar putea întâmpla mai multe lucruri. Dumnezeu s-ar putea să decidă că s-a săturat de noi și să ne șteargă de pe fața pământului.

Fata a vânturat cu mâna șervețelele de pe tavă, privindu-le în timp ce cădeau, neprotocolar, pe podea.

— Da?

Am băut din ceai, meditând la ceea ce spusese Ileana, în timp ce gustul aromat al plantelor îmi gâlgâia pe gât.

— Sigur, e prudent să te pregătești pentru mai multe posibilități în viitor. Oare nu ar trebui să avem un soi de țel pe care să-l urmărim, chiar dacă drumul ce ne duce spre el este necunoscut?

— Ar trebui să-ți ascuți inima. Uită restul!

Ileana s-a ridicat și a strâns farfuriile folosite și șervețelele.

— Thomas e și el om și va face greșeli, iar atât timp cât îți cere iertare, iar greșelile lui nu sunt de neiertat... atunci merită să-l iubești astăzi. Merită să-l ierți. Nu știi niciodată când îți poate fi răpit.

Un fior de teamă mi s-a strecurat pe șira spinării. Nu voiam să mă gândesc la asemenea lucruri. Momentan, Thomas și cu mine eram certați, dar aveam să trăim și să ne rezolvăm neînțelegerile.

— Tu și cu mine avem o discuție mult prea serioasă pentru o noapte așa de furtunoasă. Între cartea mea despre îmbalsamare și conversația noastră, nici nu-mi pot imagina cum va decurge restul serii.

Zâmbetul Ilenei a fost înlocuit de o expresia mai gravă.

— Familia lui Wilhelm va sosi de dimineață să-și ia fiul pentru înmormântare. Oamenii sunt destul de furioși că trupul lui a fost... pângărit.

— De unde știi?

— Servitorii trebuie să rămână neauziți și nevăzuți în timp ce se îngrijesc de castel și de locuitorii lui. Dar asta nu înseamnă că nu vedem și nu auzim. Sau că nu bârfim. Sala servitorilor e mereu animată de un nou scandal. Vino! O să-ți arăt

niște pasaje secrete. Dacă vrei, te poți strecura pe coridoarele pustii. E partea care-mi place cel mai mul la slujba asta.

Am urmat-o pe Ileana în baie, unde fata a scos o cheie de sub șorț, apoi a împins un dulap înalt, din colț, căruia nu-i acordasem mare atenție până atunci. Înăuntru se afla o ușă ce s-a deschis spre un coridor mic. În capătul lui am observat o scară circulară. Eram intrigată de gândul că existau coridoare ascunse. Moșia noastră, Thornbriar, avea un adevărat labirint între zidurile ei. Dacă și castelul Bran avea măcar o părțică din mulțimea acelor spații secrete, atunci aveam să fiu de-a dreptul încântată. Era ceva magic să poți călca acolo unde majoritatea nici nu gândeau să ajungă sau să întâlnească o altă ființă omenească.

După ce a încuiat ușa de pe coridorul secret, Ileana a început să coboare scările, pășind așa de ușor, de parcă ar fi fost o nălucă ce plutea în aer. Eu mă chinuiam să nu calc precum un elefant prin tufișuri, în timp ce bocăneam pe urmele ei. Nu crezusem niciodată că aș fi așa de gălăgioasă, însă pasul ușor al Ilenei mă făcea de rușine. Am coborât în cerc, până ce coapsele au început să-mi ardă. Când am ajuns la nivelul principal, Ileana a iuțit pasul direct spre o coloană mare.

Am clătinat din cap. Trecusem prin acel loc de mai multe ori în acea zi și nu observasem niciodată că ceea ce presupusesem a fi doar niște stâlpi mari ce îndreptau studenții spre sala mare duceau, de fapt, spre o intrare îngustă laterală. Ileana nu și-a întrerupt deloc pasul sigur, dispărând pe coridorul întunecat din spatele tapiseriilor enorme ce îmbrăcau holul. Un sentiment bizar mi s-a răscolit în trup. Când mă strecurasem pe coridoare, părăsind camera Anastasiei și ajungând să-l vizitez pe Thomas, puteam jura că mă simțisem privită. Acum îmi dădeam seama că era posibil chiar să mă fi urmărit cineva. M-am cutremurat.

— Fii cât poți de tăcută! Nu trebuie să vorbim sau să facem vreun zgomot aici. Moldoveanu e nemilos când vine vorba de regulile castelului.

În liniște, am înregistrat fiecare detaliu. Pe acea latură a coridorului secret se aflau mai multe tapiserii; presupuneam că erau în plus și așteptau să fie scoase la lumină.

Mergeam destul de repede cât să trebuiască să-mi ridic fustele de care m-aș fi împiedicat căci mi se tot încolăceau în jurul picioarelor, dar nu suficient de grăbit cât să pierd scenele țesute pe tapiserii. Pe una dintre ele se vedeau oameni trași în țeapă, țipând de groază și de durere. Pe o altă era o pădure de cadavre; din gurile trase în țeapă ale victimelor picura sângele. O altă afișa un bărbat ospătându-se la o masă pătată de vin sau de sânge – era greu să-mi dau seama. Îmi aducea aminte că Radu spusese ceva despre obiceiul lui Vlad Drăculea de a-și înmuia pâinea în sângele dușmanilor.

Fiorii mi-au înțepat pielea. Nu eram într-o dispoziție tocmai bună, presată între coridorul îngust și obiectele de artă. Pieptul îmi era apăsat de o greutate ce mă ținea ținută. Castelul sinistru părea să-mi inspire cu bucurie un sentiment de teamă. Pulsul a început să-mi bată nebunește.

Ileana s-a oprit deodată, iar dacă nu m-aș fi forțat să mă uit drept înainte, am fi căzut amândouă late. M-am încruntat, observând cum fata pălea. Ileana și-a împins bărbia înainte, căci avea mâinile ocupate cu tava goală.

— Moldoveanu!

— Ce... Unde?

— Șșș! Acolo!

Ileana a arătat spre o secțiunea a tapiseriei, unde o bucată din material fusese tăiată cu grijă. Nu aș fi observat-o niciodată dacă nu aș fi știut unde să mă uit. Presupuneam că servitorii foloseau gaura ca să verifice coridoarele principale înainte să

le traverseze. O senzație rece mi s-a încolăcit pe spate. Nu-mi plăcea deloc ideea că zidurile aveau ochi.

— Prin tapiserie.

Am pășit mai aproape, cu grijă să nu mișc materialul greu ce ne făcea invizibile lui Moldoveanu. M-am rugat ca scândurile din podea să nu sune alarma și ca directorul să nu audă buibuitul inimii mele. Moldoveanu purta o conversație aprinsă cu cineva, deși se părea că el trăncănea mai mult. Bărbatul vorbea în română, mult prea iute ca să pot ține pasul.

O oglindă ștearsă era atârnată în capătul opus al coridorului, iar în ea se vedea ceva din expresia directorului. Părul lui lung și argintiu lucea ca lama ascuțită și iute a unei ghilotine, în timp ce omul își întorcea brusc capul dintr-o parte în alta. Nu mai văzusem niciodată un om atât de grav în toate sensurile cuvântului. Ileana a început să-mi traducă în șoaptă:

— Eu am datoria mea și tu o ai pe a ta. Nu întrece măsura!

Mi-am întins gâtul, ca să văd cine se afla în fața lui Moldoveanu, însă directorul acoperea cealaltă persoană cu hainele lui lungi și negre și cu pumnii pe care și-i ținea pe șolduri.

— Avem motive să credem că se va întâmpla iar. Uite!

Vocea gravă, bărbătească, a celuilalt m-a luat prin surprindere. Îmi era cunoscută de undeva.

— Membrii familiei regale au primit... mesaje. Amenințări.

— Ce fel de amenințări?

— Desene. Moarte. *Strigoi*¹.

Moldoveanu a zis ceva, dar nici eu și nici Ileana nu am putut auzi.

— Oamenii sunt agitați, a zis iar vocea aceea profundă. Au aflat că trupul lui Wilhelm nu are pic de sânge. Cred că

¹ În română, în original (n. tr.).

pădurile și castelul sunt blestemate. Cadavrul din tren cauzează și el... alarmă.

Mi-am acoperit gura, înăbușindu-mi surpriza ce mă luase cu asalt. Nu mai era nevoie să văd cu cine vorbea Moldoveanu; cunoșteam acea voce, deși nu o auzisem decât o singură dată. Văzusem acei ochi pătrunzători, ce puteau tăia o persoană în două.

Dănești, garda regală din tren, a pășit din spatele directorului, scuturându-și uniforma cu blazon. Privirea lui s-a oprit asupra locului în care ne ascunseserăm. Pulsul mi-a încetinit. Ileana nici nu a mai respirat până ce ochii omului nu s-au mutat spre o altă țintă. Dănești era înalt și îl domina pe bărbatul mai în vârstă cu trupul lui înclinat într-un mod amenințător.

— Să nu ne dezamăgești, directore! Ne trebuie cartea. Dacă încăperile acelea nu sunt cercetate, familia regală va închide academia.

— Așa cum am informat-o deja pe Maiestatea Sa, a mârâit Moldoveanu, cartea a fost furată. Radu nu are decât câteva pagini în colecția lui, dar nu e suficient. Dacă vreți să întoarceți castelul cu susul în jos, nu aveți decât. Îți garantez că nu veți găsi ceea ce nu se mai află de mult aici.

— Atunci, Dumnezeu să vă aibă studenții în pază!

DOUĂZECI

O DECIZIE PROASTĂ

Coridorul servitorilor

Castelul Bran

5 decembrie 1888

Dănești s-a învârtit pe călcâie, iar eu am dat să pășesc înainte, însă Ileana mi-a blocat calea, în timp ce directorul a plecat grăbit pe coridor, ca o umbră ce urmărea tânăra gardă.

— Nu te mișca! a șoptit fata, ridicând o mână. Moldoveanu nu are de unde să știe că l-am auzit.

— Cum să mă prefac? Vorbeau despre Wilhelm Aldea. Din ce alt motiv ar fi aici garda regală?

Mintea îmi vuia, asaltată de informațiile pe care le auzisem. Dacă membrii familiei regale primiseră amenințări, atunci aceea era explicația pentru teama pe care Nicolae o arătase după ce descoperisem că trupul vărului său fusese secăt de sânge. Poate că și alți membri ai familiilor de nobili primiseră amenințări asemănătoare. Asta mă făcea să mă întreb ce altceva mai știa sau suspecta prințul.

— Dacă cineva l-a ucis pe Wilhelm, atunci pesemne că urmează prințul Nicolae.

— Nu ai de unde să știi. Poate că vorbeau despre altcineva.

Ileana și-a ținut buzele de parcă încerca să se oprească din a spune ceva greșit.

— S-ar putea ca garda să fie aici doar pentru că Moldoveanu este medicul legist al coroanei.

— Da? Cum se poate să fie și director, și să și lucreze pentru familia regală?

Ileana a ridicat din umeri.

— Tot ce știu e că, dacă Moldoveanu descoperă că l-am spionat, o vom sfârși tare rău. Fie amândouă, fie doar eu. Nu-mi permit să-mi pierd slujba. Am o familie de care trebuie să mă îngrijesc. Frații mei au nevoie de mine.

Dacă exista cu adevărat o amenințare la adresa academiei sau a studenților, directorul nu avea niciun drept să ne ascundă această informație. Era drept să-l confrunt. Doar că... atenția mi s-a îndreptat spre chipul implorator al Ilenei. Îngrijorarea se întipărise pe fața ei neclintită.

Am oftat.

— Bine! Nu voi spune nimănui ce am auzit.

Ileana mi-a strâns mâna și am început să traversăm coridorul secret. Am așteptat o clipă înainte de a continua.

— Asta nu înseamnă că nu voi încerca să descopăr motivul pentru care se află Dănești aici. Și despre ce cartea vorbește. Ai auzit ceva despre acele camere periculoase pe care le-a menționat? Sau despre vreo cameră ce trebuie cercetată?

Fata și-a întors brusc capul.

— Ai recunoscut garda?

— Thomas și cu mine am avut plăcerea de a o întâlni în tren. Am ezitat, privind prin tapiserie și verificând coridorul, ca să mă asigur că plecaseră ambii bărbați.

— El a scos trupul unui bărbat ucis acolo. Ne-am oferit ajutorul, dar nu a avut chef să ne accepte serviciile. Ei bine, Thomas s-a oferit. Părea destul de nervos însă.

Ileana a rămas cu privirea pironită asupra mea un moment. Era șocată.

— E nevoie de mine la etajele inferioare. Morga principală e la același nivel.

Un fior a cutremurat trupul fetei.

— O să încerc să mă întâlnesc cu tine mâine, în salonul tău, la micul dejun.

Ileana și-a împins bărbia spre coridorul principal. Tava îi zdrăngănea în mâini.

— Verifică să fie coridorul gol. Oh – a mai făcut fata, ezitând o clipă –, dacă te gândești să vizitezi morga la ora asta, să știi că ar trebui să fii singură acolo. Nu merge nimeni după lăsarea întunericului. Poate că vei găsi niște răspunsuri.

Înainte să pot răspunde, Ileana a pornit cu pași repezi pe coridorul secret și s-a întors după colț, dispărând. Mi-am frecat tâmpile. Fuseseră cele mai ciudate zile din viața mea. Două crime total diferite ce promiteau o urmare sângeroasă, plus toată intriga de la castel. Speram, sincer, că următoarele câteva săptămâni aveau să se desfășoare mai calm, deși mă îndoiam că era posibil, din moment ce un criminal pândește pe domeniile castelului.

M-am dojenit. Dănești nu spusese așa ceva.

Am privit iar prin gaura din tapiserie înainte să pătrund pe coridorul principal. Mentea îmi zumzăia de informații și de întrebări noi. Care era adevărata situație despre care discutaseră Moldoveanu și Dănești? După valul inițial de adrenalină, mi-am dat seama că doar presupusesem că bărbații vorbiseră despre Wilhelm. Ei nu menționaseră însă nicio clipă numele victimei. Nu-mi puteam însă imagina ce alt cadavru fără sânge ar fi putut să-i îngrijoreze pe oameni. Apoi mai era și crima ciudată din tren, ce semăna celei din Brașov...

M-am oprit deodată, în timp ce o idee încolțea și prindea contur în mintea mea. Oare Dănești adusese aici victima din tren, pentru a fi studiată? Ar fi avut sens – unde altundeva să fi dus o gardă regală un cadavru ce trebuia investigat? Bineînțeles că cel mai potrivit loc era una dintre cele mai prestigioase academii din toată Europa, academie ce se afla la doar o jumătate de zi cu trăsura de locul crimei și unde lucra medicul legist oficial al coroanei.

Dacă garda era implicată în această afacere, atunci exista posibilitatea ca victima din tren să fi avut o legătură cu familia

regală. Poate că de aceea Dănești nu lăsase cadavrul la locul faptei. Nu auzisem niciun fel de zvon despre crima din tren, ceea ce mă făcea să cred că familia regală ascunsese identitatea omului de publicul larg.

Ziarele ar fi trâmbițat informația cu surlele lor din cerneală. Oare asta însemna că Wilhelm și prima victimă călătoriseră împreună? Bănuiam că, deși metoda crimei fusese diferită, între cei doi bărbați exista totuși un soi de legătură.

Inima îmi bătea nebunește în cutia ei din os. Nu eram sigură cum se legau toate aceste întâmplări, dar eram convinsă că exista o punte. Cumva. Trei crime. Două metode diferite. Ori, cu timpul, metoda evoluase de la prima victimă care ajunsese în paginile ziarelor?

Unchiul meu avea un fel nefiresc de a se pune în locul criminalului, așa că am încercat să-i imit metoda. O victimă fusese expediată ca vampir. A doua ca fiind victima unui vampir. De ce?

Dacă aș fi putut examina cadavrul din tren, poate că aș fi reușit să aflu mai multe. Oare de aceea îmi spusese Ileana unde se afla morga? Mulțumită bârfelor, fata cunoștea secrete pe care castelul încerca să le păstreze cu sfințenie – ca, de exemplu, cine aștepta să fie tăiat și analizat pentru indicii.

Ileana spusese că morga avea să fie goală, însă dacă directorul sau Dănești dădeau peste mine, șansele să termin cursul aveau să-mi fie reduse la zero. Era mai bine să mă întorc direct în apartamentul meu și să studiez pentru orele de a doua zi.

Indecizia se încăpățâna să se joace cu emoțiile mele, tentându-mă și tachinându-mă să aleg o altă cale. M-am gândit la conversația de mai devreme cu Ileana și mi-am adus aminte că ziua de mâine nu prezenta nicio garanție. Habar nu aveam cu ce alegere ne puteam înfrunța, ce ocazii aveau să ne iasă în cale. Așa că am hotărât brusc să merg în direcția care nu ducea spre camera mea.

Cadavrele erau ținute în două locuri pe care le cunoșteam în castel: în morga de la etajul inferior, așa cum spusese Ileana,

și în turn, alături de apartamentul meu. Aveam să trag repede cu ochiul în fiecare dintre sertarele mortuare și să văd dacă avusesem dreptate cu privire la victima din tren, despre care bănuiam să se afla acolo. Apoi aveam să decid ce urma să fac.

Am pășit repede, cu bărbia ridicată, sperând să arăt ca și cum mă aflam într-o misiune aprobată de personal. Aveam sentimentul că dacă arătam la fel de vinovată pe cât mă simțeam, aventura mea îndrăzneată avea să se termine înainte de a începe.

Nu aș fi putut, știind tot ce știam, să stau cu mâinile în sân și să fiu un participant nepăsător la ceea ce îmi oferea viața. Dacă vreun criminal pândește chiar în clipa aceea pe coridoarele Institutului de Medicină Legală și Criminalistică, atunci nu aveam de gând să aștept apariția unui alt cadavru gata să fie examinat. Dacă ucigașul era pe urmele moștenitorilor lui Țepeș, atunci prințul Nicolae avea să fie următoarea victimă.

M-am oprit brusc, cu răsufarea tăiată. Asta era. Ironia ca o persoană să vâneze sângele unui bărbat vestit pentru apetitul lui pentru sânge era pur și simplu uimitoare. Dar avea sens. Am continuat să traversez coridorul. Minteă îmi vuia de prea multe gânduri pe care abia le mai puteam ține în frâu. Îmi doream ca Thomas să nu ne fi complicat prietenia. Voiam să îi împărtășesc noile mele teorii, să le discutăm.

M-am oprit iar, gândindu-mă la opțiunile mele. Poate că ar fi trebuit să vorbesc pe dată cu Thomas, să-i cer scuze pentru furia mea. Apoi ne puteam strecura împreună în morgă și... Mi-am strâns fustele și mi-am văzut de drum. Aveam să merg singură la morgă și apoi să-i împărtășesc descoperirile. Trebuia să aflu dacă rezistam să fiu singură în preajma morților.

O mișcare slabă mi-a atras atenția și m-am întors, în timp ce o explicație se forma deja în mintea mea. Coridorul era însă gol. Nimic nu era nelalocul lui. Am așteptat o clipă, ținându-mi răsufarea, sigură că dacă cineva se ascunsese în vreo nișă, atunci cu siguranță ar fi provocat un sunet care să mă avertizeze. Nimic.

Am inspirat adânc, apoi am expirat, dar pulsul tot nu mi-a încetinit. Vedeam iar lucruri care nu erau acolo. M-am blestemat pentru halucinațiile trecutului; eram de-a dreptul dezamăgită că nu reușeam să separ fantezia de realitate. Nu mă urmărea nimeni. Nu se făcea niciun experiment științific pe femeii moarte. Nu mă aflam pe vreo alee murdară din Whitechapel, asurzită de muzica discordantă ce răzbătea din cârciumile din apropiere. Nu exista nicio siluetă în mantie strecurându-se în noapte. Dacă aș fi continuat să-mi repet aceste convingeri, atunci aveam să le transform într-un fel de amintiri traumatizante. Am oftat din adâncul inimii. Nu trecuseră decât câteva săptămâni de când lumea mea fusese făcută bucăți. Eram încă în procesul de vindecare. Aveam să depășesc momentul. Aveam doar nevoie de timp.

M-am întors, aproape așteptându-mă să dau nas în nas cu ceea ce crezusem că văd, însă coridorul cel alb era liniștit, cu excepția sunetului făcut de propriii pași ce curgeau acum mai repede pe podeaua din lemn. Am pășit cât am putut de iute, pusă pe fugă de candelabrele ce întindeau spre mine degete de lumină, ca și cum m-ar fi acuzat de o infracțiune.

Am ajuns la capătul următorului coridor și m-am pomenit în fața unei uși masive din stejar, pe care sta scris: „Morgă”. Nu exista nicio ferestruică sau vreo altă metodă de a putea privi înăuntru și de a verifica dacă în morgă se mai afla cineva. Trebuia să risc. Respirația mi s-a accelerat în timp ce mi-am întins degetele spre mâner, apoi mi le-am retras, ca arsă.

În imaginație mă tachinau șoaptele aparatelor puse în funcțiune cu aburi. Dincolo de acea ușă nu se auzea însă niciun vâjâit. Am ascultat oricum. Trebuia să mă asigur.

Liniștea era sufocantă; nu se auzea nimic. Am inspirat pe nas și am expirat pe gură, lăsându-mi pieptul să se ridice și să coboare într-un ritm stabil. Eram studentă aici. Sigur că aș fi fost în stare să găsesc o explicație bună pentru prezența mea

acolo, dacă se întâmpla ca în morgă să dau peste cineva. Nu era ca și cum ni s-ar fi spus să mergem acolo doar în timpul zilei, însoțiți de un profesor.

Cu gândul ăsta în minte, mi-am îndreptat spatele. Nu mă aflam în casa tatei, unde trebuia să merg în vârful degetelor prin camere interzise. Nu era ca și cum aveam de gând să fac o autopsie chiar atunci.

Mi-am pus mâna pe mânerul ușii, simțind înțepătura răcelii fierului prin mânușile mele subțiri. Cu cât terminam mai repede, cu atât aveam să vorbesc mai curând cu Thomas, mi-am amintit eu. Astfel, am răsucit mânerul și m-am clătinat înainte pe când ușa s-a deschis brusc din partea opusă. Inima aproape că mi s-a oprit. Mi-am coborât privirea în podea, uitând să-mi ascund tresăltarea, în timp ce mă pregăteam pentru furia directorului Moldoveanu.

— Voiam doar să cataloghez..., am început eu.

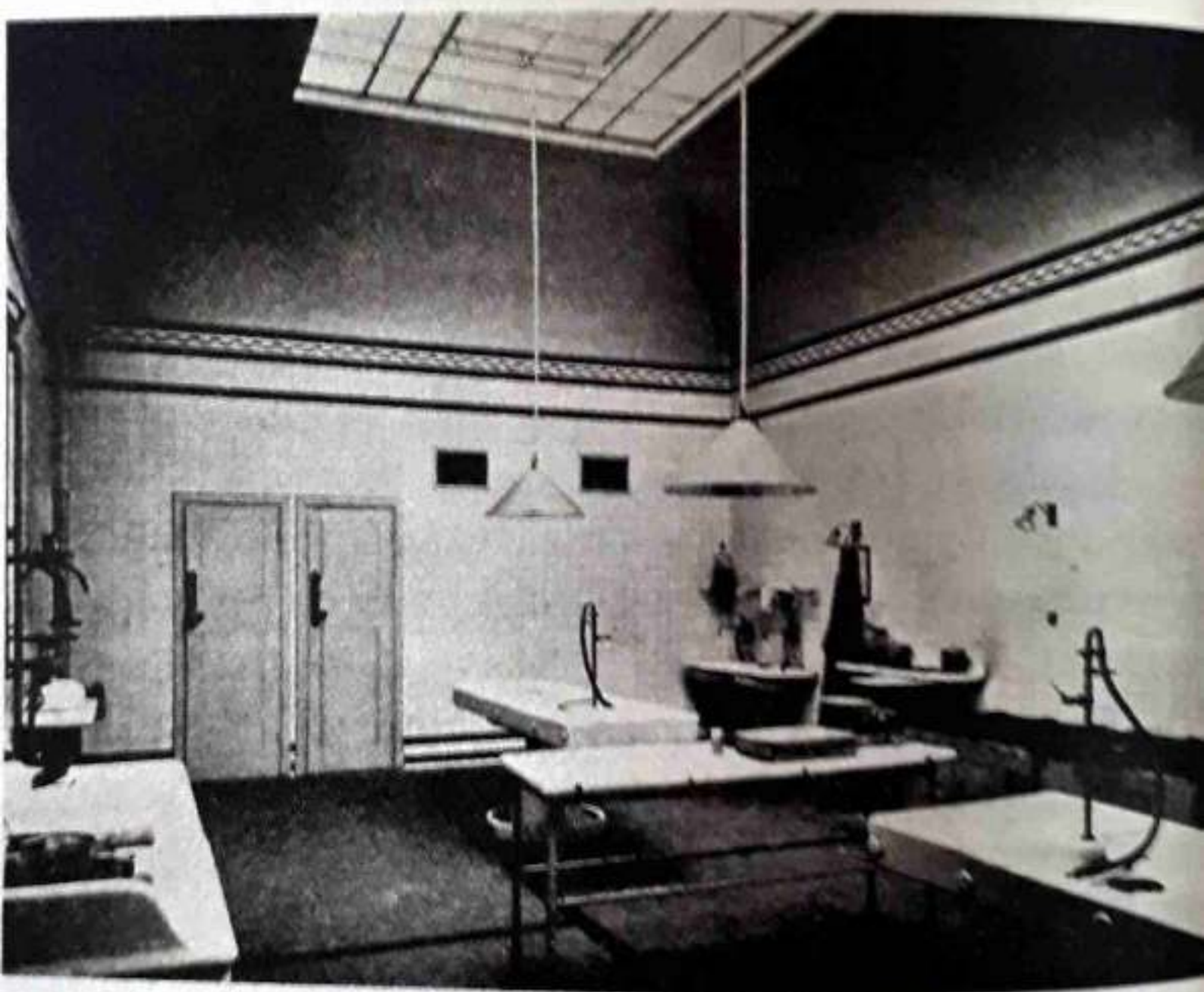
Mi-am ridicat privirea și am văzut că în fața mea era Ileana, ce mă privea cu ochii cât cepele. Minciunea de pe limba mea s-a topit.

— Ce... Credeam că te duci la bucătărie.

— Eu... trebuie să plec. Vorbim mai târziu?

Fără să mai spună un cuvânt, fata a luat-o la fugă pe coridor, fără să se mai uite înapoi. Am rămas acolo, cu mâna la piept, încercând să-mi revin. Îl uram pe Moldoveanu pentru că o silea să aibă grijă de o încăpere plină de cadavre, când fata nu se simțea, în mod evident, confortabil să se afle în preajma lor. Ileana crescuse în oraș și adoptase, pesemne, superstițiile oamenilor privind morții.

Alungându-mi mânia, am prins iar mânerul, refuzând să-i dau drumul din moment ce ajunseseam atât de departe, și am pășit înăuntru.

Royal Free Hospital, Londra: interiorul sălii de autopsie,
din aripa de anatomie patologică, 1913.

DOUĂZECI ȘI UNU

RĂNI VECHI

*Morgă
Castelul Bran
5 decembrie 1888*

M-am uitat în jur cu mare atenție. M-au întâmpinat un perete cu sertare mortuare, din metal, și trei mese lungi. Lămpile pe gaz au hâsâit ușor, nemulțumite de prezența mea, deși una dintre ele nu era aprinsă. Pe o masă de autopsie se afla un trup acoperit din cap până în picioare de un giulgiu din pânză. Am ignorat fiorul ce-mi pișca spatele. Nu-mi puteam permite ca un alt atac de anxietate să-mi distrugă misiunea.

Am expirat. Aburii respirației mele s-au rostogolit în aerul înghețat. Eram ușurată că în sală nu se afla niciun om viu. M-am mișcat cât am putut de repede, împiedicată de fuste, spre cadavru. Speram că era victima din tren. Mi-ar fi fost mult mai ușor s-o găsec așa de iute.

Am rămas deasupra giulgiului, ezitând deodată să descopăr cine zăcea acolo. Un sentiment cunoscut de teroare îmi apăsa greu atât gândurile, cât și brațele. Puteam jura că cearșaful se mișcase. Deși nu fusese decât o dată, aproape imperceptibil. Chiar și așa... O amintire a început să mi se înfiripe prin bariera pe care o ridicasem în jurul ei, dar am îndepărtat-o. Nu aici. Nu când timpul nu era de partea mea.

Laboratorul lui Jack Spintecătorul era distrus. Cadavrele nu reînviau. Într-o zi, mintea mea blestemată avea să înțeleagă aceste lucruri simple.

Fără să mai pierd nicio clipă prețioasă cu asemenea prostii, am smuls cearșaful, iar lumea s-a despicat sub picioarele mele. Genunchii mi s-a înmuiat în timp ce priveam trăsăturile calme ale omului întins acolo. Genele lungi se întindeau spre pomeți. Buzele pline zăceau ușor desfăcute, pustiite de zâmbetul lor ștregăresc.

Thomas stătea culcat, ca o statuie nemișcată.

— Nu e real...

Am închis ochii strâns. Nu era real. Nu eram sigură ce era; poate o iluzie creată de isteria severă, însă era imposibil ca acela din fața mea să fi fost adevărul. Aveam să număr până la cinci, apoi cadavrul avea să dispară, înlocuit de trupul altui tânăr care-și pierduse viața prea curând. Era o fantezie. Poate că eram, într-adevăr, ca unul dintre personajele blestemate ale lui Poe – înnebunită de lunile de jale și de îngrijorare. Cadavrul acela doar arăta ca Thomas. Când deschideam ochii, aveam să văd cine era cu adevărat. Și apoi aveam să alerg în camera lui și să mă cert cu cel mai bun prieten al meu. Aveam să-l apuc de rever și să-mi apăs buzele pe ale lui, fără să-mi pese că mă purtam necorespunzător. Aveam să-i spun iar și iar cât îl adoram, chiar și când îmi venea să-l strâng de gât.

Pe când număram în gând, alte imagini și-au răsfirat degetele peste mintea mea. L-am văzut pe Thomas dăruindu-mi sutele lui de zâmbete diferite. Fiecare un cadou destinat doar mie. Am revăzut toate certurile noastre mărunte. Toate momentele noastre de flirt ce mascau sentimente pe care niciunul dintre noi nu era pregătit să le înfrunte. O lacrimă mi-a lănat obraz, dar am lăsat-o să curgă. În piept aveam un gol ce se căsca din ce în ce mai flămând cu fiecare respirație prinsă în abisul lui.

— Te rog!

Am căzut la pieptul lui, ca și cum lacrimile mele ar fi putut insufla iar viață în trupul mort.

— Te rog, nu mi-l lua și pe el! Adu-l înapoi! Aș face orice...
Orice, etic sau nu, doar ca să mă cert iar cu el.

— Orice?

Inima mi s-a oprit în loc. M-am tras de lângă trup, gata să atac intrusul, când niște brațe s-au prins în jurul meu, ca niște aripi mari. Am rămas fără respirație, sărind înapoi în timp ce fierea îmi ardea gâtul. Nu se putea să fie adevărat. Morții nu revin la viață...

Thomas și-a răsucit gura într-unul dintre rânjetele lui blestemate și fiecare părticică din trupul meu a înlemnit. Temperatura părea să fi scăzut cu câteva grade. Am închis gura ca să nu-mi aud dinții clănțănind, deși corpul îmi tremura violent.

— Dacă aș fi știut că drumul spre inima ta trece prin moarte, aș fi făcut asta acum o grămadă de timp, Wadsworth!

Mi-am strâns gulerul între degete, împleticindu-mi degetele peste material, căutând să mi-l smulg de la gât. Dacă aș fi putut inspira mai adânc...

— Tu nu... Tu nu ești...

M-am clătinat într-o parte, ținându-mă cu mâinile de abdomen. Camera se învârtea ca un carusel afurisit. Am închis o clipă ochii, dar m-am simțit chiar mai rău; tot vedeam imagini de care nu puteam scăpa. Thomas a sărit în capul oaselor, dând la o parte giulgiul de pe trupul lui teafăr. Fruntea îi era umbrită de îngrijorare. L-am privit trecându-și picioarele peste masa de autopsie și ridicându-se.

Era viu. Nu mort. Nu fusese nicicând mort. Deodată, camera nu mai era rece, ci fierbinte ca o saună. Puteam să jur că tavanul cobora, că zidurile mă împingeau într-un colț unde aveam cu siguranță să mă sufoc, îngropată în mormântul ăsta nenorocit. Am inspirat aerul cu nesaț, dar nu a fost suficient. M-am gândit la toate cadavrele care se aflau deja în sertarele acelea. Toate mă așteptau să mă alătur lor.

Pieptul mi s-a opintit. Thomas nu era mort. Nu așa cum erau mama sau fratele meu. El nu se întorsese din morți ca un monstru. El nu era *strigoi*. M-am chircit, așezându-mi capul între genunchi, blestemând aerul pentru că era prea dens ca să-l pot respira. Sângele îmi vuia în urechi. Mi-am ținut ochii închiși, iar imaginile au continuat să mă bântuie în ciuda voinței mele. Mentea mea încerca să măucidă. Vampirii și ființele nemuritoare erau doar mituri, nu realitate.

Nimeni nu putea traversa bariera morții și să se întoarcă. Nici măcar domnul Thomas Cresswell.

— Audrey Rose, îmi pare rău!

Thomas și-a întins mâinile spre mine, cerând, blând, împăcare.

— A fost o glumă oribilă, menită să te facă să-mi vorbești. Nimic mai mult. Sunt... sunt un prieten îngrozitor. Nu am vrut să... Ai nevoie de aer. Hai să mergem afară, te rog! Este... Am implorat-o pe Ileana să te aducă cumva aici, ca să putem vorbi. Singuri. Apoi am văzut masa și m-am gândit... Te rog, lasă-mă să te ajut să respiri. Îți cer iertare. Nu m-am gândit...

— Ești... ești un diavol!

M-am ascuns, împleticindu-mă, în colț. Fața îmi ardea, iar lacrimile îmi curgeau din ochii închiși. Vidul acela dinăuntru meu începea să se umple cu emoții prea aprige și prea aprinse ca să fie înăbușite. Thomas fusese acolo în acea noapte, martor la toată întâmplarea. Ce prostie să zacă acolo, prefăcându-se mort, când simplul gând că l-aș fi putut pierde mi-ar fi frânt viața! Am strâns pumnii. Mi-am dat seama că existau probabil sute de mii de lucruri pe care le-aș fi putut striga. Doar la unul aveam însă nevoie de un răspuns.

— Cum ai putut să te culci pe masa aia și să te prefaci mort? am întrebat poruncitor. Tu știi... știi ce s-a întâmplat în laboratorul ăla. Nu pot...

M-am ridicat. Mâinile îmi tremurau și respiram suficient de tare cât să fiu auzită.

Thomas și-a ascuns capul în palme și nu a mai spus niciun cuvânt. Abia dacă se mai mișca. Astfel au trecut suficiente clipe pentru ca furia mea să înceapă iar să se zvârcolească în mine, căutând o victimă.

— Vorbește acum sau să nu mă mai cauți niciodată, Creswell! Cum ai putut face una ca asta? Știind ce coșmaruri mă bântuie zi și noapte. Mama zăcând pe masa aia. Electricitatea.

Am început să plâng în hohote. Lacrimile îmi curgeau pârâu pe obraji, în timp ce re trăiam oroarea acelei nopți. *Aceasta* era amintirea peste care nu puteam trece, pe care nu o puteam bloca de fiecare dată când stăteam asupra unui alt cadavru. Mama mea, odată frumoasă și complet distrusă. Mutilată de moarte. Tuburile ce intrau în trupul ei pe jumătate descompus. Degetele ce îi tresăltau; aceleași mâini care mă ținuseră odată în brațe, acum putrede și descărnate. Șuvițe din părul ei lung și negru împrăștiat pe podea.

Un nou val de greață mi-a cuprins corpul. Era o amintire pe care nu aveam și *nu puteam* să o uit vreodată. Și să adaug acelui moment imaginea lui Thomas, zăcând pe o masă de autopsie? Am inspirat suspinând. În cele din urmă mi-am forțat privirea să se ridice și m-am uitat la tânărul care putea deduce cu ușurință imposibilul și căruia îi scăpase totuși un lucru atât de simplu și de evident.

— Mai am puțin și cedez, Thomas, am zis, tremurând din toate încheieturile. Sunt așa de aproape să-mi pierd mințile! Nici nu știu dacă voi mai putea studia medicina legală.

Thomas a clipit ca și cum vorbisem atât de repede și de obscen, că mintea lui nu reușise să înțeleagă cuvintele. A deschis gura, apoi a închis-o, clătinând din cap. Privirea îi era la fel de blândă ca și glasul lui, când a reușit în final să-și găsească vorbele.

— Tu jelești, Audrey Rose! Durerea nu înseamnă că cedezi. Tu te refaci după ceva... distrugător. Devii mai puternică.

Thomas și-a înghițit nodul din gât.

— Tu asta crezi? Că nu e niciun leac pentru tine?

Mi-am șters fața cu manșeta rochiei.

— De ce te-ai întins pe masa aia? Vreau să știu adevărul de data asta.

— Am... am crezut...

Thomas și-a mușcat buza.

— Am crezut că dacă-ți înfrunți teama, o vei depăși. Că te-aș putea ajuta să... lucrezi la capacitatea ta maximă. Nu mai avem decât câteva săptămâni. Competiția va deveni aprigă. Am crezut că-mi vei aprecia efortul.

— Țsta e cel mai prostesc lucru pe care l-am auzit ieșind din gura ta. Nu te-ai gândit la răul pe care mi l-ai putea face?

— Am crezut că vei fi puțin... iritată, dar mai mult plăcut surprinsă. Mi-am imaginat că vei râde, de fapt, a zis el. Deși, nu am stat foarte bine să mă gândesc. Înțeleg acum că mi-aș fi putut oferi ajutorul într-un fel mai... productiv. Poate că era momentul să-ți ofer sprijinul meu emoțional.

— Oh? Abia acum deduci că era momentul pentru sprijin emoțional? Cum ai crezut că aș putea râde de așa ceva? Gândul că te-am pierdut... nici nu-mi pot imagina ceva mai puțin amuzant.

Privirea lui Thomas a lucit de un alt gând ștregăresc și inoportun.

— Atunci, recunoști, în sfârșit, că sunt de neînlocuit în inima ta? Ți-a luat cam mult, dacă mă întrebi pe mine.

— Pardon?

Am rămas acolo, cu gura aproape căscată, clipind. Thomas nu lua întâmplarea în serios. Aveam să-l ucid. Să-l sfârtec în mii de bucăți și să-l dau lupilor uriași ce dădeau târcoale prin pădure. Am ridicat fața și aș putea jura că un mârâit mi s-a smuls din gâtleej. Deși nu am scos niciun sunet, expresia chipului meu trebuie să-mi fi trădat intențiile sângeroase.

— A fost o glumă! Înțeleg, nu e momentul pentru frivolități. Thomas a pășit, clătinându-se, înapoi, și a dat din cap.

— Ai suferit un șoc. E vina mea... Normal. Dar...

M-am năpustit asupra lui, cu ochii pe jumătate închiși în timp ce mi-am apropiat gura de a lui. La naiba cu eticheta și cu decența și toată acea societate ce funcționa după principiile prostești ale politeții, după care ar fi trebuit să mă ghidez și eu! Mi-am pus mâinile pe pieptul lui și l-am împins spre un zid, ținându-l acolo, deși abia dacă era nevoie să-l ating, ca să-l țin locului — Thomas părea mulțumit cu poziția noastră.

— Te rog, Audrey Rose! Sunt pierdut și nu-ți pot cere iertare de suficiente ori.

Thomas a dat să mă atingă, întinzându-și mâinile până ce aproape că mi-au atins chipul. Tânărul s-a oprit când a văzut privirea ucigătoare cu care-l țintuiam.

— Nu mă trata ca și cum *ai ști* ce e mai bine pentru mine.

M-am oprit, încercând să-mi deslușesc propriile sentimente și să hotărâsc de ce reacționasem așa.

— Tata a încercat să mă închidă într-o colivie, să mă protejeze de lumea de afară, iar asta e prima mea ocazie de a fi cu adevărat liberă, Thomas. Iau, în sfârșit, propriile decizii, ceea ce e deopotrivă înfricoșător și palpitant, dar am nevoie să știu că sunt capabilă să duc singură anumite bătălii. Dacă vrei cu adevărat să mă ajuți, atunci fii, pur și simplu, alături de mine. Asta e tot ce îți cer. Nu mai face experimente care să mă ajute să trec peste traumă! Și nici nu mai vorbi cu profesorii noștri despre starea mea emoțională sau despre firea mea! Îmi subminezi autoritatea când faci asta. Nu voi mai tolera asemenea fapte.

— Îmi pare rău și pentru asta, Wadsworth!

Regretul profund din privirea lui îmi șoptea că Thomas se căia sincer.

— Tu ești și ai fost mereu egala mea. Îmi e așa de rușine că am acționat într-un fel care te-a făcut să te simți jignită!

Thomas a inspirat adânc.

— Vrei să... Pot să-ți explic?

— Există un substrat mai adânc al prostiei ăsteia?

Mi-am ațintit privirea, fără să clilesc. Thomas făcuse o grămadă de lucruri ridicole și altădată, dar acela era de departe cel mai prostesc. Trebuia să fi știut că redeschidea niște răni vechi și ne și smulgea sufletele unul din îmbrățișarea celuilalt. Am lăsat gheața să-mi acopere toată ființa. Thomas a expirat, tremurând, ca și cum ar fi simțit răceala ce emana din mine.

— În mintea mea, când m-am gândit la cum aveai să te simți să mă găsești aici, am crezut că vei... râde. Că vei fi ușurată să-ți dai seama că temerea ta cea mai mare se dovedise a fi falsă și că singurul lucru de care trebuia să te temi erau încercările mele oribile de a te ajuta.

Thomas și-a dus mâna la frunte.

— Încep să nu mai știu să deduc ceea ce este evident. Iar ideea mea îmi pare acum a fi exact ceea ce este: cea mai proastă idee din lume. Ți-am spus că nu am găsit nicio formulă matematică pentru tine. De asemenea, din câte se pare, nu reușesc să înțeleg femeile. Sau poate că nu înțeleg oamenii în general. Pricep că umorul meu s-ar putea să nu reflecte preferințele publicului larg.

Mușchii de pe chipul meu tresăltau, voind să-și exprime dezaprobarea în fața evidenței, dar nu mai aveam suficientă energie ca să zâmbesc.

— Doar că...uneori, când mi-e frică sau mă simt pierdut, încerc să găsesc partea amuzantă a lucrurilor. Să rup tensiunea. Mă ajută întotdeauna să râd și speram să te ajute și pe tine. Îmi pare cu adevărat rău, Audrey Rose! Am greșit cumplit când am vorbit despre starea ta emoțională cu Radu.

— Într-adevăr.

Thomas a dat din cap. Pentru un moment, mi s-a părut că prietenul meu avea să cedeze și să cadă în genunchi, însă a continuat, curajos.

— Greșeala mea nu a avut nicio legătură cu lipsa mea de încredere în tine. Însă eram convins că *Radu* va continua să întrebe neîncetat despre Jack Spintecătorul. Mi-l tot imaginam rânindu-te fără să vrea și am știut că aș fi vrut să-lucid. Știu că nu ai nevoie să fii protejată, și totuși mă lupt cu dorința de a te face fericită.

Thomas a inspirat adânc; din câte se părea, mai avea lucruri de spus.

— La cursul lui Radu... după întâmplare, îți tot vedeam chipul în minte. Cum îți pierise lumina din ochi și cum se întorsese golul acela dezolant. M-am simțit ca și cum ne aflam iar în laborator, în noaptea în care a murit. Și știi care e cea mai rea parte? Am știut că era un lucru pe care l-aș fi putut opri. Dacă aș fi încercat mai mult. Dacă nu mi-ar fi fost atât de teamă să nu te pierd.

Thomas și-a acoperit fața, respirând greu. De data asta, peste bărbie i s-au scurs lacrimi.

— Nu știu cum să repar ce am stricat. Dar îți promit că mă voi descurca mai bine. Eu...

— N-ai fi putut face nimic în noaptea aceea, am zis eu blând. Acesta era un adevăr pe care-l aflasem singură de ceva vreme, dar care nu-mi împiedica mintea să retrăiască scena iar și iar, căutând un alt final al poveștii.

M-am întins și am cuprins ușurel mâna lui Thomas. Eram încă supărată pe el, dar furia mea era acum temperată de schimbarea de perspectivă. Thomas era în viață. Puteam lăsa neînțelegerile în urmă și să ne trăim viața. Nici timpul, nici moartea nu ne opriseră încă.

Thomas și-a înghițit nodul din gât, uitându-se la mâinile noastre.

— Te rog să mă ierți!

— Eu...

O scândură a scârțâit sub noi. M-a îndepărtat de el, testând locul cu greutatea trupului meu. Părea că scândura avea bala-male ce nu mai fuseseră unse de mult. Eram destul de sigură că zăream conturul unei uși. M-am rugat să nu fie vorba de o altă iluzie. Thomas nu părea să o fi observat, căci atenția lui era îndreptată asupra mea, privindu-mă prudent, dar cu speranță. Mi-am dat seama că Thomas aștepta să-i răspund la scuză.

— Dacă-mi juri să nu mai vorbești niciodată în numele meu, fără să-ți dau voie, atunci te iert, am zis, știind că l-aș fi iertat oricum.

Thomas s-a luminat la față și m-am abținut cât am putut de mult să nu-mi încolăcesc brațele în jurul lui. Mi-am dres glasul și i-am arătat podeaua.

— Am o teorie pe care vreau să o demonstrez. Și cred că trapa pe care ne aflăm s-ar putea să fie primul indiciu.

Thomas s-a mai uitat o clipă la mine, apoi și-a mutat privirea la podea. Deși era mai ușor să o zărești dacă te îndepărtați câțiva metri, în morgă se afla, cu siguranță, o ușă secretă.

— I-am auzit pe Moldoveanu și pe Dănești vorbind despre niște încăperi ce trebuie cercetate, deși nu sunt sigură ce au vrut să spună cu asta. Ziceau că trebuie să găsească o carte ca să le localizeze, am zis.

În timp ce mă uitam la trapă, entuziasmul înlocuia emoțiile macabre simțite mai devreme.

— Cred că le-am luat-o înainte.

— Este foarte posibil.

Thomas și-a îndreptat umerii.

— S-ar putea să fie un tunel vechi, prin pădure. Vlad a folosit acest castel pe post de fortăreață. Sunt sigur că există o mulțime de căi strategice prin care ar fi putut fugi dacă era

nevoie. Probabil că acum e împărăția păianjenilor. Aș prefera să nu-mi stric costumul ăsta...

Mi-am tras nasul dramatic.

— Îmi miroase a scuze ieftine, Cresswell! Doar nu ți-e frică de păianjeni!

Thomas a bătut darabana cu degetele, pe brațe, meditând.

— Nu simt că mi-aș știrbi cu ceva demnitatea dacă aș recunoaște că-i urăsc.

Am zâmbit. Atunci, aveam să intrăm amândoi în bucluc. Speram să nu întâlnim nicio creatură cu opt picioare. Forța magnetică a curiozității era prea puternică pentru a-i putea rezista. Am pipăit în jurul scândurilor, căutând mecanismul care deschidea trapa. Spațiul de sub noi era fie vechi și plin de pânze de păianjen, fie era îngrijit regulat, ceea ce ar fi însemnat că cineva avea habar de el. Iar dacă cineva cunoștea acel spațiu secret, atunci poate că era plin de indicii. Voiam să știu de ce căuta Dănești niște camere secrete. Mi-am ridicat privirea la Thomas.

— Nu mă ajuți?

Thomas și-a mușcat buza și aproape că am văzut iar sânge în fața ochilor.

— Serios? Chiar crezi că asta e o idee mai proastă decât aceea de a te preface mort și a mă speria îngrozitor?

— Am înțeles.

Tânărul și-a dus degetele la buze, meditând.

— Dacă ajung să fiu mâncat de păianjeni flămânzi, măcar lumea își va aminti de mine și pentru altceva decât doar pentru înfățișarea mea uluitoare.

Thomas a zâmbit larg, apoi a pășit spre lampa neaprinsă. Mi-am dat ochii peste cap, apoi l-am observat în timp ce a studiat rapid lampa și a rotit-o într-o parte. În mod uimitor, trapa s-a legănat înăuntru, lăsând să se vadă dedesubt niște trepte

umede și mucegăite. Mi-am ridicat ochii, nevenindu-mi a crede; Thomas radia de mândrie.

Bineînțeles. Lampa stinsă era un indiciu limpede ca lumina zilei acum.

— Pot să te impresionez cu puterile mele de deducție? Era singura lampă neaprinsă din cameră, ceea ce m-a făcut să cred că dacă exista cu adevărat o ușă secretă...

— Nu acum, Cresswell! Ajută-mă! Vreau să văd ce ascunde acolo Vlad Dracula. Și ce caută Dănești.

DOUĂZECI ȘI DOI

ACELE ARIPI FĂRĂ PENE

Pasajul secret

Castelul Bran

5 decembrie 1888

Dacă bezna completă nu reprezenta un semnal că ar fi trebuit să ne întoarcem chiar atunci, atunci poate că mirosul grețos și dulceag de putreziciune ce ne-a asaltat nasurile ar fi trebuit să ne pună pe fugă.

— Minunat!

Thomas a strâmbat din nas.

— Nu-i nimic mai frumos decât mirosul unui cadavru umflat ca să-ți facă poftă de aventuri.

Am rămas în pragul trapei, uitându-ne la ceea ce avea să fie cu siguranță un spațiu macabru. În fața noastră se căscau ziduri din piatră cenușie, mărginite cu pânze de păianjeni ce-și deschideau dinții ciobiți pentru a ne primi în pânțelele castelului. Am încercat cât am putut mai bine să respir doar pe gură.

— Gândește-te că e doar un fruct copt, gata să plesnească.

Thomas și-a plimbat privirea asupra mea, ridicându-și sprâncenele apreciativ.

— Ești morbid de fermecătoare.

— Trebuie să ne grăbim! Nu vreau să întârziem prea mult!

Am făcut un semn din cap spre trapă.

— Să o închidem?

Thomas a coborât privirea spre pasajul secret și apoi s-a uitat la ușa principală, resemnat. A oftat.

— Am sentimentul că vom regreta, dar da. Coboară câteva trepte și o să ne închid aici cu cadavrul și cu păianjenii! În beznă!

Mi-am adunat fustele, recunoscătoare că nu erau așa de umflate pe cât le purtam de obicei, și am coborât câte o treaptă, tresărind la gândul scârboșeniilor ce mi se prindeau probabil de tiv. Eram îngrozită de ceea ce putea cauza duhoarea și speram să fie doar cadavrul vreunui animal care-și croise cale până în castel. Nu aveam chef să descopăr rămășițe umane.

Thomas a pufnit în spatele meu, în timp ce pantofii lui găseau orice cale imaginabilă de a zgâria piatra pe când așeza la loc trapa.

Din experiențele anterioare, știam că Thomas era capabil să se miște prin întuneric cu o dibăcie inumană. Mi-am scrâșnit dinții, ignorând bocănitul pantofilor lui, în timp ce tropăia pe scară, în urma mea. Poate că Thomas era încă afectat de gluma prostească de mai înainte.

O pietricică a săltat pe trepte, anunțându-ne sosirea. M-am oprit. Pulsul îmi vuia în vene. Nu aveam de unde să știm cu siguranță că eram singuri acolo jos și nu voiam să fiu exmatriculată așa de repede. Mai ales când existau atâtea întrebări fără răspuns despre ce se întâmpla la academie.

Thomas a mormăit ceva, mult prea încet ca să-l înțeleg.

— Mai taci!

I-am aruncat o privire peste umăr, deși era prea întuneric ca să-l văd limpede. Silueta lui era poleită de lumina lămpilor pe gaz ce se infiltra printr-o crăpătură din trapă. Mi-am oprit fiorii din a-mi cutremura trupul. Thomas avea permanent ceva tulburător, într-un fel ce mă intrigă. Mai ales când eram ascunși de întuneric.

— Abia aștept să văd dacă priveliștea e la fel de frumoasă ca mirosul!

— Serios? Oare e posibil să te fac să taci?

Trosnetul unui chibrit, urmat de un hâsâit, a fost unicul lui răspuns.

Thomas a zâmbit strâmb la lumânarea pe care o aprinsese. Lumina ei abia dacă pâlpâia în bezna apăsătoare. Nu m-am mai obosit să întreb unde găsise boțul de ceară. Poate că-l purtase în haina lui de dimineață.

Thomas s-a aplecat, vorbind atât de încet, că aproape nici nu l-am înțeles. În orice caz, el nu a ratat ezitarea din respirația mea când buzele lui mi-au atins gâtul, făcându-mi pielea să se înfioare. L-am simțit zâmbindu-mi, cu fața ascunsă în păr.

— Ești cel mai chipeș bărbat pe care l-am cunoscut vreodată, a zis.

Am mijit ochii, încercând să identific vreo rană sau urmă pe fața lui. Nu vedeam nimic ieșit din comun, doar doi ochi de un căprui auriu ce mă priveau amuzați.

— Te-ai lovit la cap, așa-i? Sau ți-a pus cineva ceva în băutură?

— Vrei să tac...

Thomas a rânjit, apoi a trecut pe lângă mine, după ce a coborât dintr-un salt scările prea mici pentru pasul lui mare.

— Propoziția pe care am zis-o adineaori e codul pe care-l vei folosi dacă vrei să vorbesc. Îți promit că nu mai scot un cuvânt până ce nu-mi vei dezlega limba cu aceste cuvinte.

— Măcar dacă aș fi așa de norocoasă!

Ținându-se de promisiune, Thomas s-a strecurat de-a lungul treptelor ce mai rămăseseră doar respirând un pic mai greu. Dacă nu aș fi știut că Thomas era acolo cu mine și dacă nu aș fi putut să văd licărul slab al lumânării pe care o ținea, n-aș fi ghicit niciodată că se afla la doar câțiva pași înaintea mea. Știa să se miște ca o nălucă atunci când voia.

Silueta i-a dispărut în umbrele din jurul nostru. Cu grijă să mă mișc la fel de încet, am coborât concentrată, căci ultimul lucru de care aveam nevoie era să-mi rup vreun membru acolo jos.

În depărtare am auzit fâlfâit de aripi, ca și cum pielea lovea pielea într-o succesiune frenetică. Am ignorat dorința inimii de a o rupe la fugă înapoi pe trepte. Mi-am imaginat că ce auzisem erau liliecii pe care-i menționase directorul în noaptea în care sosiserăm.

Cadavrele urât mirositoare erau una, dar liliecii... Un fior mi-a cutremurat fiecare oscior. Liliecii aveau fețe de rozătoare și aripi membranoase care-mi făceau nervii să sară din țâțâni. Era o teamă irațională. Toleram șobolanii destul de bine. Și cu păsările mă împăcam. Dar aripile acelea fără pene... și venele ce se răsfirau de-a lungul lor ca niște ramuri pe copacul vieții... mă puteam lipsi de ele.

Pe când ajungeam la capătul scărilor și ne pregăteam să intrăm pe un coridor ce părea să fi fost săpat în stânca aspră a muntelui, am pus la îndoială nevoia de a afla secretele ce se ascundeau sub morga unui castel cu o istorie atât de lugubră.

De pe stâncă se prelingea condensul, deși acolo nu se afla nimeni să șteargă tristețea aceluia tunel nefericit. Sau cel puțin nu era nicio ființă pe care am fi vrut să o întâlnim, fără să avem asupra noastră o armă. Vântul urla prin pasaj. Pe brațe, pielea mi se făcuse de găină.

Am înjurat, uitând că trebuia să tac. Thomas s-a întors, uimit, dar i-am făcut semn să meargă mai departe. Trebuia să pun să mi se facă un fel de teacă pentru bisturiu. Astfel mi l-aș fi putut prinde de trup și să-l folosesc ca armă oricând aveam nevoie. Mă întrebam dacă croitoreasa din oraș era capabilă să facă un astfel de accesoriu.

Dacă putea face o curea, cu siguranță ar fi știut să croiască și teaca. Trăgeam iar de timp și știam prea bine asta. Speram,

sincer, să nu fim atacați de lilieci. Erau multe lucruri pe care le puteam suporta, dar să mi-i imaginez înfigându-și ghearele în buclele mele, în timp ce țipau și-mi smulgeau părul...

Mi-am șters mâinile pe fuste. Îmi doream să-mi fi luat o pelerină, deși nu plănuisem să merg mai departe de coridoarele servitorilor. În pânțelele castelului era mult mai frig decât în fața șemineurilor de deasupra. Ca și cum ar fi fost capabil să-mi deducă starea prin întuneric, Thomas s-a întors brusc spre mine, întinzându-mi haina lui.

— Mulțumesc, dar păstrează-o momentan!

Haina era așa de lungă, că sigur m-aș fi împiedicat în ea.

Thomas a dat din cap și a continuat să meargă. Am pășit iute după el, reușind să ignor fâlfâitul ce răsuna cu ecou în pasajul umed din fața noastră.

L-am oprit pe Thomas. La capătul opus al tunelului foarte lung în care ne aflam se vedea licărind o torță stingheră. Deși lumina ei semăna cu soarele ce scăpăta la orizont, în razele ei slabe nu se găsea pic de căldură. Dacă o torță era aprinsă, asta însemna că cineva se afla acum acolo jos sau că trecuse pe acolo de curând.

Respirația mi s-a aburit în fața ochilor, prevenitoare. Thomas mi-a făcut semn să pășesc înaintea lui. Zidurile păreau să se îngusteze, iar muntele ne apăsa din ambele părți. Am trecut pe lângă câteva uși. Unele dintre ele erau pătate cu ceva întunecat la culoare, în timp ce altele erau din stejar negru, aproape nevăzute în pereții stâncii, până ce nu treceam aproape de ele.

Am încercat să deschid o ușă, dar aceasta a refuzat să se clintească. Am continuat să merg, atentă la orice mișcare cât de ușoară. Nu eram sigură ce aveam să facem dacă ne întâlneam cu vreun personaj sinistru acolo jos. Speram ca Thomas să fi ascuns o armă în același loc din care scosese la iveală lumânarea.

O suflare ușoară de vânt a traversat tunelul și, astfel, lumânarea noastră s-a stins. Voiam să-mi desfac părul și să-mi acopăr ceafa cu el. Aerul de la capătul acela al tunelului era mai rece decât pe scări. Apa nu mai picura, ci înghețase într-un strat lucios acolo unde săruta fața stâncii.

Thomas a ajuns acolo unde mă oprisem și a arătat în direcția din care veniserăm. Uitându-mă în urmă, vedeam că parcurserăm un drum descendent, deși nu păruse să fie altfel. De asemenea, ne aflam mult mai departe de intrare decât crezusem.

Bezna se juca nemilos cu simțurile mele. Aș fi putut jura că întunericul ne pipăia, ne urmărea fiecare pas împleticit și că se bucura de frica noastră. Thomas a dat din cale o pânză de păianjen înainte să pășesc direct prin ea. Se purta cavalereste, având în vedere fobia lui. I-am mulțumit și am continuat să traversăm încet tunelul.

— Parcă suntem la un carnaval, într-o sală cu mult prea multe oglinzi, nu-i așa? am întrebat.

Au trecut câteva clipe. M-am întors, așteptând un răspuns obraznic, dar Thomas a dat doar din cap, rânjind viclean. Atunci mi-am amintit că jurase să nu mai scoată o vorbă.

— Știi ce? am zis.

Thomas a ridicat sprâncenele.

— Îmi place mai mult să mă uit la tine decât să te aud borbosind tot felul de prostii. Ar trebui să taci mai des.

Mi-am plimbat privirea peste trăsăturile lui sculptate, mulțumită de dorința ce i s-a aprins în ochi când m-am oprit asupra gurii lui.

— De fapt, nu cred că am vrut niciodată să te sărut mai mult ca acum.

Am pornit din nou de-a lungul pasajului, zâmbind, în timp ce gura lui Thomas s-a căscat de uimire. Un pic de frivolitate era tocmai ce aveam nevoie ca să-mi potolesc temerile. Nu

voiam să mă gândesc la ce aveam să vedem. Moartea nu mirosea niciodată plăcut, iar izul dezagreabil îmi făcea acum ochii să lăcrimeze. Speram să găsim un animal mort și putrezit. Dacă nu cumva era un animal mai mare, de mărimea unui om.

Mi-am șters lacrimile de pe pleoape. Așa miroseau trupurile ce nu fuseseră îngropate suficient de adânc. Nu întâlnisem prea des cadavre în stadii avansate de putrefacție în laboratorul unchiului, dar cele câteva dați îmi rămăseseră întipărite în minte pe vecie.

Apropiindu-mă de torța singuratică, am zărit alte două tuneluri ce se bifurcau în direcții opuse. Înainte ca ele să se despartă însă, în zid se afla o ușă masivă din stejar. Din lemnul poros păreau să se scurgă picături de apă. Ce ciudat!

Am inspirat adânc de câteva ori, bucurându-mă că frigul mă făcea acum mai atentă. Aici, pasajul era suficient de larg ca să permită trecerea câte unui trup. Umerii mei înguști aproape că zgâriau pereții printre care ne croiam cale spre mirosul prevestitor de rele și spre grozăvia ce se ascundea în spatele lui. Thomas se întorsese într-o parte, ca să încapă.

Aruncându-mi privirea în jos, am rămas surprinsă să văd că cineva făcuse mizerie. Mirosul morții acoperea orice altceva, dar șervețelul uleios de la picioarele mele părea să fi fost lăsat acolo de curând. Am înghițit, sperând că persoana care lăsase mizeria plecase de mult. Ar fi fost destul de dificil să o luăm la goană prin pasaj, fără a fi prinși.

Am închis ochii. Știam că eram suficient de puternică să rezist în fața descoperirii noastre. Dar partea creierului meu încă afectată de crimele Spintecătorului îmi umplea iar gândurile de fantasme. Nu aveam nevoie decât de o clipă, apoi puteam să pornesc mai departe.

Thomas m-a bătut pe umăr, arătându-mi că voia să treacă. Am clătinat din cap. Ca să reușească, ar fi trebuit să se strecoare

pe lângă mine. Înainte să pot protesta, Thomas m-a lipit ușor de zid și a lunecat pe lângă mine, cu grijă să nu întârzie prea mult.

M-am dezlipit reticentă de perete, privindu-l cum inspecta cele două tuneluri. În timp ce el era ocupat să calculeze Dumnezeu știe ce, mi-am îndreptat atenția spre ușă. Thomas îmi distrăsese suficient atenția de la teama mea crescândă și știa asta prea bine. Dacă nu aș fi fost recunoscătoare pentru rezultat, aș fi putut să-l plesnesc cu mânușa pentru libertățile pe care și le luase, așa neînsoțiți cum eram.

M-am întors iar spre ușă. În lemn fusese arsă o cruce cu flăcări la fiecare capăt. Din câte se părea, operațiunea fusese făcută cu mult timp în urmă, după conturul șters.

Numărul șapte era scris cu cifre romane sub cruce. Mi-am trecut degetele peste simbol, apoi mi-am retras iute mâinile, simțind, surprinzător, căldură.

Poate că fantasmemele nu mă părăsiseră complet, așa cum credeam. Era mai bine să deschid ușa rapid, dacă se clinea vreun pic. Suspansul nu avea decât să crească cu cât amânam mai mult descoperirea persoanei sau a lucrului ce zăcea acolo.

Trăgând iar aer în piept, am împins cu toată forța. Lemnul părea fierbinte, având în vedere că ne aflam într-un tunel așa de rece. Nu era un lucru posibil din punct de vedere științific, așa că am ignorat tremurul prevenitor al oaselor mele. Spre uimirea mea, ușa s-a deschis. Scârțâitul pe care-l anticipasem nu s-a auzit. Cineva avusese grijă să ungă balamalele din metal.

Mi-am vârât capul înăuntru doar câțiva centimetri, derutată de căldura tropicală ce se răspândea din spațiul întunecat. Am mijit ochii.

Camera părea să nu fie mai mare decât o baie de dimensiuni reduse, dar în centrul ei se afla o movilă neagră. Alte ridicături mai mici se vedeau de-a lungul zidurilor înalte.

Nu avea niciun sens – ce ar fi putut acoperi astfel zidurile? Și de ce era atât de îngrozitor de cald acolo, în lipsa focului? Ca

și cum cineva ar fi dorit să-mi răspundă la întrebări, dintr-o fisură s-a ridicat o coloană de abur. Pesemne că în apropiere se afla o sursă de căldură, poate un izvor cald din munți sau vreun mecanism de încălzire, ascuns în castel.

— Cresswell, dă-mi, te rog, torța aia! Cred că...

Ceva cald și acoperit de blană mi s-a lovit atunci de cap. Am întins mâinile, dar ființa dispăruse. În urechi a început să-mi vuiască sângele și stropul de rațiune pe care-l mai aveam mi-a părăsit mintea în timp ce masa neagră de pe ziduri s-a ridicat la unison.

— Ce mama mă-sii....

Am sărit înapoi, dând din mâini, pe când sute de lilieci asurzitori se învârteau și coborau spre podea. Dinții lor zgâriau gulerul rochiei, apoi lunecau pe pielea gâtului. Am avut nevoie de fiecare gând rațional pe care-l mai puteam avea ca să nu încep să țip. Dacă cedam, aveam să fim descoperiți. Trebuia să fiu puternică. Nu trebuia să-mi pierd concentrarea. Trebuia să... lupt.

Mâinile mele atingeau aripile cărnoase. Am lovit trupușoarele ce zburau prin aer și am ignorat spaima ce mă cuprindea în timp sângele începuse să picure peste degetele mele acoperite, stropind podeaua.

Eram atacați.

DOUĂZECI ȘI TREI

LILIECI-VAMPIR

Pasajul secret

Castelul Bran

5 decembrie 1888

Thomas a sărit imediat lângă mine, fluturând torța de pe zid ca și cum ar fi fost o sabie în flăcări.

Nu era singurul capabil să-și păstreze calmul în fața pericolului. Între atacuri, am inventariat fiecare detaliu al încăperii și al scenei. Mormanul negru din centrul camerei era un trup ce zăcea cu fața în jos. Fusese acoperit în totalitate de liliicii care pesemne că se hrăniseră cu el. Rochia indica faptul că victima era o femeie. Acolo unde carnea-i nu era marcată de mușcături roșii, pielea ei era mai albă decât zăpada proaspătă. Nu era nicio îndoială că femeia pierise, din moment ce era încremenită. Nicio persoană ce mai avea încă duh în sine nu ar fi putut rămâne așa de nemișcată, sub mulțimea de creaturi ce se târau asupra ei. Am alergat lângă femeie, ca să mă asigur.

— Ce faci? a strigat Thomas, din pragul ușii. E moartă! Haide!

— O secundă, am zis, zărind șuvițele de păr blond de sub dărele de sânge.

Poate că Thomas era cel care mânua torța, dar eu eram hotărâtă să aflu cât mai multe informații.

Am încercat să caut și alte detalii, dar câțiva lilieci s-au năpustit asupra mea, rupând dantela mănușilor și sugând sângele

care-mi curgea din răni. M-am ridicat, opintindu-mă, am ieșit din cameră cât am putut de repede și am trântit ușa. Thomas continua să împungă cu torța restul atacatorilor. Ochii lui ardeau sălbatic pe când liliicii țipau și ciricăiau, năvălind iar asupra noastră.

După ce a alungat și ultimul liliac în beznă, Thomas a smuls ceva de pe umărul meu și l-a aruncat cât colo.

— Ești bine, Wadsworth?

Tocmai ce fuseșeram atacați de un coșmar diavolesc devenit realitate. Lichidul cald mi se scurge pe gât. Aveam mai multe răni decât îndrăzneam să-mi imaginez. În loc să dau glas tuturor acestor temeri, am râs. Sigur că întâmplarea noastră era așa de ciudată, că nici Poe nu s-ar fi putut gândi la ea.

În ciuda groazei, mă simțeam cuprinsă de un entuziasm arzător. Sângele îmi pulsa în vene, făcându-mi inima să bubuie și amintindu-mi de cât de puternică eram. De cât de minunat era să fii viu.

— Credeam că nu ai voie să vorbești dacă nu spun fraza magică, Cresswell!

Umerii lui Thomas au căzut moi, ușurându-se de greutatea pe care o căraseră.

— Atacul unor lilieci-vampir e o scuză destul de bună ca să-mi încalc propria regulă.

Thomas s-a încruntat când a văzut sângele ce-mi impregna mânușile.

— În plus, știu deja că sunt cel mai chipeș tânăr din viața ta. Un liliac rătăcit a tăbărât asupra lui Thomas, iar eu l-am plesnit cu dosul palmei.

— Liliicii ăștia nu trăiesc în România.

— Habar nu aveam că te interesează chiropterologia, am zis anost. Așa impresionezi domnișoarele?

Thomas m-a privit cu interes.

— Păi, eu habar nu aveam că știi termenul folosit pentru studiul liliecilor.

Thomas și-a scos haina și mi-a întins-o. Era caldă și mirosea a cafea prăjită și a parfum. Am rezistat tentației de a inspira mirosul reconfortant.

— Minte ta e deosebit de atrăgătoare. Chiar și în situații ca aceasta.

Tânărul a făcut un semn spre ușa închisă, în timp ce rânjetul i-a pierit de pe buze.

— E de departe trăsătura care mă atrage cel mai mult la tine. Dar, da. Am studiat suficient de mult liliecii ca să recunosc liliecii-vampir. Nu am nici cea mai vagă idee cine ar vrea să-i crească.

Chiar și ghemuită în haina lui Thomas, m-am cutremurat, eliberându-mă de fiorul ce-mi dănțuia în trup. Castelul ăsta era mai periculos decât crezusem.

— Mă întreb ce alte specimene de sălbăticiuni vom mai găsi în tunelurile astea.

Minteța părea să mi se fi agățat de un detaliu al conversației pe care Moldoveanu o avusese cu Dănești, așa că i-am relatat totul lui Thomas, cât am putut de repede, grăbind cuvintele.

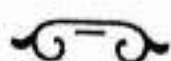
— De ce ar avea cartea despre care vorbea Dănești vreo legătură cu pasajele acestea? Crezi că volumul conține vreun indiciu despre locurile spre care duc toate ușile și tunelurile?

— Poate.

Thomas și-a aruncat privirea spre cele două tuneluri întunecate din spatele nostru. De data asta îmi era ușor să-i ghicesc gândurile. Abia ce găsiserăm un cadavru și fuseserăm atacați de lilieci. Nu era momentul să ne aventurăm așa de departe în măruntaiele castelului fără să ne pregătim mai întâi cu informații și cu arme.

— Ar trebui să cercetăm! Vino! Știu locul perfect.

Ne-am strecurat înapoi în apartamentele noastre și ne-am spălat sângele de pe față. De asemenea, i-am înapoiat lui Thomas haina lui de dimineață, nevrând să dau naștere la întrebări inoportune sau să atrag atenția asupra noastră, dacă era să ne întâlnim cu cineva la acea oră.

Acum, pe coridorul întunecat din aripa de vest a castelului, stăteam amândoi în fața a două uși grele din stejar, pe care se zăreau sculptate fel de fel de bestii, atât mitice, cât și cunoscute. Deși nu fusese ridicată nicio placă cu numele său, îmi imaginam că deasupra ușii ar fi putut scrie cu litere gotice îngroșate „Biblioteca însângerată a lui Dracula”.

De o parte și de alta a intrării erau urne din fier forjat în care ardeau mândre torțe, invitând și avertizând vizitatorii să se comporte cu respect în bibliotecă.

Am surprins cu privirea câțiva lilioci ce zburau sculptați pe ușă și am tras de ei.

— Voi fi fericită dacă nu voi mai vedea niciodată creaturile acelea înfiorătoare.

Thomas a chicotit ușor lângă mine.

— Da, dar felul în care l-ai plesnit pe cel care mă ataca a fost așa de plin de curaj! E păcat că nu-mi va mai fi dat să văd asemenea ferocitate. Poate că vom merge la vânătoare de lilioci măcar o dată pe an. Dar apoi va trebui să le dăm drumul, firește. Sunt prea adorabili, ca să le faci rău.

M-am oprit înainte de a trece pragul ușii.

— Au încercat să ne sugă sângele, Cresswell! „Adorabil” nu e tocmai cuvântul pe care l-aș folosi.

Am intrat repede în sală și m-am oprit, strângându-mi abdomenul cu mâna.

Bolta canelată a tavanului ca de catedrală mă ducea cu gândul la păianjeni de piatră, ale căror picioare lungi mișunau pe

ziduri. În arcadele de piatră în ogivă se cuibăreau rânduri întregi de cărți.

Aceasta era de departe cea mai mare bibliotecă din castel; cea în care găsisem volumul despre îmbălsămare era mult mai mică. Mirosul de piele, de pergament și aroma magică a cernei pe pagini îmi asaltau simțurile. Candelabre din fier forjat – modelate în același fel ca urnele de pe coridor – atârnav din rețeaua de piatră cenușie de deasupra lor. Biblioteca era înspăimântătoare și fascinantă în același timp. O parte din mine voia să-și petreacă ore întregi în ungherele ei umbrite, iar o altă parte din mine voia să pună mâna pe o armă. Oricine și orice se putea ascunde în cotloanele ei întunecate.

Am închis ochii un moment. În timp ce ne îngrijiserăm rănilor, Thomas și cu mine hotărâserăm să nu anunțăm încă pe nimeni despre cadavrul pe care-l descoperiserăm. Orice gând rațional se opunea ideii de a lăsa trupul bieteii fete în acel loc oribil, însă nu aveam încredere în Moldoveanu. Probabil că avea să ne pedepsească sau să ne exmatriculeze pentru că îndrăzniserăm să explorăm secretele castelului. De asemenea, Thomas era de părere că descoperirea trupului ne-ar fi putut dezvălui persoana care avea idee despre tuneluri. Am acceptat cam fără tragere de inimă, cu o singură condiție: dacă fata nu era găsită până în după-amiaza următoare, aveam să lăsăm un bilet anonim.

Cineva a strănutat câteva rânduri mai departe, iar sunetul a răsunat cu ecou în sala mare. Am înlemnit. Nu făceam nimic greșit, dar tot nu-mi puteam opri pulsul să o ia razna la gândul că ne puteam întâlni cu cineva.

— Pe aici, a șoptit Thomas, trăgându-mă în direcția opusă. Ca și cum aș fi ieșit din transă, am continuat să merg, sorbind din priviri fiecare rând de cărți și încercând să-mi alung din gânduri atacul sălbatic de mai devreme. Rândurile nu erau

ca oricare altele: rafurile se înălțau de la podea până la tavan și erau ticsite cu volume de toate formele și mărimile.

Cărți mai groase, mai subțiri, legate în piele și cu coperte cartonate: toate erau așezate în teancuri, precum celulele unui trup. Voiam să alerg de-a lungul fiecărui rând, să văd dacă izbuteam să ajung la capăt.

Ne-am fi putut petrece o eternitate acolo fără să reușim să citim toate cărțile. Deși, într-o zi obișnuită, ar fi fost magnific să stai pur și simplu cu o ceașcă de ceai, sub o pătură calduroasă și să tragi noi aventuri științifice de pe rafturi, de parcă ar fi fost prăjiturile din cerneală, gata să fie savurate.

Existau acolo cărți scrise în franceză, în italiană, în latină, în română, în engleză.

— Nu am nici cea mai mică idee unde aș putea începe, a zis Thomas, trezindu-mă brusc din visul meu utopic despre cărți. Cel puțin secțiunile sunt clasificate. Nu e mult, dar e un început bun. Tu...

Thomas și-a trecut mâna prin fața mea, zâmbind, în timp ce eu îi îndepărtam palma.

— Tu ești atentă la ce zic, Wadsworth?

M-am oprit în fața un rând etichetat: „Știință”.

— Uită-te doar la secțiunea despre știință, Thomas!

Am ales o revistă medicală de pe cel mai apropiat raft și i-am răsfoit paginile, minunându-mă în fața desenelor anatomice.

Un articol scris de Friedrich Miescher mi-a captat atenția. Activitatea lui în studiul nucleinei era fascinantă. Să crezi că existau proteine de fosfor în celule sanguine care încă nici nu căpătaseră un nume!

— Asta ar trebui să ne învețe, nu povești despre vampiri și un prinț care a murit acum sute de ani. Crezi că e posibil din punct de vedere medical să-mi deschizi craniul și să îndeși paginile înăuntru? Poate că cerneala se va scurge acolo și va crea un soi de reacție.

Thomas s-a sprijinit de un raft, încrucișându-și brațele.
— Sunt curios de intrigat de această idee.

— Așa îmi și închipuiam.

Am clătinat din cap, dar am continuat să merg de-a lungul rândurilor de cărți: „Poezie”, „Anatomie”, „Folclor”. În unghere, erau așezate fotolii din piele, alături de mese mici pentru scris sau pentru susținerea altor cărți de citit. Am încercat din răspuțeri să nu mă las distrasă de nevoia copleșitoare de a mă cuibări pur și simplu într-unul dintre fotolii și să citesc despre practici medicale până la zori.

— Știu ce cadou să-ți fac Crăciunul ăsta! a zis Thomas.

M-am întors pe călcâie. Fustele mi s-au încolăcit pe picioare de parcă ar fi fost un cocon din abanos. Ochii lui scânteiau.

— Reviste medicale și volume legate în piele. Poate că o să aleg și niște bisturie noi.

Am zâmbit.

— Am deja câteva. Însă voi accepta fericită orice carte. Nu e niciodată posibil să ai prea multe cărți. Mai ales într-o seară de toamnă sau de iarnă. Dacă te simți foarte generos, ai putea include și ceai. Îmi plac amestecurile inedite. Îmi fac chef de studiu.

Thomas și-a plimbat privirea în susul și în josul siluetei mele, așteptând până ce mi-am dres glasul. În jurul gulerului său, pielea era roșiatică.

— Audrey Rosehips.

— Poftim?

— O să comand un amestec cu numele tău. Un pic de trandafir englezesc, poate niște bergamotă. O urmă de dulceață. Și ceva puternic, fără doar și poate. Va avea nevoie și de petale.

Thomas a zâmbit.

— S-ar putea să-mi fi găsit adevărata vocație. E un moment deosebit. Să-l sărbătorim cu un vals?

— Haide, pasionatule de ceaiuri!

Am dat din cap spre rândurile neexplorate. Inima-mi bătea de entuziasm.

— Avem o grămadă de investigat dacă vrem să găsim vreo carte cu harta castelului.

— Și cu numeroasele lui tuneluri secrete.

Thomas mi-a făcut semn:

— După tine, dragă Wadsworth!

— Doamne! M-ați speriat!

Profesorul Radu a ieșit de după un rând alăturat, aruncând la pământ un teanc de cărți. S-a aplecat ca să le culeagă de parcă ar fi fost un porumbel ce ciugulea firimituri.

— Căutam un volum anume pentru cursul despre *strigoi*¹, de mâine. Nu găsești nimic în biblioteca asta blestemată! Îi zic de o vecie lui Moldoveanu că avem nevoie de mai mulți bibliotecari. Prefăcutul de Pierre nu e niciodată de găsit!

Eu încercam încă să mă liniștesc. Radu nu scosese niciun sunet, ceea ce era o reușită impresionantă pentru profesorul cel stângaci. Am ridicat de pe podea o carte intitulată *De Mineralibus* și i-am dat-o, observându-i pielea noduroasă și scri-sul vechi.

— Poftim, profesore!

— Ah, Albertus Magnus! Unul dintre cursurile noastre următoare.

Radu s-a oprit, clipind din ochii mari ascunși în spatele ochelarilor, în timp ce așeza volumul în teancul din brațe.

— Atunci, l-ați văzut pe Pierre? Poate că l-ați trimis în căutarea vreunei cărți. Nu am vrut să întrerup. Deși exact despre asta este vorba. Mai mulți bibliotecari, mai multe cunoștințe. Nu pot să înțeleg de ce Moldoveanu insistă să țină un singur bibliotecar...

¹ În română, în original (n. tr.).

Radu era așa de supărat, încât începuse să gesticuleze cu brațele, uitând de cărțile pe care le căra. Thomas s-a repezit înainte și a prins teancul de volume înainte să cadă peste noi.

— Blestematul de Pierre nu e niciodată unde ai nevoie de el. Spuneți-i că mi-am găsit singur materialele, nu datorită lui. Mai urmează să-i fac și lui treaba.

Radu a plecat tropăind, bombănind de unul singur despre planul de lecție care era un dezastru și despre discuțiile pe care le avusese cu directorul privind necesitatea de a avea mai mulți bibliotecari.

— Cel puțin nu ne-a întrebat de ce umblăm afară din camere, neînsoțiți, la ora asta, a spus Thomas. Oricum, sărmanul bibliotecar! Ce slujbă! Să servească o întreagă academie, și pe Radu.

— E fascinant.

L-am privit pe profesorul nostru în timp ce tocmai se ciocnea de o coloană din piatră, schimbându-și traiectoria. Din fericire, avea brațele prea ocupate ca să gesticuleze la obiectul inanimat.

— Mă întreb cum de a reușit să se angajeze aici.

Thomas și-a întors privirea la mine.

— Familia lui a lucrat mereu pentru castel. De generații, din câte îmi aduc aminte. Academia îl păstrează în sânul ei pentru că face parte din tradiția ei și cred că localnicilor le face plăcere să știe că unul dintre ai lor poate să urce pe scara socială.

Mi-am ridicat sprâncenele.

— Dar dacă e adevărat, atunci familia lui trebuie să fi făcut asta timp de sute de ani. Academia nu a fost înființată de atât de mult timp.

— Ah! Permite-mi să mă corectez! Cred că familia lui Radu a avut în grijă castelul. Poziția lui de profesor este o noutate. O onoare și o sursă de inspirație.

— Atunci de ce nu i s-a oferit postul de director? Sunt sigură că ar fi transmis un mesaj mai înălțător decât angajarea pe postul de profesor de folclor.

Thomas a ridicat un umăr.

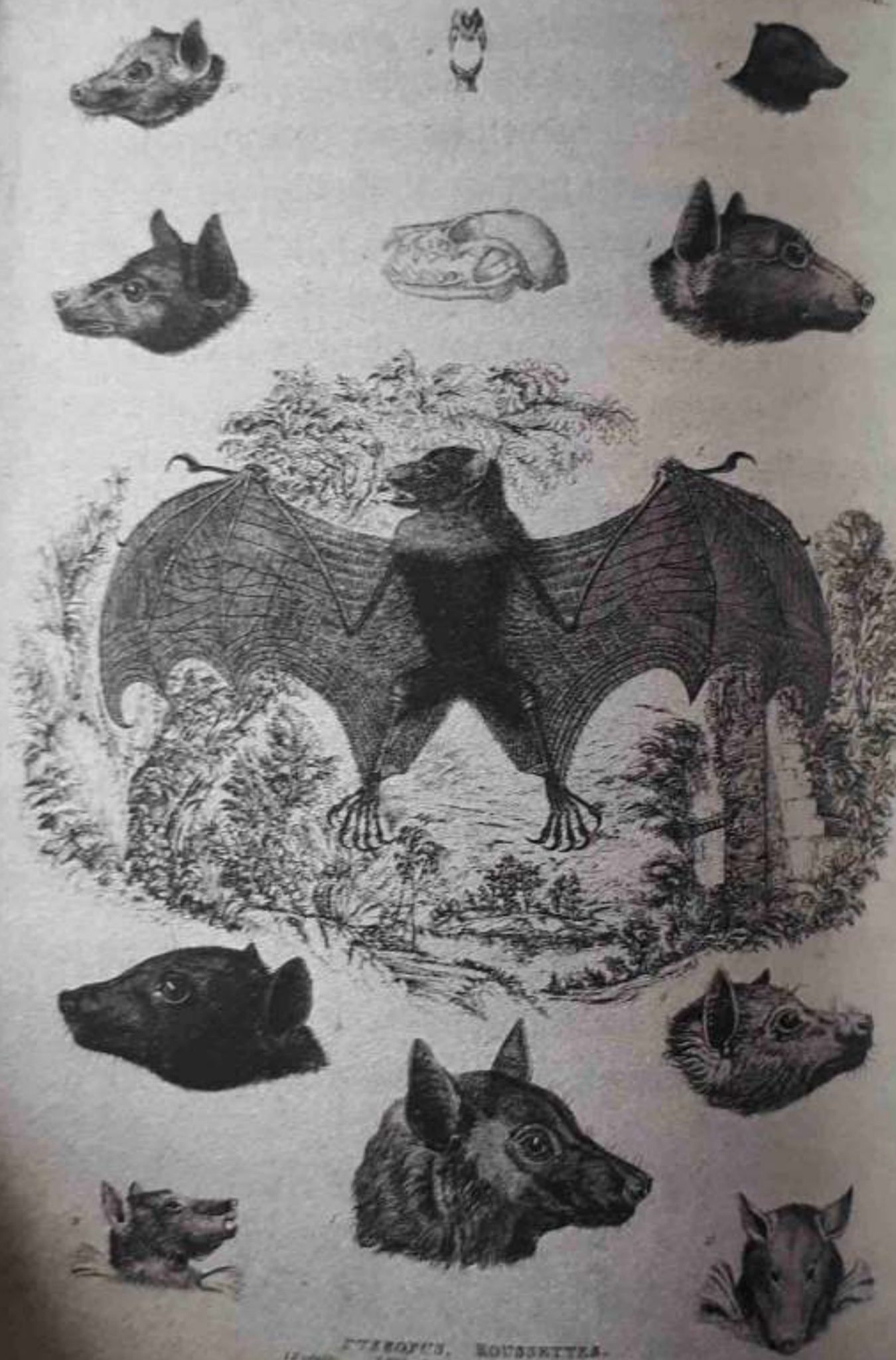
— Din păcate pentru Radu, sunt sigur că cei din academie se înșală. Mă îndoiesc că oamenilor din generația noastră le pasă atât de mult de modele precum străbunilor lor. Probabil că au despre el aceeași părere pe care o au și despre noi, restul. Suntem niște răufăcători păgâni cărora ar trebui să le fie rușine că au preschimbat castelul sfânt într-un palat al științei. Ah, uite!

Thomas a arătat spre o secțiune ascunsă, din apropierea unui șemineu în care focul ardea trosnind. Inițial, am crezut că prietenul meu avea iar chef de glume proaste și că-mi sugera un loc intim. De data asta însă, Thomas era concentrat la misiunea noastră.

Un semn în engleză atârna mândru la capătul rândului: „Clădirea și domeniile”.

— S-ar putea ca azi să fie totuși ziua noastră norocoasă.

M-am îndreptat cu pași hotărâți spre rândul cu cărți dedicate castelului, sperând că aceasta să fie încă una dintre acele ocazii când Thomas avea dreptate.

PTEROPUS. ROUSSKIETES.

1. <i>colubus</i>	1. <i>colubus</i>	1. <i>colubus</i>	1. <i>colubus</i>
2. <i>colubus</i>	2. <i>colubus</i>	2. <i>colubus</i>	2. <i>colubus</i>
3. <i>colubus</i>	3. <i>colubus</i>	3. <i>colubus</i>	3. <i>colubus</i>
4. <i>colubus</i>	4. <i>colubus</i>	4. <i>colubus</i>	4. <i>colubus</i>
5. <i>colubus</i>	5. <i>colubus</i>	5. <i>colubus</i>	5. <i>colubus</i>
6. <i>colubus</i>	6. <i>colubus</i>	6. <i>colubus</i>	6. <i>colubus</i>
7. <i>colubus</i>	7. <i>colubus</i>	7. <i>colubus</i>	7. <i>colubus</i>
8. <i>colubus</i>	8. <i>colubus</i>	8. <i>colubus</i>	8. <i>colubus</i>
9. <i>colubus</i>	9. <i>colubus</i>	9. <i>colubus</i>	9. <i>colubus</i>
10. <i>colubus</i>	10. <i>colubus</i>	10. <i>colubus</i>	10. <i>colubus</i>

Liliac de Tonga. Gravură colorată de S. Milne și Turvey.

DOUĂZECI ȘI PATRU

ILUSTRĂȚII BIZARE

*Apartamentul din turn
Castelul Bran
5 decembrie 1888*

Ileana era cocoțată pe un taburet șubred și ștergea de praf rafturile înghesuite cu volume din salonul meu, când am ajuns în final în cameră, cu puțin timp înainte de miezul nopții.

Pe pervaz se afla o pereche de ghete lucioase – ca și cum ar fi fost de curând lustruite –, dar nu am avut energia să întreb de ce. Marea noastră incursiune în biblioteca principală în căutarea unor urme de informație despre destinația celor două tuneluri rămăsese fără niciun rezultat. Singurele lucruri pe care le descoperiserăm erau că Radu era încă și mai stângaci decât ne imaginaserăm inițial și că îi plăcea să citească vechi texte germane.

În mod evident, secțiunea „Clădirea și domeniile” nu fusese întreținută cum se cuvine; erau acolo cărți de poezie și reviste cu povestiri prostești despre castel și despre zona din jurul lui, însă fără a conține nicio informație utilă.

Însă nu mă așteptasem să zbor pur și simplu în bibliotecă și să ies de acolo cu o carte pe care nici directorul, nici garda regală nu o puteau găsi.

Am închis ușa în urma mea, cu un clinchet ușor. Fără să se întoarcă, Ileana s-a oprit cu mâna în care ținea cârpa plină de

praf în aer, iar lemnul i-a scârțâit sub picioare. Mizeria de pe tivul șortului ei brodat părea să indice faptul că tânăra mersese prin nămol. Nu voiam să mă gândesc la ce zonă umedă și rece a castelului fusese obligată să curețe. Dacă semăna măcar un pic cu pasajul în care hoinărisem, atunci pesemne că locul din care venea ea era cu siguranță la fel de oribil.

— Îmi... îmi pare foarte rău pentru mai devreme, a izbucnit Ileana. Thomas mi-a cerut ajutorul și nu am putut... nu am putut... Nu am vrut să-l refuz pe fratele Dacianei. I-am spus că e o idee groaznică, dar era disperat. Iubirea îi prostește și pe cei mai înțelepți. Pot să plec dacă nu vrei să vorbești cu mine.

— Te rog, nu te mai necăji! Nu sunt supărată pe tine. A fost o zi lungă, atâta tot.

Ileana a dat din cap și a continuat să șteargă cu grijă rafturile cu cărți. M-am lăsat moale pe divan și mi-am frecat templele, sperând ca din cer să-mi cadă măcar o mică bucurie și să-mi spele sufletul ca o ploaie curată de vară. Măcar dacă aș fi fost pur și simplu supărată din cauza încercării lui Thomas de a-mi recâștiga prietenia. Farsa lui părea să fi avut loc cu mii de ani în urmă. Acum aveam probleme mult mai mari din cauza cărora să ne îngrijorăm.

Deși liliicii erau înspăimântători, știam că nu ei erau responsabili pentru faptul că Wilhelm nu mai avea strop de sânge în corp. Pe cadavrul lui s-ar fi găsit urme clare de zgârieturi. Asta mă făcea să fiu și mai sigură de faptul că sângele îi fusese scurs cu ajutorul unui aparat mortuar. Rănile de pe mâini încă mă ardeau. Voiam să mă scufund în cadă și să curăț saliva de liliac ce-mi mai rămăsese pe mâini și să nu mă mai gândesc niciodată la acei monștri abjecți. Tata ar fi început să consume iar laudanum dacă ar fi aflat că fusesem expusă la o asemenea creatură ce avea potențialul de a transmite boli.

Era de la sine înțeles că cineva avusese ideea de a crește liliici într-un castel despre al cărui proprietar faimos se spunea că

devenise vampir. Impulsul meu inițial fusese să-l învinovățesc pe director, dar o decizie pripită ar fi fost tocmai alegerea pe care unchiul m-ar fi sfătuit să nu o fac. Nu aveam să aflăm adevărul și să facem dreptate dacă trăgeam o concluzie pripită despre identitatea vinovatului și apoi am fi fabricat dovezi pentru a ne susține concluzia.

— Pari... E totul în regulă? a întrebat Ileana.

Deși îi promisesem lui Thomas să păstrez tăcerea, am decis să-mi împărtășesc descoperirea cu fata. Poate că auzise ceva despre tuneluri de la alți servitori sau locuitori.

— Am găsit un cadavru... mutilat în morgă. Ei bine, sub morgă. E o trapă acolo și...

Ileana a înlemnit. M-am grăbit să termin relatarea, sperând să nu o tulbur prea mult cu poveștile despre morți.

— Oricum, îmi doresc să nu fi intervenit. A fost... Ne-a fost greu să ne dăm seama dacă există vreo asemănare cu orice alt caz în care ne-am implicat. Liliicii... supseseră sângele. Nu știu ce să înțeleg. Nu trebuie să sufli o vorbă nimănui. Sau cel puțin, nu încă.

— Liliicii sugeau... dintr-un cadavru?

Zicând asta, Ileana s-a întors clipind. Fata părea suficient de tulburată ca să pice pe spate la o adiere de vânt.

— Era un student? Ați spus cuiva?

O imagine a cadavrului alb ca hârtia mi-a asaltat, sălbatică, mintea, tachinându-mă cu fiecare detaliu viu și rănilile pe care fata trebuie să le fi suferit înainte să-și dea ultima suflare. Am clătinat din cap.

— A fost greu să vedem ceva clar. Știu doar că era o femeie, după îmbrăcămintea. Nu am putut cerceta camera din cauza tuturor acelor... lilieci ce zburau. O să trimitem directorului o scrisoare anonimă dacă fata nu e găsită până mâine după-amiază. Ne-am gândit că persoana responsabilă pentru

moartea ei ar putea să „descopere” trupul și am considerat că e mai bine să așteptăm câteva ore.

Am închis ochii, încercând să uit sunetele aripilor ce-mi loviseră capul, senzația ghearelor ce mi se înfingeau în carnea moale. Probabil că agonia ei fusese mult prea lungă. Uram să mă gândesc la cât de mult zăcuse ea acolo, în timp ce ei se înfruptau. Iar și iar. Dinți ascuțiți ca niște lame, tăind și mușcând. Cât de neputincioasă trebuie să se fi simțit cu cât viața i se scurgea din vine.

Mi-am mutat privirea la șemineu, pierzându-mă în jocul flăcărilor. Dacă permiteam iar imaginației mele să zburde liberă, avea să mi se facă rău.

— Crezi că e responsabilă aceeași persoană care le-a înfipt câte un țăruș în piept celorlalți doi?

Ileana învârtea în mâini cârpa de praf.

— Sau există un alt criminal în Brașov?

Am enumerat informații pe care le aveam.

— Până acum, există două cadavre care au fost împunse cu țărușul în afara castelului: unul în tren și cel despre care s-a scris în ziare. Apoi mai e și trupul fără sânge al lui Wilhelm Aldea. Acum a apărut și această tânără, care a murit, cel mai probabil, pentru că liliecii s-au hrănit din ea, de vie. Judecând după lipsa rigidității cadavrului, aș zice că ea... a murit cu cel puțin șaptezeci și două de oră în urmă. Însă mi-e greu să-mi dau seama cu certitudine.

Nu am menționat ușoara rigiditate prezentă la nivelul brațelor sau faptul că temperatura crescută din cameră ar fi putut accelera procesul de descompunere. Vara trecută, unchiul meu mă pusese să memorez diverși factori care contribuiau la accelerarea sau la întârzierea apariției efectelor decesului. Din moment ce temperatura din încăpere fusese moderată spre ridicată și trupul ei se descompunea, asta însemna că trecuseră

cel puțin douăzeci și patru de ore de când își dăduse duhul, deși eu plasam momentul decesului undeva cu trei zile înainte, dacă nu chiar patru. Duhoarea fusese insuportabilă.

— E posibil ca ea să fi fost o altă victimă a Ucigașului cu Țărușul?

Mi-am tras de pe mâini mănușile din dantelă, tresăltând în timp ce îndepărtam bucățile rupte de material și dădeam la iveală zgârieturi și urme de mușcături.

— Mi-aș dori să știu. Două victime sunt făcute să pară vampiri. Din alta pare că s-au ospătat vampirii.

Din afară, crimele nu păreau comise de aceeași persoană. Se părea că femeia și Wilhelm fuseseră uciși în feluri diferite față de celelalte două victime și unul față de celălalt. Nu eram nici măcar sigură dacă fata fusese forțată să intre în acea cameră. Poate plecase să hoinărească prin pădure și avusese ghinionul de a rămâne prinsă. În camera aceea era beznă totală – era posibil ca tânăra să fi nimerit acolo din greșeală, să fi fost atacată de liliecii înfometăți, să fi căzut și să nu fi fost capabilă să evadeze din acel coșmar. Existau multe variabile necunoscute până când puteam să-i examinăm trupul.

— Fie cineva încearcă din răspuțeri să însceneze niște crime săvârșite de vampiri, am zis, smulgându-mă din gândurile despre trupul răvășit al fetei, fie există doi criminali care încearcă, nu știu, aproape că încearcă să se întrecă unul pe celălalt. Unul imită metodele unui vânător de vampiri și altul este vampir. Nu știu ce să cred. Există încă multe piese lipsă. Dacă Wilhelm a murit din cauza liliecilor, atunci ar fi trebuit să găsim mai multe răni pe corpul lui. Zburătoarele alea sunt sălbatice.

Mi-am ridicat mâinile și i-am arătat Ilenei mușcăturile care se uscaseră ca niște dâre roșiatice, aproape rubinii.

— Castelul e vechi, la fel ca și tunelurile pe care le-ați găsit, a zis Ileana, luându-și privirea de la mine. Poate că liliecii trăiesc acolo de pe vremea lui Vlad.

— Poate...

Era, într-adevăr, un gând încântător.

— Cred că cineva îi crește. Thomas a zis că se numesc lili-eci-vampir, dar se găsesc de obicei în America. Nu pot să-mi dau seama nici în ruptul capului cum se leagă aceste două informații, cu excepția cazului în care a avut loc o întâmplare nefericită.

— Poate că Ucigașul cu Țărușul are vreo legătură cu academia, a spus Ileana, continuând să insiste asupra figurii așa-zisului prinț ridicat din morți. Prima crimă a avut loc în Brașov. Apoi trupul lui Wilhelm s-a găsit tot acolo. Dacă Dănești a avut dreptate în legătură cu amenințările făcute la adresa familiei regale, atunci poate că Ucigașul a căutat să creeze panică săvârșind primele două crime.

— Sau poate că exersa.

— Poate că strânge sânge, a șoptit fata.

Propriul sânge mi-a înghețat în vene. Ideea mi-a îmboldit partea mai sensibilă a minții, până ce alte gânduri, mai amenințătoare, au luat naștere ca să i se alăture. Era, cu siguranță, posibil ca un ucigaș în serie să trăiască sub același acoperiș cre-nelat cu noi, furând sânge pentru a-și îndeplini scopurile.

Teoria unchiului meu despre criminalii care se implicau ei înșiși în rezolvarea cazurilor mi-a trecut prin minte. Într-o școală cu studenți și profesori, cine erau aceia care ar fi avut mai mult de câștigat de pe urma crimelor? Asta dacă nu cumva motivația criminalului era, pur și simplu, emoția provocată de vânatoare. Îmi doream ca unchiul să fi fost cu mine, ca să putem discuta. El vedea întotdeauna lucruri ce rămâneau ascunse celorlalți.

Ileana rămăsese așa de tăcută, încât am tresărit când fata a coborât de pe taburet.

— Crezi că Țepeș există?

— Nu la modul propriu, am răspuns. Sunt sigură că există un om obișnuit care recrează metodele de execuție făcute cunoscute de Vlad Dracula. Nu cred nicio clipă că Țepeș s-a ridicat din morți și vânează pe toată lumea. Este o idee atât exagerată, cât și în contradicție cu legile naturii. Odată ce cineva a murit, nu există nicio cale de a aduce acea persoană înapoi la viață. Oricât de mult ne-am dori să fie altfel.

N-aveam de gând să divulg cât de familiară îmi era problema. În amintire mi-a revenit imaginea degetelor ce tresălau, iar eu am izgonit-o.

— Unii dintre oamenii din Brașov nu ar fi de acord cu asta, a zis Ileana încet. Câțiva dintre ei s-au îmbolnăvit în ultimele săptămâni. O fată a dispărut. Ei sunt siguri că *strigoii* sunt de vină. Acum a fost descoperit și trupul lui Wilhelm, supt de sânge. Ei știu prea bine ce ar putea însemna asta.

Am dat să comentez pe seama dispariției fetei și m-am oprit. Mi-era rușine să recunosc că dădusem buzna în casa ei. Credeam că moartea ei fusese, pur și simplu, una nefericită, cauzată de abuzul de alcool și de faptul că se pierduse în pădure. Niciun vampir și niciun vârcolac nu o trăsese cu forța de pe potecă.

— Ai idee dacă există vreo persoană care ar vrea să vadă academia închisă? am întrebat.

Trecându-și cârpa peste o găleată galvanizată, Ileana a bătut cu degetele în laturile ei, dând naștere unui sunet sec ce a răsunat cu ecou, ajungându-mi până în craniu. Am mijit ochii, în timp ce fata și-a aruncat privirea spre ușă, apoi a înghițit.

Mă pregăteam să o întreb ce era în neregulă, când Ileana a venit fuga spre divan. Fata a tras o carte legată în piele dintr-un buzunar al șorțului, întinzându-mi-o ca și cum ar fi ținut o oală puturoasă de noapte. Am acceptat obiectul, șovăind.

— Știu... că am greșit. Dar am găsit carnetul ăsta. Era în camera prințului Nicolae.

Mi-am ridicat privirea, dar Ileana continua să se uite la carte și a zis, bâiguind:

— Mai știi când ți-am spus că servitorii nu trebuie să fie nici văzuți, nici auziți?

Am dat din cap.

— Ei bine, pentru unii studenți de rang înalt e încă și mai ușor să uite de existența noastră. Unii cred că focurile se aprind singure, ca prin magie, și că oalele lor de noapte au aripi și se golesc singure.

— Îmi pare rău că oamenii sunt atât de cruzi!

Ochii fetei erau ca două bucăți de gheață înainte să clipească și să-și alunge amărăciunea.

— Nu sunt mândră că am șterpelit carnetul, dar l-am auzit pe prinț zicând ceva de niște desene. Când am tras cu ochiul înăuntru, am văzut niște imagini îngrozitoare. Uite!

Am deschis carnetul învelit în piele, trecând cu privirea peste câteva diagrame. Inimi, intestine, un creier uman și... liliaci. Cranii de liliaci, cu colți oribili. Aripi, însoțite de notițe și detalii ale ghearelor deschise. Pe fiecare pagină trona mândră o nouă secțiune a anatomiei liliacului. Mi-am aruncat iar privirea la Ileana, ai cărei ochi se fixaseră asupra mâinilor mele.

— Are câteva exemplare și în apartament.

— De ce te-a tulburat când a pomenit de aceste desene?

Ileana a început să-și frângă mâinile.

— Mi-am amintit că Dănești și Moldoveanu au zis ceva despre amenințările primite de familia regală. Că erau sub forma unor desene.

Mi-am îndreptat umerii, ca și cum mișcarea avea să-i facă vorbele mai ușor de acceptat. Un val de greutate mi-a luat cu asalt stomacul.

— Nu se poate să fi trimis chiar el acele...

— De asta m-am uitat! Apoi am văzut schițele liliiecilor și am observat toate scheletele din camera lui... Nu știu de ce am luat carnetul. Doar că, a adăugat fata, ridicând din umeri, am crezut că ar fi mai multe de văzut înăuntru. Și apoi am observat asta, la spatele carnetului.

Întinzându-se, Ileana a întors paginile până ce a găsit ce căuta. Respirația mi s-a oprit, împreună cu restul trupului. Am văzut o față cu păr ca onixul, cu ochii de un verde ca smaraldul și care zâmbea îndrăzneț cu buzele de pe care îi picura sânge.

Am trasat cu degetul conturul maxilarului și al ochilor de pisică, apoi mi-am atins propria față.

— Eu nu... Nu se poate să fiu eu. Nu avea cum să aibă suficient timp...

Ileana a întors pagina. Aici, desenată cu mare grijă, era imaginea unei fete ce purta un șorț stropit cu sânge, ținând un bisturiu asupra unui trup alb ca varul. Mi-am smuls privirea de la desen. Cadavrul era al unui bărbat complet dezbrăcat. Obrajii mi-au luat foc. Nici nu știam cum să interpretez desenele grosolane.

— Mai sunt!

Ileana mi-a arătat o imagine după alta. În fiecare, arătam ca o creatură frumoasă ce se bucura de sânge și de prezența morții. Prințul mă surprinsese ca pe o ființă nemuritoare, un pic prea perfectă pentru a fi om. Un pic prea rece și prea dură pentru această lume fragilă. Flăcările din șemineu au licărit frenetic, în timp ce căldura focului s-a aprins deodată înăbușitoare. Voiam cu disperare să deschid larg ferestrele și să las vântul rece al Carpaților să curețe spațiul în care mă aflam.

O ultimă imagine m-a lăsat fără respirație. Era greu să-mi dau seama cine era bărbatul – fie Thomas, fie Nicolae –, însă el și o altă Audrey Rose stăteau unul lângă altul. Tânărul purta un

costum făcut din oase și ținea un craniu ivoriu, ca și cum ar fi fost un oracol. Corsetul îmi puneă în valoare silueta. Ilustrația era superbă, în ciuda inimii mari, desenate anatomic, și a sistemului circulator ce îmi ieșea din piept și apoi se răsucea în jos, spre brațe și se prelungea pe deasupra fustelor mele. Mănușile negre din desen mi-au atras apoi atenția. Dantela și niște spirale îmi acopereau brațele, ca și cum ar fi fost crestate în piele. Ileana s-a uitat cu atenție înainte să arate la modelul de pe brațele mele.

— Brațele prințului Nicolae sunt acoperite de tatuaje. Nu sunt la fel de delicate precum astea. Dar le-am văzut când își sufleca mânecile.

Am ridicat sprâncenele. Ce incitant! Citisem că mulți aristocrați se tatuaseră de-a lungul ultimilor ani. Se estima că, de îndată ce revistele anunțaseră că era la modă, unul din cinci membri ai familiilor nobiliare, fie bărbați, fie femei, își ascunseseră câte un tatuaj undeva pe trup. Moda devenea din ce în ce mai populară și la curțile regale. Era firesc ca prințul să fi cochetat cu un asemenea lucru. Tatuajul adăuga ceva auriului mister. Îmi imaginam că multe femei ar fi fost încântate să-i îndepărteze hainele ca să tragă cu ochiul la ceea ce ascundea el.

— Ce reprezintă tatuajele lui?

Ileana s-a ridicat de pe divan, apoi a luat carnetul înapoi și a făcut semn spre ușă.

— E târziu! Ți-am lustruit ghetetele și le-am lăsat la fereastră, pentru Moș Nicolae. Ar trebui să mergi la culcare, ca să poți veni să-ți lase cadourile.

Fata a zâmbit, văzându-mă încurcată.

— Cred că versiunea ta de Moș Nicolae se numește Moș Crăciun. El aduce dulciuri. Dacă își scutură barba și cade zăpada, atunci începe cu adevărat iarna. Acum, culcă-te! Azi e Noaptea Magică. Poate o să-ți lase o jucărie.

Nici nu mă puteam gândi la somn, mai ales când un alt personaj cu numele Nicolae putea să umble prin castel, făcând „daruri”, însă i-am urat fetei noapte bună. Mi-am apăsât degetele peste ochi, până ce am văzut străfulgerări albe, ca niște stele ce cad pe cerul nopții. Într-o singură zi, crezusem că Thomas a murit, găsisem un pasaj secret, fusesem atacată de lilieci ce sugeau sânge, descoperisem un alt cadavru, iar acum văzusem ilustrațiile tulburătoare ale lui Nicolae. Prințul enigmatic putea fi foarte bine persoana pe care o căutam. Avusese ocazia să trimită amenințările ilustrate membrilor familiei. Poate că era o încercare de a-și asigura tronul.

Nu puteam să nu mă întreb dacă Nicolae fusese responsabil și pentru moartea vărului său și dacă nu cumva ceva mai rău decât o amenințare avea să cadă curând și asupra mea, în cazul în care continuam să-i descopăr secretele.

Gândul la ce-mi putea aduce dimineața a fost suficient să-mi îngreuneze genele în ciuda temerilor. Mi-am scos hainele și m-am strecurat sub păturile răcoroase.

Ultima imagine pe care mi-am amintit-o, înainte de a mă cufunda în beznă, a fost a unei tinere nepământene, cu tatuaje ce i se incolăceau în jurul brațelor. Buzele ei erau răsucite într-un rânjet de fiară, în timp ce incisivii i se înfingeau în propriile buze umede de sânge. Dacă prințul Nicolae credea cu adevărat că eram blestemată, atunci poate că făcuse acel desen ca propagandă. Avea cu siguranță să mă transforme în prințesa Dracula.

Speram însă că nimănui nu avea să-i vină ideea de a-mi înfinge un țăruiș în inimă.

Audrey Rose,

Dacă citești această scrisoare înseamnă că m-ai căutat în apartamentul meu. Îți cer scuze că am plecat fără să-mi iau la revedere. Am găsit o legătură între Ordin și crime - ți-am spus că am recunoscut cartea! Să nu ai încredere în nimeni. Îți jur că mă voi întoarce într-o săptămână, cu mai multe informații. Cred că tânăra aceea a pus la cale scena din casa ei.

Am făcut câteva investigații și am descoperit că soțul ei a fost victima despre care s-a scris în ziare! (Din păcate, copilul ei a murise cu câteva luni mai înainte.)

Unchiul Moldoveanu crede că am plecat de urgență în Ungaria, pentru a mă ocupa de o

problemă personală. Te rog, nu-i spune nimic;
nu vreau să intre în panică sau să fie pedep-
sită pe nedrept.

Nu te mai duce în Braşov! E periculos!
Sunt ochi peste tot.

Anastasia

P.S. Te rog să arzi această scrisoare! Bănu-
iesc că servitorii au obiceiul de a-şi însuşi
lucruri personale.

DOUĂZECI ȘI CINCI

GRĂDINA DE CENUȘĂ

Curtea îngrădită

Castelul Bran

13 decembrie 1888

În după-amiaza de după descoperirea tunelurilor, Thomas și cu mine îi trimiseserăm lui Moldoveanu o scrisoare anonimă cu indicații spre cadavru. Nu am auzit nimic despre asta timp de zile întregi. Habar nu aveam dacă pusese pe cineva să verifice și nu avusesem ocazia să mă strecor eu însămi acolo. Din ce în ce mai multe gărzi păreau să ocupe academia aproape goală, cu scopul de a ne ține închiși.

Frustrată, am trimis un alt bilet. Speram sincer că directorul luase scrisoarea în serios. Uram să mă gândesc la cadavrul lăsat acolo să putrezească. Orice indiciu avea să fie pierdut pe vecie. Ca să nu mai pomenesc de ideea de a lăsa o persoană în starea aceea... Dacă nu primeam nicio veste până seara, îmi jurasem că aveam să-l târăsc eu însămi pe director în tuneluri.

Mi-am aruncat o bomboană sticloasă în gură, mulțumind pentru dulciuri celui care îndeplinise rolul lui Moș Nicolae. Asta și compania Ilenei – când nu-și vedea de treburi – fuseseră cea mai plăcută parte a unei săptămâni foarte lungi. Anastasia încă nu se întorsese din călătoria ei. Ceva din maniera precipitată în care scrisese biletul nu-mi inspira încredere. Ce descoperise despre Ordinul Dragonului? Ileana nu credea că plecarea Anastasiei era suspectă, iar eu uram să o îngrijorez dând glas temerilor mele.

La mijlocul săptămânii, Radu reușise să-l adoarmă de-a binelea pe Vincenzo, în timp ce ne umplea capul cu povestioare locale despre trupuri carbonizate, apoi mâncate. După aceea, exersaserăm pe rând în sala de operații a lui Percy, scoțând organe și învățând despre complexitatea morții, încercând să ne întrecem unii pe alții și să ne asigurăm locul la academie.

În timpul lecțiilor lui Percy, ne adăpam cu toții din cunoștințele ce ne erau împărtășite, din detaliile subtile ale crimeilor și din multele indicii. Învățam cum să citim limbajul unui cadavru, în căutarea dovezii definitive privind cauza morții. Iubeam acele lecții și, treptat, mă simțeam din ce în ce mai stăpână pe mine în preajma cadavrelor, deși coșmarurile legate de cazul Spintecătorului îmi bântuiau încă mintea.

Lecțiile lui Moldoveanu erau întotdeauna organizate cu precizie și, deși nu-mi plăcea compania lui, directorul avea un talent deosebit pentru anatomie și pentru criminalistică. De asemenea, observasem că nimeni nu îndrăznea să scoată o vorbă, de teamă să nu fie exmatriculat pe loc.

Nu mai adusesese nimeni vorba despre Wilhelm și nu se mai spusese niciun cuvânt despre moartea lui timpurie după ce familia băiatului venise să îi ia trupul. Era ca și cum timpul se ridicase, după ce căzuse în genunchi, și-și continuase drumul de parcă nu suferise nicio zgârietură.

Thomas și cu mine încercaserăm să ne strecurăm iar în tuneluri, la ore ciudate, dar fuseserăm opriți de un contingent de gărzi regale. Moldoveanu trata cu seriozitate ora stingerii și pusese pe holuri mai multe gărzi decât îmi imaginam că ar fi trebuit să fie la curtea regală a României.

Până la finalul săptămânii, sosise o scrisoare pentru mine, din Londra. Mi-o adusesese o menajeră nouă, împreună cu vestea că Ileana avea să aibă alte îndatoriri pentru o vreme. Mă simțeam tristă că îi pierdeam compania din timpul serilor, dar scrisoarea m-a bucurat. Știam exact cine era expeditorul și abia așteptam să sfâșii plicul, după cursuri.

Radu pălăvrăgea neîncetat despre faptul că noaptea ce urma era una păgână. Prințul își trosnea degetele, capul lui Andrei căzuse în piept, însă gemenii, și chiar și solemnul Cian, erau cu totul absorbiți de poveste. M-am foit pe scaun, rugându-mă ca orologiul din curte să bată oră exactă.

— Se spune că are origini romane, a continuat Radu. Se face un sacrificiu, apoi animalele ne vorbesc. Nimeni nu este sigur dacă ne vorbesc în limba noastră sau a lor.

Radu și-a împins ochelarii pe nas și și-a fixat privirea asupra celor din clasă.

— La naiba cu domnul Hale! Unde e? A plecat mai devreme?

Noah s-a foit stingherit și a ridicat mâna. Radu a trecut chiar pe lângă el, cu atenția împărțită între ceilalți studenți și notițele lui.

— Domnul Hale se află chiar aici, profesore! a zis Nicolae, leneș. Poate că vălul dintre lumi s-a subțiat destul de mult pentru dumneata, ca să pierzi contactul cu realitatea.

Radu și-a îndreptat deodată atenția către prinț, privindu-l scrutător.

— Ați face bine să rămâneți încuiați în camerele voastre la noapte. Morții se vor ridica și îi vor căuta pe cei suficient de nevrozi să se aventureze afară. Spiritele vor ocupa trupurile acelorora de pe urma cărora nu se vor hrăni. Chiar și prinții sunt vânați.

Restul cursului a decurs cam în aceeași manieră, până ce bătaia ceasului ne-a eliberat din strânsoarea mitologică a lui Radu. Am rămas câteva momente pe coridorul din fața sălii de clasă, însă Thomas era prins într-o discuție cu Radu despre originea sărbătorii și mi se părea la fel de distractiv ca privitul unui fir de iarbă ce crește din pământ pe parcursul câtorva zile. Scrisoarea îmi ardea în buzunar. Trebuia să o citesc, altfel luam foc pe loc. Thomas a făcut semn să mă duc, în timp ce eu i-am arătat coridorul.

Am reușit să mă strecur afară și m-am instalat în colțul curții îngrădite a castelului; aveam ceva timp la dispoziție până

la începerea următoarei lecții. Curtea era singurul loc unde mă simțeam ferită de privirile cercetătoare ale studenților și de ar-mata inoportună de bărbați. Gărzile patrulau acoperișul cre-nelat, dar nu se oboseau să treacă prin grădina de dedesubt. Din locul meu intim, am dat drumul tensiunii ce se strânsese în mine, rotindu-mi umerii pe rând.

O fântână pentru dorințe se înălța cu mândrie în centrul teraselor pavate. Fântâna era un alt element plăcut în mijlocul atmosferei aspre de iarnă. Dacă ai fi tăiat o coloană corintiană de la capitel, ce rămânea s-ar fi asemănat cu frunzele de acantă ce înfrumusețau peretele exterior al fântânii. Mi-am tras pe cap gluga mantiei, încercând din răputeri să rețin cât mai mult posibil din căldura corpului, în timp ce fulgi ușori și albi pre-sărau pietrele. Mă obișnuisem să iau cu mine mantia la cursuri, neștiind când Moldoveanu sau Radu aveau să ne surprindă cu o lecție în aer liber.

Am atins plicul și am zâmbit. Din scrisorile anterioare, știam că mătușa Amelia și Liza erau în vizită la tatăl meu, pre-gătind casa pentru sărbătorile ce stăteau să înceapă. Cu toată agitația provocată de crima din tren, de cursuri, de excursia la casa femeii dispărute și de moartea misterioasă a lui Wilhelm și a tinerei de sub morgă, aproape că uitasem de venirea Crăciu-nului. Thomas și cu mine hotărâserăm să mergem la București în timpul scurtei noastre vacanțe de două zile, căci familia lui avea o casă acolo, însă gândul că nu aveam să-i văd pe ai mei era greu de acceptat. Nu-mi petrecusem niciodată o sărbătoare departe de tata.

Pe zi ce trecea, mă întrebam ce ar fi trebuit să fac. Mi-ar fi prins bine să merg la Londra, deși ar fi fost imposibil să nu pierd niciun curs. Nu-mi permiteam să rămân în urmă, mai ales dacă speram să-mi întrec colegii. Totuși, o parte necon-trolată din mine tânjea să uite de academie și să revină acasă definitiv. Stomacul mi s-a întors pe dos – colegii mei erau

excepțional de talentați și nu puteam să nu-mi fac griji în legătură cu cei care aveau să ocupe cele două locuri. Am alunecat temerea, concentrându-mă să citesc scrisoarea verișoarei mele încă o dată.

Liza pomenise în trecut că ea și mătușa Amelia se gândeau să rămână la Londra toată iarna, să-i țină companie tatei în casa mare și goală din Belgrave Square. Inima mi s-a strâns. Tata se lupta din greu cu tot ce se întâmplase și se simțea foarte vinovat pentru una dintre victimele Spintecătorului. În toiul crimelor, tata fusese găsit de poliție într-un local din East End unde se fuma opiu și fusese trimis să se retragă la vila noastră de la țară. Se întorsese de curând la Londra când o întâlnise pe domnișoara Kelly, în timp ce căuta laudanum. Tânăra susținuse că știa pe cineva care i-ar fi putut vinde drogul, iar tata o urmărise la acea casă blestemată din Miller's Court. Se despărțise de domnișoara Mary Jane Kelly pe când aceasta încă trăia și nu avusese nicio bănuială că fusese urmărit toată noaptea. Jack Spintecătorul mersese pe urmele lui, pândind momentul potrivit să atace.

Poate că Thomas avusese dreptate; nu era o idee îngrozitoare să ne întoarcem la Londra. Îl puteam supraveghea pe tata, iar unchiul ar fi fost mai mult decât încântat să ne aibă iar alături de el. Totuși... ar fi fost un eșec să plec acum, după ce luptasem atât de mult să fug. Îl disprețuiam pe director, dar voiam să-mi câștig locul aici. Nici nu-mi imaginam ce aș fi făcut dacă nici eu, nici Thomas nu reușeam să intrăm la academie.

Un nou gând mi-a pus inima pe jar. Ce se întâmpla dacă la finalul celor patru săptămâni doar unul dintre noi era acceptat? Simplul gând de a-mi lua rămas-bun de la Thomas m-a lăsat fără răsuflare.

Fără să mai pierd fie și o singură clipă cu gândurile triste, am desfăcut scrisoarea verișoarei mele, nerăbdătoare să înghit pe nerăsuflăte fiecare cuvânt.

Draga mea verișoară,

Dă-mi voie să fiu sinceră! Din moment ce am citit toate romanele genialei Jane Austen și pentru că sunt mai mare cu trei luni decât tine, este evident că am cunoștințe mai vaste despre problemele sentimentale. Nu mă cred poetă, dar flirter destul de fără rușine, aș putea adăuga) cu un tânăr magician fascinant — și maestru al evadărilor — care lucrează cu un circ ambulant și, ei bine... o să-ți poveste totul altă dată.

În orice caz, vorbeam despre dragoste, într-o după-amiază, lângă heleșteu, și mi-a spus că iubirea seamănă cu o grădină. Nu-ți da ochii peste cap, scumpa mea vară, nu e frumos! (Știi că te ador!)

Șfatul lui a fost următorul: florile au nevoie de multă apă și de soare ca să crească. Așa și dragostea are nevoie de atenție și de afecțiune, altfel se ofilește încetul cu încetul, din cauza neglijenței. Odată ce iubirea dispare, ea devine fragilă ca o frunză uscată. O culegi doar ca să descoperi că s-a preschimbat în cenușă sub atingerea ta cândva atentă, pierdută pentru totdeauna într-o suflare iute de vânt.

Nu întoarce spatele unei iubiri care ar putea sări bariera dintre viață și moarte, draga mea verișoară! Ca și în cazul călătoriei curajoase a lui Dante în beznă, domnul Thomas Cresswell ar străbate toate cercurile iadului pentru tine, dacă ar fi nevoie. Tu ești inima lui. E un mod destul de macabru de a spune că vă completați unul pe celălalt, deși nu vreau să spun că ești incompletă de una singură.

Spre deosebire de mama, eu cred că toate femeile ar trebui să știe să se descurce singure, fără ajutorul nimănui. Nu-i așa că o soție bună este tocmai aceea care este încredințată în

propriile puteri? Asta, sunt sigură, este o discuție pentru altă dată. Să revenim la dragul tău domn Cresswell...

Există ceva puternic la o asemenea iubire, ceva ce merită întreținut și îngrijit, chiar și atunci când cărbunii par să fie pe cale de a se stinge. Te implor să-i vorbești! Apoi scrie-mi și povestește-mi cu lux de amănunte! Știi cât ador marile povești de dragoste!

Nu lăsa grădina ta bogată să se preschimbe în cenușă, scumpa mea verișoară! Nimeni nu vrea să pășească pe urmele neglijenței, când ar putea să se minuneze în fața unei grădini de trandafiri.

A ta,
Liza

P.S. Te-ai mai gândit dacă vii la Londra de sărbători? E așa de plictisitor aici fără tine! Jur că dacă Victoria sau regina îndrăznesc să ne mai spună ce să facem, mă voi arunca din Turnul Londrei! Cel puțin atunci mama nu mă va mai cicăli să tot exerserez pentru balul meu de debut. Ea și cum societatea m-ar condamna dacă pășesc la dreapta, în loc de stânga, în timpul valsului!

Dacă viitorul meu soț ar fi șocat de asemenea treburi mărunte, atunci nici că-mi trebuie! Ar fi genul de nătâng pe care aș vrea să-l ocolesc cu orice preț. Imaginează-ți ce-ar fi să-i spun asta mamei!

Voi aștepta până te întorci, ca să ne bucurăm amândouă de plăcerea de a o vedea înroșindu-se ca un diavol. Abia aștept!

Îmbrățișări. — L.

— Te superi dacă stau și eu aici?

Am ridicat privirea, auzind accentul american, surprinsă că unul dintre colegii mei conversa cu mine. În general, vorbeau între ei — mai ales după încercarea jalnică a lui Thomas de a mă ajuta, vorbind cu Radu despre firea mea slabă — și îmi acceptau rolul în cursul de evaluare doar atunci când era absolut necesar. Pentru ei, nu reprezentam o amenințare și abia dacă meritam atenție.

Noah a zâmbit. Trăsăturile lui păreau cioplite din cel mai frumos abanos, profunde, bogate și frumoase. Am clătinat din cap.

— Ba chiar deloc. Curtea e destul de mare pentru amândoi. Ochii lui căprui au sclipit.

— Așa e!

Tânărul a început să studieze zăpada ce cădea acum puțin mai abundent și acoperea pietrele și statuile din jur. I-am urmărit privirea urcând spre castel. Mușchii spatelui său s-au încordat când Moldoveanu a apărut pentru o clipă la una dintre ferestre, în timp ce traversa coridorul.

— Mă înșel, ori directorul e un tip abject?

Am râs fără jenă.

— Îndrăznesc să spun că e un om groaznic, în general.

— Însă mânuiește destul de bine bisturiul. Bănuiesc că nu le putem avea pe toate, nu?

Tânărul și-a ridicat gulerul paltonului și a îndepărtat câteva firicele de gheață ce se amestecau acum cu fulgii. Gheața sălta și luneca pe pământ. Sunetul ei era un cântec de leagăn pe lângă cerul cenușiu.

— Apropo, eu sunt domnul Noah Hale. Deși știi deja asta, de la cursuri. M-am gândit că ar fi momentul să mă prezint cum se cuvine.

Am dat din cap.

— Ești din America?

— Da. Am crescut la Chicago. Ai fost vreodată acolo?

— Nu, dar sper să călătoresc în acea parte a lumii într-o zi.

— Ce părere ai despre lecția lui Radu? a întrebat Noah, schimbând brusc subiectul. Despre ritualurile care ar avea loc în noaptea asta? Crezi că oamenii vor face vreun sacrificiu și că sunt convinși că animalele ne vorbesc limba în noaptea asta?

Am ridicat un umăr, alegându-mi cuvintele cu grijă.

— Nu sunt sigură dacă lecția asta a fost mai ciudată decât poveștile despre vampiri și despre vârcolaci.

Noah m-a privit cu coada ochiului.

— Cum a ajuns o tânără ca tine să se ocupe – a zis Noah, arătând spre castel – de studiul cadavrelor?

— Am avut de ales între asta și broderie și bârfe, am răspuns, presărându-mi răspunsul cu umor. La drept vorbind, cred că m-am apucat de studiu ca orice altă persoană interesată de un domeniu sau altul. Vreau să înțeleg moartea și boala. Vreau să ofer familiilor pacea, în momente dificile. Cred că avem un dar special de oferit lumii. Al meu se întâmplă a fi posibilitatea de citi soarta morților.

— Nu te descurci rău, domnișoară Wadsworth! Indiferent de ce zic alții.

Noah era sincer, dar nu mă deranja franchețea lui, ba o găseam chiar revigorantă, ca aerul de munte.

Un orologiu a bătut ora – un semnal grav că discuția relaxată se apropia de final. M-am ridicat, îndesând scrisoarea Lizei în buzunarul fustei, și mi-am scuturat zăpada de pe corsaj, acolo unde mantia mea se desfăcuse.

— Aștepți cu nerăbdare lecția? Azi mergem în sala de disecții.

— E partea cea mai bună.

Noah s-a ridicat și și-a frecat mâinile acoperite de mănuși din piele.

— Azi avem toți câte un individ. Unii băieți au făcut pariuri pe execuția lor.

— Chiar așa?

Am ridicat o sprânceană.

— Ei bine, atunci îți cer scuze de pe acum că voi ieși pe primul loc.

— Poți să încerci, a zis Noah, dar va trebui să mă înfrângi mai întâi.

— Norocul să fie de partea celui mai bun!

— Îmi plac provocările serioase.

Noah mi-a cuprins mâna înmănușată și a scuturat-o. Găseam că gestul lui nu mă jignea deloc. Era un semn de respect, un semn că Noah mă considera acum egala lui. Radium de fericire pe când ne îndreptam spre intrare.

Acesta era motivul pentru care trăiam: să explorez morții.

Interiorul unei săli de disecție: cinci studenți și/sau profesori,
disecând un cadavru, circa 1900.

DOUĂZECI ȘI ȘASE

UN CAZ FASCINANT

Sala de disecții

Castelul Bran

13 decembrie 1888

— Care este scopul investigării cadavrelor ce nu prezintă nicio urmă externă de traumă?

Profesorul Percy stătea lângă creierul specimenului din fața lui. Șorțul îi era pătat de sânge ruginiu. Părul lui roșcat se potriveaua cu mustățile grijuliu pieptănate, atât de discordante cu lichidele ce-i urăteau aspectul impecabil. Îmi imaginam că așa trebuie să fi arătat și unchiul meu pe când era doar un tânăr profesor. Gândul ăsta m-a încălzit pe dinăuntru, în ciuda frigului din sala de disecții.

— De ce să tăiem în trupurile lor când vedem limpede că au murit din cauze „naturale”? a întrebat el. Hmm?

Mâini nerăbdătoare s-au înălțat în aer ca niște focuri de artificii. Studenții explodau din cauza nevoii de a răspunde și de a-și demonstra competența, gata să-i întreacă pe ceilalți colegi. Prințul și-a purtat privirea prin sală, măsurând concurența. Astăzi, prințul părea să stea ca pe ace. Era printre primele dați când îl vedeam afișând ceva mai mult decât o scânteie de interes. Percy i-a ignorat pe toți, îndreptându-și atenția spre singurul student care nu era atent.

— Domnule Cresswell? Aveți vreo părere?

În mod cu totul nesurprinzător, Thomas era captivat de cadavrul de pe masa lui, ignorându-i pe toți și toate, cu excepția bisturiului și a cadavrului. Am privit fâșia de piele despicându-se sub cuțitul lui de parcă ar fi fost un val retrăgându-se de pe nisip. Thomas a smuls forcepsul cu dinți și a continuat să îndepărteze carnea, dând la iveală măruntaiele. Prietenul meu fredona încet. Melodia era veselă și optimistă, în ciuda activității lui. Am ridicat o sprânceană. Poate că Thomas era un pic prea pasionat de munca lui. Percy nu s-a mai deranjat să-l întrerupă. Înțelesese destul de repede că Thomas era în sine o forță a naturii, atunci când se afla în laborator.

— Prințe Nicolae?

Mi-am smuls privirea de la Thomas și m-am uitat la Nicolae. Prințul și-a mușcat buza de jos, fascinat de cadavrul din fața lui.

— Trebuie să demonstrăm că au murit pe cale naturală. Dacă nu investigăm, nu avem cum să știm cu siguranță.

— Este parțial corect. Altcineva?

Andrei și-a învârtit bisturiul ca și cum ar fi fost o sabie, iar el, cel mai nepregătit apărător al regatului. Noah, distras de bufoneria lui Andrei, s-a ferit din calea nerodului. Gemenii Bianchi erau aproape la fel de fascinați precum Thomas – privirile le erau fixate asupra trupurilor din fața lor și făceau incizii precise. Cian și Erik au ridicat amândoi mâinile, uitându-se unul la celălalt. Un băiat era ca focul, iar celălalt precum gheața – ambii neplăcuți, dacă îți petreceai prea mult timp în preajma lor.

— Ca să înțelegem bolile și efectele lor? a zis Erik.

— Uneori! Atunci, ar trebui să deschidem mereu cadavrele, fără vreun motiv solid? a întrebat Percy.

Cian aproape că s-a răsturnat din scaun, grăbit să răspundă.

— Nu, domnule. Autopsierea nu e necesară în toate cazurile, ci doar pentru acei indivizi care au decedat în condiții suspecte.

— Mulțumesc, domnule Farrell! Domnule Branković, te rog să pui bisturiul la loc. Nu este o armă. Vei răni și vei desfigura

pe cineva. Cel mai probabil chiar pe dumneata. Mai are cineva ceva de adăugat?

Am ridicat mâna. Percy a dat din cap, privindu-mă cu atenție.

— Te rog, domnișoară Wadsworth!

— Autopsia este necesară, domnule, pentru că, așa cum este și cazul decedatului din fața mea, care a murit, în mod clar, pe timpul iernii, am putea crede că s-a înecat pur și simplu sau că a murit din cauza hipotermiei. Autopsierea cadavrului este singura modalitate prin care putem fi siguri de cauza morții.

— Bun! Foarte bine! Și ce vom afla dacă îi studiem organele?

— Vom afla de ce a căzut în apă. S-ar putea să fi avut o boală, poate că a suferit un atac de cord. Sau un anevrism.

— Sau poate că a băut fără măsură din cauza frigului ăstuia nenorocit, a adăugat Nicolae, smulgându-le lui Noah și lui Erik hohote stângace.

Când atenția prințului s-a întors asupra mea, am simțit un fior rece prelingându-se pe spate. Îmi era greu să uit cum mă portretizase sau amenințările adresate familiei regale. Familia lui.

— Prințe Nicolae, vă rog să lăsați glumele pentru altă ocazie. Sunt de prost gust. Foarte bine, domnișoară Wadsworth! Crima este o altă posibilitate. Tocmai de aceea este important să investigăm cu atenție fiecare cadavru. Nu putem ști niciodată ce secrete vom descoperi când îndrăznim să ne aventurăm pe căi... mai puțin plăcute.

Thomas s-a înclinat spre mine și a șoptit:

— E cam ciudat tipul.

— Spuse tânărul care nu și-a auzit numele strigat pentru că era prea fascinat de cadavrul lui, am șoptit eu. Percy nu e mai ciudat decât tine sau decât mine. Ești doar gelos pentru că sunt favorita lui.

Thomas și-a mutat privirea la mine, dar înainte să mă poată uimi cu o remarcă, mi-am înfipt bisturiul în carnea rece a

cadavrului, ignorând albastrul-închis al pielii și ochii exoftalmici, în timp ce tăiam mai departe, spre coaste. M-am luptat din toate puterile să văd cadavrul doar ca trupul unui decedat și nu ca pe o ființă ce părea să mă privească glacial, ușor nemulțumită de cuțitul din mâna mea.

Torsul omului era umflat, ca și restul trupului, ceea ce făcea mai dificilă misiunea de a identifica semnele particulare. Mi-am înghițit repulsia, nevrând să mă umilesc, când acest cadavru trebuia respectat. Am închis ochii pentru o clipă și apoi i-am examinat inima, observând că totul părea normal, înainte să trec la căpătâiul trupului și să-i deschid pleoapele. Nu exista niciun semn de peteșie hemoragică în albul ochilor. Omul nu fusese sufocat sau sugrumat înainte de a cădea în apă. Cel mai probabil, pierise din cauza vremii crude și a hipotermiei, nu a vreunei întâmplări sinistre. Nu era cel mai bun mod de a-ți încheia socotelile cu viața și cu siguranță nici cel mai plăcut. Speram că nu suferise mult, deși mai aveam să învăț multe despre hipotermie și caracteristicile ei.

Plimbându-mi privirea prin sală, am observat că specimenul meu nu era tocmai cel mai groaznic. Pe masa lui Nicolae se afla un cadavru putrezit, cu abdomenul umflat și întins peste poate. Niște dungii cenușii, aproape negre, ca niște viermi, i se unduiau pe piele. Nu era un semn bun. L-am privit pe prinț luându-și o mină dură ca piatra, apoi tăind în trup. Tăietura lui a fost însă prea adâncă și rapidă...

Viermii au țâșnit din zona intestinală împreună cu un miros oribil de gaze. Nicolae s-a dat înapoi și și-a șters larvele de pe frunte. Mâinile lui tremurau ușor. Pieptul prințului s-a umflat și s-a contractat, ca și cum Nicolae și-ar fi putut stăpâni greața respirând controlat de câteva ori.

Liniștea s-a așternut în sală, ca un blestem. Era o poziție extrem de nedemnă pentru un membru al familiei regale. Totuși,

Nicolae avea un aer de superioritate și când viermii îi colcăiau pe față. Erik s-a oprit și și-a ridicat în final privirea de la cadavrul lui. A analizat încet scena, clipind ca și cum ar fi fost în toiul unui vis oribil, apoi a țipat, aruncându-și șorțul spre prințul murdar.

Deși nu era deloc amuzant, aproape că m-am înecat încercând să-mi înăbuș râsul. Andrei nu s-a putut abține nicio clipă. S-a îndoit de spate și a început să râdă așa de tare, că a început să șuiere. Erik îl bătea pe spate, în timp ce tânărul tușea și bolborosea.

Fața lui Nicolae s-a înroșit pe când Noah și Cian, și chiar și gemenii Bianchi, începeau și ei să râdă. Fie din cauza ororii de a vedea acei viermi, fie din cauza amuzamentului stârnit de situație, am chicotit și eu, în cele din urmă. Prințul m-a fixat glacial cu privirea. Dar în loc să mă certe cu vreun comentariu acid, el și-a șters mizeria de pe față și a râs. Fusese un chicot scurt și cumpătat, dar chiar și așa. Reacția părea să fi ușurat ceva din tensiunea pe care o afișa de la moartea lui Wilhelm.

Thomas și-a ridicat privirea de la masa de lângă mine, zâmbind, deși încerca să se abțină.

— Sunt dezgustat, dar nu pot să nu mă uit.

Percy s-a îndreptat cu pași mari spre locul unde avusese loc atacul viermilor. Pe chipul lui se lungea o grimasă de iritare.

— Destul! Suntem în sala de disecții, nu în vreun bordel. Prințe Nicole, mergi și spală-te! Erik...

Profesorul i-a întins un șorț și a arătat spre masa lui, adresându-se tuturor:

— Vă rog să vă așezați în liniște și să fiți atenți. Dacă ce s-a întâmplat aici este prea mult pentru firile dumneavoastră, puteți pleca. Nu râdeți în timpul unui exercițiu științific serios. Arătați puțin respect celor morți. Dacă nu vă puteți controla, atunci voi face recomandarea ca niciunul dintre voi să nu

termine acest curs. Aici, la institut, ne luăm îndatoririle în serios și le executăm cu mare gravitate. La următoarele manifestare grosolană, veți fi cu toții scoși din sală. Ați înțeles?

— Da, domnule profesor, am răspuns cu toții.

L-am urmat pe Percy la masa pe care se afla un cadavru acoperit de un giulgiu. Teama de a fi eliminați de la curs fusese suficientă ca să înăbușe orice urmă de chicot. Fără să mai zăbovească, Percy a smuls cearșaful, lăsând la vedere un cadavru ce-mi părea vag familiar.

Stadiul ușor avansat de descompunere m-a împiedicat inițial să-l recunosc, apoi... respirația mi s-a oprit în gât și m-am ciocnit de Erik care a avut tupeul să rânjească malițios din cauza reacției mele, de parcă nu fusese chiar el cel care tocmai țipase din cauza unor viermi.

— Scuze!

Am rămas cu privirea fixată asupra femeii blonde de pe masă. Pe trupul ei erau urme de mușcături. Sângele uscat marca fiecare rană. Aș fi putut jura că auzeam ecoul aripilor împielite din sala de disecții. Dintr-un motiv pe care mă codeam să-l aflu, fața ei era încă acoperită.

Thomas a înlemnit lângă capul cadavrului. Privirea lui a găsit-o pe a mea și nu a mai părăsit-o. M-am rugat ca reacțiile noastre să treacă drept șoc la vederea unei femei brutalizate și nu un semn că o recunoscusem pe femeia din tuneluri. Ceva inconfortabil părea să mă piște între omoplați, tentându-mă să mă întorc și să îndepărtez ceea ce mă deranja. Am strâns ochii. Dacă era o altă farsă jucată de imaginația mea....

M-am mișcat discret și am privit în spate. Directorul Moldoveanu intrase în cameră și își bătea brațul cu un deget, mutându-și privirea de la cadavru de pe masă la expresia mea crispată. Am știut, în sinea mea, că bărbatul ghicise adevărul.

M-am prefăcut că nu observ și m-am întrebat dacă Thomas făcea și el la fel. I-am aruncat o privire fugitivă, însă prietenul

meu studia cu atenție chipul prințului. Am presupus că încerca să-și dea seama dacă Nicolae recunoștea cadavrul.

Thomas l-a observat în cele din urmă pe Moldoveanu, tocmai pe când directorul s-a întors pe călcâie și a plecat. Bărbatul nu scosese niciun sunet, însă mie mi se părea că în urechi îmi sunau gonguri la plecarea lui.

— Această femeie neidentificată a fost descoperită în morgă, înaintea cursului, într-unul dintre sertarele pentru cadavre, a zis Percy. Trupului ei îi lipsește aproape tot sângele. Pe întreaga suprafață a corpului se regăsesc urme de mușcături. Se pare că cineva a mutat-o acolo pentru a o ține la rece și pentru a încetini procesul de descompunere. Dragi studenți, avem la îndemână un caz extrem de fascinant.

Nici nu știa Percy câtă dreptate avea!

DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

ARIPI NEGRE, DE PIELE

*Apartamentul din turn
Castelul Bran
14 decembrie 1888*

M-am ridicat brusc în capul oaselor, clipind iute ca să scap de imaginea colților pe care subconștientul meu o crease în beznă.

Lumina lunii se scurgea ca niște firicele de apă pe draperie și se strângea pe podea, ca o cascadă din argint. Cearșafurile erau reci în jurul meu, însă nu frigul mă trezise. Pielea-mi era umedă din loc în loc de transpirație, iar cămașa de noaptea mi se dezlegase cumva singură la piept, lăsând la vedere mai mult decât ar fi fost decent.

Încă gâfâind din cauza coșmarului cu creaturi înaripate ce zburau și mușcau, mi-am pipăit ușor gâtul, pe jumătate speriată că aveam să dau de sânge. Nimic. Eram teafără. Niciun *strigoi*, liliac sau demon însetat de sânge nu se hrănise din mine în timp ce mă întorceam și mă zbăteam. Nu am simțit decât pielea moale și caldă, neatinsă de nimic altceva decât de aerul rece al iernii și de scandalul pe care goliciunea ei l-ar fi putut stârni.

Am mijit ochii, uitându-mă la umbre. Pulsul îmi bătea nebunește. Focul din dormitor se stinsese de curând, judecând după cărbunii ce încă sclipeau. M-am culcat la loc, însă fără să mă relaxez. Minteă îmi era amețită de coșmaruri ciudate, dar aș fi putut jura că auzisem voci. Nu se putea ca *totul* să fie un

rezultat al coșmarurilor mele. Avusesem mai puține episoade înspăimântătoare în ultima vreme sau, cel puțin, așa credeam.

Mi-am strâns păturile, liniștindu-mi inima frenetică, în timp ce am privit cu atenție siluetele imobile ale dulapului și ale noptierei. Așteptam ca umbrele să se desprindă de pe perete și să ia forma Prințului Nemuritor, cu aripi șerpuitoare ce erau suficient de întinse cât să-mi facă inima să se oprească. Însă totul era deplorabil de tăcut. Niciun spirit nu avea să viziteze lumea viilor în acea așa-zisă noapte vrăjită. Pesemne că de vină era altitudinea Carpaților. Aerul rarefiat îmi afecta, în mod clar, creierul.

— Năroadă!

M-am trântit pe spate, trăgându-mi păturile până sub bărbie. Șuvițele lungi de păr m-au gădilat pe spate, făcându-mi pielea de găină. M-am tras și mai jos, până ce capul mi-a fost complet acoperit de pătură. Coșmarurile erau pentru copii.

Nătărăul acela de Radu și prostiile lui folclorice! Bineînțeles că nu exista nicio noapte a morților. Se putea găsi oricând o explicație științifică. Am închis ochii, concentrându-mă la cât de confortabil mă simțeam în micul meu cocon de căldură. Respirația mi s-a potolit, iar pleoapele au devenit deodată suficient de grele ca să nu mai încerc să le deschid. Simțeam că mă scufund într-un vis superb. Unul în care Thomas și cu mine călătoream spre București, ca să ne petrecem sărbătorile; eu purtam o rochie minunată, pe care aș fi îmbrăcat-o la un bal, departe de crime...

Buf.

Adrenalina a țâșnit în mine, punându-mă în mișcare.

În două secunde am sărit de pe saltea, mi-am vârât picioarele în papuci și am fugit până în mijlocul dormitorului. Urechile îmi sunau, încercând să ascult. Nu era chip să nu fi auzit pe cineva sau ceva mișcându-se pe coridorul din fața apartamentului meu.

Mi-am stăpânit frica și am îndesat-o în cel mai îndepărtat ungher al minții mele, ignorând felul în care încerca din răsuputeri să iasă iar la lumină. Renunțând la halat pentru a nu fi auzită, am crăpat ușor ușa dormitorului. M-am uitat în sufragerie; focul era și acolo aproape stins. Dintr-un motiv sau altul, noua mea menajeră nu ațâțase focul înainte de culcare. Lucirea portocalie nu era suficient de luminoasă ca să pot vedea ceva, însă asta însemna că nu puteam fi văzută, la rândul meu, de persoana care m-ar fi urmărit. Norișori de abur mi se strecurau dintre buze la intervale neregulate.

Buf-buf.

M-am oprit, călcând pragul dintre dormitor și sufragerie. Totul era liniștit ca un mormânt. Și apoi... o șoaptă aspră: „*Liniște*“, în română.

Buf.

Petrecându-mi ceva timp manevrând cadavre în laboratorul unchiului, am recunoscut imediat sunetul membrelor îngreunate de moarte lovind pământul. Prin minte mi-au trecut imaginile unor hoți de cadavre. Nu știam de ce mi-i imaginam ca pe niște schelete cu mâini prevăzute cu gheare, colți de pe care se scurgea sânge și aripi împielite, când ei ar fi trebuit să fie destul de robuști ca să care un cadavru. Și, cu siguranță, oameni.

Mi-am ținut respirația, de teamă că și cea mai mică răsuflare avea să răsune cu ecou, anunțând că mi-a sunat ceasul. Oricine ar fi fost cei de afară, nu voiam ca ei să-și îndrepte atenția sinistră asupra mea. Oamenii erau adevărații monștri și infractori, mai reali decât ființele inventate de orice roman sau nuvelă fantastică.

Au trecut câteva momente, iar șoaptele au continuat. Mi-am pus oasele înghețate în mișcare, deplasându-mă cât puteam de tăcut și de iute. Nu fusesem niciodată mai recunoscătoare pentru camera sărac mobilată decât în timp ce mă deplasam spre

ușa dinspre coridor. Am plutit ca o fantomă spre celălalt colț al încăperii, ezitând de îndată ce am ajuns la ușă.

Poate că poveștile prostești ale lui Radu fuseseră adevărate. Era o noapte potrivită pentru spectre. Doar că eu aveam să fiu spectrul ce se mișca nevăzut.

Mi-am lipit urechea de zidul de lângă ușă și am ascultat, poruncind trupului să rămână nemișcat și rece ca marmura. Vocile șopteau prea încet ca să le pot auzi. Nu-mi dădeam seama dacă ambele persoane erau bărbați sau era și o femeie implicată. M-am lipit de perete până ce a început să mă doară fața, dar tot nu am putut înțelege ce șopteau prădătorii nocturni. Parcă ar fi... cântat...

M-am tras înapoi, nedumerită. Mi-era imposibil să înțeleg de ce ar fi vrut acești oameni să cânte melodii macabre în toiul nopții. Poate că bufnetele erau rezultatul unei aventuri clandestine. Oare nu învățasem această lecție când le surprinsesem pe Ileana și pe Daciana?! M-am întors, gata să mă duc iar la culcare, apoi m-am oprit.

Șoaptele se auzeau mai tare, ridicându-se și coborând ca niște valuri. În turn nu mai avea loc nicio întâlnire romantică. Pe când vocile se lăsau distrase de fervoarea cântecului lor misterios, am reușit să identific câteva cuvinte fredonate în română.

— Os... Sânge... Aici... ceva... morți.... aripi negre... inimă de... intri... singur în pădure... va marca... urme... Vânătoare... în jos... apoi...

Buf! Cântecul s-a oprit ca și cum gilotina ar fi retezat limbile celor care îndrăzniseră să rostească cuvinte așa de păcătoase în ajunul unei nopți sfinte. Nu voiam să cred o clipă în superstițiile lui Radu, dar poate că noaptea ascundea altă însemnătate.

Lumina a licărit pe sub ușă, aurind podeaua și lunecând pe deasupra papucilor mei. Nu am îndrăznit să mă mișc. Mi-am

ținut respirația, văzând cu lumina se stingea pe coridor, însoțită de sunetul unui obiect târât în urma ei. Cel puțin două perechi de cizme au pășit greoi pe scări, urmate de bufnetele încercăturii lor furate. Curiozitatea mi-a cuprins mintea, făcând orice gând logic să pătrundă cu greu. Dacă nu-i urmam pe hoți mai curând, aveam să-i pierd în labirintul castelului.

Mi se părea o idee groaznică să plec singură pe urmele lor, dar ce altceva puteam face? Nu mai puteam să mă prefac, pur și simplu, că nu se întâmpla nimic suspect. Nu aveam suficient timp să alerg spre camera lui Thomas și să-l trezesc. În plus, la etajul lui se aflau și camerele altor studenți. Nici nu-mi puteam imagina scandalul pe care l-aș fi cauzat dacă-l ridicam din pat la o oră atât de târzie. Ne-am fi putut pierde amândoi locurile de la academie. Iar zvonurile despre legătura noastră clandestină ar fi ajuns cu siguranță la urechile celor din Londra, care păreau să capete putere cu ajutorul bârfelor, pe care le schimbau ca pe un soi de monedă. Îmi doream ca Anastasia să se fi întors – cu siguranță că ea m-ar fi ajutat cu această dilemă.

Mi-am mușcat buza. Nu credeam că ucigașul nostru era cel ce orchestrase furtul; nu-mi puteam închipui de ce ar fi vrut să șterpească un cadavru. Lui îi plăcea să ucidă, nu să fure morți. Indecizia a continuat să se joace cu partea rațională a minții mele, acea parte care spunea că ar fi trebuit să-l trezesc pe director și să-l las pe el să se ocupe de hoți. Îmi imaginam curba îndoită a gurii lui în timp ce i-aș fi povestit ce auzisem; un rânjel suficient de acid cât să ardă pielea. Era hotărât.

Am sărit în colțul celălalt al camerei și mi-am luat mantia și bisturiul. Mâinile îmi tremurau atât de tare, că aproape că mi-am scăpat arma. Cel puțin eram înarmată. Dacă dădeam fuga la Moldoveanu, directorul m-ar fi certat pentru că-l trezeam în toiul nopții și m-ar fi luat drept o mincinoasă. Poate că aveam chiar să ajung unul dintre oscioarele cu care se scobea

între dinți. Mai bine riscam să înfrunt hoții de cadavre și melodiile lor blestemate.

Am dat fuga pe coridor și am alergat pe scări, surprinzând ultima licărire de mișcare înainte ca oamenii să coboare la etajele inferioare. M-am oprit, cu respirația tăiată.

Din câte se părea, ne îndreptam spre subteran cu trupul furat.

DOUĂZECI ȘI OPT

HOTII DE CADAVRE

Coridoare

Castelul Bran

14 decembrie 1888

Capetele hoților erau acoperite cu glugi negre, ce le ascundeau chipurile în umbrele coridoarelor, în timp ce se strecurau spre etajele inferioare. Propria mantie era de culoare cărbunelui - ca nopțile cu semilună și aleile cețoase - și era perfectă pentru a mă putea strecura printre spațiile neluminate. Eram recunoscătoare că lăsasem mantia roșie la Londra. Am strâns bisturiul, gata să-l mânuiesc ca pe o sabie, așa cum făcuse Andrei mai devreme.

Hoții pășeau cu grijă, ca și cum nu ar fi fost prima dată când se îndeletniceau cu așa ceva. Se opreau și ascultau înainte să plece mai departe, spre următorul coridor. Pe când ei înaintau spre nivelurile inferioare, mica lor procesiune era mută, în afară de trupul ce zgâria podeaua în urma lor. Nu mi-a trebuit prea mult timp ca să-mi dau seama că ne îndreptam spre morga de la subsol. M-am lipit de un zid și am permis unui stol de îdoi să-mi traverseze gândurile. Poate că acei așa-zisi hoți erau pur și simplu servitori ce mutau cadavrele dintr-o morgă în alta, la ordinele profesorilor. Până la urmă, cineva trebuia să transporte cadavrele dintr-un loc în altul. Nu le văzusem niciodată fiind duse cu vreun cărucior, în timpul zilei. Cântecul însă... Ei bine, era puțin ciudat, însă nu reprezenta o

dovadă incontestabilă a vinii. De fapt, stând acolo și cugetând, nu mai eram deloc sigură că oamenii chiar intonasera vreun imn blestemat. Poate că fredonau ca să-și distragă atenția de la muncă. Dacă erau pe jumătate la fel sperioși ca Ileana, atunci pesemne că nu le făcea nicio plăcere să se afle în apropierea cadavrelor. Asta era valabil pentru majoritatea oamenilor.

Am lovit cu piciorul în covorul ros, uzat de nenumărații pași ce trecuseră pe acolo în decursul ultimelor sute de ani. Nu-mi venea să cred că mă ridicasem din pat pentru așa ceva. Ce mai hoți de cadavre! Din câte se părea, nu renunșasem la ideile mele fantastice.

Nu orice bufnea și bubuia în noapte era un monstru. Au-zisem prea multe povești cu vampiri și cu vârcolaci de când ajunseseam aici! De vină era doar imaginația mea blestemată. Undeva, în adâncul sufletului meu, îmi doream ca acele povești bizare și morbide să fie adevărate. Deși urma să recunosc, exista ceva teribil de atrăgător la ideea de ființă nemuritoare. Poate că monstrul din mine tânjea după compania celorlalți, în special a acelor întâlniți doar în povești.

Târându-și pachetul învelit pe cât puteau de bine, cele două siluete au dispărut după un colț. Am decis să mai zăbovesc un timp. Puteam măcar să mă asigur că duceau cadavrul în morga de la subsol înainte să sui scările blestemate ale turnului atât de curând. Am dat cu ochii de feriga uriașă de la capătul celălalt al zidului și m-am întrebat dacă nu ar fi fost mai simplu să mă ghemuiesc în spatele ei și să dorm până dimineață.

Am auzit o ușă închizându-se și am dat colțul, ascunzându-mă într-un ungher, după o tapiserie mare. Nu avea să mai treacă mult timp. M-am așezat pe vine, acoperindu-mi cămașa de noapte cu mantia pentru ca materialul alb să nu atragă atenția. Nu era nevoie ca servitorii castelului să aibă habar de escapadele mele târzii.

Mi-am lustruit bisturiul cu marginea mantiei, aducându-mi aminte unul dintre citatele mele favorite din Shakespeare: „Uneltele întunericului ne spun adevăruri”. Degetele de picioare mă pișcau. În câteva clipe aveau să-mi amorțească. M-am mișcat, sperând să-mi pun sângele în mișcare. Sigur nu dura așa de mult să așezi un cadavru pe o masă sau într-un sertar mortuar. Neliniștea m-a cuprins încetul cu încetul până ce aproape că nu am mai putut respira.

Am închis ochii.

— Bineînțeles! Bineînțeles că așa îmi petrec eu nopțile!

Nu permisesem gândului că hoții intraseră în tunelurile secrete să-mi treacă prin minte. Refuzam, eram incapabilă să intru singură în acel loc blestemat. Simplul gând de a-i urmări pe necunoscuți în tunelurile pline de lilieci și de alte creaturi dezgustătoare era suficient să mă facă să iau în considerare posibilitatea de a mă întoarce imediat în cameră, indiferent că eram înarmată sau nu.

Mi-am numărat bătăile din ce în ce mai rapide ale inimii, știind ce trebuia să fac. Nu aveam o armă adevărată și nici vreo sursă de lumină. Nimeni nu știa că nu mă aflam în cameră. Dacă avea să mi se întâmple ceva, probabil că nu m-ar fi găsit niciodată. Mai mult ca sigur că Moldoveanu nu ar fi trimis pe nimeni după mine.

Gândul ăsta m-a făcut să mă ridic. Creierul meu adormit nu era atât de perspicace pe cât ar fi trebuit. Unde erau gărzile regale? Fuseseră postate pe coridoare și în fața morgii în fiecare zi a săptămânii ce trecuse. Era ciudat că încă nu dădusem nas în nas cu niciuna. Deși poate că la ore târzii, gărzile patrolau doar la ieșirile și la intrările principale. Studenții erau de mult în paturile lor, visând măruntaie și știință. Locuitorii morgii nu aveau nevoie de supraveghere. Doar eu mi-i imaginam ridicându-se din morți.

Mi-am strâns mantia, înfășurându-mi-o în jurul trupului ca pe o armură, și mi-am părăsit ascunzătoarea. Mi-am aruncat privirea după colț și am respirat ușor. Nu se vedea nimeni. Îndreptându-mi spatele, m-am strecurat pe hol. Înainte să mă pot răzgândi, am răsucit mânerul ușii și m-am furișat în morgă. Sala era goală și calmă. Nimic nelalocul lui. Cu excepția trapei. Ușa era ușor ridicată – o dâră foarte îmbietoare de firimituri, pe care nu rezistam să nu o urmez.

În timp ce coboram în vârful picioarelor treptele sparte de piatră, cu grijă să nu nimeresc în vreo capcană, mirosul urât de carne putredă mi-a asaltat iar nările.

Mă rugam ca liliecii să nu zboare în acea noapte prin tuneluri. Sau păianjenii. Aș fi fost mulțumită să nu mă confrunt cu picioarele lor lungi și fusiforme și cu ochii reflectorizanți. Cadavrele, hoții și mirosul neplăcut erau lucruri cu care mă puteam lupta în beznă, în locuri deplorabile. Liliecii și păianjeni îmi erau insuportabili.

Îndată ce am intrat în tunel, m-am orientat prin beznă. Am clipit de câteva ori, adaptându-mi ochii la întuneric, și am privit umbrele celor doi hoți din fața mea, care se mișcau rapid, fără a le mai fi teamă să facă vreun zgomot și să trezească studenții și profesorii. De câte ori făcuseră asta? Părea să fie ceva de rutină.

Am alergat vreo câțiva metri, așteptând ca lumina felinarului lor să se estompeze, dar nu să dispară complet, în timp ce țopăiam de la o umbră la alta, suficient de în urmă ca să nu fiu observată.

Oamenii s-au oprit la o intersecție, apropiindu-și felinarele de zid și trasând ceva cu degetele. Am încercat să estimez cât de sus se afla obiectul, sperând să pot pipăi ce le atrăsese atenția după ce aveau să plece mai departe.

Continuând să înaintez în tunel – unul dintre acelea pe care Thomas și cu mine nu le urmaserăm în noaptea în care

descoperisem trupul femeii –, am așteptat ca umbrele să-mi ofere iar adăpost. Îndată ce nu am mai putut fi zărită, am sărit în colț, prinzându-mă de peretele aspru de piatră. Un vânt rece mi-a atins tivul cămășii de noapte. Preț de o clipă înfricoșătoare, mi-am imaginat că păienjenii mi se strecurau prin ciorapi, iar sângele mi s-a revoltat. „Respiră”, mi-am zis. Nu-mi permiteam să am un episod de isterie acolo jos, de una singură. Degetele mele au atins pânzele lipicioase de păianjen și alte lucruri pe care preferam să nu le identific înainte să alunec în semnele sculptate adânc.

XI

Am pipăit în jur, cu un ochi la tunelul aproape întunecat acum că hoții se aflau la capătul lui.

XI

Asta era tot. Nu am mai simțit nicio altă literă. Memorând informația, am continuat drumul, cu pași iuți, spre următorul coridor, văzând că oamenii cu glugi au atins iar un semn, înainte să plece mai departe. La fiecare răscruce existau alte litere sculptate, iar valuri noi de teamă mă cuprindeau de fiecare dată.

XXIII

VIII

Am repetat în gând numerele romane, sperând să mi le pot aminti pentru o analiză mai atentă, de îndată ce aveam să mă întorc în cameră. Semnificația lor era, momentan, un mister pe care trebuia să-l deslușesc altădată.

O bătaie frenetică de aripi mi-a atras atenția spre tavanul cenușiu ce mă despărțea de nivelurile superioare ale castelului și, în cele din urmă, de aerul curat și de cerul spuzit cu stele.

Am inspirat de câteva ori și m-am concentrat asupra pașilor mei, forțându-mă să rămân calmă, pe când sunetul devenea mai intens. Știam prea bine ce anume fâlfâia așa. Fără să aștept să devin hrană pentru lilieci, am iuțit pasul, călcând cu atenție și umplându-mi gândurile cu orice altceva în afară de creaturile ce zburau deasupra mea sau de sunetul pulsului ce-mi buchia în cap.

Clipele s-au împletit una cu cealaltă până ce nu am mai știut dacă era zi sau noapte. Chiar și așa, șoapta sinistră a atacului aerian persista. Uram să mă gândesc la liliecii ce pluteau ascunși, așteptând o ocazie să atace. Eram tentată să găsec o torță, în ciuda riscului de a fi prinsă. Nu puteam îndura mai multă teroare; îmi era teamă că inima avea să mi se oprească de tot din cauza suprasolicitării.

— Mai repede, mai repede! am îndemnat eu siluetele din fața mea, rugându-mă să ajungem la destinație – oricare ar fi fost aceea – fără să fiu mușcată.

Mi se părea că nu aveam să mai ieșim niciodată din coridoarele blestemate. Am continuat să ne strecurăm printre atâtea cotituri și tuneluri, că a început să-mi fie teamă că nu aș mai fi știut să mă întorc. Deodată, am auzit ceva gonind în spatele meu și am înlemnit. Rugându-mă să nu fie un cadavru ridicat din morți, în căutarea unei mese calde, mi-am strâns fustele și am continuat drumul, cu pași repezi, cu privirea ațintită asupra hoților.

În cele din urmă, am ajuns la o deschidere largă în munte, unde se intersectau patru tuneluri. Una dintre siluete a pornit înainte. Felinarul omului licărea în peștera umedă ca un licurici, în timp ce el se rotea ușor în cerc. Bezna pândeă din fiecare colț, așteptând să ne înghită cu totul.

L-am privit pe omul cu felinarul plecând mai departe, micșorându-se din ce în ce mai mult pe măsură ce se îndepărta.

În mijlocul camerei se afla o gropiță în care se adunase apa ce clipocea ca o peliculă de argint. Lumina felinarului se reflecta în ea, ca și cum un soare mai mic apunea pe un orizont oglin-
dit. Era o priveliște straniu de frumoasă pentru un loc așa de înfricoșător. Păcat că flăcările nu putea înghiți frigul din aer sau acidul ce-mi ardea intestinele! Aveam sentimentul că nu aveam să mai pot respira normal până ce nu eram iar departe de liliaci. Frecându-mi brațele, mi-am stăpânit un fior ce-și făcea drum pe sub părul meu despletit.

Nu doar temperatura era scăzută. Tunelurile, ca și castelul, păreau să fie vii, bântuite de spirite și de alte ființe nepămân-
tene. Mi-am imaginat un milion de ochi uitându-se la mine din ungherele întunecate. Nu știam dacă mă speriau mai tare oamenii sau animalele.

Din fericire, siluetele au plecat mai departe, împinse de un nou avânt. După ce am traversat iute câteva galerii întunecate, lumina argintie a mărginit zidurile și tavanul ultimei dintre ele, indicând faptul că în apropiere se afla o ieșire. O bufniță a strigat în depărtare; o alta a răspuns ca un ecou la chemarea ei sinistră. Eu am rămas ascunsă după un colț al unui tunel mai îndepărtat, așteptând ca hoții să fugă în noapte. Aici, aerul era proaspăt și mirosea a pin. Îmi venea să cad în genunchi să venerz spațiul deschis, rece, dar m-am abținut, lăsând hoții de cadavre să-și continue drumul.

Nu a durat mult până ce hoții au ieșit la lumina lunii, târân-
du-și cu greu trofeul. Pășeam cu atenție, cu grijă să nu rup nicio crenguță și să nu foșnesc nicio frunză care m-ar fi putut da de gol. Abia dacă am mai respirat până ce nu am ajuns la ba-
riera care se ridica între castel și lumea de afară, purtându-mi degetele peste zidurile aspre de piatră.

Privind de la gura tunelului, am privit cu atenție lumea înghețată de afară. Crengile copacilor se răsuceau și scârțâiau,

deranjate de musafirii nepoftiți, când lumea oamenilor ar fi trebuit să fie adormită la acea oră. Cu ochii fixați asupra silu- etelor ce se retrăgeau în beznă, m-am strecurat pe o cărare de pământ. Cămașa de noapte era albă ca zăpada ce presăra pământul de sub mantia mea. Din cer cădeau fulgi ușori și tăcuți. Prin bumbacul gros mă cuprindeau fiori ascuțiți, dar mi-am ținut privirea asupra celor două umbre din fața mea ce se împleticeau prin pădure, cărându-și prada misterioasă care atârna moale între ei. Nu aveam cum să mă mai întorc, indiferent dacă aerul rece al nopții de iarnă mă pișca prin cămașă și-mi înțepa pielea.

În spatele am auzit bufnetul tare al unor cizme ce călcau pământul înghețat și am rămas în urmă. O umbră a pâlpat pe cer, distrăgându-mi atenția de la hoții în mantii. Luna zâmbea pe jumătate, parcă vrând să-i batjocorească pe aceia care îndrăzneau să-și părăsească paturile calde și să se aventureze în pădurea de oase a lui Vlad Tepeș. Mi-am înfășurat mantia mai strâns în jurul trupului.

Oprindu-se brusc la o răscruce, siluetele păreau să se certe cu privire la direcția pe care aveau să o urmeze, pe când au așezat cu grijă pe pământ cadavrul învelit în giulgiu. Am mijit ochii. Pachetul dus de oameni era cumva ciudat. Trupul era noduros și mirosea a... nu se putea să fie usturoi. Mi-am amintit brusc de victima din tren. Ar fi putut să fie vorba de usturoi, deși, dacă îl puteam mirosi de la o asemenea distanță, atunci pesemne că umpluseră trupul până la refuz. Simțurile mele funcționau corect, însă nu eram o ființă nemuritoare.

I-am privit ridicând iar cadavrul și pășind cu greu pe cărare. Dacă trupul fusese îndesat cu usturoi, atunci poate că unul dintre hoți era chiar Ucigașul cu Țărușul. Poate că lucra cu altcineva. Ca și în cazul trupului secăt de sânge al lui Wilhelm,

și acela ar fi putut la fel de bine să fie un alt atac de *strigoi*¹ înscenat.

Am ezitat. Una era să urmăresc în pădure niște hoți și cu totul altceva să pornesc orbește după unul care înfipsese un țăruiș în inimile a doi oameni. Bisturiul meu nu avea să-mi fie de prea mare ajutor în lupta cu doi bărbați.

O creangă a pocnit în spatele meu.

M-am întors lent, pe când pulsul îmi vuia în urechi.

Moldoveanu și-a încrucișat brațele, uitându-se la mine de parcă i-aș fi înveselit seara.

— Ora stingerii a fost impusă tuturor studenților. Totuși, iată-te, îndreptându-te hotărâtă spre pădure, de parcă ar fi dreptul dumitale, domnișoară Wadsworth!

Aproape că îmi venea să-i spun să tacă, dar mi-am ținut gura închisă.

Moldoveanu și-a mișcat bărbia spre o umbră care s-a retras dintre copacii mari din fața castelului. Coșmarul meu de mai devreme a prins chipul gărzii regale arogante.

— Însoțește-o înăuntru! O să mă ocup mâine de măsurile disciplinare!

Dănești a făcut un pas în față. Privirea lui era suficient de aspră cât să mă facă să mă pierd cu firea. Într-o clipită, o mână dură mi-a cuprins brațul, smulgându-mă de la marginea pădurii. M-am uitat la Dănești în timp ce omul mă trăgea după el și m-am întrebat cum de primise misiunea să ne păzească pe noi. Poate că fusese retrogradat din cauză că era un tip așa de neplăcut.

— Stai! am strigat, zvârcolindu-mă în strânsoarea lui.

M-am opintit până ce am reușit să mă întorc spre director.

— Cineva a furat un cadavru din morga din turn. Doi hoți, cu capetele acoperite au trecut pe aici, târând cadavrul, cu doar câteva clipe mai înainte. De asta sunt afară din castel.

¹ În română, în original (n. tr.).

Un mușchi a tresărit pe maxilarul lui Moldoveanu.

— Uitați-vă și singur! Erau chiar în fața mea. Cred că unul dintre ei e Ucigașul cu Țărușul. Trupul mirosea a usturoi. Ei sunt...

Am clipit în direcția pădurii, care era dubios de liniștită, ca și cum și-ar fi ținut respirația în așteptarea verdictului. Bufnițele nici nu mai îndrăzneau să țipe. M-am uitat la poteca nederanjată din față, unde tocmai ce-i văzusem pe hoți; zăpada ce cădea acum mai des acoperise orice fel de urmă. Nu vedeam nici siluetele pe care știam sigur că le zărisem, târând după ele un cadavru. Era ca și cum pădurea se curățase singură de păcate, ascunzând o infracțiune la care fusesem martoră.

— Spune-mi, imaginația ta e mereu la fel de... bogată? Poate că acești „hoți” de care vorbești nu sunt decât servitorii de la bucătărie, care pregătesc masa pentru dimineață. Magaziile pentru mâncarea în plus se găsesc chiar pe acea cărare, domnișoară Wadsworth.

— Dar... jur...

Nu mai știam nimic. M-am uitat spre locul în care se ascunsesse Dănești, dar el nu ar fi avut cum să vadă siluetele de la colțul castelului. Iar dacă magaziile se aflau pe cărare, atunci pesemne că garda nu le-ar fi acordat mare atenție așa-zișilor servitori.

Directorul nici nu s-a obosit să privească în direcția indicată de mine.

— Până la o decizie finală, ești într-o perioadă de probă, domnișoară Wadsworth. Poate că în Londra genul acesta de comportament excentric este acceptat, însă vei afla că aici noi luăm lucrurile ceva mai în serios. Dacă mai aud un cuvânt de la tine, o să-mi pierd răbdarea care mi-a mai rămas și te voi trimite de aici pe dată.

Dragă Liza,

M-am gândit mult după ce am citit ultima ta scrisoare. Cred că ai dreptate, deși știu că nu te-ai îndoit nicio clipă de asta. Mi-am dat seama că eram rănită și furioasă. Acțiunile greșite ale lui Thomas nu s-au datorat lipsei de afecțiune din partea lui, ci faptului că nu a înțeles cum să mă ajute. (Ceea ce, în mod clar, nu include nevoia de a-i avertiza pe profesori despre starea mea emoțională.)

Acum mă îngrijorează altceva însă. Lucruri pe care mi-e teamă să le numesc. Te rog să arzi această scrisoare imediat ce o citești și nu pomeni nimic despre ea. Nu pot scăpa de sentimentul că sunt urmărită. Un student a fost găsit mort, iar un trup neidentificat a fost descoperit aici, în decursul câtorva săptămâni. În cazul primului, nu există niciun indiciu că ar fi fost ucis, în timp ce în cazul celei de-a doua victime... ei bine, a murit din cauza unor factori oribili. Totuși, ambele cadavre au fost secate complet de sânge. Îți cer scuze; e un subiect morbid. De asemenea, sunt îngrijorată

pentru că nu am mai primit vești de la o prietenă de aici de aproape o săptămână.

Nu voi putea veni acasă de Crăciun, din cauza vremii urâte și a lipsei de timp, dar voi scrie mai des, ca să compensez. Familia lui Thomas are o casă în București, iar sora lui ne-a invitat la un bal acolo. Nu am nici cea mai mică idee despre ce aș putea îmbrăca la un asemenea eveniment. Mi-am lăsat cele mai îndrăgite rochii acasă. E o prostie să vorbesc despre asemenea frivolități când în jur se întâmplă atâtea lucruri rele.

S-a mai gândit mătușa Amelia la posibilitatea de a te trimite într-un tur al Europei? Domnișoara Daciana Cresswell, sora lui Thomas, mi-a promis că îi va scrie în numele tău. Poate că ar trebui să-i ceri mamei tale să se răzgândească și să-ți dea voie să pleci, ca un dar de Crăciun. Sau poate că ar prefera să ne lase pe amândouă să plecăm în America? Mi-ar plăcea să-mi petrec ceva timp acolo și să o vizitez pe Grandmama. Am putea să o convingem pe bunica să ne pună o vorbă bună. Știi cât de convingătoare este Grandmama.

Îți cer scuze că nu-ți trimit o scrisoare mai amănunțită. Trebuie să merg la culcare. Lecția de anatomie se ține la prima oră. Este, de departe, cursul meu favorit (deși directorul este o brută groaznică).

Ce surprinzător, nu?

Cu dragoste de la verișoara ta,

AR

P.S. Cum se simte tata? Te rog să-l îmbrățișezi tare din partea mea și să-i spui că o să-i scriu în curând. Îmi e enorm de dor de el și îmi e teamă că va pica iar în brațele laudanumului, în absența mea. Ai grijă să nu se încuie singur în birou; nu e semn bun!

DOUĂZECI ȘI NOUĂ

LICĂRIRI DE PANGLICĂ NEAGRĂ

Apartamentul din turn

Castelul Bran

14 decembrie 1888

Temându-mă că scrisoarea mea către Liza putea să pice în mâinile altcuiva, am pus plicul în cutia poștală a castelului la prima oră de dimineață.

După ce m-am întors, m-am oprit în pragul apartamentului, uitându-mă la musafirul neinvitat ce traversa în vârful picioarelor sufrageria, îndreptându-se spre dormitor, ca și cum ar fi avut tot dreptul să se afle acolo. Era cu adevărat remarcabil cât de încrezător putea fi, deși făcea ceva cu totul greșit.

N-aveam nici cea mai mică idee despre ce avea de gând să facă, dar nemernicul pregătise pesemne o scuză bună. Din moment ce fusesem escortată în apartamentul meu, nu avusem încă ocazia să discut despre evenimentele de noaptea trecută cu Thomas. Ileana încă nu revenise în serviciul meu, așa că-i trimisesem prietenului meu un bilet, prin intermediul noii menajere, rugându-l să ne întâlnim după curs.

În biblioteca mare.

Ar fi trebuit să ne întâlnim cu zece minute în urmă, dar, deși nu mi se permisesse să particip la cursul lui Moldoveanu, întârziaseam. Înainte să scriu și să pun scrisoarea în cutia poștală, îmi petrecusem marea parte a dimineții citind orice putusem despre castel și pierdusem noțiunea timpului.

Mi-am dres glasul, satisfăcută să văd, când s-a întors, că sprâncenele lui Thomas îi urcaseră sus de tot pe frunte.

— Oh, bună! Credeam că ești în bibliotecă? Nu e politicos să-ți minți prietenii, Wadsworth!

— Să îndrăznesc să întreb ce cauți strecurându-te în dormitorul meu, Cresswell?

Privirea lui a țâșnit la ușa deschisă, calculând cine știe ce. Se afla la doar câțiva pași de ea sau chiar și mai puțin dacă s-ar fi folosit de avantajul picioarelor lui lungi.

— Sau să ne prefacem că nu ești dracul gol care știu bine că ești?

— De ce nu ai fost la curs?

Thomas s-a mișcat de pe un picior pe altul. La spate, ascundea parțial un pachet destul de mare, dar tânărul a făcut un pas în spate.

— Nu, nu, nu! a zis el. Se numește „surpriză”, Wadsworth. Vezi-ți de treabă și lasă-mă! Știi că eu nu te-aș certa dacă mi-ai intra în dormitor, din moment ce sunt un drac gol.

M-am apropiat de locul în care stătea și am mijit ochii.

— Ai intrat pe furiș în apartamentul meu și acum vrei să te las să săvârșești mârșăvia pe care ai pus-o la cale? Nu mi se pare foarte logic.

— Hmm, înțeleg raționamentul...

Thomas a pășit ușor cu spatele spre dormitor, împiedicându-se de prag. M-aș fi concentrat mai mult asupra intențiilor lui dacă nu aș fi încercat să văd pachetul tentant pe care-l ascundea. Licăririle unei panglici negre, legate într-o fundă ridicol de mare, mă intrigau peste poate.

— Dacă pui lucrurile în această lumină, atunci bineînțeles că nu aș vrea să mă lași în pace, a continuat el. Am putea să ne distrăm mult mai bine împreună.

Privirea lui Thomas a licărit dinadins spre patul de o persoană, întârziind acolo, ca să-și facă intențiile clare. Uitasem

complet următoarea întrebare, în timp ce Thomas se mișcase, astfel încât să văd acum hârtia maro ce acoperea cutia suficient de mare să cuprindă un trup omenesc. M-am apropiat ușor, mânată sălbatic de curiozitate. Ce putea fi? Mi-am ținut privirea ațintită asupra cutiei, sperând să surprind un indiciu.

— Deși, a adăugat Thomas lent, aș prefera să mă tăvălesc într-un pat... pe măsura mea.

M-am oprit. Aproape că am încetat să mai respir, cuvintele lui Thomas distrăgându-mi atenția de la pachet. Îmi imaginam cum ar fi fost să stăm întinși în pat, sărutându-ne fără opreliște... și...

Thomas a rânjit larg, ca și cum ar fi știut precis încotro îmi hoinăreau gândurile, și era mulțumit că nu-l aruncasem de la fereastră. Încă.

Obrajii mi-au luat foc. Am arătat grăbită pre camera din spatele meu.

— Ieși din dormitor, Cressell! Poți să lași cutia pe divan!

Thomas a plescăit din buze.

— Îți cer scuze, draga mea! Dar ar trebui să acționezi imediat ce-mi citești intențiile. Te-am văzut observându-mi piciorul. Trebuie să recunosc, știi să culegi detalii. Păcat că te lași distrasă de gânduri scandaloase. Dar nu te pot învinovăți.

— Privește... Thomas!

Înainte să mă năpustesc asupra lui, Thomas a închis ușa cu nenorocitul lui de picior. Am încercat mânerul, dar Thomas răsucise deja cheia și se încuiase înăuntru. Aveam să-lucid.

— Pentru o tânără așa de modestă, a strigat Thomas de dincolo de ușă, ai un număr fascinant de mare de desuuri dantele. O să-mi imaginez tot felul de lucruri indecente în timp ce vei despica următorul cadavru, la cursul lui Percy. Crezi că asta mă face cumva un ciudat? Poate că ar trebui să-mi fac griji. De fapt, poate că ție ar trebui să-ți fie teamă.

— Cresswell! Am înțeles. Acum, te rog să pleci! Dacă directorul ne descoperă glumele indecente în timp ce sunt în perioada de probă, mă va exmatricula!

Am bătut la ușă, sărind în spate când am văzut-o crăpându-se. Amuzamentul se ștersese de pe chipul lui Thomas, când a scos capul, uitându-se la mine.

— Ai zis că ești în perioada de probă? Ce fel de faptă rea ai făcut fără mine ca să-ți atragi asemenea pedeapsă?

M-am lipit de perete, simțindu-mă deodată obosită din cauza nopții anterioare. Abia dacă dormisem, zbatându-mă și răsucindu-mă, ca și cum asta m-ar fi ajutat să-mi dau seama ce anume văzusem. Oare chiar auzisem doi oameni intonând ceva pe coridor? Oare chiar furaseră un cadavru sau în pachetul acela pe care-l cărau după ei se afla, pur și simplu, mâncare, așa cum sugerase Moldoveanu? Nu mă mai încredeam în propriile păreri.

Thomas mi-a mimat poziția, sprijindu-se de rama ușii. I-am povestit toate detaliile pe care mi le puteam aminti, știind că avea să găsească o însemnătate în tot ce mie îmi scăpase, căci adesea vedea lucrurile într-o manieră unică. I-am vorbit despre aventura mea cu Anastasia, în Brașov, și despre faptul că tânăra avusese probabil o legătură cu Ordinul Dragonului. I-am mărturisit chiar și suspiciunile pe care le aveam cu privire la ilustrațiile lui Nicolae și despre posibila lui implicare în moartea vărului său. Cu toate acestea, nu am menționat nimic despre portretele pe care prințul mi le făcuse. Nu voiam să-i împărtășesc această informație, din mai multe motive. Când am terminat, Thomas și-a mușcat buza de jos, până ce mi s-a părut că avea să o învinețească.

— Nu aș fi surprins dacă Nicolae ar fi responsabil de acele amenințări, a zis Thomas. Însă *motivul* îmi e necunoscut. Va trebui să-l privesc cu atenție la curs. Să surprind vreun tic sau vreun indiciu.

— Chiar și așa, am zis, am o teorie cum că cineva îi vânează pe moștenitorii lui Vlad, încercând să demonstreze ceva. Nu sunt sigură care e scopul. În cazul a două dintre crime, pare că avem de-a face cu un vânător de vampiri. Cealaltă crimă prezintă indiciile unui atac de vampir. Cred că prințul Nicolae e în pericol. Asta dacă nu cumva e chiar *el* cel care trimite amenințări. Ce le leagă pe victime? Și ce rost are în toată această situație femeia din tuneluri?

— Tehnic vorbind, Nicolae nu e unul dintre moștenitorii lui Vlad...

Thomas s-a uitat direct în ochii mei, dar vedeam limpede că el se afla undeva departe.

— El e din familia Dăneștilor. Dăneștii și Drăculeștii au fost rivali timp de mulți ani. Aș zice că cineva vânează familia Basarabilor – ambele sunt ramuri ale acestei familii. Sau poate că moștenitorii uneia dintre ele sunt portretizați ca vampiri, în timp ce ceilalți sunt vânătorii.

— Așadar, Dănești, garda, e rudă a prințului Nicolae? am întrebat. Îmi este puțin teamă să întreb cum de știi atât de multe despre o familie medievală.

— Am tot vrut să-ți mărturisesc ceva...

Thomas a inspirat adânc.

— Eu sunt urmașul lui Drăculea.

Eram recunoscătoare că mă sprijineam de perete.

M-am holbat la Thomas, încercând să lămuresc confuzia ce învăluia o afirmație atât de simplă. Era imposibil să-l fi auzit corect. Thomas a așteptat tăcut și încordat răspunsul meu.

— Dar... ești englez!

— Și român, îți amintești? Din partea mamei.

Thomas mi-a zâmbit precaut.

— Mama era urmașă a fiului lui Vlad, Mihnea cel Rău.

Am analizat informația în minte, alegându-mi cuvintele cu mare grijă.

— Și de ce nu mi-ai spus nimic despre asta? E, fără doar și poate, un subiect fascinant!

— Știi, „cel Rău” înseamnă „cel diabolic”. Nu am fost tocmai nerăbdător să mărturisesc una ca asta. De fapt, prietena ta, Anastasia, m-a încolțit săptămâna trecută și m-a acuzat că am adus blestemul sângelui asupra academiei. A zis că ultimul urmaș bărbat al lui Drăculea n-ar fi trebuit să vină niciodată la castel dacă nu plănuiește cumva să-l ia înapoi sau altceva de genul ăsta.

Thomas și-a coborât ușor privirea spre covor, încovoindu-și umerii. Inima mi-a luat-o la goană când mi-am dat seama că Thomas credea porecla cea neroadă. Ba mai mult de atât, credea că și *eu* aveam să cred că e rău. Și toate din cauza familiei în care se născuse. Nu aveam habar cum descoperise Anastasia adevărul despre strămoșii lui Thomas și nici nu-mi păsa în acea clipă. Am atins ușor cotul prietenului meu, încurajându-l să se uite la mine.

— Ești sigur că nu înseamnă „cel nerod”?

Thomas nici n-a zâmbit. Ceva mi s-a răsucit în inimă.

— Dacă tu ești rău, atunci sunt și eu. Dacă nu chiar mai rea. Thomas, amândoi tăiem în carnea morților. Asta nu înseamnă că suntem blestemați. De asta nu mi-ai spus mai curând? Sau ți-a fost teamă că titlul tău princiar mi-ar putea schimba... sentimentele?

Thomas și-a îndepărtat ușor privirea; era prima oară când nu-și mai ascundea emoțiile. Înainte ca el să răspundă, am întrezărit cum frica îi umbrea fața. Prefăcătoră și aroganța dispăruseră. În locul lor, în fața mea se afla un tânăr ce arăta ca și cum lumea s-ar fi dărâmat în jurul lui, iar el era incapabil să se salveze. Se prăbușise de pe o stâncă așa de înaltă, încât speranțele îi dispăruseră înainte de a fi atins pământul.

— Cine te-ar putea învinovăți dacă nu-mi vei mai vorbi niciodată? Monstrul hain, moștenitor al Diavolului. Celor din Londra le-ar plăcea de minune! Ar avea un motiv real pentru comportamentul meu inacceptabil.

Thomas și-a trecut o mână prin păr.

— Multora le e greu să îmi stea în preajmă chiar și în cele mai bune condiții. Dacă îmi permiți să fiu sincer, m-am temut că vei vedea ceea ce văd toți. Nu e din cauză că nu am încredere în tine. Sunt egoist și nu vreau să te pierd. Sunt moștenitorul unei dinastii înecate în sânge. Ce aș putea să-ți ofer?

Erau o mie de alte lucruri la care trebuia să ne concentrăm. Posibilitatea ca impostorul ce se dădea drept Țepeș să hălăduiască în apropierea academiei. Numărul din ce în ce mai crescut de crime. Colegul nostru suspect... Totuși, când am privit în ochii lui Thomas și am văzut agonia din ei, nu m-am mai putut gândi decât la un singur lucru. M-am apropiat de el. Inima mi-o lua la goană cu fiecare pas pe care-l făceam.

— Eu nu văd un monstru, Thomas!

M-am oprit la câțiva centimetri de el.

— Eu îmi văd doar cel mai bun prieten. Văd bunătate. Și compasiune. Văd un tânăr hotărât să-și pună mintea în slujba celorlalți, chiar și atunci când eșuează lamentabil în problemele sentimentale.

Buzele lui Thomas au tresăltat, însă puteam vedea încă îngrijorarea din spatele calmului său.

— Poate că ar trebui să continui să enumeri toate lucrurile care mă fac minunat...

— Ce vreau să spun e că te văd pe tine, Thomas Cresswell.

Mi-am așezat ușor mâna înmănușată pe obrazul lui.

— Și cred că ești cu adevărat incredibil. Uneori.

Thomas a rămas nemișcat preț de câteva clipe tensionate. Privirea lui a lunecat peste fața mea, testându-mi sinceritatea. Nu am ascuns nimic, lăsând adevărul să iasă la suprafață.

— Păi, *sunt* fermecător.

Thomas și-a petrecut mâinile peste haina lui, alungând astfel tensiunea.

— Și prinț. Am fost făcut ca să tai respirația celorlalți. Deși prințul Dracula este opusul gotic al lui Făt-Frumos. E un detaliu minor.

Am răs sincer și cu poftă.

— Teoretic, nu ești dintr-o familie dezrădăcinată? Ești un prinț fără tron.

— Făt-Frumos-Fără-Coroană nu sună la fel de bine, Wadsworth! a zis el, pufnind a falsă exasperare, deși vedeam licărirea din ochii lui. Sunt fermecător, oricum.

O lumină diferită s-a aprins în ochii lui Thomas în timp ce privirea lui a lunecat ușor spre gura mea. Cu mare grijă, tânărul a făcut un pas în față și mi-a ridicat bărbia.

Mi-am dat seama că, în ciuda greșelilor și a greutăților, n-ar fi fost chiar îngrozitor să-l am alături de mine în viață, în timp ce lumea o lua razna în jurul nostru. Am închis ochii, pregătită pentru al doilea nostru sărut... ce nu a mai sosit. Mâinile lui Thomas au dispărut deodată, iar pielea mea a simțit imediat absența căldurii lui.

— Cât de inoportun!

Thomas și-a îndreptat necăjit umerii, dând din cap spre ușă și pășind înapoi.

— Avem un musafir.

Menajera pe care o trimisesem mai devreme să-i ducă bilețul lui Thomas roșise atât de tare, că puteam vedea nuanța întunecată din obrazii ei de unde stăteam, pe când fata intra în apartament. Nu era prima dată când îmi doream ca Ileana să

se întorcă. Aș fi vrut să mă fac una cu podeaua. Eram sigură că fata sesizase tensiunea dintre mine și Thomas, deși acum ne aflam la o distanță respectabilă unul față de celălalt. În semn de răspuns, tânăra a ridicat gălețile cu lemne pe care le căra.

A bâiguit câteva scuze, jumătate în română și jumătate în engleză, dar am înțeles.

— Nu, nu, e în regulă. Nu ai întrerupt nimic, am zis, mergând spre ușa acum deschisă.

Nu voiam ca fata să tragă concluzii greșite. Sau corecte. Dacă s-ar fi aflat, vestea că mă vedeam cu Thomas neînsoțită, în camera mea, ar fi fost suficientă ca să-mi aducă nenorocirea. Oare era în stare de așa ceva fata cea timidă? Felul în care tânăra întârzia să înainteze mai mult în apartament, incapabilă să-mi întâlnească privirea, era suficient să-mi stârnească panica. Am încercat din răspuțeri să vorbesc cât mai bine în română.

— Tocmai ce ne îndreptam spre bibliotecă. Te rog să-i spui Ilenei că mi-ar plăcea să vorbesc cu ea mai târziu.

Menajeră cea tânără și-a ținut capul plecat, încuviințând.

— *Da, domnișoară!*¹ O să-i transmit, dacă o văd.

Am simțit privirea lui Thomas deplasându-se spre fată, dar nu am vrut să atrag și mai mult atenția asupra poziției noastre compromițătoare. I-am zâmbit tinerei, apoi am plecat cu Thomas, cât am putut de repede, spre bibliotecă. Aveam un caz de rezolvat. Știind acum istoria familiei lui Thomas, mă temeam că era posibil ca prințul Nicolae să nu fie singurul aflat în pericol, dacă suspiciunea mea că moștenitorii lui Vlad erau cei vizați era corectă. Pe de altă parte, poate că Thomas era într-un pericol și mai mare, fiind moștenitorul direct al lui Drăculea.

Dacă o ramură a familiei era trasă în țeapă, iar cealaltă rămânea fără sânge, niciuna dintre tabere nu era sigură.

¹ În română, în original (n. tr.).

TREIZECI

O PRIVIRE MAI ATENTĂ

Biblioteca

Castelul Bran

14 decembrie 1888

— N-ai putut sta departe de mine, nu-i așa? a zis Noah, zâmbind, din spatele unui tom ce stătea în picioare pe o masă mică. De ce nu ai fost la cursul de anatomie?

Am oftat.

— E posibil ca prietenul nostru comun să mă fi prins afară după ora stingerii.

Noah a clătinat din cap și a chicotit.

— Sper că a meritat, oricare ar fi fost lucrul care te-a momit afară. Omul ăla e mai înfricoșător decât orice vampir care dă târcoale academiei.

Gravitatea extremă a înlocuit repede amuzamentul din glasul băiatului.

— Ești norocoasă că Moldoveanu te-a găsit noaptea trecută. Menajera aia nu avut atâta noroc. Ceva i-a făcut de petrecanie.

Thomas și cu mine ne-am uitat șocați unul la celălalt, în timp ce teama mi se scurgea prin vine. Nu o văzusem pe Ileana toată dimineața. De fapt, nu o mai văzusem pe fată de aproape două zile.

— Ce menajeră? am întrebat, simțind că mi se întorcea stomacul pe dos. Cum o cheamă?

— Una dintre fetele care aveau în grijă apartamentul prințului Nicolae și pe al lui Andrei. Moldoveanu și garda le pun întrebări amândurora chiar în clipa asta. Au anulat cursurile lui Percy și pe al lui Radu. Trebuie să ne întoarcem în camere până la trei.

Noah și-a ațintit ochii asupra noastră.

— Eu aș sugera să-l ascultăm pe director azi. Erik, Cian și cu mine ne încuiem ca să studiem. Trupul menajerei a fost secăt de sânge. Aș vrea să mi-l păstrez pe al meu.

— Doar nu crezi că a fost atacată de un vampir, nu-i așa?

Noah a ridicat din umeri.

— Mai contează dacă a fost un vampir adevărat sau unul fals? În orice caz, ea e moartă și nu mai are strop de sânge de corp.

Nu-mi puteam aduna gândurile destul de repede. Dacă și servitoarea, și fata din tuneluri fuseseră ucise, atunci poate că mă înșelasem când presupusesem că doar membrii familiei regale erau țintele ucigașului. Fata din Brașov nu avea, aparent, nicio legătură cu nobilimea și tot nu credeam că făcea parte din Ordin, în ciuda biletului criptic trimis de Anastasia.

— De unde știi că nu are sânge?

Thomas și-a încrucișat brațele la piept.

— A văzut cineva cadavrul? Unde a fost descoperit?

— După cursul de anatomie, gemenii au găsit-o pe coridorul din aripa pentru științe. Din câte se pare, băieții se grăbeau în camerele lor, ca să ia prânzul. Atunci au descoperit-o. Au zis că fata era mai palidă decât Wilhelm. Nu era prezentă niciun pic de lividitate.

Noah a înghițit.

— De asemenea, nu prezenta nicio urmă de traumatism. Nicio rană, în afară de două găuri, la nivelul gâtului. Poate că

*strigoii*¹ sunt un mit, dar ucigașul acestor oameni pare fie să nu știe, fie să nu dea doi bani pe asta.

— Cred că ucigașul folosește un soi de instrument mortuar, am zis.

— Directorul ține inventarul echipamentului de la academie?

— Nu știu. Dacă o face, atunci sunt sigur că a investigat deja.

Noah a închis cartea pe care o citea și a pus ochii pe bibliotecarul care intrase și ocupase un scaun de lângă o masă mare. Omul și-a plimbat privirea asupra noastră, zâmbind politicos. Noah a început să șoptească și s-a aplecat în față.

— Deși mă îndoiesc că ne-ar spune vreunuia dintre noi dacă ar lipsi ceva. Moldoveanu nu e tocmai un tip foarte deschis. Dacă s-a strecurat cineva în academie și a furat un aparat folosit pentru a ucide...

Tânărul a ridicat un umăr.

— Toată lumea ar afla. Institutul s-ar închide.

În timp ce analizam cu toții noile informații, bibliotecarul m-a fixat iar cu privirea și a zâmbit.

— *Bonjour*, a zis el. *Je m'appelle Pierre*. Vă pot ajuta cu ceva?

— Nu, mulțumim, a zis Noah, așezându-și geanta pe umăr. Ne vedem la cursuri. Oricând o fi asta. S-ar putea ca examenul cu totul să se anuleze. Cel puțin așa umblă vorba.

Noah a dat ușor din cap. Mișcărilor lui erau îngreunate de dezamăgire.

— Am bătut atâta cale până aici și, vampir sau nu, nu vreau să renunț încă la șansa de a câștiga unul dintre acele locuri. Așa cum am zis, Erik, Cian și cu mine vom studia până târziu; sunteți bineveniți să vă alăturați.

— Mulțumim!

Am zâmbit. Era o ofertă amabilă, dar nu era chip să mi se permită să stau într-o cameră plină cu tineri o noapte întreagă,

¹ În română, în original (n. tr.).

indiferent de cât de nevinovat era motivul. O și vedeam pe mătușa Amelia făcându-și cruce la gândul reputației mele distruse.

Thomas și-a luat la revedere de la Noah și l-a privit pe bibliotecar cu o precizie microscopică. Era un bărbat deșirat, cu păr castaniu, buclat, și purta un pulover prea mare pentru el.

— Unde am putea găsi o carte despre Ordinul Dragonului, marcată în vreun fel cu cifre romane?

Pierre și-a adunat degetele, privindu-ne cu atenție înainte să se ridice.

— Pe aici, vă rog!

Un morman de cărți acoperea fiecare centimetru de pe rândul pe care ne condusesse Pierre. Bibliotecarul îmi amintea de un crab-eremit – ezita să iasă prea mult din cochilia lui, înainte să se ascundă iar în adâncurile ei. Bănuiam că se ascundea de Radu, de fiecare dată când îl auzea sosind.

Thomas a deschis un volum uzat, strănutând din cauza prafului ce se ridica în aer. Fără a se lăsa descurajat, a ales alt tom. Făceam același lucru de câteva ore. Stăteam liniștiți, strănutam și studiam rapid fiecare volum în parte. Cred că erau cu sutele la picioarele mele. Eram mai hotărâți ca niciodată să punem cap la cap măcar câteva dintre indiciile ce păreau să nu aibă nicio legătură unul cu celălalt. Cineva se pricepea de minune să ne arunce în cale piste false.

— Hai să ne prefacem că suntem în laboratorul unchiului, Cresswell!

Thomas și-a ridicat privirea, surprins.

— Atunci, să-mi pun ochelari și să încep să bolborosesc de unul singur?

— Fii serios! O să spun eu prima ce cred și ce teorii am despre criminal, bine?

Thomas a dat din cap, deși vedeam limpede că ar fi vrut să interpreteze rolul unchiului meu. Dacă ar fi avut ocazia, cred că ar fi alergat în camera lui și și-ar fi pus o jachetă din tweed.

— Cred că ucigașul nostru înțelege foarte bine practicle criminalistice și știe cum să îndrepte suspiciunile în altă direcție, am zis. Maniera în care au fost săvârșite crimele sugerează planificare meticuloasă sau existența mai multor criminali. Ceea ce ne duce cu gândul la Ordinul Dragonului și la potențiala lor implicare. Dar de ce ei? De ce ar înscena atacurile unui vampir?

Thomas a clătinat din cap.

— Societatea lor există de secole întregi, și din puținul pe care îl știu, au avut ocazia să exerseze asasinatul în multe rânduri.

— Poate că au ucis-o pe fata dispărută din Brașov ca să se folosească de casa ei, datorită distanței scurte față de castel. Sau poate că moartea ei a fost de natură ritualică.

Thomas a rămas o clipă pe gânduri.

— Dar de ce ar vrea membrii Ordinului Dragonului să facă rău studenților de la academie? Dacă societatea lor a fost creată ca să protejeze familia regală, atunci de ce i-ar ataca chiar pe membrii ei?

— Nu pot găsi decât o explicația rațională, am răspuns. Dacă sunt persoane loiale, care doresc să-l pună pe moștenitorul lui Drăculea înapoi pe tron? Poate că își croiesc cale lent, prin intermediul oricărei persoane cu un drept, oricât de îndepărtat, la tron.

Thomas a pălit.

— E o teorie bună, Wadsworth! Hai să vedem însă ce mai aflăm despre ei.

Am început iar să scotocim printre cărți – subiectul lor comun era evident după numeroasele însemne și cruci. Sigiliul Ordinului era un dragon încolăcit în jurul propriului trup,

iar tema recurentă era o cruce în flăcări. Imaginea îmi era cumva familiară, dar nu aveam nici cea mai vagă idee unde o mai văzusem.

Mă tot gândeam la ultimul deces. Dacă tinerii mei colegi, pasionați de știință, începeau să se teamă de vampiri, atunci nici nu-mi puteam imagina cum aveau să se simtă oamenii superstițioși îndată ce aflau că fusese descoperit un alt trup fără sânge. Culmea, chiar în castelul lui Vlad Drăculea!

— E o misiune imposibilă.

M-am ridicat și mi-am scuturat rochia simplă.

— Cum să aflăm cine face acum parte din Ordin?

— Cifrele romane nu au apărut într-o zi, Wadsworth!

Am oftat atât de adânc, că aproape simțeam că am nevoie de un divan pe care să leșin.

— Tocmai ai făcut gluma aia oribilă?

Nu am mai așteptat răspunsul, de teamă că avea să fie la fel de extraordinar precum celălalt. M-am îndreptat spre rândul ce purta eticheta „Poezie”.

— Poate că ar trebui să cercetăm magazinele cu mâncare în noaptea asta.

Am sărit, uitându-mă arât la Thomas, care se strecurase în spatele meu.

— Apoi, putem demonstra că Moldoveanu a mințit, a continuat el.

— Ah, da! Hai să ne furișăm afară! Sunt sigură că directorul ar fi destul de amabil dacă m-ar prinde iar făcând exact același lucru asupra căruia m-a avertizat. Dacă nu ne prinde mai întâi ucigașul-vampir sau grupul cavaleresc rebel, sigur ne va veni el de hac, am răspuns.

Thomas a pufnit, însă i-am ignorat gestul.

— Crezi că directorul nostru știe precis cine îi omoară studenții și personalul? Crezi că e responsabil pentru crime? Nu vreau să risc exmatricularea, în cazul că ne înșelăm.

— Cred că e prea fățiș, a zis Thomas. Dar nu sunt convins că este complet în necunoștință de cauză cu privire la întâmplările ciudate din castel. Mă întreb dacă e un simpatizant al Ordinului. Deși nu cred că e membru. Nu are rangul din naștere. De fapt, cred că am fost amândoi distrași de alte fapte.

— Atunci, sugerezi că Ordinul nu e implicat deloc?

În minte mi se învârteau câteva idei noi în timp ce scoteam Ordinul Dragonului din ecuație.

— S-ar putea ca vinovatul să fie cineva care se dă drept un reprezentat al Ordinului. Poate că de asta nu putem găsi o legătură adevărată cu Ordinul. Dacă, de fapt, ei nu joacă niciun rol în acest caz?

— S-ar putea să fie o pistă falsă creată de ucigaș.

— Așa s-ar explica motivul pentru care nu ai reușit să deduci sau să formulezi o teorie în felul acela magic al tău.

Am mijit ochii.

— N-ai analizat urmele de uzură de pe cizme și ai sacrificat ceva zeilor matematicii, nu?

— S-ar putea să-ți vină greu să crezi, a spus Thomas, cu multă gravitate în glas, dar încă nu mi-am descoperit puterile paranormale. Cu toate astea, am întrebări și suspiciuni pe care nu le pot ignora.

— Mi-ai captat atenția! Continuă!

Thomas a inspirat adânc, pregătindu-se.

— Unde a plecat Anastasia? Mi-e teamă că am ignorat amândoi câteva adevăruri ce se împletesc prin natura lor evidentă.

Sângele mi s-a răcit în vene. Thomas era peste măsură de precaut. Nu era prima oară când îmi spunea să-i suspectez pe cei apropiați. Totuși, o parte din mine știa că Anastasia avea secrete. De fapt, dacă era să fiu sinceră, știam că și Ileana ascundea ceva. Cunoscusem odată pe cineva care avusese tainele lui...

Mi-am stăpânit emoțiile, oprind durerea să-mi întunece rațiunea. Îmi promiteam să nu mai ignor de bunăvoie adevărul și nici să-mi mai țin suspiciunile secrete, indiferent de cât de mult m-ar fi durut.

— Nu am mai văzut-o nici pe Ileana de câteva zile. Adică din seara de dinainte să văd cadavrul scos din morga din turn. Thomas a dat din cap.

— Și? Altceva? Ce nu se mai potrivește?

M-am gândit la toate ocaziile în care discutaserăm despre *strigoi*. La cum fata schimbase subiectul înainte ca Anastasia să mai pună și alte întrebări. La cât de speriată era de cadavre.

— Ileana e din Brașov. Locul în care a avut loc prima crimă.

— Ea știe, de asemenea, că prin venele surorii mele curge sângele lui Vlad Drăculea.

Știam că nu era posibil din punct de vedere medical, dar aș fi putut jura că inima mi s-a oprit. Cel puțin pentru o clipă. M-am holbat la Thomas, știind că gândurile noastre se oprise asupra aceleiași concluzii groaznice.

— Tu știi unde e Daciana acum? am întrebat, pe când pulsul meu o luase la goană. Ce oraș urma să viziteze?

Thomas a clătinat din cap. O senzație și mai macabră mi s-a răsucit în măruntaie.

— Ești sigur că a plecat de la castel? Cum rămâne cu invitația la bal?

— Lui Daci îi place să plănuiască totul; probabil că a scris invitațiile dinainte. Oricine ar fi putut trimite invitațiile.

Ochii lui Thomas erau mărginiți de lacrimi argintii, dar prietenul meu și-a înghițit repede emoțiile.

— Nu am văzut-o plecând cu trăsura. S-a furișat cu Ileana. Nu am vrut să le întrerup. M-am gândit că vor să mai petreacă ceva timp împreună.

Oare cadavrul furat din morgă fusese al Dacianei?

Abia mai puteam să respir. Thomas își pierduse deja mama; pierderea surorii lui ar fi fost o rană aproape mortală. Mi-am obligat mintea să depășească durerea și să facă legătura dintre indicii. Ce știam despre ultimele zile sau ore la castel ale Dacianei? Apoi mi-a venit ideea.

— Știu exact unde trebuie să mergem!

Am dat să-l prind pe Thomas de mână, apoi m-am oprit. Chiar și la adăpostul zidurilor castelului, indecența gestului meu nu putea trece neobservată. Ca și cum temerile mele îl invocaseră, bibliotecarul a trecut pe lângă noi, cu brațele pline de cărți.

— Hai, am zis. Am o idee!

Am ieșit din bibliotecă și am verificat coridoarele largi. Nu se vedeau nici menajere, nici servitori, nici gărzi, deși nu le-am fi putut observa pe menajere imediat; ele se puteau ascunde în spatele tapiseriilor din coridorul improvizat. I-am făcut semn lui Thomas să mă urmeze pe holul secret și am pășit iute și precaut, atenți la orice mișcare și sunet.

Aerul era rece; focurile de pe coridoare se stinseseră, iar torțele nu erau aprinse. Castelul parcă-și încuia propriile emoții, scufundându-se într-un soi de acalmie glacială. Speram că nu ne pândea o furtună.

Unele unghere păreau acum chiar și mai sinistre – erau locuri în care se puteau ascunde răufăcători. Cu un ochi urmăream orice urmă de mișcare. Am trecut pe lângă un pedestal pe care se afla un șarpe și m-am cutremurat. Oricine s-ar fi putut ascunde în spatele lui, așteptând să atace.

Ileana era suficient de mărunță să se facă nevăzută printre piesele vechi expuse. Thomas mi-a urmărit privirea, dar chipul lui nu trăda nicio emoție. Voiam să știu dacă era prima dată

pentru el când pășea pe coridorul secret al servitorilor, dar nu voiam să risc să vorbesc cu voce tare. Nu încă.

Pe covorul din coridorul principal am auzit, alături de pașii noștri, pufnetul unor cizme. Am înghețat pe loc, cu spatele lipit de una dintre tapiseriile mari. Nu am îndrăznit să mă uit la scena de tortură în spatele căreia ne ascunseserăm. Judecând după pașii greoi, bănuiam că erau cel puțin patru gărzi. Oamenii nu vorbeau. Singurele semnale ale sosirii sau plecării lor erau zgomotele pașilor ritmici.

Abia dacă am respirat până ce sunetul cizmelor nu s-a estompat. Chiar și atunci, Thomas și cu mine am rămas nemișcați preț de câteva clipe. M-am desprins de zid și am verificat într-o parte și-n alta. Aveam să ieșim curând din coridorul secret.

Din fericire, am reușit să găsim drumul spre apartamentul Anastasiei, fără să ne observe cineva. Se părea că toți ținuseră seama de avertizarea directorului și stăteau cumiști, încuiați în camerele lor.

Mi-am lipit urechea de ușa Anastasiei, ascultând preț de o clipă, înainte să o deschid. Focurile nu fuseseră aprinse, dar lumina soarelui se scurgea înăuntru printre draperiile deschise. Totul era așa cum îmi aminteam de ultima dată când Anastasia se aflase acolo.

— Ce căutăm în camera asta, Wadsworth?

Am privit cu atenție de jur-împrejur. Cartea pe care Anastasia o luase din casa femeii dispărute păruse să includă unul dintre simbolurile Ordinului. Iar dacă era așa, poate...

— Uite!

Am traversat camera și am ridicat cartea de pe masă. Volumul avea titlul în română: *Poezii despre moarte*. Fusesem atât de distrasă de ideea fetei dispărute și înghețate în pădure, că nici nu mă obosisem să citesc mai de vreme titlul cărții.

— Când Anastasia și cu mine am intrat în casa aia, ea a susținut că ar exista o legătură între cartea asta și Ordin.

Am ridicat volumul pentru ca Thomas să vadă. Pe copertă era o cruce, iar la fiecare dintre capetele ei ardea o vâlvătaie.

— La început, am crezut că Anastasia se înșală. Nu avea niciun sens ca femeia dispărută să aibă vreo legătură cu un ordin cavaleresc format din nobili. E limpede că am greșit.

— Cu toții facem greșeli, Wadsworth! Nu e nicio rușine. Cum le îndrepti contează.

Thomas a răsfoit paginile cărții.

— Hmm. Cred...

— Că este momentul să mergeți în apartamentele voastre. Nu aveți niciun motiv să vă aflați aici.

Thomas și cu mine am înlemnit auzind vocea gravă. Dănești stătea în cadrul ușii, acoperind cu trupul lui întregul spațiu. Se părea că în castel umblau doar oameni ce se puteau mișca fără a scoate vreun sunet.

— Toate activitățile din castel au fost suspendate până mâine-dimineață. Sunt ordinele lui Moldoveanu. Directorul a decis să țină cursurile mâine cu o singură condiție: ca toți studenții să fie însoțiți în săli și apoi înapoi în camere.

Thomas ascunsese cumva volumul de poezii și a ridicat mâinile.

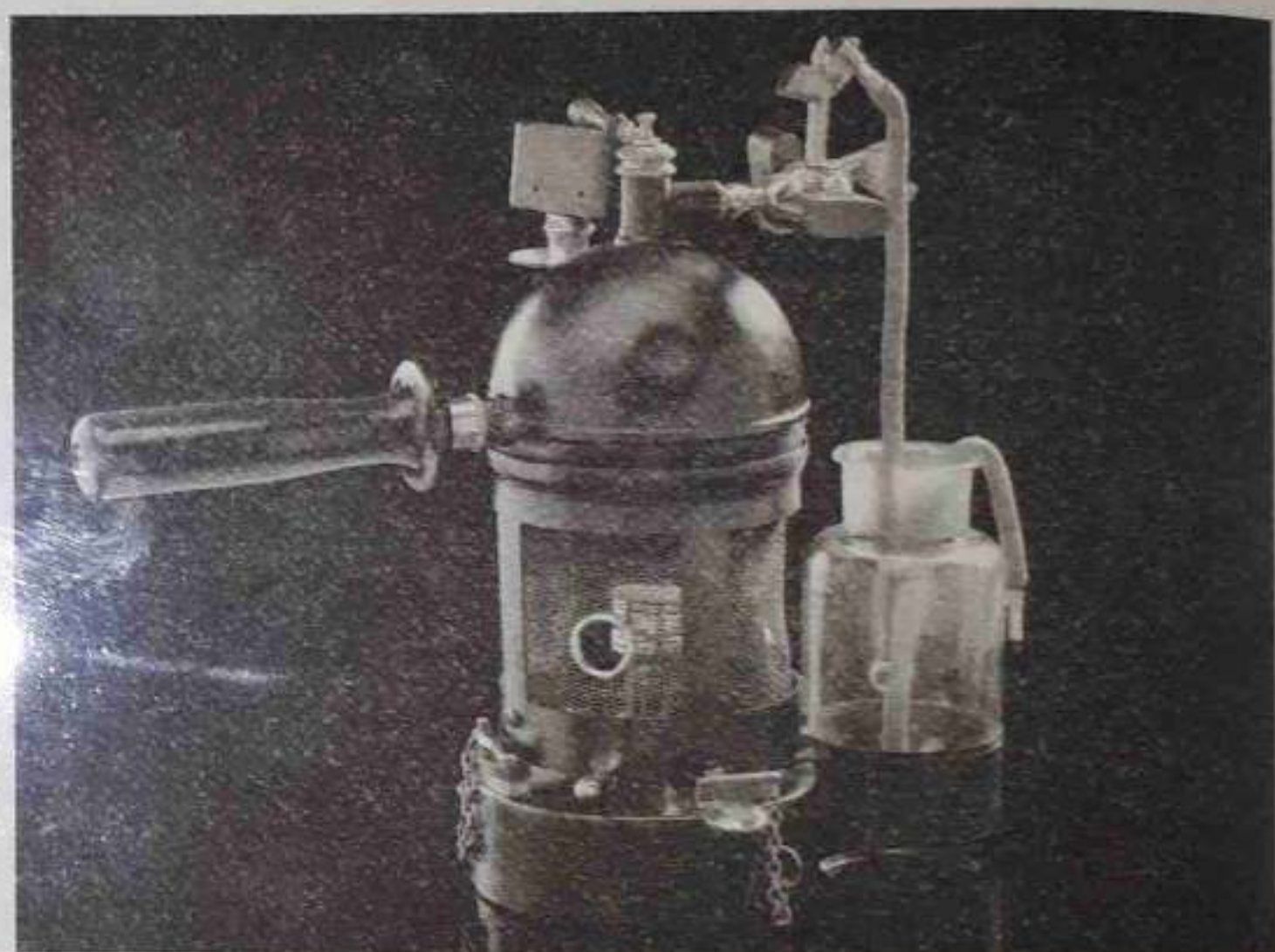
— Foarte bine! După tine!

Nu am îndrăznit să caut cartea ascunsă. Nu voiam ca Dănești să ne-o ia, mai ales dacă se dovedea a fi chiar volumul pe care-l căuta.

După ce l-a condus pe Thomas în apartamentul lui, garda s-a asigurat că am ajuns în siguranță în camera mea și a închis ușa. Cheile au zornăit înainte să-mi dau seama ce făcuse. Eram încuiată în apartamentul din turn. Am dat buzna în baie și am

verificat ușa care ducea spre scara secretă. Ușa era bătută în cuie, din partea cealaltă.

Nu am dormit prea bine în acea noapte, plimbându-mă în sus și-n jos ca un animal ce-și plănuia evadarea. Prinsă până când avea să mi se dea drumul.

Spray cu aburi de fenol, Paris, Franța, 1872-1887.

TREIZECI ȘI UNU

O AUTOPSIE PLINĂ DE INTRIGĂ

Sala de operații a lui Percy

Castelul Bran

15 decembrie 1888

Prințul Nicolae părea mai palid decât cadavrul pe care-l despica Percy, în timp ce-i dădea acestuia forcepsul. Prințul a tușit și și-a întors privirea de la incizie. Prințul, cel de obicei neînfrițat, se comporta ciudat. Poate că se îmbolnăvisese de gripă.

Cu siguranță n-avea cum să fie de vină trupul aproape de nerecunoscut din tuneluri cel care îi dădea lui Nicolae o stare atât de proastă. Deși Percy dezvăluise trupul cu două zile înainte, Moldoveanu îl luase înapoi înainte să avem ocazia de-al examina mai bine și nu-l adusesese decât în acea după-amiază. Directorul nostru fusese dubios de tăcut și gânditor în timpul lecției anterioare, cu mintea dusă în altă parte. Mă întrebam dacă familia regală făcea presiuni asupra lui să rezolve sau să găsească o legătură între crime, amenințând să-l lase fără postul de director și cel de medic legist oficial, în caz contrar. Era, de asemenea, posibil ca neliniștea lui să nu aibă nicio legătură cu trupul decedatei. Poate că era îngrijorat cu privire la plecarea Anastasiei. Pesemne că ajunsese, de acum, la concluzia că fata nu era în Ungaria. Nu-mi imaginam ce altceva l-ar fi putut îngrijora atât de tare pe Moldoveanu.

Percy a așezat bisturiul pe o tavă, lăsând incizia în formă de Y neterminată. Chipul fetei fusese în mare parte desfigurată de

liliecii flămânzi, așa că fața ei era acoperită cu o bucată mică de pânză – un gest de bunăvoință fie față de noi, fie față de ea. Nu credeam însă că Percy ar fi evitat să ne expună la brutalitatea profesiei noastre. Moartea nu venea întotdeauna liniștită și aveam nevoie să ne pregătim pentru cazurile în care era devastatoare.

— Spray-ul cu fenol, vă rog!

Percy a așteptat ca Nicolae să umple amfiteatrul cu aburii de antiseptic. Profesorul nostru lua aceleași măsuri folosite și de unchiul meu pentru a evita contaminarea, deși alți învățați erau încă de părere că asemenea practici erau inutile în studiul cadavrelor. Nu mai văzusem niciodată un instrument asemănător cu spray-ul cu fenol și abia așteptam să-i spun unchiului despre el. Sigur avea să-și comande unul pentru laboratorul lui.

Nicolae a țintit, umplând sala cu aburii subțiri. Rotocoale cenușii au plutit prin aer. Miroseau puternic a antiseptic și-mi gâdilau nările.

— Avem permisiunea familiei pentru a executa această autopsie...

Afirmația lui Percy mă tulbura cumva, însă mintea mi-a zburat iar la Ileana, în timp ce profesorul continua lecția.

Nu-mi dădeam seama care ar fi fost motivul pentru săvârșirea crimelor, dar asta nu însemna că nu fusese implicată. De fapt, nu credeam că fata lucrase singură. Anastasia nu se întorsese la academie la timp. Mă întrebam dacă nu cumva jucase și ea vreun rol în comiterea crimelor. În ciuda statutului lor diferit, Ileana și cu ea erau prietene. Ambele dispăruseră la distanță de o săptămână una față de cealaltă. Inițial, dădusem crezare biletului Anastasiei privind investigația pe care voia să o conducă în casa din Brașov. Acum nu mai eram așa de sigură. Poate că fusesem prea aproape de a le descoperi secretele și fugiseră împreună. Învățasem că a te încrede în cei ce par

nevinovați nu aduce decât durere și distrugere. Monștrii puteau purta zâmbete prietenoase, în timp ce în ungherele ascunse ale ființei lor ascundeau suflete blestemate de diavol. M-am gândit la toate momentele în care stătuserăm împreună în apartamentul meu și o nouă idee a început să-mi încolțească în minte.

Dacă Ileana și Anastasia lucrau împreună, atunci poate că fiecare întâlnire și fiecare acțiune fuseseră o piesă de teatru bine pusă la punct. Era posibil să-și fi plănuit reacțiile, conducându-mă intenționat pe o pistă greșită.

— Domnișoară Wadsworth, sunteți printre noi azi?

Mi-am revenit din visare. Fața îmi ardea când m-am uitat de jur-împrejur în sală. Gemenii Binachi, Noah, Andrei, Erik — toți erau cu ochii pe mine; chiar și Thomas.

— Vă cer scuze, domnule profesor! Eu...

Moldoveanu a intrat cu pași mari în sală. Avea pumnii strânși pe lângă corp. Nu aveam habar că directorul se strecurase înăuntru. Roba lui avea aceeași culoare ca și șuvițele de păr argintiu și atârna la fel de grav pe când mă fixa cu privirea.

— Aș dori să vorbim între patru ochi! Acum!

Andrei a chicotit și a șoptit ceva. Erik a chicoti și el în timp ce treceam pe lângă ei. Gândul că l-aș fi putut călca pe picior cu tocul a fost suficient ca să mă distragă de la a-mi pune răzbunarea în aplicare. Cian mi-a surprins privirea, zâmbindu-mi ezitant. Era un gest de mare amabilitate, având în vedere că irlandezul abia dacă mă băgase în seamă până atunci. Peșemne că Noah îmi pusese o vorbă bună.

Am coborât scările, ținându-mă de pereții amfiteatrului, și am ieșit în coridorul unde mă aștepta directorul. Moldoveanu bătea din picior, măsurând secunde ca și cum ar fi fost gândaci pe care-i extermina.

— Când ai vorbit ultima dată cu menajera pe nume Ileana?

Inima a început să-mi bată mai tare. Se părea că Thomas și cu mine nu eram singurii care considerau dubios comportamentul fetei.

— Cred că acum două zile, în seara zilei de treisprezece, domnule.

— Crezi... Oare atenția la detalii nu este o însușire esențială a unui student la criminalistică? Ce alte lucruri ți-ar mai putea scăpa din vedere, deși s-ar putea dovedi vitale? Ar trebui să te elimini chiar acum de la curs și să nu ne mai pierdem timpul și energia.

Tonul lui acid m-a supărat. Directorul era mai aspru decât de obicei.

— Încercam să fiu politicoasă, domnule! Ultima oară când am văzut-o pe Ileana a fost în ziua de treisprezece decembrie. Sunt sigură. Am o nouă menajeră de atunci. Fata m-a informat că Ileana servește în altă parte a castelului, deși acum mă îndoiesc că această scuză este adevărată. Poate că ar trebui să vorbiți cu ea și să vedeți ce ar putea ascunde despre Ileana.

Moldoveanu m-a privit cu ochii pe jumătate închiși, ca și cum s-ar fi uitat la un specimen, prin microscop. Mi-am strâns buzele. Simțeam că nu-mi mai pot controla furia.

— Și ce anume crezi acum despre Ileana?

— Cred că ea știe ceva despre uciderea domnului Wilhelm Aldea, domnule.

Am ezitat să dau glas celeilalte griji care mă măcina, de teamă că, dacă Anastasia avea să se întoarcă teafără, urma să mă ucidă pentru că-i trădasem încrederea.

— De asemenea... mă întreb dacă știe unde se află Anastasia. Anastasia mi-a lăsat un bilet... rugându-mă să nu vă spun unde a plecat, dar nu mi-a dat alte detalii.

Mâna lui Moldoveanu s-a deschis și s-a închis - singura manifestare a furiei.

— Și totuși nu ai catadicsit să mă informezi cu privire la suspiciunile tale. Ți amintești să fi avut loc ceva ieșit din comun în ultimele două zile? Ceva concret, care să-ți confirme bănuielile?

Sigur, era chestiunea celor doi oameni pe care-i văzusem cu siguranță târând un cadavru prin pădure. Îi spuseseam deja asta și mă luase în râs. Nu aveam de gând să mă expun singură la o altă privire scrutătoare.

— Nu, domnule! E doar un sentiment.

— Un sentiment... Cunoscut și ca dovadă neștiințifică. Cât de puțin surprinzător pentru o tânără să fie condusă de emoții în loc de rațiune!

Am inspirat lent, calmând astfel văpăile propriiei iritări.

— Cred că e important să combinăm știința și instinctul, domnule.

Directorul și-a răsucit buza, dezvăluindu-și incisivii ascuțiți. Era remarcabil că un om putea avea niște dinți atât de animalici. Începeam să mă întreb dacă nu cumva era o afecțiune medicală de care ar fi trebuit să se ocupe, când Moldveanu și-a plesnit limba de acele instrumente de tortură.

— Am vorbit deja cu noua ta menajeră. A fost concediată. Ți sugerez să stai departe de Ileana, dacă o mai vezi. Te poți întoarce în sală, domnișoară Wadsworth!

— De ce? Credeți că are ceva de-a face cu dispariția Anastasiei? Ați cercetat tunelurile?

Expresia de pe chipul directorului era înfricoșătoare. Crezusem că incisivii lui erau intimidanți, însă nu erau nimic pe lângă dezgustul sec din privirea lui glacială.

— Dacă ești o fată isteată, o să stai departe de acele tuneluri și de orice încăpere din ele. Te avertizez, domnișoară Wadsworth!

Directorul și-a aruncat privirea spre sala de operații și s-a oprit asupra cadavrului. Puteam să jur că citisem o umbră de tristețe în ochii lui, înainte de a se întoarce la mine, cu ură.

— Sau s-ar putea să fii chiar tu exemplarul examinat la următorul curs al lui Percy.

Spunând aceasta, Moldoveanu s-a răsucit și a plecat. Călcâiele din piele ale pantofilor plesneau podeaua. Prin măruntaie păreau să-mi umble șerpi.

Am reușit cumva să mă întorc în amfiteatru și m-am cufundat în scaunul meu. Am dat să iau notițe, dar mintea îmi era departe.

Trebuia să aflu cum pierise fata de pe masa de disecții a lui Percy, dacă mușcăturile liliecilor nu fuseseră singura cauză. Trebuia însă să dezleg și misterul dispariției Ilenei și al Anastasiei. Thomas m-a privit peste umăr preț de câteva clipe, cu buzele strânse.

Vorbele pe care Percy le-a rostit imediat după aceea mi-au sfârtecat gândurile vijelioase.

— În mod clar, domnișoara Anastasia Nádasdy a decedat în urma rănilor suferite.

Toate gândurile mi-au pierit din minte precum apa aruncată dintr-un lighean. M-am uitat la Percy, nevenindu-mi a crede. Doar nu spusese că... Privirea mi-a lunecat de la profesor la cadavrul întins în fața lui. Percy a smuls pânza de pe fața fetei. Câteva rotițe au început să pocnească și să întoarcă, foșnind în timp ce noua informație își ocupa locul în mintea mea. Tânăra atacată în camera cu lilieci era *Anastasia*?

Pământul a părut că se cutremura sub scaunul meu. Flăcări mi-au cuprins pieptul, apoi au înghețat. Am clipit, ca să nu plâng, incapabilă să împiedic totuși câteva lacrimi să-mi alunece pe obraji. Nu-mi mai păsa dacă vreun coleg avea să-și bată joc de emoțiile mele. Am rămas cu privirea oarbă fixată asupra cadavrului, încercând să fac imaginea să capete sens. Anastasia. Era imposibil. Am rămas acolo, ascultându-mi inima ce bătea monoton, și m-am uitat la trupul fără viață. Am

privit părul blond, dar nu am rezistat să mă uit mai atent la chipul ei putrezit.

Prietena mea era moartă. Nu era posibil să mi se întâmple iar una ca asta. Aveam senzația că pieptul mi se prăbușea sub greutatea care-l apăsa acum. Cum de putusem să o cred vinovată pentru crime? Când devenisem atât de neîncrezătoare? Voiam să fug din sală și să nu mai studiez niciodată vreun cadavru, pentru tot restul zilelor. Nu Thomas era cel blestemat, ci eu. Orice persoană care-mi devenea dragă murea. Nicolae îmi spusese asta pe aleea din Brașov. Avea dreptate.

M-am uitat, printre lacrimi, la colegii mei. Cu toții erau șocați. Studenții competitivi, însetați de cunoștințe și zbatându-se pentru cele două locuri râvnite de la academie dispăruseră. Știința necesita un caracter rece pentru a explora, însă noi eram oameni. Mințile noastre erau ca oțelul, când era nevoie, dar inimile ne erau tot pline de compasiune. Tineam totuși mult la oameni și simțeam durerea.

Thomas s-a rotit pe scaun, uitându-se la Nicolae și apoi la mine. Prietenul meu părea zguduit, însă era suficient de concentrat ca să fie atent la comportamentele suspecte. Aproape că uitasem de ilustrațiile prințului și de rolul pe care l-ar fi putut juca în toată afacerea. Andrei și-a încleștat maxilarul, aruncându-i prințului o privire ucigătoare, deși gâtul lui părea să se ridice și să coboare din cauza lacrimilor pe care și le stăpânea. Cât de ciudat!

— Urmele de mușcături sunt ale unei vietăți mici, a zis Percy încet. Vrea să încerce cineva să ghicească ce anume a atacat-o pe această tânără?

Mi-am ținut respirația, împreună cu ceilalți colegi din sală. Nici eu, nici Thomas nu am îndrăznit să răspundem sau să ne privim măcar, deși știam exact de ce murise Anastasia. Întrebarea era cine altcineva mai știa? Dacă Ileana avea vreun

colaborator din rândul studenților, atunci acea persoană ar fi trebuit să cunoască răspunsul.

Percy și-a plimbat privirea asupra fiecărui student, așteptând să rupă cineva liniștea profundă.

— Șerpi? au zis Vincenzo și Giovanni în final, la unison.

— Păianjeni veninoși? a adăugat Cian.

— Sunt niște răspunsuri bune, dar incorecte, a zis Percy, parcă pierzându-și puțin din speranță. Mai vrea cineva să ne împărtășească o idee?

Nicolae abia dacă și-a aruncat privirea la cadavru, atent la spray-ul cu aburi de fenol din mâna lui. A rotit tubul dintr-o parte în alta, apoi a apăsat pe butonul lui, sperându-ne pe toți cu un jet de antiseptic. Aburii erau la fel prevestitori ca și tonul vocii lui.

— Lilieci, a bâiguit. Accie răni sunt făcute de o specie de li-liac despre care zvonește că ar infesta castelul.

Percy a bătut o dată din palme. Sunetul ne-a făcut pe toți să sărim pe scaune.

— Excelent, prințe Nicolae! Observați spațiile dintre urmele de dinți! Acestea indică niște exemplare mari. Îmi imaginez că s-au hrănit cu sângele ei o vreme, deși probabil că fata și-a pierdut cunoștința la un moment dat.

Mi-am înghițit nodul din gât, în timp ce stomacul mi se revolta din cauza imaginii. Dacă nu-mi stăpâneam imediat emoțiile, aveam să cedez. M-am concentrat la respirația mea. Dacă tot ce făceam era să mă gândesc la cât de veselă fusese prietena mea în timpul vieții, nu-i puteam fi cu nimic de ajutor după moarte. Totuși, chiar dacă exersasem să-mi controlez emoțiile, ceva în inima mea s-a frânt. Mă săturasem de pierderi. Eram sătulă să-mi iau mereu adio de la aceia cu care mi-aș fi dorit să mă aventurez în viață. Mi-am șters lacrimile de pe obraji și mi-am tras nasul.

Erik și Cian au înjurat. Știam că cei doi nu ar fi putut să comită vreo crimă sau să comploteze cu Ileana. Bunătatea și compasiunea curgeau prin venele lor. Îl privisem pe Erik aruncându-i șorțul lui prințului Nicolae, dornic să ajute atunci când celălalt avea nevoie de un prieten.

Însă prințul și obsesia lui pentru lilieci, ei bine, mi se părea că totul era o coincidență prea mare pentru a putea fi ignorată.

— Foarte bine, a zis Percy, să vedem cine vrea să facă următoarea incizie!

Cian și Noah s-au uitat unul la celălalt și au ridicat încet mâinile. Le admiram capacitatea de a-și depăși groaza, dar eu nu mă puteam încumeta să așez bisturiul pe trupul prietenei mele. Nu-mi păsa dacă m-ar fi costat locul la academie; mi se părea cumplit să mă gândesc la competiția prostească, deși probabil că Anastasia m-ar fi certat pentru sentimentul de înfrângere pe care-l aveam. Ea s-ar fi așteptat ca eu să lupt mai departe.

Întărită de acest gând, mi-am îndreptat trupul, ca o săgeată, așezată în primul rând al sălii lui Percy, știind că nu-i mai puteam oferi nimic Anastasiei, în afară de dorința de a-i răzbuna moartea. Thomas s-a aplecat în scaun, dar nu a ridicat mâna.

— Domnule Hale! a zis Percy. Vino să-ți ocupi locul!

Noah și-a pus șorțul și a luat bisturiul din mâna lui Percy, curățându-l impecabil cu acid carbolic înainte de a-l așeza pe carnea înlemnită. Unchiul meu ar fi fost mândru. M-am forțat să privesc incizia în formă de Y de pe pieptul nemișcat al Anastasiei. Am respirat lent, controlându-mi bătăile inimii. Trebuia să aflăm cu siguranță dacă liliecii fuseseră cu adevărat cauza morții ei sau dacă ceva mai sinistru îi curmase viața înainte.

Privirea mi-a lunecat spre mâinile fetei. Acolo nu se observau prea multe răni, semn că s-ar fi apărat. Îmi venea greu să cred că cineva atât de îndrăzneț ca Anastasia și-ar fi acceptat soarta fără să se opună din toate puterile. Ea luptase să fie

tratată în mod egal, luptase să-și demonstreze valoarea unchiului ei. O luptătoare ca ea nu ar fi renunțat în timpul ultimei bătălii. Gândul ăsta m-a însuflețit, încurajându-mă să continui.

— Priviți modul în care domnul Hale separă coastele. Sunt niște tăieturi foarte precise.

Profesorul i-a dat colegului nostru fierăstrăul pentru coaste și a luat bisturiul înapoi. Am tresărit puțin văzând viscerele expuse, dar mi-am amintit că femeia aceea nu mai era Anastasia, ci o victimă ce avea nevoie de ajutorul nostru.

Un ușor miros de usturoi s-a răspândit în sală, în timp ce Percy făcea înconjurul amfiteatrului. Am mijit ochii. Înainte să pot da glas întrebării mele, Noah a deschis maxilarul cadavrului. Înăuntru nu se afla nimic neobișnuit. Thomas și-a aruncat privirea în direcția mea, deși îmi era greu să-mi dau seama ce gândea.

Noah s-a mutat la picioarele cadavrului, examinând cavitatea abdominală. S-a apropiat destul de mult ca să miroasă organele și și-a înăbușit greața.

— În țesuturi și în gura exemplarului este prezent un miros de usturoi, domnule, deși substanța nu se găsește asupra sa. S-ar putea să aflăm mai multe informații dacă examinăm conținutul stomacului.

Percy s-a oprit și s-a aplecat să examineze el însuși cadavrul. A inspirat de câteva ori, în timp ce se deplasa dinspre gura cadavrului, spre stomac. A dat din cap și s-a adresat studenților.

— În cazul în care a fost ingerată o substanță toxică, veți observa un miros mai puternic în țesuturile stomacale. Ceea ce este valabil și în cazul de față. Mirosul de usturoi este copleșitor în apropierea stomacului victimei. Știe cineva ce alte simptome însoțesc otrăvirea accidentală sau intenționată?

Vincenzo a ridicat mâna atât de brusc, încât aproape că a căzut peste balustradă. Fratele lui l-a prins de braț, redându-i echilibrul.

— Da, domnule Bianchi?

— Mai mult... ăăă... mucus, a zis el, cu un puternic accent italian, căutându-și cuvintele în engleză. Este apărarea naturală a organismului împotriva... ăăă... a unui atac străin.

— Excelent, a spus Percy, ridicând forcepsul cu dinți și dându-i-l lui Noah. Unde altundeva am mai putea găsi indicii ale otrăvirii?

Cian și-a dres glasul.

— Ficatul trebuie și el verificat.

— Într-adevăr.

Percy i-a făcut semn lui Noah să scoată organul și i-a dat o tavă pentru mostre. Știam cum era să-ți vâri adânc mâinile în cavitatea abdominală și să scoți ficatul moale. Era greu să mânuiești organul doar cu forcepsul. Ficatul a alunecat în tavă, mânjind-o cu lichidul ruginiu. Mi-am înghițit greața.

Percy a ridicat tava, apoi a pășit lent de-a lungul șirului de studenți, dându-ne voie fiecăruia să examinăm organul.

— Observați culoarea! Ficatul devine de obicei galben după ce este expus la...

Inima mi-a luat-o la goană, împreună cu gândurile.

— Arsenic.

Percy a zâmbit larg, ținând tava atât de mândru de parcă ne-ar fi servit ceai dintr-un set de porțelan fin.

— Foarte bine, domnișoară Wadsworth! Atât mirosul de usturoi, cât și culoarea galbenă a ficatului indică potențiala otrăvire cu arsenic. Acum, înainte să trageți concluzii pripite, trebuie să ne amintim că arsenicul se găsește în multe obiecte folosite în mod curent. Apa de băut conține o cantitate mică de arsenic. Doamnele amestecă arsenicul cu pudrele lor ca să-și mențină aspectul tânăr.

Mi-am frământat mâinile, în timp ce mintea întorcea noua informație pe toate părțile. Mă gândeam la prima victimă pe

care o văzusem în România – bărbatul din tren. În gură îi fusese îndesat un cățel de usturoi, dar mirosul fusese prea puternic ca să fie rezultatul unei cantități așa de mici de substanță. Ar fi trebuit să investighez mai mult. Criminalul folosise, în mod limpede, usturoiul drept scuză pentru mirosul degajat de arsenic.

M-am concentrat la respirația mea. Inspiră, expiră. Fluxul constant de oxigen mi-a calmat creierul. M-am gândit la simptomele lui Wilhelm. Ce repede devenise dintr-un tânăr sănătos de șaptesprezece ani un cadavru sub bisturiul meu! Foarte dubios!

Nu găsisem cauza morții lui Wilhelm. Lipsa sângelui era doar o modalitate de distragere a atenției, ba chiar una bună. Fusesem atât de preocupată să demonstrez științific că vampirii nu existau, încât uitasem să-i verific ficatul. Chiar și Percy se lăsase distras de ceea ce era evident, uitând să examineze celelalte organe.

M-am gândit la alte simptome ale otrăvirii. Pete pe piele sau iritații. Vomă. Toate indiciile fuseseră prezente, așteptând să le pună cineva cap la cap. Nu era decât o simplă ecuație de matematică, nimic mai mult.

Oricine plănuise crimele pusese totul la punct într-un mod genial. Nici Thomas nu găsisese legătura dintre ele. Pesemne că vinovatul știa că Thomas nu avea să fie la fel de atent ca de obicei; teama că istoria familiei lui avea să fie dată în vileag îl stingherea, iar Thomas nu era obișnuit cu asemenea piedici. Capul mi se învârtea. Ucigașul ăsta era mai șiret decât Jack Spintecătorul.

Nu examinase trupul menajerei, dar, din câte se părea, nici ea nu prezenta urme de traumatism, conform gemenilor Bianchi. Nu era greu de dedus faptul că și ea fusese otrăvită.

Anastasia. Wilhelm. Omul din tren. Menajera. Nu păreau să aibă vreo legătură unul cu celălalt, în afară de modul în care

muriseră – fie străpunși de un țăruș, fie secați de sânge. Ambele erau însă doar simple distracții, create fie după deces, fie cu puțin timp înainte ca oamenii să-și dea duhul, pentru a stârni imaginația unei comunități superstițioase.

Nu vânam pur și simplu un criminal, ci o persoană care cunoștea cum funcționează otrava și avusese ocazia să o dea fiecăreia dintre victime. Mi-am înghițit nodul din gât. Ucigașul era o persoană inteligentă și răbdătoare. Așteptase mult timp ca să-și pună planul în aplicare. Dar de ce acum...

— Domnișoară Wadsworth?

M-am trezit din visare. Obrajii îmi ardeau.

— Da, domnule profesor!

Percy m-a privit atent, în timp ce trecea așa printr-un ac mare, Hagerdon.

— Cusătura dumitale de alaltăieri a fost exemplară. Ai vrea să ajuți cu închiderea cadavrului?

Colegii mei nu au mai spus nimic, o reacție complet diferită de cea de mai devreme, când rânjiseră și chicotiseră. Acum, eram cu toții uniți în pierderea suferită și în hotărârea de a face dreptate.

Momentan.

M-am uitat la fata care-mi fusese prietenă și m-am ridicat.

— Da, domnule!

TREIZECI ȘI DOI

POȚIUNI ȘI OTRĂVURI

Cursul de folclor

Castelul Bran

17 decembrie 1888

Gărzile stăteau în fața sălii de curs, cu ochii pierduți în zare, dar suficient de vigilente ca să atace în orice clipă. Radu însă nu le acorda nicio atenție. El își continua cursul de folclor ca și cum castelul nu fusese inundat de gărzi regale și dat peste cap din cauza studenților dispăruți sau uciși. Fie profesorul se pricepea de minune să pară neafectat, fie era pierdut în propria imaginație, prins undeva între mit și realitate.

Trecuseră două zile de când descoperisem că Anastasia era victima din tuneluri, iar directorul umpluse castelul cu gărzi. Nu aș fi știut să spun dacă prezența lor mă liniștea sau mă speria și mai tare.

— În lumina descoperirilor recente, următoarea noastră lecție va fi despre Albertus Magnus, filosof și om de știință. Legenda spune că el a fost primul alchimist. Unii cred că avea darul magiei.

Radu a dat paginile cărții vechi pe care o împrumutase zilele trecute de la bibliotecă, *De Mineralibus*.

— El a studiat opera lui Aristotel. A fost un om foarte, foarte inteligent. Se spune că tot el a descoperit arsenicul.

Noah a ridicat, curajos, mâna, iar Radu a țopăit de plăcere.

— Da, domnule Hale? Ai ceva de adăugat pe această temă și cu privire la legenda domnului Magnus?

— Înțeleg că e nevoie să vorbim despre arsenic, din cauza crimelor, domnule, dar ce legătura are, mai exact, cu folclorul românesc?

Radu a clipit de câteva ori, deschizând și închizând gura.

— Ei bine... e fundamental să înțelegem anumite legende privitoare la subiectul lecției de azi: Ordinul Dragonului. În primii ani de existență, Ordinul a avut o imagine pozitivă în locuri precum Germania sau Italia. Unii cred că avansarea membrilor săi pe scara titlurilor nobiliare se datorează cunoștințelor despre arsenic, pe care-l foloseau ca să-și elimine țintele.

Am ridicat o sprânceană, intrigată de subiect. În Anglia, arsenicul era cunoscut drept „praful moștenirii”, numit astfel din pricina nobililor care doreau să obțină un titlu mai repede decât ar fi permis natura.

— Sugați că Ordinul era format din alchimiști asasini? a întrebat Cian. Credeam că ei luptau cu așa-ziii dușmani ai creștinismului...

— Vai! Cineva a făcut cercetări! Sunt impresionat, domnule Farrell! Foarte bine!

Radu și-a umflat pieptul și a început să se plimbe printre rândurile de mese.

— După moartea lui Sigismund de Luxemburg, Ordinul a devenit foarte important în Ungaria și în țările vecine. Mai puțin în părțile vestice ale Europei. Otomanii invadau zona, amenințându-i pe boieri... ăă, da, domnule Farrell?

— Ce sunt, mai exact, boierii, domnule?

— Oh! Boierii erau membrii celei mai înalte trepte a aristocrației, sub prinții valahi. De obicei se luptau cu privire la prințul care avea să ocupe tronul. Sistemul nostru de conducere era corupt până în măduva oaselor.

— Nu ar trebui ca titlul princiar să fie transmis următorului moștenitor? am întrebat.

Andrei a pufnit ceva mai puțin entuziast decât cu altă ocazie, dar l-am ignorat. Poate că el cunoștea regulile din țara sa, însă eu nu le știam și nu-mi era rușine să întreb.

Radu a clătinat din cap.

— În vremurile medievale, lucrurile nu mergeau așa aici. Moștenitorii nelegitimi puteau cere tronul. De fapt, majoritatea celor născuți în familiile Dăneștilor sau Drăculeștilor au fost recunoscuți când boierii i-au numit la tron. Nu era nevoie ca moștenitorii să aibă sânge pur ca să conducă; era nevoie doar de puterea unei armate neînfricate. E o practică mult diferită de cea de la Londra și a condus la multe crime săvârșite împotriva propriilor rude, pentru dreptul de a conduce.

Nu era foarte diferit de ce se întâmplase în Anglia, m-am gândit eu.

— Aceia care s-au opus luptei dintre familii și corupției au îngroșat rândurile Ordinului, a zis Erik, cu un accent rusesc pronunțat. Cred că le era teamă să nu-și piardă cultura în fața forțelor invadatoare.

— Ai dreptate! Membrii Ordinului, deși nu se identificau sub niciun nume, pentru a-și păstra secretul, luptau pentru păstrarea libertății și a drepturilor. Legenda spune că erau neînfricați și că luaseră asupra lor obligația de a înlătura amenințările existente atât în regat, cât și în afara lui. De fapt, există povești care sugerează că doreau să unească țara, eliminând conflictele din cele două familii regale.

Thomas și cu mine ne-a uitat unul la altul. Am devenit mai atentă, auzind noua informație. Tocmai de asta îmi făcusem griji. Am ridicat mâna.

— Oh! Da, domnișoară Wadsworth? Ce aveți de adăugat? Nici nu vă pot spune cât de mulțumit sunt de interesul

manifestat de toată lumea față de subiectul lecției de azi. Sunteți mult mai activi decât la cursul despre *strigoi*¹.

— Când spuneți „familia regală” în acest caz, vă referiți la dinastia Basarabilor, nu-i așa? Nu la familia regală prezentă acum la curte.

— Un alt amănunt minunat! Familia regală din prezent – dinastia Hohenzollern-Sigmaringen – nu este înrudită cu Basarabii în niciun fel. De acum înainte, la această lecție, când voi folosi denumirea de „familie regală”, mă voi referi la genealogia lui Vlad Drăculea și la urmașii lui. Îmi place ca lecțiile mele să se concentreze asupra legendelor privitoare la istoria medievală a ilustrului nostru castel. Avem, în mare parte, de-a face cu linia Drăculeștilor. Moștenitorii lui Vlad Drăculea au urcat pentru ultima dată pe tron în secolul al XVII-lea. Oamenii cred că toți moștenitorii săi direcți au pierit.

Atenția profesorului s-a îndreptat spre Thomas.

— Totuși, în România mai există persoane care-și amintesc adevărul.

— Ordinul mai activează și azi? a întrebat Cian, sprijindu-se pe coate. Există membri noi?

— Păi..., a zis Radu, oprindu-se apoi și scărpinându-se pe cap. Nu mai activează de ceva vreme. Cred că a pierit cam în aceeași perioadă în care dinastia Basarabilor nu a mai urcat pe tron. Deși există o familie care pretinde să se tragă din acel neam, ei sunt, de fapt, boieri. Ei, ei. Înainte să ne avântăm prea mult în discuții, am asupra mea niște poezii vechi care ilustrează măiestria și îndrăzneala Ordinului. Arsenicul nu era singurul truc pe care-l foloseau pentru a scăpa de dușmani.

Radu ne-a dat tuturor câte două bucăți de pergament. Pe cele două bucățele erau scrise poezii în limba română, pe care Radu le-a tradus imediat în engleză.

¹ În română, în original (n. tr.).

— Oh! Asta îmi place foarte mult. Îmi amintesc când părinții mei mi-au arătat prima dată... Ei, la naiba!

Radu și-a dres glasul.

*Întristați cuconi și lăcrimoase dame,
Pe drum, la vale, adio de vă luați.
Glia, ea, se saltă, și-n jos scorburi adânci,
În pământ ascunse și-ncinse de mulți draci.
Cu ape iuți, reci, mari,
Strivi-vă-vor, vai, între zidurile tari.*

Sângele mi-a înghețat în vine. Cuvintele nu erau tocmai aceleași, însă semănau foarte bine cu cele pe care le auzisem fredonate în fața apartamentului meu. Thomas a mijit ochii, simțindu-mi starea de spirit și s-a lăsat în scaun.

— Mă scuzați, domnule profesor! a zis el. Care este titlul acestei poezii?

Radu a clipit de câteva ori. Sprâncenele lui stufoase se ridicau în același timp cu mișcarea pleoapelor.

— Vom ajunge și acolo imediat, domnule Cresswell. Acest poem este copiat dintr-un text foarte special și sacru, cunoscut drept *Poezii despre moarte*. Textul original a dispărut. O întâmplare foarte ciudată și nefericită...

Am simțit privirea lui Thomas întârziind asupra mea, dar nu am îndrăznit să mă uit la el. Aveam cartea pe care Dănești o căuta. Modalitatea prin care ajunsese volumul în posesia femeii din Brașov era un alt mister pe care trebuia să-l dezlegăm.

Gemenii Bianchi își luau notițe. Din câte se părea, lecția devenise mai interesantă pentru ei, odată cu menționarea morții. Eu abia dacă-mi puteam stăpâni propriul entuziasm. Până la urmă, vorbăria lui Radu avea să ne fie de folos.

— Iar acest text era sfânt pentru Ordin? am întrebat.

— Da! Conținutul său era folosit de cei din Ordinul Dragonului ca un fel... Ei bine... Era folosit ca să scape castelul de potențialii dușmani, în vremurile medievale. Este ceva ce-ți amintești, domnule Cresswell? Fiind unul dintre ultimii – și aproape necunoscuții, cred – membri ai acelei dinastii. Cred că familia dumitale cunoștea mai multe detalii despre acest text. Educația de care ai beneficiat trebuie să fi fost excepțională.

Nu mi-a scăpat tremurul ce a zguduit ușor spatele lui Thomas. Colegi noștri se foiau inconfortabil pe scaune. Revelația era tulburătoare chiar și pentru aceia care studiau morții. Nu era de mirare că Thomas preferase să nu împărtășească secretul despre moștenirea lui. Era scutit de privirile scrutătoare și inoportune, dacă nimeni nu știa despre legătura lui cu Vlad Drăculea.

Din câte se părea, Radu se interesase de genealogia familiei din partea maternă a lui Thomas. Ce intrigant! Trupul meu rezona, prevăzător. Radu era mult mai puțin aerian decât părea.

Thomas a ridicat un umăr, luând aerul unei persoane căreia nu-i păsa de subiectul conversației sau de tensiunea ce zumzăia în sală. Se transformase într-un automat fără emoții, protejat de armura lui împotriva criticilor. Nicolae și-a fixat privirea încruntată asupra bucății lui pergament, fără a-l învrednici pe vărul lui îndepărtat cu o privire. Bănuiam că el știuse dintotdeauna cine era Thomas și că nu împărtășise secretul nimănui.

— Nu pot spune că poezia îmi sună fie și un pic cunoscut, a răspuns Thomas. Sau interesant. Deși cred sincer că ar fi putut fi folosită pentru îndepărtarea dușmanilor; i-ar fi putut chiar ucide, după suficient de mult timp. Dacă mai aud fie și un singur vers din cartea aia, o să mă prăbușesc la pământ și o să mor chiar eu de plictiseală.

— Nu, nu, nu. Ar fi un ghinion imens! Moldoveanu nu ar fi foarte mulțumit dacă aș cauza moartea studenților săi.

Radu și-a dus mâna la gură, holbând ochii.

— Cât de inoportun să spun așa ceva! Mai ales după moartea lui Wilhelm, a Anastasiei și acum a Marianei.

— Cine e Mariana? a întrebat Thomas.

— Menajera care a fost descoperită zilele trecute, a răspuns Radu.

Profesorul și-a strâns buzele, privind-i pe frații Bianchi, care se foiau pe scaune. Uitasem că ei descoperiseră cadavrul fetei. A studia moartea și a descoperi un cadavru în fața laboratorului nu erau tocmai unul și același lucru, iar ultima situație era ceva mai greu de ignorat. Cunoșteam prea bine efectele de durată ale unei asemenea descoperiri.

— Poate că e suficient pentru azi.

M-am uitat la a doua pagină cu poezia și am rămas fără răsuflare. Aveam nevoie de niște răspunsuri înainte de încheierea cursului.

— Profesoare, poezia pe care ați citit-o se intitulează „XI”. Niciuna dintre ele nu pare să aibă alt titlu în afară de numerele romane. De ce?

Radu și-a plimbat privirea de la pagină la studenți, mușcându-și buza. După o clipă, profesorul și-a așezat ochelarii pe nas.

— Din cât am putut înțelege, membrii Ordinului foloseau poeziile ca pe un soi de cod. Legenda spune că au marcat niște pasaje secrete chiar sub acest castel. În spatele ușilor marcate cu anumite numere romane s-ar afla... ei bine, tot felul de instrumente și capcane neplăcute, folosite pentru a scăpa de dușmani.

— Ne puteți da câteva exemple? a întrebat Erik, mai întâi în rusă, apoi în engleză.

— Bineînțeles! Dușmanii ar fi părut răpuși de cauze naturale, deși felul în care își dădeau duhul era foarte departe de a fi unul firesc. Se spune că Vlad – un membru al Ordinului, ca și tatăl lui – avea obiceiul de a trimite câte un nobil sub castel, cu promisiunea că acolo avea să găsească o comoară.

Alteori, trimitea boierii corupți să se ascundă în vreo cameră, mințindu-i că la poarta castelului se afla o armată vrăjmașă. Ei îl ascultau, intrau în încăperile marcate și astfel își dădeau obștescul sfârșit. Apoi, Vlad putea să pună moartea lor pe seama unui accident nefericit, deși cred că ceilalți boieri bănuiau adevărul. Vlad era faimos pentru eradicarea bruscă a corupției din această țară.

Thomas a mijit ochii la Radu. Semăna cu un cățel flămând ce găsisse un os. Știam exact ce însemna expresia de pe chipul lui.

— Cum rămâne însă cu poezia? am întrebat. Ce însemna pentru membrii Ordinului?

Radu a arătat spre pergament, cu degetele lui mici, având grijă să întindă cerneala.

— Uitați-vă la asta!

Radu a tradus iar textul din română în engleză:

XXIII

Alb, roșu, diavol, verde,

Nevăzut e-n codru acela ce te vede.

Prin aer, balauri, văzduhul retează,

Mort e-acela ce-a veni cutează.

Carnea-ți rumegă, viața-ți suge,

Oasele-n căldare mai rămân a curge.

Alb ciolan și roșu sânge,

De mergi pe-aici, curând vei plânge.

— Se pare că această poezie se referă la un loc secret de întâlnire al membrilor Ordinului. Unii cred că se află în pădure, unde săvârșeau ritualuri mortuare pentru ceilalți confrăți. Alții susțin că se referă la o criptă de sub castel: o criptă, pentru că îndată ce musafirii naivii se aventurau înăuntru, erau încuiați

acolo de Ordin, până ce putrezeau de vii. Am auzit unii săteni spunând că oasele lor au fost transformate într-un loc sfânt.

— Ce fel de loc sfânt?

— Oh, un loc unde se fac sacrificii pentru Prințul Nemuritor! Dar nu tot ce vorbesc oamenii e și adevărat. Balaurii din aer sunt o figură de stil. În termeni simpli, înseamnă că Ordinul se mișcă nevăzut, urmărind și protejând ce e al lor de drept. Pământul. Domnitorii, unși ai lui Dumnezeu. Stilul lor de viață. Sunt astfel transformați în creaturi feroce care te înghit cu totul, lăsând în urmă doar oasele. Adică teucid și nu mai lasă nimic din tine.

— Bănuți că cei din Ordinul Dragonului se ocupă și azi de întreținerea tunelurilor? am întrebat.

— Doamne! Nu cred așa ceva, a zis Radu, râzând un pic cam prea tare. Deși presupun că nu putem fi siguri. Așa cum am spus și mai devreme, Ordinul a fost format inițial după modelul Cruciaților. De fapt, Sigismund, regele Ungariei, a devenit mai târziu Împărat al Sfântului Imperiu Roman.

Înainte ca Radu să continue povestea despre cruciați, am rostit altă întrebare.

— Ce metode de execuție se găseau mai exact în tuneluri?

— Păi, să vedem, domnișoară Wadsworth! În unele pasaje se găseau lilioci. Altele erau năpădite de păianjeni. Se zice că lupii hălăduiau în acele tuneluri. Legenda spune că singura cale de a scăpa din camera cu apă era să oferi dragonului puțin sânge.

Radu a zâmbit cu tristețe.

— Nu cred că asemenea creaturi ar putea supraviețui în subteran fără o sursă de hrană sau fără îngrijiri. Dacă aceste pasaje mai există și azi, atunci pesemne că sunt inofensive, deși nu v-aș sugera să căutați ceea ce conține această carte. Majoritatea superstițiilor au un sâmbure de adevăr. Hmmm? Da?

De exemplu, *strigoi*¹ – trebuie să existe un dram de adevăr în spatele acestor zvonuri.

Voiam să arăt că legendele despre *strigoi* erau cel mai probabil rezultatul faptului că, uneori, cadavrele nu erau îngropate suficient de adânc, în timpul iernii. Trupurile celor morți se umflau de gaze și ieșeau din morminte; din moment ce paturile unghiilor se retrăgeau, mâinile arătau ca niște gheare – sinistre și vampirice, dar deloc adevărate. Oamenii fără educație credeau cu siguranță că cei dragi încercau să iasă din morminte. Cu toate acestea, știința demonstra că nu era decât un mit.

Bătăile orologiului de afară au marcat finalul cursului. Gărzile nu au pierdut nicio clipă și și-au făcut iar simțită prezența. Mi-am strâns bucățile de pergament pe care ni le dăduse Radu și le-am așezat în buzunar.

— Mulțumesc, domnule profesor! am zis, privindu-l cu atenție. Mi-a plăcut mult această lecție.

Radu a chicotit.

— Plăcerea a fost de partea mea. Eu îți mulțumesc. Acum, trebuie... E chiar ora trei? Speram să pot trece pe la bucătărie înainte să mă retrag în apartamentul meu. Pregătesc colăceii mei preferați. Zbor!

Radu a smuls un braț de carnete de pe catedră și a dispărut pe ușă.

Mă întorsesem spre Thomas, gata să discut cu el tot ce auzisem și să dezbatem posibila implicare a lui Radu, când Dănești ne-a făcut semn din pragul ușii. Garda a rânjit spre Thomas, tachinându-mi prietenul într-un fel la care știam că acesta nu avea să reziste.

— *Să mergem!*² N-avem toată ziua la dispoziție.

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

Thomas a inspirat adânc. Iritarea lui atinsese cote maxime. Înainte să pot reacționa, Thomas și-a deschis gura blestemată.

— Lingăii fac așa cum li se spune. Nu au altceva de făcut decât să stea, să aștepte și să cerșească următoarele ordine ale stăpânului.

— Și mușcă, atunci când sunt provocați.

— Nu te mai prefac că nu te bucuri enorm să mă escortezi încoace și-ncolo. Păcat că nu ai făcut la fel și pentru sărmana menajeră. Deși am un chip mult mai frumos, a zis Thomas, trecându-și mâna prin șuvițele negre. Cel puțin știu că nu risc să fiu răpit de vreun vampir; ești prea ocupat să mă admiri. E un compliment destul de frumos. Ți mulțumesc.

Rânjetul lui Dănești a devenit de-a dreptul letal.

— Ah, am așteptat să spui așa ceva.

Bărbatul a strigat ceva în română și alte patru gărzi s-au adunat în sala acum goală.

— Însoțiți-l pe domnul Cresswell în temniță, pentru următoarele câteva ore! Trebuie să se arate adevărata ospitalitate românească.

Dragă Wadsworth,

Am ieșit, în sfârșit, din purgatoriul mușegăit pe care îl onorează cu numele de „temniță.” Acum sunt din nou în apartamentul meu și meditez la ideea de a mă cățăra pe zidurile castelului, ca să mă distrez.

Le-am auzit pe gărzi vorbind și se pare că la noapte avem o șansă de a ne furișa afară, ca să cercetăm împrejurimile în căutarea celui târât în codru.

Spre deosebire de stimatul nostru director, eu nu cred că ai inventat acel scenariu și îmi fac griji că ne-am înșelat cu privire la intențiile criminale ale Ilenei. Se prea poate ca fata să fie doar o altă victimă, dar nu există decât o cale prin care putem fi siguri.

Dacă nu mai primești nicio veste de la mine e pentru că mă strecoar pe coridoare, în drum spre tine.

Al tău,
Cresswell

TREIZECI ȘI TREI

PURGATORIUL MUCEGĂIT

Apartamentul din turn

Castelul Bran

17 decembrie 1888

Ce tânăr dramatic! Dacă Thomas se afla deja în camera lui, scriindu-mi un bilet, atunci pesemne că nu-și petrecuse atât de mult timp în temniță. Am terminat de scris răspunsul și am împăturit hârtia, picurând niște ceară roșie și apăsând asupra ei sigiliul sub formă de trandafir.

— Te rog să-i duci asta lui Thomas Cresswell!

Noua menajeră s-a holbat la mine. Am încercat iar, sperând că vorbeam destul de corect românește. Mintea îmi fugea la o mie de lucruri.

— *Vă rog... dați-i... asta lui Thomas Cresswell!*¹

— *Da, domnișoară.*²

— *Mulțumesc!*³

— Aveți nevoie de ajutor pentru a vă pregăti de culcare?
M-am uitat la rochia mea simplă și am clătinat din cap.

— Nu, mulțumesc! Mă descurc.

Menajera a dat din cap, ridicând iute biletul și vârându-l sub capacul unei tăvi pe care o ducea în brațe. A ieșit din camera

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

³ În română, în original (n. tr.).

mea, iar eu m-am rugat ca fata să poată duce mesajul la destinatar fără a fi observată de gărzi.

Am început să mă plimb prin sufragerie, gândindu-mă iar și iar și analizând fiecare detaliu al zilei. Nici nu știam de unde să încep. Fie Radu, fie Ileana era criminalul. Radu știa multe despre otrăvuri. Ileana ar fi putut să le strecoare în mâncare. Totuși, cu puțina ei educație, oare ar fi fost capabilă să înțeleagă cum să administreze o substanță precum arsenicul? Și oare avusese Radu ocazia să otrăvească studenții? Chiar și așa, Thomas credea că Ileana era o victimă – ceea ce însemna că Radu devenea prim suspect. Un sentiment straniu nu-mi dădea pace. Încă aveam senzația că Ileana era cumva implicată. Nu-mi puteam explica de ce sau cum.

Îmi scosesem din cufăr costumul de călărie și pantalonii. Nu-mi lipsea deloc grămada de fuste, în timp ce plimbam prin cameră, în noul meu veșmânt.

Cine, în afară de Ileana, mai știa că Thomas avea să fi distras de rușinea resimțită vizavi de neamul din care se trăgea? Cum de l-ar fi putut cunoaște cineva atât de bine, încât să se folosească de starea lui și să-i zădărnicească metoda genială de deducție? Era posibil ca Ileana să fi aflat câte ceva de la Daci-ana; poate că o folosise pe sora lui Thomas în tot acest timp. M-am oprit. Nu suna bine deloc; o iubire atât de puternică precum a lor nu putea fi simulată cu ușurință. Asta mă ducea iar cu gândul la profesorul nostru.

Niciun fel de cercetare nu l-ar fi putut face pe Radu să descopere secretele personalității lui Thomas. Sau poate că fusese pur și simplu norocos, un dar de la providență. Aveam o idee chiar și mai bună: criminalul putea fi cineva cu care nu interacționaserăm deloc. Un fior mi-a lunecat pe spate. Era de-a dreptul înspăimântător să mă gândesc la un criminal anonim, care nu era doar abil, ci și binecuvântat cu mult noroc.

A trecut o jumătate de oră și încă nu primisem nicio veste de la Thomas. M-am așezat la biroul meu și am smuls tocul din călimară. Îi promisesem tatei că-i voi scrie și încă nu-i trimisesem niciun cuvânt. M-am uitat la bucata goală de pergament, neștiind ce ar fi trebuit să-i dezvălui.

Nu puteam menționa nimic despre crime. Tata își dăduse acordul și mă încurajase să studiez medicina legală în anumite condiții. Dacă ar fi aflat despre cadavrul din tren, ar fi pus să fiu adusă pe dată înapoi la Londra.

Un scrâșnet slab mi-a atras atenția spre fereastră. Părea că un animal alunecase pe acoperiș. Sângele mi-a ciupit măruntaiele.

Am sărit din scaun și m-am uitat la lumea acoperită de zăpadă și înconjurată de beznă. Așteptam, cu inima bubuind, să văd o față groaznică holbându-se la mine cu ochi lăptoși și neclintiți. Dar nu s-a întâmplat nimic. Probabil că fusese doar o bucată de gheață sau de zăpadă ce alunecase de pe acoperiș. Sau o pasăre ce căuta adăpost din calea viscolului. Am oftat și m-am așezat din nou la birou. Nu aveam să încetez niciodată să creez răufăcători acolo unde nu existau decât umbre.

Am rotit tocul între degete, încercând să mă gândesc la altceva decât la *strigoi*, vampiri și oameni ce mânuiau cu talent otrăvurile. Aproape uitasem că era vremea Crăciunului. Era timpul să ne bucurăm, să ne arătăm dragostea și să stăm alături de familie. Îmi era greu să-mi imaginez că exista o altă lume în afară celei marcate de moarte, de teamă și de haos.

M-am uitat la fotografia mamei și a tatei, lăsând amintirile calde să înmoaie latura mea științifică și glacială. Mi-am amintit cum obișnuia tata să pună bucătăreasa să ne facă pachetele cu bunătați și să joace de-a v-ați ascunselea cu noi în labirintul de la Thornbriar.

Pe atunci, râdea des și nestingherit; nu-mi dădusem seama cât de mult îmi lipsise acea latură a lui ce pierise odată cu

moartea mamei. Încetul cu încetul, el ieșea din umbra dezo-lării ce urmase după pierderea unei bucăți din sufletul lui, dar îmi făceam griji că avea să cadă în vechile lui patimi, acum că era iar singur. Mi-am jurat că, de acum înainte, aveam să-i scriu des, să-l țin la curent cu lumea celor vii. Eram amândoi înconjurați de suficientă moarte.

Am urmat vechiul sfat al fratelui meu și am uitat de crime și de moarte pentru câteva clipe, aducându-mi aminte că viața era frumoasă, chiar și în momentele cele mai grele. M-am gândit la splendoarea acestei țări, la istoria de dincolo de arhitectura ei, la limba superbă a oamenilor, la mâncare și la iubirea cu care se pregătea aceasta.

Dragul meu tată,

Regatul României este cu adevărat încântător.
Unul dintre primele mele gânduri, alunci
când am văzut castelul Bran, cu turnurile lui,
s-a îndreptat spre basmele pe care tu și mama
ni le spuneai înainte de culcare. Tiglele de pe
turnuri sunt tăiate în așa fel, încât îmi amintesc
de solzii unui dragon. Aproape că mă
aștept ca în orice clipă să iasă de undeva un ca-
valer călărind un armăsar. (Deși, știm amân-
doi că cel mai probabil i-aș împrumuta calul
și aș pleca în căutarea unui dragon de ucis.
Dacă ar fi un cavaler și un gentleman adevărat,
sunt sigură că nu s-ar supăra.)

Munții Carpați sunt unii dintre cei mai
grandioși din lume, cel puțin din ce am văzut
eu. Abia aștept să pot admira peisajul în timpul
primăverii. Îmi imaginez că vârfulurile acum
înzăpezite ale munților se acoperă de verdeată.
Cred că ți-ar plăcea să vii într-o vacanță aici.

Au niște produse de patiserie minunate - sunt umplute cu ciuperci delicioase și tot felul de sucuri și mirodenii. Aproape că le-am mâncat în fiecare zi de când sunt aici! De fapt, stomacul meu se revoltă doar când le menționez. Trebuie neapărat să-ți aduc și ție, când voi veni în vizită.

Sper că o duci bine la Londra. Mi-e foarte dor de tine! Am o fotografie cu tine, căreia îi spun adesea noapte bună.

Înainte să mă întrebi, îți voi spune că domnul Cresswell s-a purtat ca un adevărat gentleman. Și-a luat datoria în serios și este un însoțitor destul de nesuferit. Cred că ai fi mândru.

Sora lui, domnișoara Daciana Cresswell, ne-a invitat la un bal de Crăciun, în București. Ne vom distra de minune, dacă vremea e de partea noastră. Mi-aș dori să pot veni acasă de Anul Nou.

Te rog, transmite-le afecțiunea mea mătușii Amelia și Lizei! Și ai grijă de ele și de tine!

O să-ți scriu iar, în curând. Învăț multe aici, la academie, și nu-ți pot mulțumi suficient de mult că mi-ai dat voie să studiez în străinătate.

Fiica ta iubitoare,
Audrey Rose

P.S. Cum o duce unchiul? Sper că ai continuat să-l vizitezi și să-l inviți la cină. Poate că sunt prea îndrăzneată, dar citez să spun că aveți nevoie unul de celălalt, mai ales în perioada aceasta dificilă.

Crăciun fericit, tată! Și multe urări de bine pentru anul care urmează. 1889! Nu-mi vine să cred că e așa de aproape. E ceva revigorant și minunat la începutul unui nou an. Sper că ne va aduce promisiunea unor noi începuturi pentru noi toți. Ar trebui...

Buf. Buf.

Cerneala a înmuiat ultimele cuvinte de pe pagină, stricându-mi scrisul îngrijit. M-am ridicat de la birou atât de repede, încât am răsturnat scaunul. Pe acoperiș era ceva. Deși știam că era o închipuire nebunească, îmi imaginam o creatură ce semăna a om, tocmai ridicată din mormânt. Mirosul pământului proaspăt săpat îmi amorțea simțurile, în timp ce din gura creaturii țâșneau colții, gata să-mi bea tot sângele.

Am inspirat și m-am năpustit asupra cufărului meu cu instrumente pentru autopsie, înșfăcând cel mai mare fierăstrău pentru oase pe care l-am găsit. Ce naiba...

Scâââârț. Era de parcă aceeași creatură încerca acum să coboare pe acoperișul cu țiglă roșiatică. Din nou, închipuirea mi-a fost asaltată de imaginea unui *strigoi*¹. O creatură umanoidă cu carne moartă, cenușie, și gheare negre de pe care curgea sângele ultimei sale victime încerca să intre în camera mea, ca să ia următoarea masă. O parte din mine voia să dea buzna pe coridor și să țipe după gărzi.

Buf. Buf. Buf. Inima îmi bătea de două ori mai repede decât era normal. Se auzeau pași grei. Ființa sau persoana de acoperiș purta cizme cu tocuri groase. Imaginile cu vampiri și cu vârcolaci au făcut loc aceloră cu oameni diabolici. Dintre aceia care reușiseră să facă cel puțin cinci victime.

Am pășit, cu spatele, spre noptieră, fără să-mi dezlipesc privirea de la fereastră, și mi-am coborât mâna în care țineam fierăstrăul, ca să fac lampa mai mică. Bezna a cuprins încăperea. Speram ca astfel să devin invizibilă intrusului care se târa încă lent pe acoperiș.

Am așteptat, cu respirația întretăiată de teroare, și am privit. La început, nu am văzut decât niște mici avalanșe de zăpadă ce

¹ În română, în original (n. tr.).

cădeau în dreptul ferestrei mele. Acum, bufnetele și scrâșnetele fuseseră înlocuite cu zgomotul unui lucru ce aluneca.

Apoi, brusc, o umbră mai neagră decât cărbunii a întunecat lumea albă de afară. Mi-a scuturat pervazul cu o forță teribilă. Micul ivăr abia dacă nu s-a desprins. Am paralizat de frică. Persoana de afară urma fie să spargă geamul, fie să distrugă ivărul delicat, în doar câteva clipe.

Am înălțat fierăstrăul și am făcut un pas mic în față. Apoi un altul.

Bubuiturile atacului asupra pervazului mi-au făcut pulsul să gonească și mai sălbatic. M-am apropiat și mai mult de fereastră, auzind fantoma pipăind, împingând și... blestemând.

O mână înmănușată a bătut în geam. Am aruncat fierăstrăul și am desfăcut iute ivărul, prinzând fantoma, ca și cum în joc erau viețile noastre.

TREIZECI ȘI PATRU

AVENTURI NOCTURNE PERICULOASE

Apartamentul din turn

Castelul Bran

17 decembrie 1888

— Ți-ai pierdut mințile?

Picioarele lungi ale lui Thomas se zbăteau pe marginea acoperișului în timp ce eu îl țineam strâns de palton, cu mai multă forță decât mă crezusem vreodată capabilă.

— Nu te mai smuci, o să-ți pierzi echilibrul și o să cădem amândoi grămadă!

Thomas a râs înăbușit.

— Și ce sugerezi, Wadsworth?

— Trage-te în sus, în timp ce eu trag de aici.

— Cât de... prostesc... din partea mea... să mă panichez. În timp ce... atârn la doar câțiva centimetri... de pieire.

A fost complicat, dar am reușit să-mi prind mâinile pe sub brațele lui, apoi mi-am folosit toată greutatea corpului ca să mă las pe spate, trăgându-l peste pervaz, spre mine. Ne-am prăbușit, făcând un tărăboi de nedescris, în timp ce brațele, picioarele și capetele noastre loveau podeaua.

Zăpada a început să-mi intre în cameră, rotindu-se cu furie. Thomas s-a rostogolit de pe mine și a rămas culcat la pământ, holbându-se la tavan, cu o mână peste abdomen, gâfâind greu. Paltonul lui negru era aproape ud. M-am opintit și m-am

ridicat. Brațele îmi tremurau teribil, din cauza adrenalinei și a fricii ce-mi inundau încă trupul în torente. Am închis fereastra.

— La ce ți-a fost capul? Să te cațeri pe un acoperiș din piatră... pe viscol. Eu...

Mi-am încleștat pumnii, ca să nu mai tremur în aerul ce se răcise de acum semnificativ.

— Aproape că ai căzut de pe acoperiș, Thomas!

— Ți-am spus că aveam de gând să escaladez castelul.

O șuviță udă de păr i-a căzut pe frunte în timp ce și-a ridicat gâtul.

— Poate că ar fi mai potrivit să mă răsfеți sau să mă feliciti. A fost un act eroic din partea mea, să înfrunt toate pericolele doar ca să ajung în camera ta. N-ar trebui să mă dojenești.

— „Eroic” nu e termenul pe care l-aș folosi.

Am oftat.

— Și nu mai fi supărat! Nu se cuvine!

Thomas s-a ridicat în capul oaselor. Pe buze îi flutura același zâmbet strâmb dintotdeauna.

— Când eram copii, Daci și cu mine obișnuiam să ne furișăm afară din camerele noastre și să ne cățărăm pe acoperiș. O înnebuneam pe mama. De obicei ea găzduia câte o cină plicticoasă, în absența tatei, iar noi îi spionam pe nobilii de la petrecere.

S-a ridicat de pe podea și și-a scuturat paltonul cu câteva mișcări rapide ale degetelor lui înmănușate.

— Nu-mi amintesc să fi ieșit vreodată pe timp de viscol însă. A fost o scăpare minoră.

— Într-adevăr.

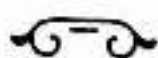
Am inspirat adânc. Doar Thomas ar fi fost în stare să facă ceva atât de nebunesc – precum să cadă în fața ochilor mei – și apoi să-mi spună o mică poveste din trecutul lui ca să-mi îmblânzească furia.

— Mama ta găzduia adesea petreceri în absența tatălui tău? Expresia relaxată de pe chipul lui s-a stins.

— Tata nu ne însoțea aproape niciodată la București. Lui nu-i făcea plăcere să ne serbeze strămoșii blestemați.

Thomas a pășit spre dulap și mi-a răscolit printre haine. Mi-a întins mantia.

— Trebuie să ne grăbim! Viscolul abia începe.

Mă simțeam recunoscătoare pentru ciorapii groși îndesați în cizme, în timp înaintam cu greu prin zăpadă. Neaua era grea și umedă și se lipea de marginea mantiei mele. În trecut, îmi plăceau nopțile de iarnă. Liniștea care învăluia lumea, sclipirile gheții în lumina lunii. Dar asta se întâmpla când eram în siguranță, în casa mea din Londra, însoțită de o cană de ceai, ghemuită lângă un foc zdravăn, cu o carte în poală.

— Aici i-ai văzut ducând cadavrul, nu?

Thomas a arătat spre luminișul din pădure și poteca mică din spatele castelului, pe unde ieșiserăm. Am dat din cap. Dinții îmi clănțăneau pe când zăpada începea să se amestece cu lapovița. Era o noapte oribilă pentru o aventură în pădure, dar nu ne mai permiteam să așteptăm condiții mai bune. Dacă Daciana sau Ileana fuseseră răpite, atunci poate că aveam să descoperim acolo un indiciu. Când verificaserăm repede morga, nu reușiserăm să găsim nimic. Cu toate astea, mi se părea o misiune aproape imposibilă să găsim ceva în beznă, în timp ce zăpada acoperea totul în jur.

Ne-am oprit lângă intrarea în pădure. Luna arunca umbrele subțiri și lungi ale copacilor în direcția noastră. Gheare, clești – imaginile mă tulburau.

Thomas a examinat terenul de o parte și de alta a potecii, tremurând ușor din cauza vântului ce se întetea.

— Zăpada pare nederanjată. Ar trebui să putem înainta puțin... să vedem dacă găsim ceva. Poate ar trebui să căutăm magaziile despre care Moldoveanu susține că s-ar afla aici. Apoi ne întoarcem la castel și intrăm pe unde am venit, prin bucătărie.

Vântul îmi smulgea șuvițe de păr din cozi, însă îmi era prea frig să-mi scot mâinile de sub mantie.

Eram destul de sigură că era cea mai friguroasă noapte din câte îmi fusese dat să trăiesc. Când a văzut că nu răspund, Thomas s-a întors la mine. A văzut lacrimile ce-mi lunecau pe obraji în timp ce vântul îmi lovea fața cu propriul păr. S-a apropiat ușor și fără nicio intenție necurată și mi-a dat părul după urechi, cu degetele tremurânde.

— Îmi pare rău că e așa de frig, Wadsworth! Hai să intrăm repede înapoi înăuntru!

A dat să mă ajute să pornim spre castel, dar mi-am înfipt călcâiele înghețate în pământ.

— Nu! Nu! Hai să... ve-vedem ce e acolo!

— Nu știu...

Thomas a ridicat mâinile, cedând, când a văzut cu câtă hotărârea îl priveam.

— Dacă ești sigură...

Am observat că și el tremura ușor și că avea nasul roșu.

— Mai poți să rămâi aici o clipă?

Thomas a dat din cap, deși vedeam că ezita. Mi-am adunat puterile și m-am îndreptat spre pădure. Thomas m-a urmat. Crengile acoperite de zăpadă ale molizilor erau aplecate la pământ, modificând ciudat sunetele din jurul nostru. Era ca și cum cineva îmi acoperise urechile cu o pereche de mânuși

groase, deși mi se părea, de asemenea, că puteam auzi totul, în orice direcție, pe o distanță de kilometri întregi. M-am concentrat la scârțâitul cizmelor lui Thomas, în timp ce el mergea mai iute, ca să țină pasul cu mine. Bulgărași de zăpadă cădeau, lovind umed pământul.

Nu auzeam niciun animal. Eram recunoscătoare proniei cerești pentru micile ei favoruri. Probabil că era prea frig până și pentru lupi ca să mai iasă la vânătoare prin acele părți. Am mers pe potecă un timp ce mie mi s-a părut o veșnicie, deși, după doar câteva sute de metri, am ajuns la răscruce. Cărarea din dreapta părea mai largă, ca și cum cineva se îngrijise să taie puieții și tufișurile. Îmi imaginam că acolo se aflau magaziile.

Poteca din stânga însă era acoperită cu tufișuri ce păreau să aibă spini. Mărăcinii și frunzele țepoase erau un avertisment pentru aceia care s-ar fi gândit să meargă pe acolo. Mi-am stăpânit dorința de a o rupe la fugă în direcția opusă. Senzația familiară că eram urmărită de o ființă străveche și amenințătoare mi-a înțepat iar zona dintre omoplați.

Știam că Dracula nu era real, însă fantoma lui părea să bântuie cu adevărat acele păduri. Pielea de pe gât a început să mă piște pe când imaginile cu vârcolaci strecurându-se prin pădure și așteptând să atace mi-au asaltat mintea.

M-am oprit un moment, ca să-mi calmez nervii. Nu aveam de gând să explorez un drum pe care natura încerca din răsuputeri să-l țină secret, mai ales noaptea, pe timp de viscol, în timp ce undeva, aproape, pândea un criminal adevărat. Poate că eram lașă, dar așa apucam să mai vânăm criminali și altă dată. Am făcut semn spre poteca bătută. Zăpada cădea acum și mai repede.

— Vom merge în direcția cealaltă în timpul zilei. Hai să vedem dacă magaziile sunt într-adevăr pe aici.

Nu mi-a răspuns decât liniștea pădurii, punctată de câteva foșnituri ale zăpezii ce cădea. M-am întors pe loc, rotindu-mi mantia în jurul corpului, ca o balerină.

— Thomas?

Nimic. Totul în jurul meu era sinistru de tăcut, cu excepția vuietului din urechi. Am dat fuga spre poteca din dreapta, văzând perechea de urme ce ducea spre ea. Blestematul de Cresswell! Ideea de a ne despărți în mijlocul pădurii, în toiul viscolului, era o altă năstrușnicie născută de mintea lui diabolică. L-am blestemat în șoaptă, cât timp am înotat cu greu prin zăpadă.

După câțiva pași, am ajuns în dreptul unei structuri din piatră ce se ridica între două stânci mari. De fapt, nu era cu mult mai mare decât o colibă.

Urmele lui Thomas dispăreau înăuntru. Am jurat că aveam să-l...

Deodată, Thomas a ieșit bufnind din clădire, aproape spărgând ușa în timp ce a trântit-o în urma lui. Înainte să-l pot întreba ce Dumnezeu se întâmpla, un mârâit asurzitor a răzbătut prin ușă și a sfâșiat ninsoarea liniștită. A urmat un urlet prelung și jeluitor.

Pielea mi s-a făcut de găină, în timp ce în noapte au răsunat alte urlete.

— Cresswell!

Thomas s-a întors, cu mâinile încă strânse pe mânerul ușii. Pe lemn se auzeau zgârieturi și pufnete frenetice. Zgomotele răsunau oribil în noaptea tăcută.

— Wadsworth, la trei, fugi!

N-aveam timp de dojană. Thomas a numărat prea repede ca să mai pot protesta. Înainte să strige „Trei!” eu și pornisem ca din pușcă. Nu fusesem niciodată în viața mea mai recunoscătoare că-mi lăsasem fustele pentru pantaloni decât în timp ce goneam peste grămezile de zăpadă și peste crengi.

Thomas mânca pământul în urma mea, țipându-mi să nu mă întorc, să continui să fug. Am ignorat urletele înfricoșătoare, deși puteam auzi acum celelalte creaturi adunându-se prin zăpada din jurul nostru.

Nu am încetinit. Nu voiam să mă gândesc cum îmi ardea plămânii aerul înghețat, în timp ce-l înghițeam însetată. Nu m-am gândit la transpirația rece care-mi acoperea pielea, pe când fugeam în susul potecii nesfârșite spre castel și, în mod special, nu mi-am imaginat lupi de mărimea unor elefanți, zdrobind pădurea din spatele nostru, gata să ne sfâșie membrele și să le împrăstie în cele patru zări.

Îmi doream ca Moldoveanu și Dănești să fi supravegheat iar pădurea, însă Thomas și cu mine nu eram atât de norocoși. Am ieșit din codru, alergând pe cât de repede ne permiteau trupurile și vremea.

Thomas m-a prins de mână; era o speranță în furtuna groazei. Lătrăturile și mârâitul ne-au urmat vijelios dintre tufișuri; lupii erau acum la doar câțiva metri în spatele nostru. Am crezut că inima avea să mi se oprească în orice clipă. Aveam să fim atacați. Nu era chip să alergăm mai repede decât bestiile. Eram...

Un foc de armă a reverberat dinspre lizieră.

Thomas m-a aruncat pe dată la pământ, protejându-mă cu trupul lui.

Mi-am ridicat capul peste umărul lui, privind cum doi lupi mari se retrăgeau înapoi în pădure. Eram înlemnită, dar nu mă

puteam concentra decât la adrenalina ce-mi vuia prin vene. Cineva trăsese în lupi. Oare urmam noi?

Bulgări de zăpadă mi se prinseseră în păr și de haine. Thomas s-a ridicat de pe mine, privind încet de jur-împrejur. Am văzut că pieptul lui se ridica și cobora rapid și că trupul i se încordase, pregătit pentru următorul atac.

Thomas mi-a luat mâna și m-a ajutat să mă ridic.

— Iute! Nu văd pe nimeni, dar sigur e cineva acolo.

Am căutat cu privirea umbra sau silueta celui ce trăsese. În jur nu se vedea nimic în afară de fum; în aer se simțea mirosul acru al prafului de pușcă. De data asta, tremurul din oasele mele nu a mai avut nimic de-a face cu gheața ce mi se prelingea pe spate.

Am alergat spre lumina gălbuie ce răzbătea dinspre bucătărie, fără să mai privim înapoi până ce nu am ajuns acolo, iar Thomas a trântit ușa în urma noastră. M-am prăbușit lângă masă de lemn, abia ocolind câteva cocoloașe de aluat dospit.

— Cine crezi...

Ușa a bufnit, deschisă, și o siluetă corpulentă a început să-și scuture zăpada de pe cizme. Pe umărul ei atârna o muschetă. Thomas și cu mine am dat amândoi să ne înarmăm cu cuțitele de pe bufet.

Silueta a înaintat, ignorând tacâmurile ce erau acum îndreptate spre ea. Cu o mișcare rapidă, omul și-a ridicat gluga. Radu a clipit spre noi.

— Domnule Cresswell! Domnișoară Wadsworth!

Profesorul și-a scos muscheta de la umăr și a sprijinit-o de o masă demontabilă. Pe ea se aflau un bol cu tocăniță din care se ridicau aburi și o bucată de pâine ruptă în bucățele.

— V-am avertizat în legătură cu pădurea, nu?

Radu și-a tras un taburet, înfulecându-și cina târzie.

— Fugiți înapoi în camerele dumneavoastră! Dacă descoperă Moldoveanu că ați ieșit din castel, vă veți dori să fi fost mâncați de lupi. E periculos. E foarte periculos ceea ce ați făcut. *Pricolicii*¹ sunt peste tot.

Thomas și cu mine nu am mai schimbat nici măcar o privire în timp ce am cerut iertare și am fugit spre ușă.

---

¹ În română, în original (n. tr.).

Trusă pentru autopsie, circa secolul al XIX-lea.

TREIZECI ȘI CINCI

FĂRĂ SÂNGE

Sala de operație a lui Percy

Castelul Bran

21 decembrie 1888

— Voi preda, astăzi, cursul în locul domnului profesor Percy. Moldoveanu i-a arătat cu degetul pe gemenii Bianchi.

— Dacă încă mai vreți să vă duceți la bun sfârșit sarcina, vă sugerez să veniți la masa de operație!

Fără să mai aștepte altă invitație, gemenii s-au grăbit spre arena amfiteatrului și și-au ocupat locurile. Deși academia părea să fie sub asediu, cursul de evaluare și cele două locuri permanente în cadrul institutului jucau în continuare un rol important.

Giovanni a întins foarte bine suprafața pielii cadavrului. Geamănul lui i-a întins un cuțit „pentru pâine”¹, după ce a deschis trupul menajerei ucise, Mariana. El a scos cu grijă ficatul, observând aceeași culoarea gălbuie a organului pe care o întâlniserăm și în cazul Anastasiei. Giovanni a folosit cuțitul lung ca să taie o mostră și a așezat-o pe lamă. Mi se părea îngrozitor ca un instrument medical să se numească „cuțit de pâine”, când scopul lui era să sfărtece specimene și nu bunătăți.

Cian se oferise să execute necropsia, dar gemenii insistaseră. De când descoperiseră trupul menajerei, considerau că

¹ Cuțit pentru necropsie (n. tr.).

era de datoria lor să o ajute să-și găsească odihna. O senzație neplăcută ne afecta pe toți cei din amfiteatru; cadavrele fără de sânge erau dificil de studiat. De asemenea, prezența lui Moldoveanu, în locul lui Percy, nu făcea decât să umbrească și mai mult atmosfera. Chipul lui era mai rece decât de obicei; ascuns în spatele unui scut pe care-l purta de când descoperise trupul neînsuflețit al protejatei lui. Avusesem de gând să-i ofer condoleanțele mele înainte de curs, însă amenințarea din privirea lui mi-a tăiat glasul.

— O tehnică excelentă!

Moldoveanu și-a potrivit șorțul.

— Ca și în cazul celorlalte cadavre, nici acesta nu are sânge, așa cum puteți vedea cu toții. Puteți încerca să ghiciți de ce le ia criminalul sângele?

Mâna lui Noah s-a ridicat prima.

— Ziarele locale scriu că prințul Țepeș s-a întors din morți. Oamenii sunt panicați. Cred că e vorba de un ucigaș căruia îi face plăcere să simtă teama celorlalți. Nu moartea și săvârșirea crimei sunt lucrurile ce-l satisfac, ci isteria provocată de ele.

— Este o teorie interesantă. Unde credeți că duce sângele, după ce îl ia?

Fruntea lui Noah s-a încruntat.

— În apropierea localității se află un râu. Poate că-l aruncă acolo.

— Poate...

Moldoveanu a ridicat din umăr.

— Să vedem cine a răsfoit cărțile de anatomie. Câți litri de sânge se găsesc în trupul omenesc? Știe cineva?

— Cinci... poate puțin mai mult... Depinde de cât de corpulentă este persoana, a zis Erik.

— Corect. Adică aproximativ un galon.

Moldoveanu a dat ocol cadavrului, privindu-ne pe toți cu atenție.

— E o cantitate destul de mare pentru a putea fi transportată cu ușurință de colo, colo. Deși nu e imposibil, nu?

— Ar putea fi riscant însă, a adăugat Noah. Chiar dacă ar fi cărat într-o găleată de lemn, tot ar exista posibilitatea să curgă puțin. În plus, dacă l-ar observa cineva, oamenii ar avea grijă să dea alarma.

— Într-adevăr. Deși râul pare o soluție bună pentru problema depozitării sângelui, el este totodată o amenințare pentru acest ucigaș. Mi se pare că avem de-a face cu o persoană ce nu dorește să fie oprită. Lucrează cu atenție. E probabil să fi plănuit atacurile de multă vreme. Cred că are un istoric de fapte violente, începând din copilărie. Deși unii spun că nu are nicio însemnătate, eu cred că trecutul criminalului joacă un rol foarte important în rezolvarea unui caz.

Moldoveanu le-a făcut semn gemenilor să continue necropsia. Giovanni a scos o bucată de stomac. Conținutul lui avea să fie examinat, pentru a confirma prezența arsenicului, însă în aer se simțea deja mirosul cunoscut de usturoi. Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul sălii; toți studenții luau atent notițe, mai concentrați acum că se aflau sub privirea scrutătoare a directorului.

Am încercat să-mi amintesc conversațiile avute cu Anastasia, convinsă fiind că trebuie să fi existat un indiciu privitor la ce descoperise în casa femeii dispărute. Uram să îmi amintesc că plecase singură spre Brașov și își găsisese sfârșitul. Nu știam nici dacă ajunsese atât de departe. Tot ce știam era că nu trecuse niciodată de tunelurile în care îi fusese găsit trupul. Oare

criminalul se afla în acea cameră și, dacă era așa, cine ar fi fost capabil să se descotorosească atât de repede de o cantitate așa de mare de sânge?

I-am examinat pe furiș pe Andrei și pe Nicolae, care vorbeau în șoaptă unul cu celălalt, în română. Era posibil ca ei doi să fi lucrat împreună, deși mi-am adus aminte că nu era recomandabil să mă concentrez doar la ei și să pierd din vedere alte indicii.

Atenția mi-a lunecat asupra gemenilor Bianchi. Îmi aminteam că Anastasia remarcase cum îi ignoraseră italienii încercările ei de face conversație. Oare fusese fascinată de unul dintre ei?

Dacă era atât de riscant pentru un singur individ să scape de sânge, asta însemna că ei doi lucraseră împreună? Gemenii erau foarte capabili și cunoșteau probabil foarte bine diferite otrăvuri. Poate că nu era tocmai o coincidență faptul că ei descoperiseră cadavrul menajerei.

Mi-am aruncat privirea spre Thomas. El avea deja ochii ațintiți asupra mea; își ținea capul înclinat într-o parte, ca și cum îmi citea gândurile.

Nu știam cum să interpretăm întâlnirea cu Radu de azi-noapte și nici nu reușiserăm să vorbim după aceea, din cauza gărzilor ce patrulau pe coridoare. Avuseserăm noroc să ajungem în camerele noastre fără a fi prinși.

Tot nu-mi venea să cred că Radu ne salvase de lupi, în puterea nopții, și că apoi continuase să-și mănânce tocana ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Comportamentul lui era previzibil în imprevizibilitatea lui. Cu toate astea, îmi venea greu să mi-l imaginez omorând studenți sau vreo altă ființă omenească.

— Mi-e teamă că timpul alocat lecției de azi s-a scurs. În lumina evenimentelor recente, am decis că acesta este ultimul dumneavoastră curs înainte de vacanța de Crăciun.

Moldoveanu spunea toate astea pe când ceasul bătea ora exactă.

— Cursurile încep din nou pe data de douăzeci și șase. Nu-mi puneți răbdarea la încercare; nu îmi plac sosirile întârziate.

TREIZECI ȘI ȘASE

DINASTIA BASARAB

Foaier

Castelul Bran

22 decembrie 1888

A doua zi, de dimineață, Thomas și cu mine ne-am întâlnit în sala de primire a castelului, gata să pornim spre București. Noah și Cian își luaseră la revedere de la noi înainte să dispară în sala de mese, iar eu căzusem pe gânduri. Îmi era teamă că Daciana nu avea să ne întâmpine, așa cum era de așteptat. Thomas îi scrisese imediat după ce începuserăm să o bănuim pe Ileana, dar Daciana nu răspunsese. Dacă era rănită, sau mai rău... nu puteam să mă gândesc la așa ceva.

Thomas se foia mereu, iar privirea lui era fixată asupra micii ferestre de lângă ușă. Trăsura noastră trebuia să sosească din clipă în clipă. Am închis ochii, încercând din răputeri să ignor amintirea cadavrului Anastasiei. Pe trupul ei erau atât de multe zgârieturi și urme de mușcătură, încât fusese greu să o recunoaștem. Toți acei lilioci, acoperindu-i trupul... Un val de căldură mi-a copleșit brusc simțurile. Trebuia să ies afară, în frig, înainte să leșin.

Am fugit pe lângă Thomas și am deschis ușa, înghițind guri mari de aer înghețat. Afară, mirosul de pin se combina cu acela al focurilor ce ardeau înăuntru. Soarele acoperit de nori abia își întinsese razele deasupra orizontului, iar temperatura era

suficient de scăzută ca să creeze țurțuri asemănători unor colți ce impresurau intrarea principală. Zăpada cădea într-un ritm constant.

Frigul mi-a echilibrat temperatura corpului, iar greața mi-a trecut.

— Te simți bine?

Thomas stătea lângă mine, încruntat de îngrijorare.

Am dat din cap.

— Aerul mă ajută.

Thomas și-a întors privirea spre aleea pietruită, deși părea și el căzut pe gânduri. Eram amândoi înfodoliți în cele mai călduroase mantii, înveliți sub straturi și straturi de material gros ce țineau la distanță frigul adus de viscol. Mantia lui Thomas era neagră ca smoala, tivită cu blană de aceeași culoare în jurul gulerului. Prietenul meu se uita în gol și era crispat. Nici nu-mi puteam imagina ce gânduri îi treceau prin minte.

Mi-am îndesat mâinile în manșonul agățat de gât.

— O să-ți fiu alături, indiferent ce descoperim! Suntem o echipă, Cresswell!

Thomas a tropăit din picioare și și-a suflat în mâinile acoperite de mănuși din piele. În jurul lui, aburul s-a ridicat precum ceața londoneză.

— Știu!

O răceală familiară i-a împietrit chipul. Acela era Thomas Cresswell pe care-l întâlnisem la Londra. Tânărul ce nu permitea nimănui și niciunui lucru să se apropie prea mult. Acela care avea sentimente prea puternice, deși abia acum îmi dădeam seama de asta. Liza avusese dreptate, în urmă cu multe luni; mai multă dreptate decât aș fi crezut. Thomas folosea distanța pe care o impunea ca pe un soi de barieră împotriva durerii. Nu era rece și crud; personalitatea lui nici nu se

apropia de a acelor rude cu care se temea să fie comparat. Era un om fragil și știa cu precizie care-i erau punctele vulnerabile. Ar fi sfâșiat lumea în două ca să-i ajute pe cei dragi lui.

— Thomas...

O trăsură neagră și lucioasă a tras în fața noastră. Caii erau la fel de înalți și de mândri precum vizitiul care ne-a deschis portiera cu un gest exagerat. Thomas mi-a întins mâna și m-a ajutat să urc, înainte de a se așeza în fața mea. Am încercat să ignor senzația că făceam ceva greșit, aflându-ne într-un spațiu așa de mic, neînsoțiți, pe când Thomas a împins cărămida caldă spre picioarele mele.

— Ce ziceai, Wadsworth?

Am zâmbit.

— Nimic. Mai poate aștepta.

— Ce vrei tu să clarifici? Vreo teamă profundă sau...

Perspiciacitatea lui legendară a rezolvat imediat dilema. Un zâmbet leneș i s-a întins pe chip, înlocuind expresia concentrată de mai devreme. Thomas s-a relaxat pe banchetă, apoi a bătut cu palma locul de lângă el.

— Drumul până la București durează câteva ore bune! Hai să nu discutăm încă treburi serioase.

Mi-am cercetat prietenul, dar nu am zis nimic. Gândurile mele s-au întors la stinghereala pe care o simțeam. Era destul de scandalos să călătorim fără însoțitor, însă doamna Harvey plecase deja de la Brașov și trebuia să căpătăm confirmarea faptului că Daciana se afla în siguranță, la București. Manierele și chiar și reputația noastră trebuiau ignorate pentru un scop mai important. Tata însă nu ar fi văzut lucrurile la fel, dacă ar fi fost să afle. Mi-am lipit spatele de spătarul banchetei și am încercat să-mi îndepărtez din minte aceste griji.

Trăsura mergea uruind, lăsând castelul gotic să vegheze cocoțat pe munți. L-am privit în timp ce dispărea ușor sub mici vârtejuri de zăpadă. Îmi imaginam că farmecul înghețat al fortăreței ne ajunsese trăsura din urmă, încercând, în van, să ne tragă înapoi. Încă nu puteam trece peste faptul că o clădire din piatră avea atât de multe trăsături omenești. Sau, mai degrabă, monstruoase.

Mi-am lăsat mâinile să cadă în poală. Zâmbetul mi-a dispărut de pe buze.

— Am citit câte ceva despre dinastia Basarab, aseară.

Thomas și-a îndepărtat puțin fața, cercetându-mă cu coada ochiului. Astfel, nu-i puteam citi chipul.

— Sună extraordinar de plictisitor. Mama a angajat o guvernantă pentru mine și pentru Daciana, iar o parte din învățămintele ei minunate au avut de-a face cu memorarea arborelui nostru genealogic. Dinastia Basarab e ca un copac cu mai multe crengi și ramuri spinoase decât o întreagă pădure, iar Daci și cu mine suntem unicii boboci. Ești sigură că nu ai prefera să ne ținem în brațe? S-ar simți o îmbunătățire semnificativă, comparativ subiectul ăsta de discuție. Mi-ar plăcea foarte mult să nu mă gândesc la nimic legat de unchiul Dracula.

Thomas s-a foit pe locul lui, gest ce semnifică faptul că existau secrete pe care nu le divulga, așa cum învățasem deja. Ticurile și apucăturile lui erau subtile, însă eu eram o elevă atentă. M-am înclinat în față. Inima îmi bătea, surescitată de intrigă.

— Fă-mi pe plac! Așa cum ai zis și tu, acum foarte mult timp, familia Basarabilor s-a împărțit în două ramuri. Una dintre ele este a Dăneștilor, iar cealaltă sunt Drăculești. Familia ta și a prințului Nicolae se trag din ramuri diferite. El e din neamul Dăneștilor, iar tu ești din neamul Drăculeștilor. Teoretic

vorbind, Wilhelm Alea și garda regală sunt, de asemenea, de viță regală, rude cu Nicolae. Corect?

Thomas a deschis perdelele cu un gest brusc. Refuza să răspundă. Au trecut câteva momente, timp în care am înaintat cu greu printr-o trecătoare înzăpezită. Când Thomas s-a relaxat iar și a expirat, am știut că hotărâse să-mi răspundă la întrebări.

— Da. Amândoi ne tragem din neamul Basarabilor. Deși asta s-a întâmplat în urmă cu multe, multe generații. Nu sunt sigur de poziționarea gărzii regale, Dănești, în arborele nostru genealogic, dar presupun că el e înrudit cumva cu Nicolae și cu Wilhelm. Eu sunt, teoretic, înrudit cu Vlad Dracula, în timp ce Nicolae nu e.

— Crezi că situația e în favoarea ta? Și... a Dacianei?

Thomas a lăsat perdeluța din catifea să cadă la loc, iar fereastra s-a întunecat, cu excepția unei fâșii subțiri de lumină argintie. Soarele se strecura prin ea, lunecând pe marginea maxilarului lui Thomas.

— Vrei să sugerezi că s-ar putea ca sora mea să fie în viață?

— Nu știu ce să cred.

Mi-am mușcat buza, neștiind cum să continui.

— E ciudat că Ileana – cel mai probabil, o fată needucată, din Brașov – ar avea habar de istoricul unei dinastii dispărute! Totul e atât de complicat! Tu ești un moștenitor direct și chiar și ție îți e greu să înțelegi. Oare ea ar fi capabilă să priceapă legăturile atât de complexe ale familiilor medievale, chiar dacă sunt așa de cunoscute?

— Ce sugerezi?

— Dacă cineva o folosește pe Ileana... Dacă Ordinul Dragonului a obligat-o cumva să le intre în joc? Cum am putea descoperi membrul secret? Cine cunoaște așa de în profunzime

istoricul familiei? De ce ucid membri ai neamului Dăneștilor, dar și oameni de rând?

Am inspirat adânc, forțându-mă să dau glas celei mai mari griji ale mele.

— Până acum, nicio rudă din neamul tău nu a fost ucisă. E foarte posibil ca Daciana să fie teafără și nevătămată la București. Sau... dacă... dacă ea nu a dispărut deloc? Sau, cel puțin, nu a dispărut pentru că i s-a întâmplat ceva rău. Cine sunt cei care fac parte din Ordin, Thomas? Ce vor ei, până la urmă? O protejează pe sora ta, neamul tău? Ce legătura are familia regală de acum cu toate astea; s-a înșelat Radu? Sunt cumva înrudiți cu familia ta?

— Prezenta familie regală nu are nicio legătură cu vreuna dintre ramurile dinastiei Basarab.

Thomas s-a înclinat în față.

— Crezi că ei...

Trăsura s-a oprit brusc, legănându-se înainte și înapoi. Vizitiul nostru a strigat pe cineva în română, nu la fel de vesel pe cât îi fusese expresia cu doar câteva momente mai înainte. Mi-am lipit fața de fereastră rece, dar nu am văzut cu cine vorbea vizitiul. Lapovița curgea din cer în valuri înghețate.

Când m-am întors, Thomas nu se uita pe fereastră, ci la mânerul portierei. Mânerul se întorcea ușor într-o parte. Fiori mi-au lunecat ușor pe trup. Vizitiul nostru a strigat ceva ce suna a blestem.

Fără să mă gândesc prea bine la ce fac, am sărit din scaun și am prins mânerul, dar nu am reușit să opresc portiera ce era acum deschisă.

Un chip strâmb a apărut în cadrul ușii. Sprâncenele lui erau albe de zăpadă, iar obrazii, înroșiți din cauza vântului biciuitor.

Dănești ne-a biciuit cu un zâmbet satisfăcut ce nu-i atingea însă și ochii.

— Nimeni nu părăsește domeniul! Acestea sunt ordinele familiei regale!

Thomas și-a mișcat ușor brațele în fața mea, creând o barieră între mine și gardă.

— Nu poți să ne ții aici cu forța. Directorul ne-a dat deja permisiunea de a pleca.

— Prințul Nicolae nu a fost găsit în apartamentul lui, când am mers să-l escortăm acasă. Nimeni nu pleacă până nu-l găsim.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Dănești a trântit portiera. Am privit tăcută afară, în timp ce mai multe gărzi pe cai ne flancau trăsura. Eram duși înapoi la academie, iar pădurea cea nemiloasă părea să se legene încântată cu cât ne apropiam mai mult de castel.

Mintea mea digera noua informație. Nicolae nu era rudă a regelui și a reginei de pe tron, așa că de ce s-ar fi panicat garda din cauza dispariției lui? Dacă prințul dispăruse cu adevărat, atunci era imposibil ca el să lucreze cu Ileana sau să fie membru al Ordinului. Asta însemna că o altă persoană, bună cunoscătoare a genealogiei Basarabilor, făcea parte din grupul cavaleresc.

Nu-mi puteam opri suspiciunile. Oare era chiar Daciana persoana pe urmele căreia ne aflam? Fuseserăm oare orbiți încă o dată? Poate că nu era nici ținută captivă și nici protejată. Poate că ea era în spatele tuturor grozăviilor. Dacă doar aristocrații erau membri ai societății secrete, așa cum afirmase Radu despre originile Ordinului, însemna că Daciana ar fi putut, foarte bine, să fie una dintre ei. Deși, ar fi permis oare unei femei să li se alăture?

Vântul a suflat ca mușcat de o durere mare, iar sunetul mi-a făcut părul fin de pe brațe și de pe ceafă să se înfioare. Nu puteam să-mi imaginez decât că eram conduși înapoi spre moarte. Castelul lui Vlad Drăculea părea însuflețit de o prevestire rea, când am oprit în fața fortăreței. Mi se părea că academia abia aștepta să-și înfigă colții în noi.

TREIZECI ȘI ȘAPTE

O CAMERĂ PLINĂ DE SECRETE

Sala de mese

Castelul Bran

22 decembrie 1888

Lumânările pâlpâiau fără astâmpăr în candelabrele atârdate deasupra capetelor noastre, pe când așteptam, într-o liniște încordată, noutăți despre sechestru.

În bucătărie, cineva cocea ceva cu scorțișoară, iar aroma pătrundea prin vatră, prea plăcută pentru vijelia ce sfâșia lumea de afară, la propriu, și pe cea din castel, la figurat. Directorul Moldoveanu stătea în picioare lângă ușa sălii de mese, la adăpostul umbrei. El, Dănești, Percy și Radu vorbeau în șoaptă. Profesorul nostru de folclor își tot trăgea nasul, distras, fără îndoială de aroma preaiubiților lui melci dulci. Moldoveanu a pocnit din degete, privindu-l pe Radu cu o expresie aproape letală, în timp ce profesorul a bâiguit o scuză.

Am privit de jur-împrejurul sălii, căutându-l pe bibliotecar, însă Pierre lipsea cu desăvârșire. Ciudat, mai ales că tuturor celor din castel li se spusese să fie prezenți la întâlnire. În ochii mei, cu toții erau suspecti. M-am uitat la fiecare masă, cercetându-mi colegii. Vincenzo și Giovanni nu mai aveau revistele medicale deschise în fața lor. Gemenii ședeau împreună, muți, cu umerii încordați. Erik, Cian și Noah speculau, în șoaptă,

cu privire la dispariția lui Nicolae, îndreptându-și din când în când atenția spre director. Nimeni nu știa ce să înțeleagă.

Mi-am ignorat greutatea din piept, acel sentiment puternic de pierdere pe care l-am simțit când am văzut scaunul gol al Anastasiei. Încă nu-mi venea să cred că prietena mea era dusă pe vecie, că cineva stinsese lumina atât de puternică a ființei ei. Nu aveam nicio îndoială că dacă ar fi trăit, ar fi împărășit lumea.

În plus, pentru ce fusese ea ucisă? Ea nici nu era înrudită cu Dracula sau cu Basarabii. Încă nu știam dacă ea ajunsese acolo unde plănuise să meargă sau dacă fusese ucisă înainte de a investiga noua pistă, iar întrebările acestea mă ucideau.

Îmi doream să îi fi putut vorbi înainte să plece. Habar nu aveam ce informații deținuse ea despre Ordin, ca să primească sentința la moarte.

Ura mi s-a strecurat ușor în suflet, întocmai ca uleiul, înlocuind fântâna secată de tristețe, pe când înteteam focul războiului. Uram crima și felul în care le prăda pe victime de viață lor și pe cei rămași în urmă. Nu aveam să mai las altă ființă să piară în acel castel. Niciun student sau prieten nu avea să mai fie răpit și ucis ca și cum viața lui nu ar fi însemnat nimic. Fusesem orbită înainte, dar nu aveam să mai identific greșit persoana responsabilă. Mi-am zăvorât toate emoțiile, cu excepția uneia: hotărârea.

Dacă de vină nu erau Ileana, Daciana sau Nicolae, atunci cine era criminalul?

Mi-am aruncat privirea prin sală, nesigură dacă ucigașul se afla printre noi, prefăcându-se îngrijorat și ascunzându-și bucuria.

Profesorul Radu mi-a atras iar atenția. Omul și-a tamponat fruntea presărată cu broboane de transpirație, dând un pic cam prea entuziasmat din cap la cuvintele directorului. Oare

vorbăria și imaginația lui bogată privind folclorul erau mai mult decât interesul lui exagerat pentru istorie? Radu cunoștea detalii despre genealogia ambelor familii desprinse din dinastia Basarab și despre Ordinul Dragonului. Poate că se săturase să spună doar povești despre vârcolaci și despre ființe nepământene ce bântuiau pădurea. Oare iubirea și admirația lui pentru Vlad Dracula îl îndreptaseră pe propria cale morbidă? Orice era posibil.

Apoi mai era și Dănești. Îi plăcea să distribuie pedepse. Oare acela să fi fost semnul că decăzuse de la a fi un om al justiției la criminal? Nu puteam fi sigură.

Am încercat să identific și alte neconcordanțe, fără să mai accept gratuit nevinovăția nimănui. Andrei ședea singur în capul unei mese lungi. Avea ochii ațintiți asupra unui nod din ața de care trăgea. Zâmbetul înfumurat și statura trufașă cu care mă obișnuisem dispăruseră complet. Acum, tânărul stătea cocoșat, de parcă nu mai avea energia necesară să-și îndrepte umerii.

L-am îmboldit pe Thomas cu piciorul, apoi m-am aplecat, aproape atingându-i urechea cu buzele. Am observat micul fior ce-l traversase și mi-am ignorat pulsul ce se accelerase în mine.

— Tu ce zici? am spus, arătându-i-l pe Andrei. Crezi că e așa din cauza lui Nicolae?

— Hmm...

Thomas l-a privit pe tânăr preț de câteva momente, cercetându-i atent fiecare mișcare, în timp ce bătea darabana pe masă.

— Îngrijorarea lui nu pare să se datoreze complet dispariției lui Nicolae. Uită-te la lanțul din jurul gulerului și la pandantivul ce atârnă de el! Pun rămășag că înăuntru se află o șuviță de păr. A fost așa de preocupat de când am văzut-o în laborator pe domnișoara Anastasia Nádasdy. Cred că jelește pierderea

amândurora, dar e distrus, în special, de moartea ei. Cred că sperase să o ia de soție.

— Anastasia a spus că admira pe cineva. Însă credea că el nu-i observa afecțiunea. Crezi că el ar putea avea vreo legătură cu moartea ei? Toți cei apropiați lui fie au murit, fie au dispărut. Să fie o coincidență?

Thomas s-a gândit la spusele mele:

— Este, cu siguranță, o posibilitate. Deși Andrei pare genul de câine care mai mult latră și nu mușcă. Am bănuiala că cine l-a răpit pe Nicolae are motive ceva mai bune. Dacă a fost răpit.

— Atunci, tu nu crezi că el a dispărut?

— S-ar putea ascunde. Se prea poate ca el să o fi capturat și torturat pe Ileana. Încă nu știm de ce a făcut acele desene. Sau de unde a știut că rănilor Anastasiei proveneau de la liliaci. Abia dacă s-a uitat în direcția ei. E cu atât mai impresionant că a identificat rănilor atât de ușor.

O idee mi s-a aprins în minte, precum cremenele lovit de o piatră.

— Dacă ai fi vinovat și ai vrea să te ascunzi, unde ai merge prima dată?

— Depinde de ce anume mă fac vinovat. Dacă aș avea gânduri murdare sau m-aș ține de pozne m-aș duce direct în camera ta, ca să fiu pedepsit.

— Serios, l-am dojenit eu, privind discret peste umăr, ca să mă asigur că remarca lui Thomas nu fusese auzită de Percy sau de Radu. Trebuie să găsim o cale să ne întoarcem în tuneluri. Îți garantez că acolo îl vom descoperi pe prințul dispărut.

Gărzile au umplut sala de mese. Săbiile le zăngăneau precum ghearele unor dragoni. Directorul Moldoveanu a pășit repede în fața sălii. Părul argintiu în flutura pe umeri precum capa unui general.

— Tuturor vi se cere să rămâneți aici până când îl vom găsi pe prințul Nicolae. Ca să păstrăm o oarecare atmosferă de normalitate, veți continua cursurile. Toți studenții vor fi escortați spre și de la săli. Mâncarea va fi trimisă direct în apartamentele dumneavoastră. Nimeni nu trebuie să părăsească apartamentele sau castelul până când familia regală nu va da alte ordine. Oricine este prins încălcând aceste reguli va suferi consecințe grave.

Moldoveanu și-a plimbat privirea de-a lungul meselor, oprindu-se asupra mea, ca să-și facă mesajul înțeles. Apoi s-a îndreptat spre ușă și a deschis-o.

— Sunteți liberi! Gărzile vă vor însoți acum spre apartamente.

Frații Bianchi s-au ridicat ușor de pe scaune, urmați de Andrei, de Erik, de Cian și de Noah. Băncile de lemn au scârțâit pe podea, protestând. Nu avea niciun sens ca familia regală să ne țină închiși în academie din moment ce un criminal se afla undeva între zidurile ei. Asta dacă nu cumva dorea să împiedice răspândirea veștii despre dispariția lui Nicolae. Mai ales dacă ei cunoșteau ceva ce noi nu știam despre el.

Dacă prințul era Ucigașul cu Țărușul la care se făcea referire în ziare, atunci poate că familia regală încerca să-l țină departe de restul regatului, ca să-și protejeze cetățenii cu prețul a doar câțiva dintre noi. Sau poate că încerca să-l țină departe de tron.

Dănești și alte câteva gărzi au început să ne dea ordine să ne mișcăm rapid, în timp ce mâinile li se odihneau pe arme. Niciunul dintre noi nu a rostit vreo vorbă pe când ne-am înșiruit la ieșirea din sală și pe coridoare. Se părea că Thomas și cu mine eram nevoiți să găsim o altă cale de a comunica. Mă rugam să nu încerce iar să escaladeze castelul.

După ce am fost escortată în apartament, de parcă aș fi fost un prizonier, primul lucru pe care l-am observat în cameră a

fost un plic prins cu un pumnal pe ușa băii. Gărzii nu se i dăduseră instrucțiuni să-mi percheziționeze apartamentul și plecase imediat după ce mă condusesese în turn.

Am smuls hârtia din ușă și am observat că pumnalul se-măna cu un obiect familiar, dar pe care nu-l puteam identifica. Plăseaua era un șarpe cu ochi din smaralde. Unde mai văzusem eu acel model? Am căutat în amintirile mele, din momentul sosirii în România, și m-am oprit. În tren. Victima din fața compartimentului meu avusese asupra ei un baston decorat la fel. Tocmai îmi picase în mână un alt mister pe care trebuia să-l deslușesc mai târziu. Pergamentul și mesajul lui erau ceea ce mă interesau momentan. Am ezitat preț de o clipă înainte de a scoate în grabă mesajul din plicul său. Textul era simplu – un număr scris cu cifre romane, însângerate.

Mi s-au înmuiat genunchii. Inițial, gândurile mele raționale au fost complet date peste cap de o undă de emoții ce amenințau să mă sfâșie. Expeditorul misterios încercase să imite epistolele scrise cu sânge de Jack Spintecătorul. Am căzut, fără vlagă, pe podea, lângă cadă. Pulsul îmi vuia în urechi în timp ce încercam să-mi revin. Mesajul era o lovitură menită să-mi țintească cele mai slabe puncte, însă eu nu mai eram aceeași fată ca acum câteva săptămâni.

Acum, eram mai puternică emoțional. Capabilă de mult mai mult decât mi-aș fi putut imagina vreodată. Lovitura aceea nu avea să mă dărâme, ci să stârnească în mine o forță ofensivă. Nu mai eram prada, ci vânătorul. M-am ridicat și am luat bilețul. Am verificat iute ușa secretă din dulap și am descoperit că era încă încuiată din partea cealaltă. Existau două posibilități: fie persoana care-mi adusese mesajul avea o cheie, fie nici nu știa de existența scărilor secrete.

Un plan de acțiune prindea deja contur în mintea mea în timp ce am intrat în dormitor și am început să mă dezbrac. Oricine ar fi fost persoana care lăsase mesajul, aceasta gândea sau spera să vin după ea. Nu aveam să o dezamăgesc. Ieșisem întreagă după ce înfruntasem moartea, nimicirea și jalea și nu aveam de gând să las oricare dintre acele experiențe să mă definească. Eu eram trandafirul cu spini pe care-l crescuse mama.

Pantalonii mei erau încă la uscat, din cauza aventurii de noaptea trecută, așa că alegerea cea mai bună era o fustă simplă. M-am îmbrăcat, bucuroasă că scăpam de rochia cu turnură și de corset, și mi-am încheiat corsajul. Mă simțeam minunat să mă pot mișca atât de ușor. Nu voiam să fiu împiedicată de nimic în timp ce mă furișam prin castel, în toiul nopții.

Aveam de gând să-i vânez pe membrii Ordinului și pe oricine era acela care pretindea că Dracula trăia.

M-am dus la oglindă și mi-am prins părul sus, străduindu-mă să-l strâng cât mai bine. O migrenă mă sâcăia pe la tâmpile, dar m-am luptat cu mine însămi să o îndepărtez. De îndată ce m-am văzut pregătită, i-am scris un bilet lui Thomas.

Cresswell,

Am o rugămintă urgentă. Trebuie să văd cartea Poezii despre moarte. Adu-o în camera mea după cină. Am planuit o mică aventură pentru la noapte.

A ta,

AR

P.S. Te rog să nu te mai cațeri pe zidurile castelului, de data asta. Sunt sigură că vei găsi o cale creativă de a te furișa prin castel, fără să ajungi iar în temniță sau să te faci fărâmițe pe peluza academiei.

— Vrei să duci asta domnului Cresswell, din partea mea? am întrebat-o pe menajeră, când a venit să-mi aducă prânzul.

Fata a înghițit în sec și s-a uitat la scrisoare de parcă ar fi avut dinți, gata să o muște.

— *Este urgent.*¹

— *Foarte bine, domnișoară.*²

Fata a așezat, șovăitoare, plicul pe tavă.

— Mai aveți nevoie de altceva?

Am clătinat din cap. Mă simțeam îngrozitor că trebuia să o implic pe fată în planul meu, însă nu găsisem nicio altă cale de a trimite mesajul.

Am început să mă plimb prin cameră, punând la punct restul zilei, lucru ce îmi necesita toată răbdarea. După-amiaza părea să se lungească la infinit, dar de îndată ce s-a lăsat seara, m-am simțit mai fericită ca oricând să văd cerul întunecându-se ca o pată de cerneală.

Pe când mă plimbam frenetic prin cameră, a început să-mi fie teamă că Thomas nu avea să vină. Poate că menajera nu-i dusese mesajul. Sau poate că fusese prins de o gardă, iar acum se afla din nou în temniță. În toate scenariile pe care mi le închipuisem, nu luasem nici măcar o dată în calcul posibilitatea de a-mi pune planul în aplicare de una singură. Când deja mă convinsesem că Thomas nu avea să vină și că era momentul să merg mai departe, am auzit la ușă o bătaie discretă. Thomas s-a strecurat înăuntru înainte să apuc să fac doi pași. Privirea lui era înflăcărată de interes.

— Am sentimentul că nu m-ai invitat aici ca să ne giuguylim, deși nu strică să întreb.

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

Thomas a zâmbit larg, văzându-mi îmbrăcămintea, și și-a frecat palmele. Neastâmpăru-i poznaș părea să sclipască ca niște focuri de artificii în jurul lui.

— Ești îmbrăcată ca pentru o plimbare secretă prin castelul lui Dracula. Fii pe pace, inimă rece și neagră! Știi cum să pui băieții pe jar, Wadsworth!

TREIZECI ȘI OPT

ÎNCEPE VÂNĂTOAREA

Apartamentul din turn

Castelul Bran

22 decembrie 1888

— Ai adus-o? l-am întrebat, gata să caut singură în buzunarele lui Thomas, dacă nu se mișca mai repede.

— Bună, și mie îmi pare bine să te văd, Wadsworth!

Thomas s-a dat din fața ușii, oprindu-se la doi pași de mine în timp ce scotea la iveală *Poezii despre moarte*. Fără niciun menajament, i-am smuls volumul din mână, deschizându-l la pagina pe care se afla poemul cu numărul „XI”, așa cum mi se indicase în biletul găsit pe ușa băii.

XI

Întristați cuconi și lăcrimoase dame,

Pe drum, la vale, adio de vă luați.

Glia, ea, se saltă, și-n jos scorburi adânci,

În pământ ascunse și-ncinse de mulți draci.

Cu ape iuți, reci, mari,

~~Strivi vă vor, vai,~~ O vor strivi între zidurile tari.

— Ia uite aici! am zis.

Cineva folosise o pană ca să taie pluralul și-l înlocuise cu forma feminină de singular. Mi-am înăbușit agitația ce-mi răscolea trupul.

— Crezi că e o referire la sora ta?

Thomas a citit iar poezia. Căldura și neastâmpărul lui indecent erau încetul cu încetul înlocuite de expresia rece și calculată pe care o afișa în fața tuturor celorlalți. Umerii lui erau însă tensionați, singurul semn că Thomas nu se simțea deloc liniștit.

— Cred că se referă fie la ea, fie, probabil, la Ileana. Poate chiar la Anastasia.

Thomas a continuat să se uite la poezie.

— E de-a dreptul extraordinar! Oricine este acela care a pus la cale totul...

Thomas și-a îndreptat umerii.

— Toate astea au fost un joc morbid, iar noi abia acum ne dăm seama că am fost jucătorii.

M-am cutremurat. Anastasia menționase la un moment dat că lui Moldoveanu îi plăcea să adauge mici jocuri în cursul de evaluare. Însă nu credeam că acestea includeau uciderea unor studenți plini de speranță sau a iubitei lui protejate, chiar dacă bârfele ziceau că directorul căuta să facă victime. Doar văzusem chipul înnegurat de tristețe al lui Moldoveanu când descoperisem trupul Anastasiei.

Thomas a oftat:

— Nu cred că te vei mulțumi să stai liniștită și să joci șah până ce gărzile se ocupă de acest mister, nu-i așa?

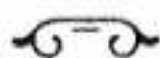
Am clătinat încet din cap.

— Bine, atunci! La ce te-ai gândit?

Am lăsat pe divan un bilet adresat directorului, temându-mă că scrisoarea avea să ne răpească orice șansă de a ne alătura permanent academiei. Am ignorat urma de regret. Până la urmă, era posibil ca, dacă opream criminalul, să fim admiși cu toții. De un lucru eram însă sigură: dacă nu ne întorceam în acea seară, voiam, cel puțin, să mă asigur că Moldoveanu știa unde să ne găsească. Înainte de a ne exmatricula definitiv.

I-am făcut semn lui Thomas să tacă.

— Plecăm la vânătoare de vampiri, Cresswell!

Ne-am furișat pe scara din turn și am reușit să ajungem pe coridorul servitorilor fără să vedem vreo gardă. Soldații mărșăluiau pe coridorul principal, înaintând spre noi. Cizmele lor din piele și armele scârțâiau și zăngăneau suficient de tare să trezească și morții. L-am tras pe Thomas într-un ungher ascuns în spatele uneia dintre tapiserii. Atât timp când gărzile nu îndreptau vreun felinar și nu priveau prea atent în spatele decorului, aveam să fim în siguranță. Sau așa speram.

M-am foit în micul cotlon, dându-mi seama de cât de neîn-căpător era spațiul pentru o singură persoană, darămite pentru două. Căldura lui Thomas îmi distrăgea atenția așa cum nu crezusem posibil, mai ales acum că plecaserăm pe urmele lui Țepeș, sau ale Ordinului, sau ale persoanei care se afla cu adevărat în spatele tuturor crimelor.

O parte din mine voia să abandoneze misiunea în mâinile gărzilor regale și să profite de situația în care ne aflam eu și Thomas. Niște gânduri asemănătoare păreau să treacă și prin mintea lui; mărul lui Adam părea să îi salte mai des în gât acum că Thomas era lipit de mine. Pașii au început să se audă mai tare pe hol, în timp ce tensiunea părea să se intensifice între noi.

Thomas și-a înclinat fața spre mine. Respiram pe cât puteam de încet, din dorință sau din frică, nu eram sigură. Poate că Thomas încerca doar să fabrice o scuză în cazul în care eram descoperiți. Ori poate că dorea să elimine distanța dintre noi la fel de mult pe cât îmi doream și eu. Ochii lui s-au închis, iar dorința pe care o citisem în ei a fost suficientă să mă facă să cedez. Mi-am ridicat fața, lăsând ca buzele noastre să se

atingă scurt, ușor. Fusese doar urma unui sărut, însă era destul să aprindă un foc în mine. Respirația lui Thomas s-a intensificat, zgomotoasă, iar inima aproape că mi s-a oprit și am înlemnit când pașii gărzilor s-au oprit brusc.

Gărzile nu se opriseră departe de locul în care ne ascunseserăm. Conversația lor șoptită încetase. Fără să mai scoată vreun sunet, Thomas s-a lipit cu totul de mine. Fiecare particică a corpului său mă atingea, pe când Thomas încerca să mă ascundă. Am rămas așa, prinși între zid și gărzi, abia suflând. Nici nu mai puteam să gândesc. Rațiunea mă părăsise, fără a da vreun semn că avea să se întoarcă prea curând. M-am împotrivit fiecărei porniri iraționale pe care o aveam și mi-am ținut mâinile lipite pe lângă trup în loc să îl îmbrățișez pe Thomas.

După câteva clipe ce mi s-au părut veacuri, gărzile și-au continuat drumul pe coridor. Nici eu, nici Thomas nu ne-am clintit. Căldura radia dinspre noi, trezindu-mi în minte cele mai indecente gânduri pe care le avusesem vreodată. Pierise fata ce roșea doar la ideea de a-și exprima pasiunea.

Doamne, ajută-mă, voiam ca acest caz să ia sfârșit mai repede. Dacă nu-l sărutam pe Thomas, aveam să ard. Mătușa Amelia ar fi fost îngrozită de faptele mele păcătoase, dar nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Dacă flirtul nu ar fi fost o activitate pe care să nu ne-o permitem momentan, aș fi rămas prinsă în clipa aceea pe vecie. Chiar și cu aceste gânduri raționale trecându-mi prin minte, tot îmi era greu să mă dezlipesc de Thomas.

În cele din urmă, prietenul meu s-a mișcat suficient de mult cât să-mi șoptească la ureche, în timp ce buzele lui mi-au cercetat obrazul:

— O să-mi răpești demnitatea, Wadsworth!

Am zâmbit inocent, încercând să-mi recapăt suflarea.

— Demnitatea ta e dusă de mult, amice! Vino, trebuie să ne mișcăm repede, înainte să se întoarcă!

Și înainte să mă hotărăsc că aveam să renunț la criminalistică și la munca de detectiv pentru a-mi petrece seara sărutându-l pe un coridor pustiu, în timp ce un criminal hoinărea printre noi. Un zâmbet amuzat a luminat fața lui Thomas și mi-am dat seama că-mi șoptea ceva.

— Ce?

— La ce Dumnezeu te gândeai? Dragă Wadsworth, am zis că arăți de parcă tocmai ce ți s-a pus în fața o tavă cu dulciuri. Poate — Thomas s-a aplecat ispititor de aproape de fața mea — ți-aș putea oferi... ceva dulce înainte de plecare?

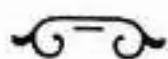
— E tentant...

Am ieșit pe sub brațele lui și l-am privit pe după umăr, savurând felul în care ochii lui îmi urmăreau orice mișcare.

— Din păcate, trebuie să te refuz momentan. Avem o întâlnire clandestină, în tunelurile secrete.

Thomas a oftat.

— Îmi plăcea mai mult sugestia mea!

Dacă am fi crezut în vreo forță mai mare decât cele pământești, aș fi fost tentată să cred că un om bun, din ceruri, avusese grijă de noi. Nu am întâlnit niciun soldat și ne-am furișat în morga din subsol fără nicio opreliște. Am dat fuga la unul dintre dulăpioare și am cotrobăit până am găsit câteva materiale. Un felinar, un bisturiu și un ciocan pentru craniu.

— M-am gândit, am șoptit, în timp ce Thomas ridică trapa ce ducea spre tuneluri.

Thomas s-a oprit cu brațele ridicate deasupra capului și m-a cercetat cu privirea. Un zâmbet poznaș trăgea de colțurile buzelor lui, deși el încerca să-l ascundă.

— Asta-i o activitate periculoasă pentru tine, Wadsworth!

— Amuzant, ca întotdeauna, am zis. În fine, cred că, de fapt, ținta noastră e prințul Nicolae. Ideea că Ileana ar fi criminalul e doar... nu știu, nu mi se pare corectă. Nu mi-o pot imagina înfigând un țăruș în cineva și nici secând de sânge trupurile morților cu un aparat mortuar. În plus, am văzut cum o privea pe sora ta. O iubire ca a o lor nu îndură secrete. Nicolae, pe de altă parte...

Am ridicat un umăr.

— A făcut acele desene, inclusiv pe cele cu liliaci. Și a avut ocazia de a trimite amenințări familiei regale. Și... am tot vrut să-ți spun ce a mai făcut.

— O să-mi doresc să-lucid?

Thomas a ridicat o sprânceană.

— Doar nu ți-a declarat dragostea lui nemuritoare, nu? Deși, a continuat el lent, lăsând trapa să cadă la loc, presupun că puțină competiție zdravănă nu strică niciodată.

— În carnetul lui... am găsit portrete ale mele. M-a desenat ca și cum aș fi o ființă îngrozitoare. Ca și cum m-ar fi luat drept vampir.

— De ce îmi spui abia acum asta?

Vocea lui Thomas era puțin prea domoală, iar tonul lui nu mai era presărat de amuzamentul de mai devreme.

— Wadsworth, cum pot să te ajut dacă nu ai încredere în mine? Suntem parteneri.

Thomas a început să dea ocol sălii, bătându-și palmele nervos de pulpe.

— Ți-am spus, nu pot să deduc dacă îmi sunt ascunse faptele. Nu sunt magician.

Thomas s-a oprit și a respirat de câteva ori înainte să-mi întâlnească privirea.

— Mai e și altceva?

Am inspirat adânc.

— Prințul Nicolae cunoaște practicile criminalistice și a avut acces la fiecare victimă – și ar mai fi și amenințarea lăsată în camera mea, unde se referă la *o persoană de sex feminin*. Nu cred că e vorba de mine.

Thomas a ridicat iar trapa și mi-a făcut semn spre scări.

— Sugerezi că urmează să-mi găsesc sora și pe iubita ei ucise cu țărugi în tuneluri?

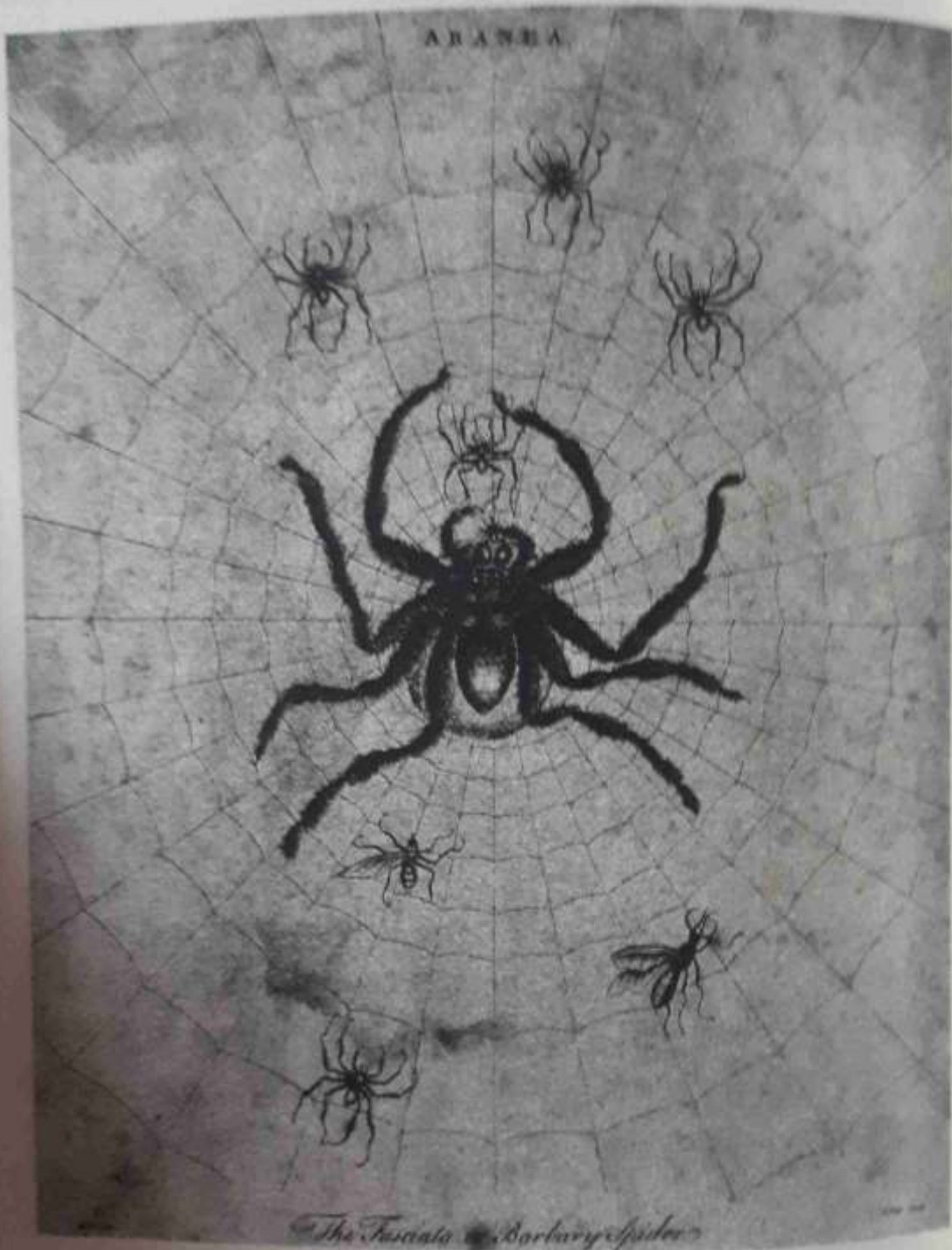
Deși tonul lui fusese ascuns cu măiestrie și comentariul pripit, am sesizat grija ce zăcea în spatele vorbelor lui Thomas. Indiferent de cât de glacial și de calculat era în laborator, Thomas avea să fie distrus dacă se vedea obligat să-și anunțe familia despre moartea Dacianei. M-am apropiat și i-am strâns ușor mâna.

— Spun doar că ar trebui să te pregătești pentru ce e mai rău. S-ar putea să mă înșel.

În timp ce ridicam felinarul și coboram scările cu grijă, mi s-a părut că-l aud pe Thomas șoptind:

— Mi-e teamă că s-ar putea să ai dreptate.

ARANEA.

Un păianjen mare berber, cu puii, pe pânză.

TREIZECI ȘI NOUĂ

LYCOSA SINGORIENSIS

Pasajul secret

Castelul Bran

22 decembrie 1888

— Ca să fim înțeleși, când m-ai invitat într-o „aventură”, nu așa mi-am imaginat că vor decurge lucrurile, Wadsworth.

Thomas și-a îndepărtat o pânză de păianjen de pe tunică, strâmbându-se din cauza substanței lipicioase ce se încăpățâna să-i rămână pe degete. Parcurseserăm repede tunelurile pe care le mai vizitaserăm. Acum stăteam în fața primului indiciu. Sau cel puțin asta credeam eu că era. Thomas s-a foit în spatele meu.

— Dacă tot suntem vânați de un criminal foarte inventiv, am putea măcar să ne bucurăm de ultimele noastre clipe în viață, a continuat el. Aș putea să sugerez câteva variante la tunelurile murdare și la păianjeni? Am putea, de exemplu, să bem mai mult vin decât e indicat. Să stăm în fața unui foc cald. Să flirtăm indecent.

Mi-am îndepărtat felinarul de trup, plimbându-mi privirea pe deasupra locurilor umbrite, în timp ce mă întorceam pe loc. Umbrele s-au ridicat ascultătoare în jurul razei de lumină.

— Uimitor! am zis.

— Așa mă gândeam și eu. Deși e plăcut să aud că ești, în sfârșit, de acord cu sugestiile mele.

— M-am referit la asta. E o ușă aici.

Am mijit ochii, citind literele negre și ciobite de vreme de pe ea. Eram sigură că eram pe cale să descoperim sălașul Ucigașului cu Țărușul sau al Ordinului.

— Uite... acelea sunt cuvinte în latină?

— Da. Pe ușa celeilalte camere era o cruce arsă în lemn. Se pare că suntem pe drumul cel bun.

Pășind ușor înainte, Thomas a citit cuvintele, în timp ce-și rodea buza de jos.

— *Lycosa singoriensis*. Sună... cunoscut.

Un scrâșnet ușor de pietricele ne-a făcut să ne pregătim de luptă. Am strâns mâna pe bisturiu, iar Thomas s-a înarmat cu ciocanul folosit pentru a deschide crani. Doar asta găsiserăm.

— Ai auzit? a șoptit Thomas, mutându-se lângă mine.

Am răsucit butonul felinarului, iar gazul a prins să sfârâie, stingându-se în același timp cu flacăra. Fără lumină, tunelul era doar un zid solid de beznă ce ne apăsa. În pieptul meu s-a răsucit ceva, lăsându-mă aproape fără respirație. Mi-am închipuit că întunericul era cerul albastru, de catifea, al nopții și că eu ședeam culcușită pe un nor. Altfel, aș fi început să-mi imaginez că sunt îngropată de vie sub stâncă și aș fi pierit pe loc. Sunetul s-a amplificat, venind spre noi dinspre tunelul din care tocmai ce ieșiserăm.

Hotărâserăm să lăsăm trapa deschisă, sperând că avea să fie găsită de vreun soldat, în cazul în care ni se întâmpla ceva groaznic. Speram că nu plecaseră deja pe urmele noastre. Thomas mi-a atins brațul, în beznă, aducându-mi aminte că era lângă mine.

— Probabil că am deranjat vreun cuib de șobolani, Creswell. Nu-i nevoie să ne punem poalele în cap.

Am simțit amuzamentul din vocea lui încă dinainte de a răspunde:

— Când ăsta e cel mai bun lucru pe care-l poți inventa înseamnă că lucrurile nu merg tocmai bine. Deși mă bucur să aflu că te gândești să-ți pui poalele în cap.

Înainte să-i pot răspunde, sunetul limpede al unor pași mi-a ajuns la urechi. Pașii răsunau destul de tare ca să-mi dau seama că pe urmele noastre sau ale secretului pe care aveam să-l descoperim se aflau cel puțin doi oameni. Se apropiau.

Deodată, posibilitatea ca Moldoveanu și Dănești să ne surprindă nu mi s-a mai părut chiar cel mai înfricoșător lucru. Nu știam cine făcea parte din Ordin sau câți oameni erau implicați.

— Oricine ar fi cei care vin spre noi, nu sunt genul de oameni pe care am vrea să-i întâlnim într-un loc abandonat, departe de oamenii care ne pot auzi țipând, Cresswell.

Îl puteam auzi pe Thomas mișcându-se prin întuneric și mi-am imaginat mâinile lui pipăind rapid zidul. Pașii răsunau cu ecou în spatele nostru. Umbrele lungi ale urmăritorilor s-au unduit de după colț, urmându-ne. Dacă nu găseam imediat o ascunzătoare...

Un muget mut, urmat de un miros puternic de putreziciune, indica faptul că Thomas reușise să deschidă ușa. M-am rugat ca urmăritorii noștri să nu fi auzit nimic.

— Ah, am reușit! Hai să ne grăbim, bine?

Amintirea camerei în care găsiserăm liliecii-vampiri mi-a înfiorat pielea. Nu eram foarte încântată să gust iar din asemenea plăceri, dar nu aveam încotro. Dacă criminalul sau Ordinul ne urmăreau, atunci preferam liliecii. Lumina torțelor sau a felinarelor a sclipit pe rocă, iar vocile șoptite s-au apropiat în tunel. Era momentul să plecăm.

Ne-am strecurat în camera întunecată și am închis ușa, orbi în fața pericolelor ce pesemne că ne pândeau. În aer se simțea un miros acru, ca și cum ceva ar fi putrezit acolo cu mult timp în urmă. Mi s-a părut că a trecut o eternitate așteptând în

camera întunecoasă ca intrușii să treacă mai departe. Probabil că Thomas se întinsese spre mine, căci i-am simțit degetele încurcate în părul meu.

— Serios? am șoptit eu, supărată. Chiar trebuie să mă pipăi acum?

— Wadsworth, deși m-am gândit mult la cum ar fi să-mi pun mâinile pe tine în acest cadru minunat de macabru, mă îndoiesc că mintea mea e capabilă să-mi îndeplinească dorințele de una singură.

— Juri?

— Pe potențialul mormânt al stră-stră-strămoșului meu, Dracula, da.

— Atunci cine mă atinge, Cresswell?

În loc de răspuns, l-am simțit pe Thomas făcând un pas în fața mea și plimbându-și ușor mâinile – invizibile în beznă – pe deasupra corsajului meu, până la obraji, înainte să se dea la o parte. Dacă nu el își împletise degetele în părul meu, atunci cine sau ce mă atingea? Inima îmi bătea frenetic. Mi-am înăbușit groaza ce mă cuprindea și am aprins ușor lampa. Licărul slab a umplut spațiul enorm de parcă ar fi fost aur topit ce se scurgea pe pământ. A durat o clipă până ca ochii mei să se obișnuiască, dar când am putut vedea iar, un chip luminat, hidos, cu un rânjet oribil, mi-a apărut în fața ochilor.

Am rămas fără respirație și a fost cât pe ce să scap felinarul. Aproape că uitasem de lucrul ce-mi atingea părul. Picioarele mi s-au înmuiat de îndată ce am înțeles la ce mă uitam: câteva stalactite răsucite în semicerc, umbrite de câteva roci, creau impresia unui demon ce ne privea rânjind ascuțit. Dincolo de stalactite, puteam vedea că tunelul continua parcă la nesfârșit.

— Am un... nu știu. Am un sentiment. Mă simt ca și cum m-ar apăsa ceva.

Trupul lui Thomas era la fel de rigid ca și maxilarul lui încleștat, iar gluma lui fusese menită să ne mai înveselească situația.

— Este ca și cum mi s-ar învârti niște șerpi în trup. Din cale afară de neplăcut.

— Ah, da. Dar simți ceva, Cresswell. E o mare îmbunătățire! Continuând să plimb lumina în jur, am observat niște fire argintii ce atârnavă între stalactite. M-am dezlipit de Thomas, sperând să pot cerceta mai atent formațiunea sinistră. O umbră a tresăltat, desprinzându-se de tavan, și a căzut în dreptul ochilor mei.

Un păianjen mare cam cât pumnul meu mă privea cu ochii lui reflectorizanți. Creatura era acoperită de peri groși, negri, și avea colți lungi cât unghia degetului meu mare. Fiori reci m-au cuprins pe ceafă. Dacă amenințările cu moartea sau cu exmatricularea nu ar fi fost așa de mari, probabil că aș fi țipat cât m-ar fi ținut rărunchii.

Un strop dintr-un lichid roșiatic îi picura de pe vârful colților; nu știam dacă era sânge sau venin. Înăuntrul meu, țipătul încă se chinuia să iasă. Thomas a ridicat mâna, pășind precaut în direcția mea.

— Concentrează-te la chipul meu frumos! La cum vrei să-ți lipești buzele de ale mele. Și nu te panica, Wadsworth! Dacă țipi, o să țip și eu, și atunci o să intrăm amândoi în bucluc.

Mintea mea amenința să cedeze. Atunci când cineva îi spune altei persoane să nu se panicheze înseamnă, de obicei, că tocmai asta ar fi reacția naturală. În ciuda rațiunii, am ridicat felinarul, tremurând ușor, și am observat alți doi păianjeni atârând deasupra capetelor noastre.

— Mă întreb cât de des sunt hrăniți. Nu se prea întâmplă mare lucru prin tunelurile astea.

Thomas s-a întors și a înjurat. Privirea mi-a lunecat în spatele lui, fixându-se asupra ușii pe care tocmai intraserăm. Ușa devenise practic un organism viu din cauza miilor de arahnide de pe ea.

— Thomas...

Am dat din cap spre ușă, însă el deja o privea fascinat.

— Cred că sunt mai mult de o mie. Colcăie pe fiecare milimetru.

— *Lycosa singoriensis...*, a mormăit Thomas în latină.

Prietenul meu părea tot mai concentrat cu fiecare repetare a cuvintelor. Deodată am văzut cum Thomas și-a lepădat emoțiile ca pe niște mănuși, înlocuindu-le cu masca glacială, mecanică, pe care o purta uneori.

— E o specie românească de tarantulă.

— Minunat! Sunt veninoase?

— Păi... nu sunt sigur.

Thomas a înghițit în sec. Doar așa îmi puteam da seama de cât de speriat era.

— Nu cred. Sau cel puțin nu specia asta.

— Toate sunt tarantule? am întrebat.

Thomas a clătinat ușor din cap, cercetând metodic fiecare mișcare. Bineînțeles că nu erau toate tarantule. De ce ar fi găzduit un castel plin cu atâtea orori doar păianjeni *inofensivi*? Inima a început să-mi bată tare, cuprinsă de panică.

Aveam nevoie de un plan de evadare, însă când am privit iute în jur, mi-am dat seama că nu aveam prea multe opțiuni la dispoziție. Nu ne puteam întoarce pe unde veniserăm – mult prea mulți păianjeni ne blocau calea. Ochii arahnidelor sclipeau din alte câteva sute de puncte în beznă, eliminând orice cale de scăpare.

Am făcut un pas în spate și m-am împiedicat de o piatră mare. Am blestemat și mi-am îndreptat felinarul spre pământ.

Atunci, am văzut că mă înșelasem iar. Nu de o piatră mă împiedicasem, ci de un craniu alb ca laptele.

— Oh, Doamne!

Aproape că m-am prăbușit, încolțită de groază. Dacă acolo era un schelet, atunci șansele noastre de a scăpa erau limitate.

— Thomas, ar trebui...

Opt picioare lungi s-au târât afară din orbitele craniului în timp ce alte opt au ieșit din maxilarul deschis. Ambii păianjeni imposibil de mari se îndreptau spre mine. Mișcările lor erau la fel de nearticulate ca ale unui monstru ridicat din mormânt ce se apleacă asupra următoarei victime. Dacă oamenii le spuneau copiilor povești despre păianjeni mănăcători de oameni ce sălășluiau sub pământ și lăsau în urma lor doar oase, atunci nu era de mirare că credeau în vampiri. De ce să fi negat existența unui monstru, când existau dovezi care să susțină existența altuia?

Privirea mi s-a întunecat. De vină nu era însă lipsa de oxigen. Păianjenii coborau din crăpături și din spărturi, ca niște demoni chemați din tărâmurile lor nepământene. Trebuia să plecăm. Imediat.

I-am trecut felinarul lui Thomas și mi-am strâns fustele și mințile. Ceva mi-a picat pe umăr și mi-a atins gâtul. Am ridicat mâna și am simțit un păianjen ce mi se prinsese în păr. Puteam foarte bine să scot organe dintr-un cadavru și să umblu nestingherită prin măruntaiele gelatinoase ale oricărei ființe moarte. Totuși nu mă codeam să recunosc că nu puteam îndura un păianjen ce-și făcea cuib în părul meu. Am simțit picioarele creaturii fugind iute pe deasupra pielii descoperite de pe gâtul meu și am țipat.

Picul de rațiune ce-mi mai rămăsese m-a părăsit cu totul. M-am aruncat înainte, scuturându-mi înnebunită părul și încercând să nu mai țip în timp ce păianjenul mi se cățara pe

gât, ferindu-se din calea mâinilor mele. Înainte să-l gonesc, am simțit o pișcătură în apropierea gulerului. Panica m-a cuprins ca un val.

— M-a mușcat!

Thomas a lăsat felinarul din mână și a ajuns la mine dintr-un singur pas.

— Să văd!

Tocmai ce voiam să-mi trag gulerul la o parte când un alt păianjen a căzut în fața noastră. Nu am văzut decât gura lui Thomas, rotunjită a surprindere, înainte să-mi ridic fustele până la genunchi și să o rup la sănătoasa, fără să-mi mai pese de zgomot. Cei ce ne urmăreau prin tuneluri nu aveau decât să înfrunte singuri tarantulele.

Mușchii picioarelor îmi tremurau așa de tare, încât abia mă puteam mișca, dar fugeam de parcă zvonurile despre Vlad Dracula se dovediseră a fi adevărate. În acel moment, eram gata să cred orice.

Mi-am pierdut o clipă avântul și m-am împiedicat de fustele mele făcute ferfeniță. Ceva ascuțit mi-a tăiat pulpa și m-am împleticit într-o parte. Durerea mi-a traversat piciorul, ca și cum cineva mi-ar fi înfipt mai multe ace mortuare în carne.

— Au!

Mi-am înăbușit un alt țipăt. Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă mă mușcase un alt păianjen sau dacă-mi tăiasem pulpa în alte rămășițe umane. Nu-mi permiteam să mă opresc și să verific. Thomas a îndepărtat o masă de păianjeni de pe mânerul ușii și m-a tras afară. Lumina felinarului s-a legănat, iar lumea din jurul nostru s-a înclinat. Ne aflam într-un labirint de circ care-și pierduse toate iluziile. Am rupt-o la fugă de parcă viețile noastre depindeau de această evadare. Speram doar să nu schimbăm o grozăvie cu alta.

Câteva minute mai târziu, am ieșit din tunelul întunecat într-un loc liniștit. Am rămas acolo, îndoșiți de spate și cu respirațiile șuierătoare. Thomas s-a ridicat și a înălțat felinarul; în lumina slabă, am văzut ne aflam într-o cameră enormă din piatră. Voiam să cercetez împrejurimile cu privirea, dar nu puteam respira suficient de bine ca să-mi revin.

Înainte să-și revină complet, Thomas a pus felinarul lângă mine și s-a așezat pe vine, examinându-mi rănilile. Măinile lui erau reci și lucrau precis în timp ce-mi trăgeau ciorapii distruși. Între sprâncenele lui se adâncea îngrijorarea.

— Te-a mușcat un singur păianjen și pare să fi fost neveninos; nu se vede niciun semn de inflamație sau sângerare care să indice prezența veninului. Te-ai tăiat într-o piatră ascuțită.

Thomas a apăsat ușor zona rănită de pe piciorul meu.

— Trebuie curățată. Ar fi bine dacă i-am aplica un plasture.

— Mi-am lăsat trusa medicală în cealaltă rochie! Ce ghinion!

Buzele lui Thomas au tresăltat, în semn că începea să se detașeze de acea parte rece și izolată a lui. A vârât mâna în buzunarele pantalonilor și a scos la iveală o rolă mică de material străveziu.

— Din fericire pentru tine, mi-am adus eu aminte să le aduc.

Fără să mai piardă o clipă, Thomas mi-a curățat rana cât a putut de bine și a înfășurat-o în tifon, cu precizie medicală. De îndată ce a fost satisfăcut de operație, Thomas s-a ridicat și a cercetat cu privirea încăperea cavernoasă. Mai multe tuneluri, marcate cu cifre romane, se întindeau în fața noastră. Niciunul dintre ele nu avea numărul poeziei citite la curs.

— Nu cred că am fost urmăriți, altfel am fi auzit ceva până acum, a zis Thomas, ridicând felinarul. Ce tunel oribil ar trebui să mai explorăm?

— Nu știu...

Un gând mi s-a aprins în minte. Am expirat. I-am arătat lui Thomas cel mai îngust tunel. Deasupra intrării lui arcuite erau scrise cifrele romane VIII.

— E aproape un indiciu, în cadrul unui alt indiciu, Thomas. Prietenul meu a ridicat o sprânceană.

— Poate că de vină e umezeala sau întâlnirea cu păianjenii, dar nu prea înțeleg.

— Cifrele romane ar putea fi un cod pentru numele lui Vlad Țepeș. V trei. Vlad al III-lea. Prințul Dracula.

— Impresionant, Wadsworth! a zis Thomas, întorcându-se spre mine. Dacă nu am fi pe cale să înfruntăm un alt pasaj plin cu pericole mortale, mai că te-aș lua în brațe în clipa asta.

PATRUZECI

AVERSE DE INFORMAȚII

Tunelurile secrete

Castelul Bran

22 decembrie 1888

De îndată ce am intrat în pasaj, am luat felinarul din mâna lui Thomas și m-am învârtit încet pe loc, căutând să îmi dau seama unde ne aflam.

Îmi era greu să-mi găsesc cuvintele în timp ce studiam pereții încăperii. În loc să fie un alt tunel uitat sub sălile castelului, pasajul se termina cu o cameră perfect pătrată, din piatră. Zidurile, podeaua și tavanul erau acoperite cu modele în formă cruce, puțin mai mici decât mâna mea. Nestemate și lespezi sclipeau în lumina felinarului.

Nu mai văzusem niciodată atâtea bogății ca în mozaicul acela scânteietor. Îmi amintea de templele antice unde pictorii își petrecuseră viețile surprinzând cu migală fiecare detaliu. Nu puteam înțelege ce rost avea o asemenea încăpere în fosta fortăreață a lui Vlad Dracula. Poate că acela era un loc secret de întâlnire pentru Ordinul Dragonului. Cu siguranță aducea a loc potrivit pentru un cruciat. Nu credeam că ne aflam într-o altă cameră a morții.

Am pășit spre cel mai apropiat zid și am atins cu degetele marginea de piatră. Crucile erau perfect identice. Mi-am

plimbat privirea de jur-împrejurul încăperii, surprinsă să vadă că în colțurile camerei creșteau alge.

— Este... incredibil!

— Incredibil de suspect! Ia uită-te aici!

Thomas a arătat spre un alt număr roman, XI.

— Vrei să citești poezia?

— Da, dă-mi voie să o găsesc.

Thomas s-a învârtit ușor pe loc, încercând să vadă cât mai mult din ce conținea sala umedă. Am deschis *Poezii despre moarte* și am citit în tăcere poemul cu titlul pasajului în care ne aflam. Nu știam cum să-l interpretez ca Radu și nu aveam niciun alt indiciu despre grozăvia ce pesemne că ne aștepta și acolo.

— Ei bine? a întrebat Thomas. Ai găsit ceva util?

— Nu, sunt aceleași versuri ca mai înainte, am zis. *Întristați cuconi și lăcrimoase dame,/ Pe drum, la vale, adio de vă luați./ Glia, ea, se saltă, și-n jos scorburi adânci,/ În pământ ascunse și-ncinse de mulți draci/ Cu ape iuți, reci, mari,/ Strivi-vă-vor, vai, între zidurile tari.*

În centrul camerei, o masă din piatră se înălța cam la un metru și douăzeci de centimetri, acoperită de același model în cruce. Neliniștea a început să-mi zumzăie în urechi, ca o sone-rie declanșată în pieptul meu, dar am încercat să-mi stăpânesc nervii. Masa era, cel mai probabil, un altar pentru sacrificii. Știind cui aparținuse castelul, mintea mi s-a umplut de imagini teribile. Oare câți oameni fuseseră brutalizați acolo, în numele războiului? Câți boieri fuseseră torturați și schilodiți pentru a da pace unui neam? Pe timp de război, nu existau învingători. Cu toții sufereau.

— Sunt aproape sigură că, pe coridorul servitorilor, există o tapiserie care descrie o încăpere ca asta, am zis, tresăltând din

cauza volumului cu care îmi răsunase vocea. Pereții păreau să fie însă acoperiți cu sânge.

Thomas mi-a aruncat o privire. O umbră ce putea fi interpretată ca teamă i-a traversat fața, înainte ca prietenul meu să o poată izgoni.

— Acoperiți cu sânge ori camera era plină de sânge?

Am încercat să-mi aduc aminte imaginea în care se vedeau clar niște picuri.

— De fapt, părea să plouă cu sânge.

Mi-am strâmbat gura, dându-mi seama de diferență.

— Nu m-am uitat prea bine la ea.

Thomas a traversat camera și a scos un rubin de mărimea unui ou, mișcându-l dintr-o parte în alta. Piatra îmi amintea de o picătură uriașă de sânge cristalizat.

— Ar trebui să pui aia la loc...

Au început să se audă mai multe gemete și păcănituri, ca și cum un mecanism uriaș fusese readus la viață. Confuzia, apoi panica au umbrat fața lui Thomas. A încercat să pună rubinul la loc, dar zidurile trepidau deja ușor și prinseseră să mugească precum niște giganți treziți din somnul lor lung. Bucățele de rocă au început să se sfarme în jurul zonei de unde Thomas scosese piatra prețioasă; rubinul nu avea să mai stea niciodată ca înainte.

M-am îndepărtat ușor de altar, abia evitând o piatră rotundă ce ieșise din zidul de lângă mine ca un dop. Din perete a apărut apoi o altă piatră cilindrică, urmată de o alta.

— Wadsworth, poate că acum ar fi momentul să plecăm! Nu e nevoie să fim de față când se prăbușește tavanul.

M-am holbat la prietenul meu.

— O deducție genială, Cresswell!

Fără să mai aștept vreun răspuns, m-am întors și tocmai începusem să alerg spre tunel, când Thomas m-a prins de talie și m-a tras iar spre el. În acea clipă, o ușă din oțel a căzut din tavan precum o ghilotină, închizând lumea din afară și făcându-ne prizonierii camerei ce uruia îngrozitor. Ușa aproape că îmi ciopârțise trupul. Tremuram așa de tare, că brațele lui Thomas se scuturau.

— Oh... nu se poate să fim îngropați de vii, Thomas!

M-am năpustit asupra ușii, bătând cu pumnii și trecându-mi degetele peste suprafața netedă, căutând vreun zăvor care să ne elibereze. Nimic! Nu exista niciun mâner sau încuietoare. Niciun mecanism. Nimic, în afară de un zid de oțel care nu se clintea sub loviturile cu care îl asaltam.

— Thomas! Ajută-mă!

Am încercat să împing ușa, însă era prinsă bine în pământ. Thomas s-a chinuit să o deschidă cu umărul, în timp ce eu o loveam cu picioarele, dar ușa nici nu s-a clintit. Frecându-și brațul, Thomas s-a îndepărtat câțiva pași ca să evalueze situația.

— Ei bine, cel puțin asta e cea mai mare problemă pe care o avem momentan. Camera ar fi putut să mișune de păianjeni sau de șerpi.

— De ce? De ce ai spune așa...

Un sâsâit tăcut s-a auzit din colțul opus al încăperii. Zgomotul a devenit din ce în ce mai puternic, ca și cum zidurile fuseseră unica noastră apărare împotriva pericolelor ce ne pândeau.

— Ce mai e și asta?

M-am tras repede de lângă ușă. Panica din vocea mea l-a adus pe Thomas lângă mine, într-o clipită. Și-a mișcat discret trupul lângă al meu, gata să mă protejeze de sunetul amenințător. M-am prins de brațul lui, știind că aveam să

înfruntăm totul împreună. Apoi, am văzut ce ni se pregătea. Pe zid picura un izvor.

Am alergat spre perete, să mă asigur că vedeam bine.

— Apă. Apa se scurge...

Un alt foșnet a început să se audă dinspre găurile din podea, din pereți și din tavan, în timp ce apa ne inunda. O sută de cascade mici se scurgeau, înspumate, în cameră. În câteva secunde, apa ne ajunsese la glezne. Am rămas cu ochii pironiți asupra podelei. Era imposibil să ni se întâmple una ca asta!

— Caută o trapă! am strigat eu, încercând să acopăr zgomotul torenților. Trebuie să fie vreun mâner sau vreun fel de a ieși de aici.

Mi-am ridicat fustele și m-am lăsat pe vine, sperând să găsesc vreo ieșire. Nu exista niciuna, bineînțeles. Pe podea nu erau decât alte cruci sculptate, ca un soi de batjocură pentru nefericiții ce se aflau acolo sau un fel de a spune, blând, că aveam să-l vedem în curând pe Dumnezeu, dacă am fi crezut în el. Camera aceea era menită să curețe victimele de păcatele lor.

Mintea aproape că mi s-a întunecat pentru o clipă. Nu-mi puteam imagina o soartă mai rea.

— Verifică zidurile, Wadsworth!

Thomas s-a urcat pe masă și a început să pipăie tavanul, căutând o cale de evadare. Eu mi-am revenit repede și am început să mă mișc.

— Încerc!

Apa rece ca gheața îmi ajunsese până la genunchi. Era adevărat. Nu eram îngropați de vii, ci inecați. Teama mă cuprinsese aproape la fel de rece și de grea precum apa ce-mi inmuia fusta. Însă nu aveam să cedez ușor în fața morții.

Am alergat înapoi spre ușă și am căutat iar un zăvor ascuns, plimbându-mi degetele frenetic peste tot. Fustele mă trăgeau în jos, ca niște greutateți, dar nu mi le puteam scoate singură.

Apa mi-a trecut rapid de pulpe, împiedicându-mă să mă mai mișc. Thomas a sărit în lacul ce devenea tot mai mare și a ajuns la mine în câteva clipite.

— Hai, Audrey Rose! Suie-te pe altar!

Thomas mi-a cuprins mâna, dar m-am smuls din strânsoarea lui. Trebuia să existe o cale de a deschide ușa.

— Refuz să mă sui pe o masă și să aștept un miracol sau, mai degrabă, moartea, Cresswell! Fie mă ajuți să-mi scot fustele, fie mă lași în pace!

— Mai avem un pic și murim, și tu îmi ceri ceva atât de nerușinat?

— Nu am de gând să-mi dau duhul aici, Thomas!

Ochii prietenul meu au sclipit de emoție. El chiar credea că nu exista cale de scăpare. Inima mi s-a înmuiat mai repede decât fustele, în timp ce apa îmi ajungea acum până la brâu. Thomas vedea imposibilul ca nimeni altul. Dacă el renunța, atunci eram...

— Thomas...

Amintirea unui lucru spus de Radu mi-a tremurat în minte cam pe când trupurile au început să ni se scuture incontrollabil din cauza apei reci.

— Hrănește dragonul! am țipat, ferindu-mă din calea unui izvor ce începuse să curgă dintr-un cep de deasupra noastră.

Apa curgea atât de repede, încât începuse să acopere altarul.

— Asta trebuie să fie cheia!

— Unde e dragonul ăsta misterios pe care trebuie să-l hrănim, Wadsworth?

— Păi...

Thomas nu a mai așteptat răspunsul meu. M-a prins în brațe și m-a ridicat pe altar, suindu-se și el o clipă mai târziu.

Apa rece cădea asupra noastră ca și cum am fi naufragiat pe o insulă pustie, în timpul unui muson. Aveam, cel mult, câteva minute până ce apa avea să ajungă la tavan. Simțeam că mi se întuneca privirea. A fi îngropat de viu era o idee groaznică, însă nu mă gândisem niciodată la posibilitatea de a sfârși înecată într-un mormânt. Emoțiile se jucau cu mine, ciocnindu-se de gânduri. Hipotermia era un fenomen pe cale să se instaleze, căci îi simțeam deja efectele întunecându-mi mintea. Buzele lui Thomas erau ușor albastrii. Tremura lângă mine. Dacă nu ne omora apa, atunci sigur muream de frig.

Unde era dragonul? Puțin mai devreme, mi se păruse o idee inspirată...

Thomas m-a tras lângă el, ridicându-mă, pe când apa îmi ajungea de acum la bărbie.

— N-nu m-mă lăsa, Wadsworth!

Thomas era cu un cap mai înalt decât mine, iar eu mă foloseam de înălțimea lui ca să mai câștig ceva timp până ce aveam să înghit apa. Voiam să plâng, să-mi îngrop fața în grumazul lui și să-i spun cât de mult regretam că-l târâsem acolo după mine, în acel tunel oribil, în acea aventură îngrozitoare. Cui îi păsa dacă eram noi aceia care îl descopereau pe ucigaș sau Ordinul? Ar fi trebuit să îi prezint teoriile mele directorului. Gărzile regale ar fi trebuit să cerceteze tunelurile, nu noi.

— Thomas..., am scuipat apa, nerăbdătoare să-mi împărtășesc toate secretele. A-ascultă, C-Cresswell, am zis eu, în timp ce dinții îmi clănțăneau. T-trebuie să-ți spun ceva! Eu...

— O-oprește-te, Wadsworth! N-n-ai voie s-să-mi faci mă-mărturisiri acum! O să scăpăm!

Apa mi se scurgea pe obraji și am clătinat din cap. Thomas mi-a cuprins bărbia și s-a uitat pătrunzător în ochii mei. Aveam mâinile înghețate.

— C-concentrează-te! Nu renunța! Folosește-ți creierul ăla minunat ca să găsim dragonul lui Radu și să scăpăm de aici. Poți să o faci, Audrey Rose!

— Nu există dragoni! am țipat eu, așezându-mi chipul pe umărul lui Thomas.

Îmi era așa de frig, încât îmi doream să mă ghemuiesc ca un melc și să plutesc. Voiam ca durerea din trupul meu să înceteze. Voiam să renunț. M-am uitat la altarul de sub picioarele mele. Ochii îmi erau încețoșați de lacrimile încă neplânse, însă forma de dedesubt a început să prindă contur. Stăteam pe soluție.

Un dragon aproape la fel de mare cât altarul era sculptat pe tăblia mesei. Creatura avea gura deschisă, scoțând la iveală dinții făcuți din piatră și suficient de ascuțiți ca să pătrundă prin piele.

— L-am găsit!

— C-cât de... f-fascinant! a exclamat Thomas.

Trupul și vocea lui tremurau cuprinse de fiori.

— Avem o masă ca asta acasă, în București. Doar că dragonul nostru e mai... prietenos. L-am n-numit Henri.

M-am uitat urât în direcția lui Thomas. Aproape că îl cuprinseseră convulsiile. Trebuia să mă mișc repede. M-am luptat să ies din strânsoarea lui de fier și mi-am înclinat capul cât am putut de mult pe spate, am inspirat adânc și m-am scufundat sub apă. Am dat din picioare spre sculptură. Din fericire, hainele îmi erau un fel de ancoră. Mi-am vârât un deget în gura dragonului și l-am tras pe deasupra dintelui din piatră, tresărind, în timp ce sângele păta apa.

Inima îmi bătea neliniștită. Ceva a cedat, făcând dintele dragonului să se retragă ușor. O trapă s-a deschis în podea, lăsând ceva din apa din încăpere să se scurgă, dar nu suficient. Am tras iar, dar dinții au refuzat să se mai clinească. Bineînțeles că nu avea să fie chiar așa de ușor, cum nu era nimic pe pământ.

Trebuia să respir. Am încercat să urc la suprafață, dar veșmintele mele erau prea grele. Panica m-a cuprins în timp ce mă zbăteam sub apă. În jurul meu izvorau bule de aer. Voiam să țip după ajutor, însă nu puteam risca să pierd și mai mult oxigen.

Tocmai când credeam că o să rămân fără aer, Thomas m-a adus la suprafață, dându-mi șuvițele umede de păr de pe față. Am tras aer în piept și aproape că am vomitat. Thomas s-a asigurat că eram în regulă înainte să înoate spre trapă cu gândul să o forțeze. Am inspirat adânc și l-am urmat, sperând că eforturile noastre combinate aveau să funcționeze. Am tras și am răsucit mânerul în zadar.

Thomas mi-a cuprins mâna tremurândă într-a lui și am înotat înapoi la suprafață. În timp ce ieșeam, apa se scurgea deasupra noastră, ajungându-ne acum până la bărbii. L-am văzut pe Thomas resemnându-se în fața morții. A tras aer în piept, tremurând fie din cauza hipotermiei, fie din cauză că vedea cum ni se apropie sfârșitul. Nu-l mai văzusem niciodată fără un plan. Thomas m-a privit ca și cum ar fi vrut să-mi memoreze fiecare trăsătură a chipului. Degetele lui mi-au mângâiat pomeții. Apa mi-a acoperit gura și mi-am înălțat fața. Știam că se apropia clipa. Erau ultimele momente de viață. Erau încă atât de multe lucruri pe care nu le făcusem, atât de multe vorbe nerostite.

— Audrey Rose, eu...

În ochii calmi ai lui Thomas se citea acum panica sălbatică. Abia am putut auzi ce îmi spunea din cauza apei ce-mi

acoperea vijelios urechile. Încercând să-mi ridic fața deasupra apei, am tras o ultimă gură de aer.

— Audrey Rose!

Rugămintea lui Thomas s-a pierdut în cutremurul ce a zguduit în clipa următoare camera. Un trosnet ascuțit a reverberat dinspre zidurile încăperii, în timp ce podeaua de sub noi s-a deschis. Thomas a încercat să mă prindă, strigând ceva ce nu puteam auzi. Apa a început să se scurgă iute, mai repede decât țâșnise din ziduri și din tavan, într-un vârtej uriaș, trăgându-ne cu ea.

M-am întins după mâna lui Thomas, țipând în timp ce șuvoiul ne-a smuls unul de lângă celălalt.

Gaura de dedesubt ne-a tras spre ea, sfâșiindu-ne cuvintele și despărțindu-ne.

PATRUZECI ȘI UNU

ALB CIOLAN

Criptă

Castelul Bran

22 decembrie 1888

Am încercat să-mi țin nasul și gura deasupra apei în timp ce lunecam pe ceea ce presupuneam a fi o conductă antică, acoperită de alge, ce avea să ne arunce cine știe unde.

Mi-am ținut mâinile lipite de trup, ca să nu le acopăr de mazăgă. Dacă aș fi știut că nu aveam să aterizăm într-o încăpere și mai periculoasă – sau că bisturiul meu și ciocanul lui Thomas nu aveau să ne rănească grav – poate că m-aș fi bucurat de toboganul subteran cu apă. Cumva, însă, mă îndoiam că Vlad Dracula sau Ordinul Dragonului construiseră jgheabul pentru a se amuza. Mușchii mi se încordau la gândul destinației noastre.

Nu tremuram doar din cauza apei înghețate, în timp ce lunecam pe jgheabul ce părea nesfârșit. Nu-mi puteam imagina cât de adânc în subteran mă aflam – întunericul era așa de profund, că nu-mi vedeam nici mâinile în fața ochilor.

Jgheabul s-a răsucit și s-a întors, iar după ce m-a învărtit de câteva ori, a intrat, în final, în linie dreaptă. După câteva secunde, am fost azvârlită într-o băltoacă mică. Refuzam să mă gândesc la ce plutea la suprafață; cel puțin mirosul nu era așa de groaznic.

În timp ce dădeam să mă ridic, Thomas a intrat zburând de pe tobogan și a aterizat pe mine, dărâmându-ne pe amândoi. Genunchii și frunțile ni s-au ciocnit într-un dans stângaci. Thomas reușise cumva să-mi cuprindă capul cu mâinile, așa că nu mi-am sfărâmat țeasta de stâncă, deși îmi imaginam că degetele lui avuseseră o soartă mai rea.

— A... fost... îngrozitor... și incredibil, a zis el, pierzându-se într-o criză de râs.

Voiam să fiu de acord, dar nu mă puteam gândi decât la mâinile lui, încolăcite în jurul meu. Fuseserăm așa de aproape să murim! Ca o stea căzătoare pe cerul întunecat, felinarul nostru a plutit la suprafața apei, oferindu-ne un strop de lumină.

Thomas și-a coborât privirea spre mine și și-a curmat râsul. Expresia de pe chipul lui era acum gravă și măsurată. M-am uitat la el. Genele îi erau lungi și negre precum cerul nopții. Ochii lui erau constelațiile mele favorite; fiecare pată aurie din jurul pupilelor era o nouă galaxie descoperită. Nu fusesem niciodată fascinată de astronomie, dar, în timp, devenisem un elev studios.

— M-ai salvat încă o dată!

Thomas s-a aplecat pe coate, zâmbind larg când mi-a văzut privirea uimită. Apoi s-a întins și mi-a cules niște mazăgă din păr.

— Ești frumoasă, Wadsworth!

— Oh, da. Acoperită de nămol și de cine știe ce o mirosi așa de...

— Chiar nu vrei să știi!

Mi-am stăpânit greața și mi-am mișcat cu grijă fiecare membru, verificând dacă erau tefere. Totul părea să fie în ordine, deși nu-mi puteam da seama până nu mă ridicam în picioare.

— Și cum ți s-a părut aventura asta? am întrebat, tremurând. A semănat mai mult cu ceea ce îți imaginezi?

Un surâs a fluturat pe buzele lui Thomas, ștergând orice urmă de stinghereală.

— E clar că suferi de lipsa somnului. Nu cred că ar trebui să mai fim prieteni, Wadsworth. Duci o viață prea periculoasă pentru gustul meu.

Am tresărit când Thomas și-a mișcat trupul. Era prea îngrozitor să stau trântită pe piatră, udă până la piele, ca să ignor senzația, oricât de mult i-ar fi plăcut acelei părți nerușinate din mine că se afla așa de aproape de Thomas. Grija a fulgerat pe chipul lui Thomas.

— Ce e? Ești rănită?

— Poate că ar trebui să ne continuăm misiunea. Și, dacă nu te deranjează, să te ridici de pe mine, ca să pot respira... Ești mai rău decât un corset.

Thomas a clipit ca și cum s-ar fi trezit dintr-un vis, a sărit în picioare și mi-a întins mâna.

— Iertare, domniță!

Thomas a ridicat felinarul din apă și l-a curățat.

— Ce cameră diabolică ne mai așteaptă?

— Nu sunt sigură. Mai ai *Poezii despre moarte*?

— Chiar aici, a zis Thomas, pipăindu-și buzunarul de la piept. Însă am pierdut ciocanul...

— Și bisturiul a dispărut.

M-am uitat de jur-împrejurul camerei, observând o lespede de o parte și de alta a bălții în care stăteam, și i-am arătat lui Thomas.

— Hai să vedem cum ne putem usca un pic!

Ne-am urcat pe lespede și ne-am stors hainele și părul cât am putut de bine. Fustele mi se lipeau de picioare, stingherindu-mi orice mișcare. Din câteva crăpături la suprafața rocii se ridica abur, încălzind aerul înghețat. Mi-am întins mâinile înghețate spre coloanele de abur, iar Thomas m-a urmat.

— Pesemne că prin munții ăștia sunt izvoare calde, a zis el, scoțându-și tunica și agățând-o deasupra coloanei de abur, în

timp ce eu am rămas cu privirea pironită la pieptul lui conturat și expus datorită cămășii ude.

Trupul lui Thomas era sculptat și-mi aducea aminte de statuile antice ale eroilor și zeilor pe jumătate dezbrăcați.

Mi-am smuls privirea de la el, ținându-mi fustele cât mai aproape de abur. Nu era momentul să mă las distrasă de astfel de dorințe indecente.

M-am întors, sperând să-mi pot usca spatele, și am dat cu ochii de intrarea într-un alt tunel, marcat cu numărul XII. Fioarii au început să-mi zguduie trupul din cu totul alt motiv.

— Dă-mi cartea, Cresswell!

Thomas a zărit intrarea pe care i-o arătasem și mi-a înmănat volumul vechi, din pergament. Am răsfoit cartea, surprinsă să descopăr că paginile nu avuseseră de suferit din cauza apei. Pesemne că acela care o crease intenționase să o protejeze de toate pericolele posibile. În cele din urmă, am găsit ceea ce căutam și m-am oprit. A fost nevoie de o clipă ca să înțeleg cuvintele românești, dar în final am dat de capăt poeziei.

XII

Alb ciolan și roșu sânge,

De mult e mort cel ce-aci zace.

Inimă de piatră și al Morții Pom,

În criptă nu păși fără un alt om.

Sfatul de-l încalci, urma-ți va găsi,

Pe urma-ți va pleca și moartea va lovi.

Sânge roș și alb ciolan,

Morți sunt cei ce n-au plecat.

I-am citit lui Thomas poezia cu voce tare. Eram iar concentrată la misiunea noastră. Thomas și-a îndepărtat șuvițele de păr negru de pe frunte și a oftat.

— Nu-mi amintesc ca Radu să fi spus ceva despre o bătălie cu *strigoii*. Tu?

— Din păcate, nu.

Am clătinat din cap. Lecțiile noastre despre vampiri nu ne oferiseră niciun indiciu referitor la cum să supraviețuim într-o sală dedicată lor.

— Hai! am zis, ridicându-mi fustele pe jumătate uscate și arătând spre intrarea în tunel. Nu rezolvăm nimic dacă stăm aici.

— Nu, a fost de acord Thomas, continuând mai încet: dar aș prefera să fiu acoperit de mazăgă decât să văd ce alte surprize ne așteaptă.

Tunelul nu era foarte lung, iar la capătul lui ne aștepta o altă încăpere, ca și cum tocmai pășiserăm dintr-o sală a castelului, în alta.

— Așa. Ce încântător!

Mi-am smuls privirea de la zidurile de piatră și am cercetat împrejurimile. Mi-am regretat imediat decizia. Sala era o criptă uriașă și veche, împărțită în două secțiuni de o arcadă complicată. Cineva coborâse de curând și aprinsese torțe. Sângele mi s-a înfiorat. Cu siguranță mai exista o cale de a ajunge acolo în afară de drumul îngrozitor pe care-l parcurseserăm noi. Voiam, pe de o parte, să fug, și, pe de alta, să-mi continui drumul.

Thomas și cu mine ne-am oprit sub arcadă, nevrând să pășim în camera alăturată. Thomas și-a aruncat privirea spre mine și și-a ridicat un degete la buze. Trebuia să ne mișcăm cât se putea de repede și în cât mai multă liniște.

Am cercetat arcada, încercând să-mi stăpânesc carnea ce mi se înfiora pe trup. Arcada era făcută cu totul și cu totul din coarne de cerb. Nici nu puteam cuprinde cu mintea câți cerbi trebuie să fi murit pentru a construi un lucru atât de groaznic, însă atenția mi-a fost distrasă de altceva. Restul camerei era încă și mai terifiant.

Morții nu aveau odihnă acolo jos. Rămășițele lor fuseseră culese și aranjate într-o scenă de coșmar, desprinsă parcă din paginile unui roman gotic. Totul în jur era făcut din oase reci și albe. Mormintele erau marcate cu oase. Crucile ornate erau din os. Zidurile. Tavanul. Îngrăditurile. Totul, totul era făcut din schelete atât umane, cât și animale. Mi-am înghițit cu greu greața.

Radu se înșelase; nu pădurea era plină de ciolane, ci spațiul de sub munte.

De sub arcadă, puteam vedea un mausoleu îngrădit, ridicându-se ca o capelă mică, blestemată, în interiorul unui cimitir întins. Podeaua nu mai era din stâncă, ci din pământ bătătorit. Mă întrebam dacă ajunseserăm, cu adevărat, la baza muntelui. Gardurile erau construite din oase ce se înălțau drepte, înfipte în pământ. O poartă grosolană, parțial deschisă, se afla în centrul îngrăditurii. Trupul îmi vibra din cauza presimțirilor rele și a groazei. Nu voiam să pășesc în acea parte a iadului.

Coloane uriașe de oase împletite se ridicau de-a lungul celor patru laturi ale mausoleului construit cu totul și cu totul din rămășițe. În centrul a ceea ce puteam descrie ca fiind un cimitir făcut din schelete pe jumătate descoperite se afla un copac ale cărui crengi aproape că atingeau tavanul înalt. Și ramurile lui, ca orice altceva din criptă, erau din oase. Arborele monstruos trebuie să fi avut cel puțin șase metri.

Am înaintat și ne-am oprit în fața gardului. Thomas devenise la fel de tăcut precum cimitirul lângă care ne aflam și-și plimba privirea de la o grozăvie la alta. Mirosul pământului reavăn și al mucegaiului mi-a gădilat nările, dar nu am îndrăznit să strănut. În peisajul țesut din coșmaruri din jurul nostru ne puteau pândi o mie de pericole.

Thomas și-a îndreptat atenția spre scena macabră din fața ochilor.

— Cred că am găsit Pomul Morții menționat în *Poezii despre moarte*, a șoptit el, încă privind de jur-împrejur.

— Cel puțin are un nume potrivit. Nu ar putea fi niciodată confundat cu Pomul Vieții.

— Este așa de... oribil. Dar sunt suspect de fermecat.

Thomas a început să clatine fiecare os pe care-l identifica în arbore.

— Humerus, radius, a zis el, rămânând fără aer și arătându-mi încântat altceva – și ăla e un cubitus superb. Cred că a aparținut unui om aproape gigantic. O tibie, o fibulă, o rotulă...

— Îți mulțumesc pentru lecția de anatomie, Cresswell! Văd și eu ce sunt, am zis încet, dând din cap spre poartă și spre oasele ce ieșeau din pământ. De unde să începem?

— Începem cu copacul, bineînțeles. Și trebuie să ne grăbim! Am sentimentul că persoana care a aprins torțele se va întoarce în curând.

Thomas mi-a trecut felinarul.

— După tine, draga mea!

O mare parte din mine nu voia să intre pe tărâmul diavolului – mi se părea că încălcam sanctitatea morții –, dar ajunseserăm prea departe ca să las panica să-mi stăpânească rațiunea. Dacă Daciana, Ileana sau Nicolae dăduseră de necaz, trebuia să înaintăm, chiar dacă instinctele mele țipau să-l prind pe Thomas de mână și să o rupem la sănătoasa.

Am inspirat adânc, sperând că nici imaginația, nici trupul nu aveau să-mi joace feste. Aveam nevoie de gânduri limpezi și de un puls stabil mai mult ca niciodată.

Împiedicând frica să-și înfigă ghearele în mine, mi-am ridicat bărbia și m-am îndreptat în vârful picioarelor spre gardul din cadavre. Chiar și așa, respirația mi s-a oprit în gât când am intrat în cimitirul în care se afla ceea ce cartea de poezii numea Pomul Morții.

Mi-l puteam imagina limpede pe Dracula ridicându-se de acolo și venind să-și întâmpine moștenitorul.

PATRUZECI ȘI DOI

SÂNGE ROȘU

Pomul Morții

Castelul Bran

22 decembrie 1888

Arborele arăta și mai îngrozitor decât crezusem privind-l de la câțiva metri.

Oase ale mâinilor, cranii cu orbite seci și coaste sparte creau o opera grotescă. Am rămas uimită de cât de simplu fuseseră toate împletite. Femururile fuseseră adunate împreună, creând centrul trunchiului. Cutiile toracice fuseseră așezate una în fața celeilalte, cuprinzând oasele piciorului, ca scoarța. La baza arborelui am văzut un maldăr de oase ce așteptau să fie asamblate. Pe unele dintre ele atârnav încă bucățele de carne și tendoane. Nu toate scheletele erau vechi. Ce gând înfricoșător!

Mi-am dat seama că-mi țineam respirația, îngrozită că aș fi putut să fac prea mult zgomot. Voiam să mă grăbesc, însă era imposibil să nu mă opresc și să mă holbez la orori, exact cum pățisem și înainte.

Lângă maldărul de oase se afla o cadă mare, cu picioare de leu. Cada era plină ochi cu sânge întunecat. Mirosul de aramă îmi înțepa nările. Poate că doar îmi imaginam, însă puteam să jur că în adâncurile însângerate bolborosea ceva. Thomas a înlemnit, cu privirea pironită asupra căzii, întinzând mâna și oprindu-ne. Nu am îndrăznit să mă apropii, împietrită la gândul ororilor pe care le-ar fi putut naște mintea mea. Thomas a

continuat să se uite, crispat, la cada însângerată. Găsisem sângele victimelor făcute de criminal – al lor și al cine știe cui altcuiva. Ucigașul era aproape. Prea aproape. Corpul îmi vibra de prevestiri rele. Mă simțeam ca și cum trecusem, pe negândite, în *Infernul* lui Dante.

— „Lăsați orice speranță, voi, cei ce intrați aici.” E atât de tulburător! am șoptit. Nici nu-mi pot imagina cine ar crea o întregă criptă din oase. Sau cada aia... Sărmanul Wilhelm! Sărmana Mariana!

M-am cutremurat, știind că hainele mele umede erau doar parțial responsabile de fiorii ce mă cuprinseseră.

— Cei din Ordinul Dragonului sunt destul de talentați la a crea jocuri psihologice macabre.

— Este, la propriu, o baie de sânge.

Thomas și-a dezlipit ochii de la cadă. Chipul lui trăda sentimente dintre cele mai întunecate.

— Cineva anume are un simț al umorului extrem de morbid.

Am închis ochii, ordonând inimii să-și încetinească goana. Trebuia să le găsim pe Daciana și pe Ileana. Mi-am repetat acest gând, până ce m-am eliberat de teamă.

Ne-am îndepărtat în liniște de cadă, însă groaza nu ne părăsea. O simțeam în spatele meu, de parcă m-ar fi chemat cu esența ei de coșmar. Nici nu îndrăzneam să mă gândesc la ce aș fi făcut dacă descopeream un alt indiciu ascuns în baia de sânge. Oamenii erau superstițioși în ceea ce privea profanarea morților; nici nu îmi imaginam ce ar fi făcut dacă ar fi descoperit acel cimitir blestemat.

— Cred că sunt mai mult de două sute de trupuri omenești adunate în sculptura asta macabră.

Thomas a ridicat felinarul spre creanga de sus. Un ciorchine de falange strânse împreună semăna cu un mănunchi de frunze albe.

— Poate că zvonurile despre Vlad Dracula, nemuritorul, sunt adevărate.

Mi-am desprins privirea de la copacul din oase. Voiam să verific dacă Thomas nu suferise vreun soi de traumă. Acesta însă s-a uitat la mine, zâmbind strâmb.

— Ești adorabilă când mă privești așa, Wadsworth! Cu toate astea, nu vreau decât să te tachinez. Judecând după cada plină cu sânge, cred că cel care a corectat poemul îngrozitor a trecut pe aici. Poate că vom găsi un indiciu cu privire la Daci.

— Vezi vreun număr roman sculptat în arbore?

Am cercetat atent cimitirul și mausoleul; nu puteam să-mi opresc fascinația față de locul în care ne aflam. Zidurile erau acoperite cu craniii fără de carne. De fapt, craniile formau zidurile. Hârcile erau așa de lipite una de cealaltă, încât mă îndoiam că aș fi putut să-mi îndes degetele printre ele.

Thomas a clătinat din cap.

— Nu, dar conform semnului ăluia, trebuie să ne cățărăm în pom și să-i culegem roadele.

M-am uitat la placa bătută în cuie pe poartă. Mesajul era scris în română, cu literele grosolane, ca și instrumentul cu care fuseseră scrijelite. M-am apropiat, citind.

Smulge din fructele din copac pentru a dobândi cunoștințe.

Thomas avea dreptate. Mi-am purtat privirea pe deasupra crengilor, căutând așa-zisele fructe. Din loc în loc, erau atâr-nate craniii de păsări, cu ciocurile întoarse încolo și-ncoace. I le-am arătat lui Thomas.

— Poate că se referă la craniile acelea? Seamănă, în mod grotesc, cu niște pere.

Ceva a bolborosit ușor în spatele meu. M-am întors, cercetând, în timp ce inima era gata să o rupă la fugă. Sângele din cadă era neclintit. Suprafața lui întunecată lucea ca uleiul roșiatic.

— Ai auzit?

Thomas a inspirat adânc, cercetând cu atenție camera și sala din spatele nostru.

— Spune-mi de ce nu ne folosim timpul mai înțelept. Am fi putut să stăm îmbrățișați în loc să fim aici, a zis Thomas, arătând de jur-împrejur.

— Trebuie să ne grăbim, Cresswell! Am un sentiment că se va întâmpla ceva îngrozitor.

Fără să mai spună vreun cuvânt, Thomas s-a întors cu fața spre pom și s-a întins înainte, călcând pe o cutie toracică, apoi a început să escaladeze lent oasele ivorii. Și-a așezat piciorul stâng pe altă coastă, testându-o înainte să se sprijine cu totul pe ea.

Apoi, a repetat mișcarea de încă două ori, înaintând doar câțiva centimetri, când un trosnet oribil a reverberat în aer, răsunând ca lovitura unui baston ce sfarmă degetele. M-am năpustit înainte, ca să-l prind, dar Thomas a sărit grațios, fără ajutorul meu.

— Se pare că nu voi culege niciun fruct.

Thomas și-a șters mâinile pe pantaloni, strângându-și buzele, iritat. Câteva bobițe de sânge rubinii i-au înflorit pe degete, înainte ca Thomas să și le șteargă cu buzele.

— Citește-mi iar poeziile, te rog! Una dintre ele trebuie să fie relevantă. Nu sunt prea multe.

Am scos cartea veche din buzunar și i-am dat-o. Nu-mi plăcea să citesc cuvintele groaznice, dacă nu era necesar.

În timp ce Thomas citea poeziile, mi-am desprins repede fustele. Timpul se scurgea nemilos. Într-un fel sau altul, trebuia să culegem cunoștințele din copacul oribil înainte să ne întoarcem la academie. De acum, Moldoveanu și Dănești descoperiseră probabil că lipseam. Ne puteam măcar întoarce cu o informație prețioasă, înainte de a fi exmatriculați. În plus, nu-mi doream să fim prinși acolo de criminal.

Nasturii corsajului meu s-au deschis ușor. Zornăitul lor mărunț a răsunat pe pământ în timp ce inima mi se lovea de coaste, cu ferocitate. Slavă cerului că mă schimbasesem într-o

rochie mai puțin complicată. Nu aveam turnură sau corset din care să ies cu greu. Mi-am lepădat jupele, înainte să mă pot răzgândi sau să gădesc un motiv ca să mă simt rușinată. Mă simțeam vulnerabilă în cămașă și în nădragi, deși aceștia din urmă îmi acopereau genunchii și se continuau cu alți câțiva centimetri de dantelă de Bedfordshire. Până la urmă, nu erau cu mult diferiți de pantalonii mei de călărie. Care erau cu mult mai puțin... dantelați și delicați.

Thomas a scăpat din mână volumul de poezii, în vreme ce maxilarul părea să i se fi deschis de unul singur.

— Să nu aud o vorbă, Cresswell!

Am arătat spre vârful pomului din oase.

— Sunt mai ușoară decât tine și ar trebui să mă pot cățăra. Cred că văd ceva în craniul ăla de sus. Vezi? Pare a fi o bucată de pergament.

Thomas nu îndrăznea să-și dezlipească ochii de la mine, îmbujorându-se de fiecare dată când privirea îi luneca spre bărbia mea. Aproape că voiam să-mi dau ochii peste cap. Nicio parte a trupului meu nu era expusă, cu excepția celor câțiva centimetri de gambă, neacoperiți de nădragi sau de ciorapi. Aveam în garderobă rochii de seară ce mă expuneau mai mult.

— Mă prinzi, în cazul în care cad, da?

Un zâmbet a fluturat fermecător pe buzele lui Thomas.

— Am căzut deja la picioarele tale, Wadsworth! Poate că ar fi trebuit să mă avertizezi din timp.

Flirt nerușinat! M-am uitat la copac și am cercetat cu privirea calea pe care aveam să o urmez. Fără să mă mai gândesc la ceea ce aveam să ating, m-am opintit, așezând o mână în fața celeilalte, cu gândul doar la misiune. Tăietura de pe pulpa mea s-a întins inconfortabil și am simțit picurii noi de sânge cald alunecându-mi pe picior. Am ignorat însă durerea, preferând să mă mișc mai repede.

Refuzam să mă uit în jos. Cu cât urcam mai sus, cu atât eram mai aproape de pergament. Mă aflam pe la jumătatea

drumului spre vârful arborelui, când o claviculă mi-a trosnit sub picioare. Am rămas atârnată în aer, legănându-mă dintr-o parte în alta, ca un pendul viu.

— Știi că poți, Wadsworth!

Degetele îmi tremurau din cauza efortului de a-mi ține echilibrul.

— Și dacă nu... te prind eu! Cred!

— Nu mă liniștești deloc, Cresswell!

Folosindu-mă de mișcările trupului, m-am legănat spre o cutie toracică ce părea solidă și mi-am mutat greutatea acolo. Mușchii îmi tremurau din cauza adrenalinei și a mândriei. Reușisem! Îmi învinsesem emoțiile și... Osul de care mă prinsesem a trosnit, avertizându-mă, sub degetele mele. Puteam să mai întârzii sărbătorirea victoriei. Am continuat să mă mișc atent, cățărându-mă lent, dar precis. Testam terenul și urcam. Testam și urcam.

Când am ajuns în vârf, m-am oprit ca să-mi recapăt suflarea și mi-am aruncat privirea spre Thomas, regretându-mi imediat decizia. Thomas părea mult mai mic de acolo. Mă aflam la cel puțin șase metri deasupra pământului, iar căderea nu avea cum să fie prea plăcută.

Nevrând să-mi imaginez toate scenariile în care aș fi putut deveni chiar eu o parte din opera de artă macabră, am înaintat încet spre ultimele oase și am ajuns la pergament. L-am scos din craniul de care fusese prins. Cineva folosisese un pumnal cu plăseaua din aur și smaralde ca să înfigă bucata de pergament într-una din orbitele craniului.

— Scrie „XXIII”, am zis eu tare, cu grijă să nu mă întorc și să-mi pierd echilibrul.

Ultimul lucru pe care mi-l doream era să cad singură într-un țărnuș, în timp ce-l vânam pe ucigașul cunoscut pentru aceeași metodă criminală.

Thomas a găsit poezia și a citit-o cu voce tare. Am tresăltat auzind cât de tare îi răsuna glasul în spațiul morbid.

XXIII

*Alb, roșu, diavol, verde,
Nevăzut e-n codru acela ce te vede.
Prin aer, balauri, văzduhul retează,
Mort e-acela ce-a veni cutează.
Carnea-ți rumegă, viața-ți suge,
Oasele-n căldare mai rămân a curge.
Alb ciolan și roșu sânge,
De mergi pe-aici, curând vei plânge.*

— Oh, Doamne! am șoptit eu. Poezia aia... e cea pe care ne-a citit-o Radu la curs. Locul de întâlnire al Ordinului. Și locul în care sacrificau oameni pentru prințul Dracula.

Trebuia să ieșim pe dată din criptă. Știam, în adâncul inimii mele, că urma să întâmpinăm un lucru mai oribil decât orice ne imaginaserăm vreodată. În timp ce dădeam să cobor, o altă bucată de pergament mi-a atras atenția. Am înaintat încet spre ea, apoi i-am citit lui Thomas mesajul, cu voce tare:

— *Fă o plecăciune în fața contesei!*¹

— Ce-ai zis? a strigat el.

— O clipă!

Propoziția era însoțită de un desen. Am clipit, citind iar mesajul. Speram că bucata de pergament rămăsese acolo de pe vremea cruciaților, deși senzația ce-mi scotocea prin măruntaie părea să-mi spună altceva.

Ne înșelaserăm iar în legătură cu implicarea Ordinului. Aceea părea să fie opera prințului Nicolae Aldea. Iar contesa din desenul lui era complet acoperită de sânge.

¹ În română, în original (n. tr.).

PATRUZECI ȘI TREI

PE URMELE PRINȚULUI DRACULA

Criptă

Castelul Bran

22 decembrie 1888

Am vârat al doilea indiciu în haine și am început să cobor cât de repede puteam. Nu voiam să țip ca să nu atrag și mai mult atenția asupra noastră.

Teama îmi făcea mâinile să-mi tremure groaznic, iar când m-am întins spre un femur, am ratat ținta. M-am concentrat la respirația mea. Aveam să abordez situația ca pe studiul unui cadavru – era esențial să fiu precisă. M-am înclinat spre următorul os, iar degetele mi-au alunecat pe suprafața lui lucioasă. Dacă nu îmi reveneam și nu mă întorceam mai repede la Thomas... Nu voiam să mă gândesc la urmări. Prințul Nicolae era undeva pe aproape; îi simțeam prezența, în timp ce fiecare celulă din corpul meu mă îndemna să fug.

Trebuia să ieșim pe dată din criptă, altfel deveneam din vânători, vânat. Când am ajuns pe la mijlocul copacului macabru, o siluetă ciudată din colțul opus al porții mi-a atras atenția. La început mi s-a părut că ar fi un animal ciudat ce sălășluia în peșteră. Apoi, creatura s-a ridicat, împleticindu-se puțin.

— Thomas...

Am rămas fără aer. Silueta se ridicase dintre oase, sub forma unui personaj înveșmântat într-o mantie; nu era un cadavru

readus la viață, și nici vreun *strigoi*. Puneam rămășag că era vorba de o ființă omenească; nu era nimic fantastic cu privire la ea, cu excepția gustului său pentru scenarii teatrale.

Gluga mantiei îi acoperea chipul, iar în jurul gâtului îi atârna o cruce mare. Haina îmi amintea vag de cea purtată de oamenii pe care-i văzusem dispărând în pădure, cu cadavrul. Crucea era mai mare de două palme și era făcută din aur, foarte ornată și cu modele medievale, și părea să fi fost, în sine, o armă solidă.

— Thomas... *Fugi!*

Thomas și-a ridicat ușor capul, nebăgând de seamă noua amenințare.

— Nu te pot auzi, Wadsworth!

Fără să îi pot arăta silueta, am privit cum omul se apropia din ce în ce mai mult. Părea rănit, dar pesemne că se prefăcea, ca să ne inspire un fals sentiment de siguranță.

— În spatele tău! am strigat.

Era însă prea târziu. Silueta s-a împleticit peste poartă, închizând-o, în timp ce înainta greoi.

La trei sferturi din drum, coasta de care mă prinsesem a plesnit și am căzut ca un copac doborât în pădurea de cadavre. Mișcându-se mai repede decât puteam eu clipi, Thomas a sărit în calea mea și mi-a oprit căderea. Nu era o salvare tocmai strălucită, dar Thomas dăduse dovadă de curaj.

Prietenul meu a șuierat, trântindu-se la pământ, apoi a gemut când fruntea mea s-a lovit de ceafa lui. M-am ridicat repede, rotindu-mă pe loc, căutând cu privirea silueta care pornește pe urmele noastre, dar nu am mai văzut nimic. Aveam doar câteva clipe la dispoziție ca să fugim. Thomas s-a întors pe spate. Din nas îi curgea sânge.

— Unde îți este fașa?

Thomas se ținea de nas.

— Am pierdut-o în camera inundată.

Am rupt o bucată din cămașa mea subțire și i-am întins-o eroului meu însângerat. O putea folosi ca să oprească sângerea sau ca să stranguleze atacatorul, în timp ce eu îi distrăgeam atenția.

— Grăbește-te, Cresswell! Trebuie să fugim...

Silueta a răsărit deodată de după arbore, împleticindu-se în fața noastră. Poziția corpului său era amenințătoare.

— Plecați! a zis omul printre dinți în timp ce își ducea mâna la abdomen.

Respira greu, iar glasul său cu accent puternic era încordat.

— Repede!

Frica mi-a gonit orice urmă de logică din minte. M-am aplecat înainte și am mijit ochii, privind chipul căruia știam că-i aparținea vocea.

— Prințe Nicolae? Tu ești... Cine ți-a făcut una ca asta?

Prințul și-a scuturat capul, descoperindu-și fața. Chipul îi era pătat cu umbre negre, iar obrajii îi erau sfrijiți.

— Dacă nu vă grăbiți... ea o să...

Prințul s-a prăbușit la pământ. Pieptul i se sălta greoi, din cauza efortului. Nicolae nu se prefăcea rănit. Era aproape mort. Am căzut în genunchi, ridicându-i capul în poala mea. Ochii prințului erau sticloși și și pierduseră concentrarea. Aș fi pus rămășag că i se administrase arsenic. Trebuia neapărat să-l scoatem din tuneluri și să chemăm un doctor.

— Thomas, ridică-l...

Apoi, ca și cum un coșmar fusese eliberat în lume, o siluetă s-a ridicat din cada umplută cu sânge. Am clipit, nereușind să înțeleg absurditatea paiului de băut murdar ce a căzut la pământ, așa de oribilă era priveliștea.

Sângele atât de întunecat, că părea aproape negru, păta fiecare părticică a chipului și a trupului siluetei. Din păr îi curgeau boboșe dezgustătoare, iar degetele subțiri erau acoperite

de sânge. Abia puteam să mai respir. Thomas a întins un braț, ca și cum ne-ar fi putut ascunde pe mine și pe prințul Nicolae de privirile monstrului.

Ochii siluetei erau cășcați, iar albul lor contrasta puternic cu sângele ce-i înconjura. Totul s-a oprit brusc în mintea mea. Nu-mi dădeam seama cine era persoana din cadă, dar eram destul de sigură că era vorba de o femeie. Avusesem dreptate, până la urmă, însă era oare vorba de Ileana? Ori, poate, chiar... Daciana?

Coșmarul îmbibat de sânge a scos un picior din cadă, pășind teatral. Sângele s-a revărsat pe pământ și a împrăștiat oasele din apropiere. Oricine ar fi fost femeia, purta o rochie din voal. Trena ei lungă, ce picura de sânge, se târa în urma femeii ca blestemul unei nunți, în timp ce silueta înainta spre noi. Pe când femeia s-a aplecat în apropierea unui maldăr de oase, m-am gândit că ar fi trebuit să fugim. Voiam să-l iau pe Thomas de mână și să gonim cât ne țineau picioarele, fără să ne mai uităm înapoi. Nu exista însă nicio cale de evadare și nu-l puteam lăsa acolo pe prinț. Coșmarul umblător s-a ridicat și a îndreptat spre noi un revolver mic, feminin.

Femeia a pășit ușor înainte. Contesa însângerată ne zâmbea grotesc cu dinții ei albi.

— *Extraordinar!*¹ Mă bucur așa de tare că ați ajuns amândoi aici. Îmi era teamă că nu veți sosi la timp. Sau că îl veți aduce pe unchiul meu și pe garda aia enervantă.

M-am uitat la fata din fața noastră, clipind uluită. Nu se putea să fie, însă... vocea ei era inconfundabilă, căci accentul unghuresc diferea de cel românesc.

— *Anastasia?* Cum... Nu poate fi adevărat! am zis, incapabilă să accept adevărul. Ai murit! Te-am văzut în camera aia... Lilecii...

¹ În română, în original (n. tr.).

Am clătinat din cap.

— Percy ți-a cercetat cadavrul. Te-am *autopsiat!*

— Ești sigură? Mă așteptam să mă prinzi cu minciuna, *prietena mea*¹.

Anastasia a zâmbit iar. Dinții ei albi luceau mult prea plăcut pe fața roșie de sânge.

— Când ai pomenit despre oblonul locuinței din Brașov, aproape că am leșinat. A trebuit să fug înapoi și să aranjez camera înainte să plecăm să facem cercetări în acea noapte. *Nervii mei!*² Am fost distrusă.

Nici nu-mi puteam imagina cum de toate acestea puteau fi reale. Mi-am obligat mintea să gândească dincolo de spaima ce amenința să mă doboare. Thomas și cu mine trebuia să o facem pe Anastasia să vorbească. Poate că, între timp, puteam să găsim un plan de a scăpa teferi.

— De ce nu m-ai ucis?

— M-am gândit să te omor chiar în acea noapte, dar am crezut că el, a zis Anastasia, dând din cap spre Thomas, ar putea pleca înainte să fiu gata. Haide, prietena mea! Știu că ești mai isteată decât băieții ăia. Spune-mi cum am procedat. Nu, nu, nu!

Anastasia a legănat arma în dreptul lui Thomas.

— Să nu aud nicio vorbă de la tine, chipeșule! E nepoliticos să întrerupi o doamnă.

Îmi venea să vomit, dar mi-am forțat mintea să preia controlul. *Anastasia* voia să fie răsplătită pentru genialitatea jocului ei. Nevoia de recunoaștere putea fi greșeala ei fatală. Mi-am înghițit nodul din gât, ignorând revolverul îndreptat acum spre pieptul meu. Micile ei ciudățenii prindeau acum sens.

— Fata dispărută...

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

Am închis ochii. Firește. Înțelegeam totul. Farsa ei fusese genială, în cel mai oribil mod cu putință.

— I-ai folosit trupul ca să treacă drept tine. Ai dus-o în tuneluri, la timp ca să coincidă cu dispariția ta. Știai că era prea desfigurată pentru a putea fi identificată. Părul și statura se potriveau suficient de bine. Și chiar și trăsăturile chipului. Asemănarea era destul de mare ca să păcălească pe toată lumea, studenți și profesori.

M-am oprit, dându-mi seama brusc de incomensurabila oroare comisă.

— Chiar și unchiul tău a crezut că ești tu... unul dintre cei mai buni academicieni criminaliști din lume.

— *Excelent!*¹

Anastasia a rânjit. Dinții ei erau acum pătați de roșu. Era o imagine îngrozitoare. Animalică. Viclenia din ochii ei mă făcea să mă cutremur.

— Inimile oamenilor sunt mecanisme ciudate. Așa de sentimentale și ușor de păcălit. Nu trebuie decât să tragi de corzile potrivite sau să le rupi și gata! Iubirea ucide rațiunea chiar și pentru cei mai buni dintre noi.

Nu voiam să discut despre probleme sentimentale cu o femeie care era acoperită de sângele celor nevinovați. L-am observat pe Thomas mișcându-se ușor lângă mine și am încercat să găsesc o altă manieră de a-i distra atenția Anastasiei.

— Cum de ai scos sângele lui Wilhelm așa de repede?

— Cu un aparat mortuar pe care l-am furat. Apoi i-am azvârlit trupul pe fereastră.

Fata a făcut un pas spre Thomas și s-a oprit, cercetându-l ca o pisică ce studiază o pasăre rănită. Dintr-un motiv sau altul, Anastasia și-a înclinat capul, respectuos.

¹ În română, în original (n. tr.).

— Ești cumva impresionat, *Alteță*¹? Sau, mai bine zis, prințe Dracula?

Thomas s-a oprit din foială și a zâmbit ușor. Am observat atunci cât de crispat era și am știut că nici nu se punea problema să fie un membru relaxat și plictisit al familiei Dracula.

— Foarte frumos din partea ta, dar nu e nevoie să te înclini în fața mea! Deși înțeleg de ce ai vrea să o faci. Am o alură regală și impresionantă. Cu toate acestea, prințul Dracula nu e titulatura mea.

Nu-mi venea să cred că atitudinea lui afectată chiar funcționa. Anastasia a înghițit, uitându-se doar la mâinile lui Thomas, în timp ce el își aranja cămașa distrusă. Thomas aproape că mă convinsese și pe mine că purta haine regale și că merita să primească temenele, în loc să fie de plâns din cauza straielor jerpelute cu care trecuse prin iad.

Anastasia și-a mișcat revolverul, țintindu-l pe Thomas.

— Nu-ți bate joc de familia ta, domnule Cresswell! Lucrurile rele se pot întâmpla dacă te întorci împotriva propriului neam. E timpul să ieși la lumină și să-ți accepți destinul, Fiu al Dragonului! E timpul să ne amestecăm sângele și să stăpânim acest ținut.

— Nu am înțeles, am zis, uitându-mă când la unul, când la altul. Tu din ce familie provii?

Anastasia și-a îndreptat umerii, ridicându-și capul. Gestul era impresionant, mai ales că era mânjită cu sânge, însă fata avea un aer regal.

— Elisabeta Báthory de Ecsed.

— Bineînțeles, a șoptit Thomas. Cunoscută și sub numele de contesa Dracula.

Pentru o clipă, nimeni nu a vorbit și nu s-a mișcat. Îmi aduceam aminte momentul în care Radu menționase pe scurt numele contesei și m-am luptat să-mi stăpânesc un fior.

¹ În română, în original (n. tr.).

— Așa că știi că ne unește soarta.

Ochii Anastasiei au lucit de mândrie.

— Vezi tu, mă trag dintr-o familie la fel de cunoscută pentru setea de sânge, Audrey Rose. Strămoașa mea se îmbăia în sânge nevinovat. Ea a domnit inspirând teama.

Anastasia a arătat spre Thomas.

— El și cu mine? Ne-a fost scris să ne întâlnim. Așa cum ne-a fost scris să facem moștenitori și mai de temut decât strămoșii lor. E *destinul*. Nu știam că soarta ne pregătește atâtea! Tu ești doar o mică inconveniență, de care pot scăpa cu ușurință.

Nici nu am mai respirat. Așadar, Anastasia era o moștenitoare îndepărtată, în căutarea dreptului ei din naștere. De asemenea, nu-i păsa cum avea să-l recupereze: cu forța sau prin puterea dragostei. Dacă credea că-l putea vâna pe Thomas, să-l oblige să o ia de soție și să mă omoare pe mine între timp, atunci pesemne că habar nu avea cine eram.

Mi-am încleștat pumnii, mai hotărâtă ca niciodată să o las să vorbească în timp ce plănuiam o cale de evadare.

— Cum l-ai ucis pe omul din tren și... de ce?

Fosta mea prietenă s-a uitat la mine o clipă, mijind ochii. Mă rugam în sinea mea ca nevoia ei de a se lăuda să fie suficient de tentantă ca să-mi răspundă la întrebări, fără a-mi ghici adevăratele intenții.

— Ordinul Dragonului încă funcționează. Am vrut să fac curățenie printre membrii lui. În prezent, o mare parte dintre ei sunt din acea familie neimportantă a Dăneștilor.

Anastasia și-a mutat revolverul spre locul în care prințul Nicolae zăcea moale ca o păpușă de cârpă, cu pielea pătată de ceea ce presupusese a fi arsenic. Pe gâtul lui se vedeau clar două înțepături. Se părea că Anastasia îi folosisse sângele așa cum o făcuse și strămoașa ei – ca să se îmbăieze în el –, lăsându-i prințului suficient cât să nu moară. Asta dacă mai era în viață. Pieptul lui nu părea să se mai miște.

— Bărbatul din tren era un membru important al Ordinului. I-am administrat o doză letală de arsenic, apoi i-am împuns pieptul cu un țăruș, în timp ce-și dădea ultima suflare.

Anastasia vorbea de parcă-și amintea o rochie făcută din mătăsuri scumpe.

— Nu aveam de unde să știu că l-am omorât chiar în fața compartimentului tău. A fost o coincidență fericită. Apoi am fugit în compartimentul meu. Nu a observat-o nimeni pe fata brunetă. Perucile sunt o *distragere excelentă*¹. Mi-am făcut griji că Wilhelm m-ar putea recunoaște, în cele din urmă, așa că a trebuit să mă ocup imediat de el.

Amintirea acelei dimineți mi-a răsărit în minte – văzusem o fată cu părul brunet. Ea strigase după doctor. Fusesem atât de năucită de haosul din jur, încât nu acordasem atenție chipului ei.

Thomas și-a încrucișat brațele la piept, adoptând iar binecunoscutul său ton plictisit.

— Unde e sora mea?

— De unde să știu? Nu sunt paznicul nimănui.

Anastasia și-a mișcat bărbia spre mine, apoi a făcut semn spre o armă prinsă la cureaua lui Nicolae.

— Dă-i cuțitul moștenitorului lui Dracula!

Thomas a holbat ochii, aruncându-mi o privire fugitivă. Aproape că-mi venea să plâng de ușurare. În graba ei de a-și uni destinul cu al lui Thomas, Anastasia nu-și dăduse seama că tocmai ne oferise o metodă de a o învinge. Palmele îmi erau din ce în ce mai umede din cauza nervilor.

Am așezat pumnalul bătut cu nestemate în mâna lui Thomas și mi-am ținut respirația, cu grijă să nu afișez niciun fel de emoție care să o avertizeze pe Anastasia cu privire la marea ei

¹ În română, în original (n. tr.).

greșeală. Fata a zâmbit larg, cu ochii ațintiți asupra cuțitului din mâna lui Thomas.

— Omoară-l! i-a zis ea lui Thomas. Iute!

— De ce i-ai dat otravă? am întrebat eu, trăgând de timp.

Trebuia să existe o cale de scăpare, una ce nu includea uciderea lui Nicolae.

Anastasia și-a îndreptat revolverul spre gâtul meu. Se părea că fosta mea prietenă hotărâse, în cele din urmă, să se revolte. Fata a mers spre Nicolae și l-a împuns cu piciorul, fără a mișca arma din dreptul meu.

— Arsenicul e minunat.

Anastasia s-a lăsat pe vine, îndepărtând șuvițele brunete de păr de pe chipul prințului.

— Nu are niciun gust, e incolor și poate fi furișat în orice fel de mâncare sau de băutură. S-ar părea că tinerii prinți nu refuză niciodată un pahar cu vin.

— Dacă dorești să inspire aceeași teamă pe care Vlad Dracula o inspira dușmanilor lui, atunci otrăvirea lui Nicolae sau a celorlalți nu pare deloc de speriat.

Anastasia și-a dus o mână la gâtul lui Nicolae, verificându-i pulsul.

— Oare așa să fie? Arsenicul e folosit ca să slăbească și să lase victima fără de simțiri, nu ca să ucidă. Mi-ar fi fost prea greu să mă lupt cu bărbații, iar să-i ucid ar fi fost prea sângeros.

— Ai vrut ca oamenii să creadă poveștile despre reîntoarcerea lui Dracula, am zis eu brusc, înțelegând. N-ai fi putut să înjunghii pur și simplu oameni și să susții că *strigoii* s-au hrănit cu sângele lor.

— Legendele trebuie să inspire teamă.

Anastasia s-a ridicat.

— Trebuie să fie mai mărețe decât viața obișnuită ca să dăinuie generații întregi. *Nu merge în pădure după apusul soarelui.*

Doar nu ne-am gândi nicio clipă la o prințesă frumoasă, ascunsă în bezna nopții, nu? Exact. Ne imaginăm demoni însetați de sânge. Vampiri. Noaptea ne amintește că suntem pradă. Ne simțim îngroziți și zguduiți de ideea că am putea fi vânați.

— Eu tot nu înțeleg ceva, am zis, mutându-mi privirea de la trupul moale al lui Nicolae la cel acoperit de sânge al Anastasiei. De ce ai ucis-o pe menajeră?

— Acea crimă a fost un omagiu pe care l-am adus strămoșei mele. Și acum, Thomas...

Fata a îndreptat iar arma în dreptul frunții mele.

— Sfârșește acum viața prințului Nicolae! L-am vânat pe moștenitorul lui Dracula. O putem lua de la capăt. Ne vom ridica împreună, ca prințul și contesa Dracula! Vom recâștiga acest castel și viața ta!

Atmosfera devenea din ce în ce mai tensionată, gata să explodeze la cel mai mic gest. Thomas a pășit nesigur în spate, mutându-și privirea de la Nicolae, la arma îndreptată spre capul meu. Nu voiam să facă ceva ce avea să regrete toată viața. Thomas Cresswell nu era Vlad Dracula. Viața lui nu avea la bază săvârșirea crimei, ci deslușirea ei. Thomas era o rază de lumină ce tăia bezna ca o seceră. Știam însă și că era capabil să se distrugă pe sine ca să mă salveze, fără a sta o clipă pe gânduri.

— De ce vrei să-l implici pe Thomas? am izbucnit eu. Dacă ești contesa Dracula, de ce îl obligi pe el săucidă?

Anastasia s-a holbat la mine de parcă eu eram aceea ale cărei vorbe nu aveau niciun sens.

— Thomas e ultimul moștenitor de sex masculin al domnitorului Țepeș. E un gest simbolic ca el să curme viața acestui prinț fals, să-și recâștige dreptul și să distrugă academia. Nișmenii nu va mai vrea să urmeze cursurile unui institut ai cărui studenți sunt uciși în mod groaznic, în condiții misterioase.

De îndată ce academia se va închide, vom putea ocupa casa ce ne revine de drept.

— Și cum rămâne cu regele și cu regina?

— Oare nu ai fost deloc atentă? s-a răstit Anastasia. Arsenicul le va veni și lor de hac. Voi secera fiecare casă nobiliară, până ce Thomas va rămâne singurul îndreptățit să urce pe tron. Tot așa voi distruge și Ordinul.

În acel moment, două siluete învăluite în mantii au ieșit la lumină. Cele două se ascuseseră în spatele maldărului de oase ce ne înconjură. Crezusem că nu mai puteam fi surprinsă de nimic, dar am rămas fără aer când silueta mai înaltă și-a scos gluga și și-a aruncat mantia, dând la iveală armele pe care le purta.

Daciana se afla în fața noastră, înveșmântată în pantaloni și tunică, purtând însemnele dragonului și fiind înarmată cu mai multe cuțite decât avea unchiul meu bisturie în laborator. Thomas a privit-o șocat, dar ușurat, și a strâns bine pumnulul bătut cu nestemate.

— Nu vei mai ucide pe nimeni în noaptea asta, *contesă*¹! a zis ea, plecându-se în batjocură și îndreptându-și un cuțit spre Anastasia. Ileana, te rog să o dezarmezi!

A doua siluetă și-a scos gluga și am încetat să mai respir. L-am privit pe Thomas, ca să mă asigur că mintea nu-mi juca feste. Poate că totul nu era decât un coșmar foarte complicat și aveam să mă trezesc în curând, transpirată și înfășurată în cearșafuri. Sora lui Thomas și Ileana erau... Am înțeles totul, fulgerător, în același timp cu Thomas. El s-a uitat la mine și a dat din cap. Era cu totul și cu totul uimit. Mi se părea ciudat de satisfăcător să văd că lui Thomas îi scăpase de data asta o piesă importantă din marele puzzle.

¹ În română, în original (n. tr.).

Anastasia și-a mutat privirea de la Thomas, la Daciana și la Ileana, în timp ce confuzia se preschimba în furie. Fata și-a avântat revolverul spre pieptul lui Nicolae.

— Cum îndrăznești? a țipat ea, holbându-se la Ileana. Am plănuit totul. Totul! Tu, o menajeră de doi bani, nu ai niciun drept!

— Renunță, Anastasia! a zis Ileana, pe tonul unei persoane învățate să dea ordine ce sunt ascultate. Ai două secunde înainte să...

— Nu trebuie să te ascult!

Anastasia s-a aruncat înainte. Ochi îi ardeau ca văpăile în timp ce a tras cocoșul armei, ca să-l execute pe Nicolae. Ileana însă a fost mai rapidă. Sabia ei a trecut direct prin trupul Anastasiei. M-am uitat, oripilată, la corpul fetei, ce aluneca acum de-a lungul lamei. Anastasia și-a lins de pe buze sângele negru și a râs.

— *Ucisă... de... o servitoare*¹, a zis ea, icnind.

Sânge proaspăt îi picura acum din gură, amestecându-se cu băltoaca de pe jos.

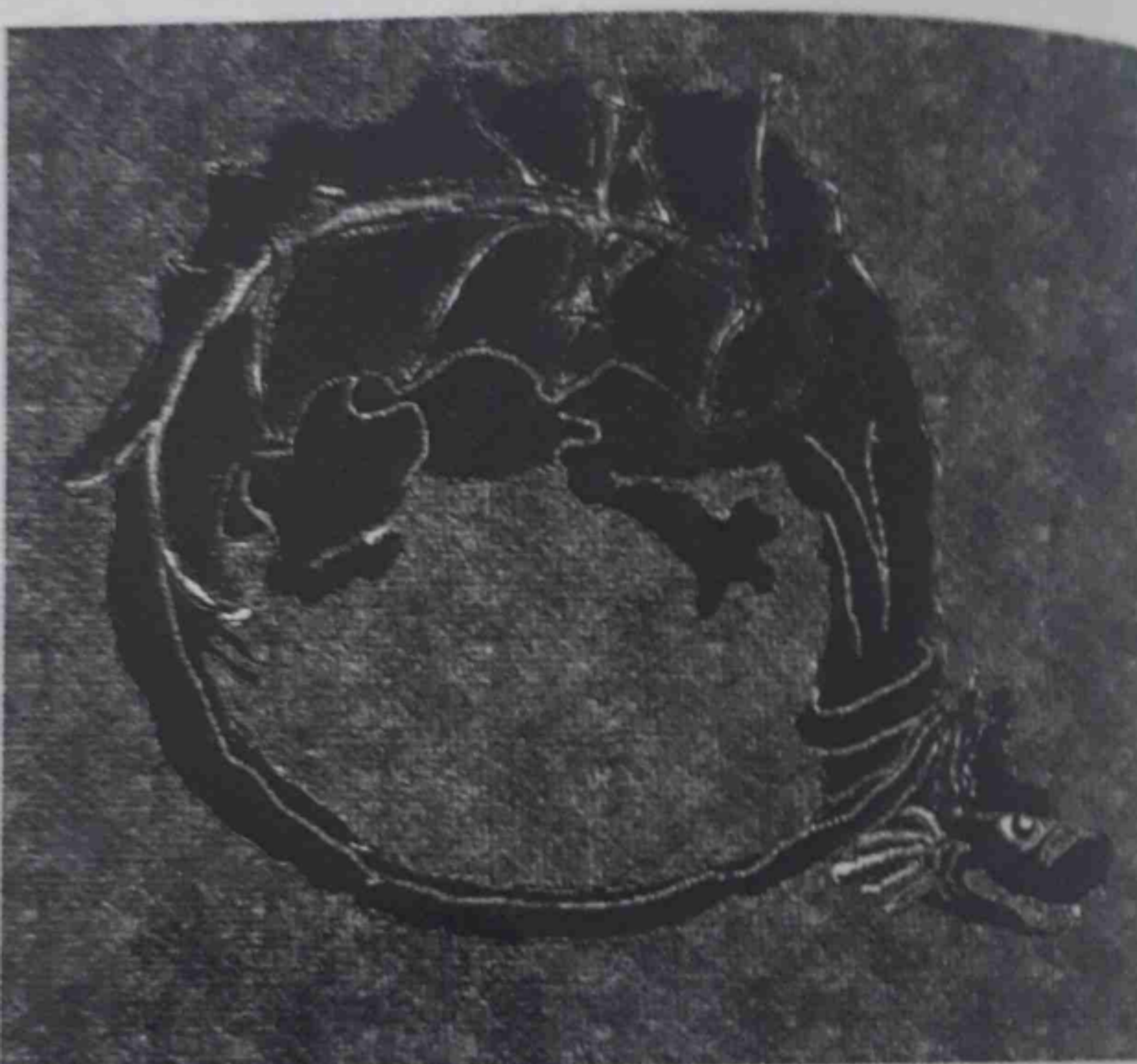
— O Báthory, ucisă de o menajeră! Cât de potrivit!

Anastasia a hohotit iar, în timp ce în gâtleej îi bolborosea sângele. Nu a încercat nimeni să o ajute, în timp ce a căzut răpusă, asfixiind-se cu propriul sânge. Era prea târziu. Ca și în cazul omului ucis în tren, al lui Wilhelm Aldea, al fetei din Brașov, al soțului ei și al menajerei, Mariana, Anastasia nu mai putea fi readusă de pe tărâmul morții.

Știam că scena din fața mea avea să mă bântuie, alături de crimele Spintecătorului, pentru tot restul vieții.

---

¹ În română, în original (n. tr.).

Ordinul Dragonului, circa secolul al XV-lea.

PATRUZECI ȘI PATRU
SOCIETAS DRACONISTARUM

Criptă

Castelul Bran

22 decembrie 1888

M-am uitat la sângele ce picura încet de pe vârful sabiei Ilenei. Cuvintele îmi înfundau gâtul și probabil că doar asta mă împiedica să nu vomit pe trupul prietenei mele.

Prietena mea... I-am privit licărul vieții stingându-i-se în ochi și am fost oripilată să văd liniștea ce a cuprins-o, deși întregul ei trup era acoperit deopotrivă de sânge uscat și de sânge proaspăt.

Thomas mi-a frecat brațele cu palmele lui, dar nu a fost suficient ca să-mi smulgă fiorul ce mi se cuibărise adânc în inimă. Ileana, fata pe care o credeam menajera mea, era membra unei societăți secrete de războinici și tocmai ce-și înfipsese sabia într-o femeie, așa cum ai împunge o bucată de brânză tare. Chiar în fața ochilor mei. Deși Anastasia nu era nevinoată. Știam că Ileana nu avusese de ales, dar chiar și așa, m-am lăsat moale pe pieptul lui Thomas, prea obosită ca să-mi mai fac griji că aș fi putut fi judecată pentru gestul indecent.

— Te simți bine, Audrey Rose?

Ileana a luat o cârpă din mâna Daciane și și-a șters sabia.

Argintiul lamei se curăța treptat de sânge.

— Bineînțeles! am răspuns automat.

„Bine” era un termen atât de relativ. Îmi bătea inima, trupul îmi funcționa și eram în viață. La suprafață mă simțeam cu siguranță „bine”. Minteă era aceea care dorea să se ghemuiască și să ia o pauză de la lume și de la răutatea din ea. Mă săturasem de distrugere.

Thomas și-a dezlipit privirea de la trupul Anastasiei și s-a uitat la sora lui. Vedeam cum mintea lui analiza pe rând informațiile. Mi-am dat seama că așa făcea el față situațiilor groaznice. Thomas avea nevoie să lucreze la un puzzle ca să-și găsească liniștea în toiul unei furtuni.

— Cum? a întrebat el.

Daciana a știut precis la ce se referea Thomas.

— Când am făcut optsprezece ani, am primit o parte din moștenirea de la mama. Câteva dintre obiectele ei prețioase – bijuterii, mățasuri, opere de artă – și un teanc de scrisori. La început, scrisorile erau doar mici... povești despre cum l-a întâlnit pe tata, despre cât de mult ne iubea și ne prețuia. Felicitări scrise dinainte pentru mine. Un bilet pentru când aveam să mă căsătoresc.

Ileana a șters o lacrimă de pe obrazul Dacianeii.

— Vreme îndelungată, nu am mai putut citi și restul. Apoi, într-o după-amiază de iarnă, pe când afară ninge neîncetat și eram închiși în casă, am scos iar scrisorile și am citit una. Pe urmă am sărit direct la finalul ei.

— Și? a întrebat Thomas. Te rog, nu mă mai ține în suspans!

— Mama îmi scrisese despre nobili care credeau încă în vechile orânduirii ale Ordinului. Ei doreau stârpirea corupției din rândul conducătorilor și o abordaseră pe ea, datorită neamului din care se trăgea. Nu o invitaseră să devină membru, ci o rugaseră să le ofere un loc sigur în care să se adune. Ți amintești pictura cu dragonul din camera ei?

Thomas a dat din cap, mai trist decât îl văzusem vreodată. Atunci mi-am amintit desenul pe care-l făcuse în tren și povestea pe care mi-o spusese despre el.

— A fost o onoare acordată familiei tale. Și încă este, a adăugat Ileana încet.

— Thomas, Ordinul ar vrea să iei în considerare posibilitatea de a lucra pentru ei, a zis Daciana. Avem nevoie de oameni onești, care nu se tem să lupte împotriva corupției.

Tăcerea s-a lăsat preț de câteva clipe, cât Thomas s-a gândit la toate cele spuse.

— În sine, Ordinul e doar un grup de justițieri.

Thomas a studiat chipul surorii lui și pe al Ilenei.

— Ei nu reprezintă legea, dar cred că ar putea să o apere mai bine decât conducătorii.

— Nu! a zis Daciana, mărink ochii. Nu credem deloc așa ceva! Ordinul nu vrea decât să păstreze echilibrul. Să mențină, la propriu, ordinea. Puterea corupe adesea. Doar un bărbat – sau femeie – cu înțelepciune își poate asuma rolul de parte componentă a unui întreg. Noi nu suntem decât o linie de apărare. Familia regală ne-a cerut ajutorul.

În timp ce Thomas își asalta sora cu întrebări, Ileana m-a cercetat un pic prea amănunțit ca să mă simt confortabil.

— Am avut, cu toții, o noapte lungă, așa că voi vorbi pe scurt, a zis ea. Sunt un membru de vază al *Ordo Draconum*. Misiunea noastră a fost dintotdeauna aceea de a menține pacea și ordinea. Odată, am slujit familiei Drăculea; acum slujim atât nobilimii, cât și oamenilor de rând. Suntem loiali țării noastre, iar asta îi include pe toți cetățenii ei.

— Ah, înțeleg!

Thomas a mijit ochii.

— Deci Daciana a știut dintotdeauna care îți este statutul, nu?

Ileana a dat din cap.

— Ea mi-a protejat secretul și sper ca și voi să faceți la fel. Foarte puțini sunt cei care știu de legătura mea cu Ordinul. Sunt prima femeie care a fost invitată în rândul lor. Daciana este a doua.

— Cum ai știut că trebuia să te infiltrezi în castel? am întrebat, ignorând balta de sânge de la picioarele mele.

O parte din mine dorea să găsească pe undeva un sac cu rumeguș, ca să-l împrăștie pe jos.

— Presupun că ai fost trimisă aici dinadins.

— Da. Datorită prezenței membrilor familiei Basarab, mi s-a dat misiunea de a mă infiltra în rândul servitorilor. După ce a fost comisă prima crimă, la Brașov, cei din Ordin au considerat necesar să plaseze un om în apropiere. De asemenea, castelul e un loc bun pentru a afla zvonurile de la academie. Servitorii și menajerele bârfesc. Mi s-a părut un loc excelent ca să strâng informații.

M-am gândit la spusele ei, aducându-mi aminte de lecția lui Radu despre Ordin și despre membrii lui.

— Cum de nu te-a recunoscut directorul Moldoveanu ca fiind de viță nobilă?

Ileana a surâs trist.

— Moldoveanu, ca mulți alții, nu acordă mare atenție aceluia care-l servesc. Fără hainele mele scumpe, aș putea fi oricine.

Fata a ridicat un umăr.

— Poate că este un mai bun observator, datorită talentelor sale, dar nu e infailibil.

— De ce v-a luat așa de mult să o opriți pe Anastasia? am întrebat. De ce ați așteptat până acum?

— Nu am știut că ea este criminalul.

Daciana a făcut un pas înainte, atingând ușor brațul Ilenei.

— Am cercetat tunelurile în ultima săptămână, sperând să găsim vreo informație. Anastasia a fost isteată. S-a mutat des. Nu am putut să o găsim.

— Am considerat că majoritatea întrebărilor ei erau ciudate sau cel puțin demne de a o ține sub supraveghere, a adăugat Ileana, dar când a fost găsită „moartă”, nu am știut ce să mai înțelegem. Nicolae a părut și el suspect, însă prințul nu a fost niciodată prezent sau în aceeași zonă cu cei uciși. Membrii Ordinului nu au reputația de fi pricepuți la rezolvarea crimelor. Am făcut tot ce am putut ca să strângem informații. Din păcate, nu a fost suficient.

Prințul Nicolae s-a răsturnat pe o parte, scuipând spumă. Mă simțeam vinovată că nu mă gândisem la el mai devreme și că nu-l scosesem de acolo mai repede. Thomas s-a lăsat pe vine lângă el, ridicându-i capul, apoi s-a uitat, îngrijorat, la Daciana.

— Are nevoie de doctor! Trebuie să-l ducem la castel. S-ar putea să fie deja prea târziu.

Printre crăpăturile din pereții muntelui se înfiripa vântul. M-am cutremurat, pe când aerul rece îmi sufla prin straietele umede. Uitasem că eram îmbrăcată doar în hainele intime.

Aventura din tuneluri mi se părea acum a fi un lucru petrecut unei alte fete, altă dată. Fără să-i scape nimic, Thomas a arătat spre sora lui.

— Ai vrea, poate, să-i oferi lui Audrey Rose mantia ta.

Daciana și-a trecut mantia pe după umerii mei și m-a îmbrățișat strâns.

— Mulțumesc!

Am inspirat mirosul cald al mantiei și am expirat epuizarea ce mi se aduna în oase. Îmi doream să evit a mai vedea oameni pierind în jurul meu, deși știam prea bine că nu avea să fie ultima dată când mă mai confruntam cu o moarte violentă.

— Veniți! a zis Daciana. Trebuie să ajungeți la căldură. Păreți, amândoi, gata să leșinați.

Am ieșit cu greu din subsolul morgii, obosiți, vlăguiți și cărând cu noi un student pe moarte. La ieșire ne-au întâmpinat directorul și câteva gărzi. Profesorul Moldoveanu a inspirat scurt, apoi a început să dea ordine.

— Duceți-l pe prinț la Percy și spuneți-i să-i administreze lichide imediat și să-l trateze pentru otrăvirea cu arsenic. Are el un tonic la care lucrează.

Dănești a sărit lângă noi și l-a urcat pe prinț pe o targă cu roți.

— *Adu doctorul! Acum!*¹

Gărzile regale l-au dus pe Nicolae din cameră, în timp ce scârțâitul târgii răsuna pe coridor. M-am prăbușit la podea, prea obosită ca să mă mai țin pe picioare. Thomas s-a ghemuit lângă mine. Tovarășul meu prin iad. Aproape că am izbucnit în răs. Liza avusese din nou dreptate: Thomas chiar m-ar fi urmat în adâncurile iadului și nici nu ar fi clipit. Cu excepția cazului în care ar fi făcut o glumă indecentă, bineînțeles.

— Cer să mi se spună imediat ce se întâmplă aici! a scrâșnit Moldoveanu. De ce sunteți acoperiți de mizerie și de sânge și-l târați pe prinț prin tuneluri?

Am ridicat capul și m-am uitat la Thomas. Nici nu știam de unde să începem. Le lăsaserăm pe Daciana și pe Ileana în pasaj. Nu voiau să le afle cineva identitățile. Îmi aduceam cu greu aminte povestea pe care trebuia să o spunem, dar m-am ridicat un pic, în timp ce Thomas mi-a dat părul de pe față.

— E o poveste lungă, am zis. Dar, pe scurt, Anastasia și-a înscenat moartea...

¹ În română, în original (n. tr.).

Disprețul lui Moldoveanu i s-a stins încetul cu încetul de pe față în timp ce i-am înșirat detaliile aventurii noastre prin tuneluri, i-am povestit despre *Poezii despre moarte* și textele din carte, despre camerele morții, din care abia scăpaserăm cu viață, despre genealogia Anastasiei și despre dorința ei de a-și uni destinul cu prințul Dracula. Nu am neglijat niciun detaliu cu privire la cum otrăvise și omorâse cu țărugi anumite victime. O lacrimă i-a alunecat pe chip în timp ce am povestit despre moartea reală a protejatei lui. Am scos cartea de poezii și i-am dat-o. Speram să nu o mai văd niciodată.

Când am terminat, Thomas a ridicat un umăr.

— S-ar părea că merităm o răsplată. Am oprit o ucigașă de la a distruge academia.

Ochii lui Moldoveanu nu mai erau înlăcrimați, ci înghețați și reci.

— Întoarceți-vă în camerele voastre și faceți-vă bagajele imediat! Vă voi decide soarta după vacanță. Trăsura vă va aștepta la prima oră a dimineții. Nu vă mai arătați fețele pe aici până nu vă cer eu să vă întoarceți, lucru ce s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

Fără să ne mulțumească măcar, directorul a ieșit din morgă. Ecoul pașilor lui apăsați părea să imite ecoul cuvintelor aspre de despărțire.

Thomas mi-a întins mâna.

— Mi se pare doar mie, sau crezi și tu că directorul începe să ne placă?

PATRUZECI ȘI CINCI

LEBEDĂ ȘI LUPI

Reședința familiei Cresswell

București, România

24 decembrie 1888

— Oh! Ați sosit amândoi!

Daciana a coborât marea scară principală pe cât de repede îi permitea rochia ei cu mărgelile.

Mă simțeam ciudat să mă aflu în mijlocul atâtor lucruri frumoase. Marginile fiecărei piese de mobilier erau aurite și reflectau lumina lumânărilor. Casa era superbă, în toate felurile posibile. M-am înclinat politicos când tânăra a ajuns în dreptul nostru, iar Daciana m-a salutat în același fel.

— E minunat să vă pot primi în niște... împrejurări mai civilizate.

Daciana m-a sărutat pe obraji, apoi și-a îmbrățișat strâns fratele.

— Am reușit să o găsesc pe doamna Harvey înainte să plece la Londra, dar e încă la etaj...

— Doarme? a întrebat Thomas, pregătindu-se să zâmbească ștrengărește.

— Nu, nemernicule! a răspuns Daciana. Se pregătește pentru bal. Grăbiți-vă să vă îmbrăcați! Musafirii sosesc peste o oră.

După evenimentele cumplite din criptă, mintea nu-mi stătuse la alegerea unei rochii de bal. De fapt, abia dacă avusesem

timp să împachetez. Directorul ne gonise așa de repede, că abia reușisem să-mi iau la revedere de la toată lumea, darămite să mai merg și la cumpărături. Îl lăsasem un bilet lui Noah, spunându-i că mi-aș fi dorit să îmi iau rămas-bun în persoană. Aveau să-mi lipsească el și mintea lui ascuțită. Amintirea colegilor mei îmi readucea în memorie momente mai puțin plăcute și am încercat în zadar să nu mă gândesc la moartea Anastasiei.

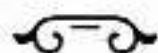
Daciana m-a atins încet și m-a smuls departe de imaginile oribile. Mâna ei m-a strâns puternic și mi-a dat putere.

— Va veni cineva în curând, ca să te ajute, a zis ea.

— Nu am cu ce să mă îmbrac.

I-am aruncat o privire agitată lui Thomas, dar Daciana a dat din mână, zâmbind conspirativ.

— Nu ai de ce să te îngrijorezi, a zis ea. E doar o petrecere de Crăciun între prieteni. Nimic prea extravagant. Cea mai bună rochie a ta va fi suficientă.

Camera pe care Daciana o alesese pentru mine era frumos mobilată. Găseai acolo tot luxul convenit unei fete regale, darămite unei fete de lord. Am rămas o clipă în pragul ușii, admirând splendoarea.

Într-un șemineu din colț trosnea încet focul și nu m-am putut abține să nu mă îndrept spre el ca să admir picturile ce decorau polița sa complicată. Flori, munți și imagini cu natură-moartă de prin București erau redată în culori strălucitoare. M-am apropiat, cercetând, curioasă, picturile. În josul picturilor era un nume cunoscut, scris caligrafic. I-am recunoscut imediat scrisul:

Thomas James Dorin Cresswell.

Am zâmbit și m-am îndreptat spre patul mare cu baldachin din voal subțire și m-am oprit. O cutie ce-mi părea familiară,

legată cu o panglică neagră, era întinsă pe el. Uitasem să o deschid la academie și aproape că îmi ieșise din minte ziua în care Thomas încercase să se furișeze în apartamentul meu. Mi-am purtat degetele peste fundă, minunându-mă de finețea mătășii răcoroase. Nu-mi venea să cred că Thomas își adusese aminte să o ia, după toate grozăviile prin care trecuserăm. Am tras încet de un capăt al fundei, privind-o cum se desfăcea. În cele din urmă, stăpânită de curiozitate, am sfâșiat hârtia maro și am ridicat capacul. Hârtia subțire dinăuntru a foșnit plăcut în timp ce am scos la iveală rochia ascunsă sub ea.

— Oh!

Am ridicat rochia strălucitoare din cutia ei, luptându-mă să-mi stăpânesc emoțiile care mă înecau. Thomas cumpăraseră o rază de soare și de vis pentru mine. Un lucru luminos care să-mi alunge coșmarurile. Nestemate mici sclipeau în lumina lumânărilor în timp ce învârteam rochia dintr-o parte în alta. Rochia arăta încă și mai frumos decât în vitrina magazinului din Brașov. Galbenul ei era așa de pal și de cremos, că-mi venea să-mi înfig dinții în material!

Era una dintre cele mai frumoase rochii pe care le văzusem vreodată. Nu conta câtă moarte și groază existau, în lume se găseau și lucruri frumoase. Inima a început să-mi palpite pe când mi-l imaginam pe Thomas furișându-se spre magazin și împachetând-o. Nu mă impresiona valoarea cadoului, ci faptul că mi-l cumpăraseră doar pentru plăcerea de a mă lăsa fără cuvinte.

Am strâns rochia la piept și am dansat în cameră, lăsând fustele din tul să se învârtă ca și cum ar fi fost un partener entuziast de dans. Brusc, abia așteptam să îl întâlnesc pe Thomas și să-i ofer, poate, la schimb, o rază de soare care să-l înveselească. Poate că domnul Thomas Cresswell nu era cu adevărat un prinț, dar avea să fie pe vecie regele inimii mele.

Balurile organizate de Daciana nu erau evenimente modeste, ci petreceri demne de o regină.

Victoria și celelalte fete din grupul nostru ar fi șușotit despre abundența decadentă de deserturi, produse de patiserie, fructe și cărnuri ce se înălțau în maldăre suficient de mari cât să hrănească întregul Brașov cu resturi. Darurile fuseseră aranjate sub forma unor animale fantastice ale căror forme nu le puteam distinge de unde mă aflam. Îmi doream ca Liza să le poată admira alături de mine. Nu primisem încă niciun răspuns de la ea, dar mi-am înăbușit neliniștea ce mi se înfiripa în gânduri. Totul era în regulă.

Am înconjurat balconul uimitor, fascinată de petrecerea ce era în toi în centrul sălii de bal. Dansatoarele purtau tiare din diamante, cu pene frapant de albe prinse la tâmpile lor argintii; semănau cu niște lebede pregătindu-se de zbor. Corsajele rochiilor lor asortate erau făcute cu totul și cu totul din pene, presărate cu nuanțe de gri. Cu toate astea, mănușile erau cele mai impresionante, în timp ce doamnele se învârteau pe ringul de dans. Degetele începeau cu dantelă neagră, ce se transforma treptat în tentacule subțiri ca niște rotocoale de fum, strânse bine în jurul coatelor.

Am rămas pe loc, vrăjită, în timp ce doamnele săltau de pe un picior pe altul. Unii dintre invitați priveau din mulțime, însă majoritatea erau pierduți în conversații.

— Ce păcat!

M-am întors și am văzut-o pe Ileana, care îmi făcea semn cu capul spre oamenii de dedesubt. Nu mi-am putut stăpâni o mică exclamație de uimire. Fata îmbrăcată în costumul de menajeră și rochia țărănească dispăruse. În locul ei răsărise o tânără splendidă, purtând o rochie de prințesă.

O broderie în formă de fluture își întindea aripile peste bustul ei amplu, invitând privirea să se îndrepte spre pelerina ce-i flutura pe umeri. Rochia era aproape la fel de uluitoare ca și persoana care o purta. Nu puteam decât să o admir pe acea tânără și tot ce făcuse ea pentru țara ei iubită. Ileana făcea parte din rândul acelor nobili de care avea nevoie lumea, o persoană care nu se temea să înfrunte locuri oribile, de dragul poporului ei. Nu era de mirare că Daciana se îndrăgostise de ea, căci ar fi fost greu să nu-i admiri curajul și hotărârea.

Ileana mi-a făcut semn spre mulțime.

— Nu se opresc niciodată ca să admire magia din jurul lor.

— Nu mă așteptam la atâția oameni, am recunoscut eu. Când Daciana a spus că va fi o petrecere mică, alături de prietenii apropiați...

Mi-am lăsat propoziția neterminată, în timp ce Ileana a început să chicotească.

— Familia Cresswell are, cu siguranță, un apetit pentru dramatism. Cel puțin știu că e ceva ereditar. Deși cred că Thomas e puțin mai teatral.

— Are și Daciana momentele ei...

Am rămas tăcute pentru un moment. Mai era un lucru pe care încă nu-l înțelesesem cu privire la aventura noastră.

M-am întors spre Ileana.

— Tu și Daciana ați fost în noaptea aceea, pe coridor? Ați scos din morgă un cadavru, nu-i așa? Intonați...

Ileana a dat încet din cap.

— Radu a spus că Ordinul practică ritualuri de înmormântare în pădure. Asta ați făcut? O cunoșteți pe victima din tren?

— Da!

Ileana a rămas cu ochii ațintiți asupra mulțimii, dar cu gândurile departe.

— Era fratele meu. Când am aflat că Moldoveanu intenționa să îl autopsieze...

Ileana și-a inghițit lacrimile.

— E împotriva credinței noastre. Daciana m-a ajutat să-i duc trupul acolo unde îi era locul.

— Deci există un loc de întâlnire în pădure?

A trecut un moment și am presupus că Ileana își cântărea cuvintele, încercând să decidă cât de multe îmi putea mărturisi.

— Există un loc secret, păzit de lupi. Majoritatea oamenilor nu se apropie de el, din pricina poveștilor și a oaselor ce sunt găsite din când în când.

Un zâmbet slab i-a trecut fugitiv pe chip.

— Hrănim lupii cu animale mai mari. Ei împrăstie singuri oasele. Astfel, cei mai superstițioși își alimentează poveștile. Nimeni nu vrea să înfurie sufletul nemuritor al lui Vlad Drăculea.

— E o metodă eficientă, am zis. Îmi pare rău pentru fratele tău! Pierderea aceasta este oribilă.

— Da. Dar le putem duce amintirea cu noi și să ne hrănim cu puterea insuflată de ea.

Ileana mi-a prins mâna înmănușată și a strâns-o.

— *Am nevoie de aer!*¹ Dacă o vezi pe Daciana, spune-i că sunt pe acoperiș! E prea... aglomerat aici, pentru gusturile mele, a spus Ileana, strâmbând din nas.

După ce ne-am luat la revedere, m-am apropiat de trepte, adunându-mi curajul să cobor.

Am rămas cu șoldurile lipite de balustradă, privind încă la petrecăreții îmbrăcați fistichiu. Femeile aveau rochii verzi, aurii și în toate nuanțele de roșu, de la cel mai profund, până la culoarea vinului fiert.

Mi-am trecut mâna peste corsajul meu lucitor. Nestematele galbene și aurii erau țesute cu grijă în materialul desăvârșit, ca o rază de soare pe un petic de zăpadă. Nu puteam nega faptul

¹ În română, în original (n. tr.).

că adoram rochia și că mă simțeam eu însămi ca o prințesă. Gândul ăsta îmi aducea aminte de momentele plăcute când bunica mă înfășura în sariuri lucitoare.

Mi-am aruncat privirea de jur-împrejurul sălii orbitoare, savurând fiecare detaliu strălucitor. Deasupra ferestrelor și a pervazurilor atârnav crengi de molid aurite. Am observat și buchețelele de vâsc, plasate strategic, și inima mi s-a oprit.

Poate că aveam să mă bucur și eu de libertate. Măcar pentru o noapte. Ucigașul fusese oprit, academia fusese salvată, iar acum era timpul să mă relaxez și să mă bucur de victorie înainte de a afla dacă trecusem proba de admitere. Cât de curând, aveam să primim o scrisoare care ne hotăra soarta pentru următorul semestru.

Un tânăr a traversat sala, ca o umbră. L-am privit croindu-și drum printre cuplurile de dansatori, pășind cu încredere spre destinație și înșfăcând două pahare cu puncte de pe o tavă. S-a oprit în dreptul scării și mi-a întâlnit privirea. Thomas arăta exact ca un prinț, indiferent dacă dreptul lui la tron era un lucru imediat sau nu. Inima a început să-mi bată mai repede, văzându-l cum bea din pahar, sorbindu-mă însă pe mine din priviri.

Mi-am strâns poalele rochiei și am coborât scara cea mare, cu grijă să nu vin de-a berbeleacul. Nu-mi venea să cred câți invitați erau în casa cuiva care pretinsese că-și petrecea vacanța de Crăciun doar cu doamna Harvey. Talentele de gazdă ale Dacianei ar fi făcut-o pe mătușa Amelia de rușine. Jumătate dintre locuitorii Bucureștiului păreau să fi sosit deja la bal, dar numărul musafirilor sporea cu fiecare clipă. Ce mai seară liniștită între prieteni!

Pe când mă îndreptam spre capătul scării, am surprins-o pe doamna Harvey dansând la marginea mulțimii. Obrajii femeii erau îmbujorați.

— O să-i înnebunești pe toți în seara asta, Wadsworth! Carnețelul tău de bal va fi legendar, a zis Thomas, adresându-mi unul dintre acele zâmbete pe care le adoram, în timp ce mi-a întins un pahar.

Am luat o înghițitură. Aveam nevoie de încrederea oferită de alcool. Bulele băuturii au dansat de-a lungul gâtului meu și am băut iar iute.

— De fapt, plănuiesc să stau sub vâsc mai toată seara.

— Poate că ar trebui să te gândești mai bine, Wadsworth. Știi că e o plantă parazită, nu?

Thomas a zâmbit larg.

— Bineînțeles, o să-ți caut niște pețitori potriviți, mai întâi, dacă dorești. Nu am vrea să îi încurajăm degeaba. Doar pentru asta sunt buni prietenii, nu?

Și în jurul lui aveau să roiască tinerele. Părul lui castaniu-închis era frezat fermecător, costumul i se potrivea mănușă pe trupul zvelt și definit, iar pantofii din piele luceau ca oglinda. Era dureros de chipeș.

— Arăți... mediocru, Cresswell! am zis pe cea mai serioasă tonalitate posibilă, observând că Thomas îmi cerceta fiecare detaliu al înfățișării.

Colțurile gurii lui au tresăltat.

— Mă așteptam la mai mult. Ceva mai... princiar. Sunt dezamăgită că nu porți o perucă pudrată.

— Mincinoaso!

Ignorându-l, am terminat băutura și am așezat paharul pe o tavă. Capul îmi era ușor amețit de căldura băuturii, iar alcoolul îmi zumzăia prin vene ca și cum ar fi fost gazolină, așteptând să fie aprinsă de o scânteie. Thomas și-a dat capul pe spate și și-a golit paharul cu o viteză surprinzătoare. L-am privit apoi cum îmi admira iar întreaga ființă, luându-și libertatea

de a-mi studia fiecare curbura a trupului, accentuată de rochia mea. Încă nu-mi venea să cred că Thomas o cumpărase pentru mine.

Prietenul meu s-a apropiat și și-a așezat mâna lui mare în jurul taliei, trăgându-mă într-un vals, pe când începea muzica.

— Ne-am promis ceva, îți amintești?

— Hmmm?

Îmi venea greu să mă concentrez la altceva decât la pașii lui siguri ce mă purtau prin sală, trasând cerc după cerc. Nu aș fi putut spune dacă de vină era punciul sau tânărul de lângă mine. Mi-am așezat o mână pe umărul lui și pe cealaltă în mâna lui, lăsându-mă răpită de magia cântecului și a atmosferei fantastice. Mă aflam, cu adevărat, pe un tărâm magic al ierării, ce contrasta puternic cu iadul prin care tocmai trecuserăm.

— Când eram la Londra, a șoptit Thomas aspru în urechea mea, făcându-mi sângele să se aprindă, ne-am promis că nu ne vom minți niciodată unul pe celălalt.

Thomas m-a tras mai aproape, până ce între noi nu a mai rămas o distanță decentă. Îmi dădeam seama că nu mă deranja defel gestul său, pe când ne roteam printre fustele învolburate și prin mulțimea de dansatori ce se împleteau ca o țesătură de voieșie. Restul sălii se topise într-un vis la care nu eram atentă. Exista, în lume, ceva mai bun decât visele, ceva tangibil. Nu trebuia decât să întind mâna și să mă asigur că el era real. Thomas nu era o fantomă din trecutul meu.

— Vrei să știi adevărul, Cresswell?

Mi-am înlănțuit brațele în jurul gâtului său până ce trupurile noastre s-au confundat unul cu celălalt, până ce singurul gând din mintea mea a fost să-l trag și mai aproape, să-l pun pe jar, așa cum o făcuse el. Nimeni nu părea să-mi observe purtarea indecentă și mă îndoiam că mi-ar fi păsat.

— Spune-mi!

Thomas și-a aplecat gura periculos de aproape de a mea, strunindu-mi înnebunitor coardele inimii. Și-a plimbat mâinile pe spatele meu, mângâindu-mă și tachinându-mă.

— Te rog!

Nu observasem că reușiserăm să ne mutăm într-un ungher, între două ferigi. Frunzele lor mari, ca niște evantaie, erau un paravan care ne ascundea de petrecăreții gălăgioși. Eram singuri, departe de ochii curioșilor, de regulile și de restricțiile societății.

Thomas mi-a dat după ureche o șuviță de păr. Chipul lui părea ușor trist, având în vedere unde ne aflam.

— Mama te-ar fi adorat. Întotdeauna mi-a spus că am nevoie de o parteneră. De un egal. Să nu mă mulțumesc niciodată cu o persoană care s-ar pleca și mi-ar complimenta rolul meu de soț.

Thomas și-a aruncat privirea înapoi, spre mulțime. Avea ochii înlăcrimați.

— Mi-e... greu să mă aflu aici. Mult mai greu decât mi-am imaginat. O văd în orice obiect. E o prostie, dar... uneori mă întreb dacă e mândră de mine. În ciuda a ceea ce spun ceilalți. Nu știu ce ar gândi ea.

Mi-am plimbat mâna pe deasupra gulerului său și l-am tras mai adânc, în ungher. La întuneric îmi era mai ușor să dau glas gândurilor; obscuritatea mă mângâia așa cum nu o putea face lumina.

— Ar fi mândră, am zis.

Thomas s-a foit, cu privirea întoarsă spre pământ.

— Vrei să știi ce cred eu? Adevărul?

— Da.

S-a uitat nerușinat în ochii mei.

— Sper să fie o mărturisire un pic scandaloasă. Situația asta e prea serioasă pentru gusturile mele.

— Arăți mai degrabă...

Inima mi-a palpitat. Thomas mă privea atent, ca și cum mi-ar fi putut smulge un secret pe care încă îl ascundeam. M-am uitat în ochii lui pătați cu fulgi de aur. Am văzut în ei propriile mele emoții. Nu am întâlnit niciun zid și nici jocuri.

— Arăți de parcă ar trebui să nu mă mai tot ameninți că mă vei săruta, prințe Dracula.

Thomas a tresărit, ca și cum cuvintele mele îl înțepaseră, iar eu i-am tras iar chipul spre mine.

— Și să mă săruți odată, Cresswell!

Thomas a înțeles pe dată și nu a ezitat nicio clipă înainte de a-și apropia gura de a mea. Ne-am lipit stângaci de zid. Trupul lui mă învăluia complet în căldură. Mâinile lui au alunecat pe trupul meu, împletindu-mi-se în păr, pe când el își adâncea sărutul. Lumea încorsetată s-a prăbușit. Restricțiile și regulile erau doar limitări ale trecutului. Acum, nu eram decât noi doi, profilați pe un cer înstelat, ignorând totul, cu excepția trupurilor noastre ce se împleteau ca două constelații. El îmi era pereche în toate. Mi-am smuls mânușile și mi-am lăsat degetele libere să-i cerceteze chipul, fără piedică, iar mâinile lui Thomas au răspuns chemării. Pielea lui era moale sub atingerea mea. Thomas s-a tras înapoi, mângâindu-mi blând buza de jos cu degetul mare. Respira greoi.

— Audrey Rose, eu...

I-am tras chipul spre mine și i-am dat gurii lui ceva mai interesant de făcut. Lui Thomas nu părea să-i fi displăcut întreruperea, în timp ce exploram noi căi de a comunica.

În cele din urmă, am ieșit din ascunzătoarea noastră secretă, și am dansat, și am râs până ce picioarele și stomacul au început să mă doară. Seara nu era menită tristeții și gândurilor despre moarte, ci era un moment numai bun pentru a ne aminti cât de bine era să fim vii.

Dragă domnișoară Wadsworth,

Sunt sigur că nu veți fi surprinsă, dar trebuie să vă informez că nu ați fost acceptată la academie în această sesiune. După îndelungi deliberări, am hotărât că studenții care merită această onoare sunt domnul Noah Hale și domnul Erik Petrov. Ei au dat dovadă atât de un comportament exemplar, cât și de pricepere. Poate că data viitoare veți face așa cum vi se spune. O parte importantă din educația unei persoane include respectarea ordinelor primite din partea aceluia cu un statut mai înalt și cu mai multă experiență, lucru la care ați eșuat lamentabil, în mai multe rânduri.

Cu toate acestea, vă ofer recunoștința mea, în numele întregului institut, pentru ajutorul acordat. Cu ceva mai multă practică și șlefuire a talentului, ați putea deveni un criminalist profesionist, deși rămâne de văzut.

Vă doresc toate cele bune.

Cu respect,

Wadim Moldoveanu

*Director al Institutului Național de
Criminalistică și Medicină Legală*

EPILOG ..

UN VIITOR PALPITANT

Reședința familiei Cresswell

București, România

26 decembrie 1888

Prințul Nicolae s-a sprijinit de divanul din salon. Avea fața trasă, însă tenul lui își recăpătase nuanța măslinie. Nu fusesem niciodată mai încântată să-l văd.

— Arăți mai puțin cadaveric, a zis Thomas simplu.

Nu mi-am putut abține un hohot de râs. Deși îl văzusem maturizându-se sub privirile mele, Cresswell avea încă niște apucături pe care nimic nu avea să i le îndrepte. Thomas s-a întors la mine, încrutându-se.

— Ce? Nu arată mai bine?

— Mă bucur că ești teafăr, prințe Nicolae! A fost...

A numi situația prin care trecuse el, de fapt, prin care trecuserăm noi toți, pur și simplu „groaznică” mi se părea a fi o nedreptate. Am inspirat.

— Ai o poveste de zile mari pentru viitorii tăi copii.

— *Mulțumesc!*¹ Și doar „Nicolae” e în regulă.

Pe buze i-a încolțit un zâmbet ce s-a șters încet.

— Voiam să vă mulțumesc amândurora, personal! Și să vă cer iertare!

---

¹ În română, în original (n. tr.).

Nicolae a scos o bucată de pergament din carnetul pe care-l ținea în mână și mi-a întins-o. Era portretul meu – acela în care eram înfățișat ca fiind contesa Dracula. Mi-am mutat privirea la ochii prințului, ignorând felul în care Thomas a pufnit peste umărul meu.

— Nu m-a crezut nimeni, a zis el simplu, ridicându-și palmele și explicând. Am încercat să-mi avertizez familia, curtea regală, dar m-au crezut cu toții nebun. Apoi... când a murit Wilhelm... ei tot nu m-au ascultat. Am hotărât să le trimit amenințări. Sperasem să ia măsuri. Am presupus că dacă familia noastră era ținta atacurilor, atunci nu mai era decât o chestiune de timp până ce regele și regina să fie amenințați.

Nicolae a arătat spre portretul meu.

— Am crezut că tu ești de vină. Am făcut acel desen cu intenția de a-l da oamenilor din Brașov. Dacă cei de la academie se încapățâneau să nu mă asculte – Dănești sau Moldoveanu –, m-am gândit că brașovenii aveau să scape singuri de cineva care ar fi putut trece drept *strigoi*¹. Îmi... îmi pare rău!

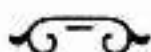
Thomas nu a spus nimic. Eu m-am ridicat și am cuprins mâine înmănușate ale prințului într-ale mele.

— Îți mulțumesc că mi-ai spus adevărul! Mă bucur că ne despărțim în condiții mai bune decât acelea în care ne-am cunoscut.

— Și eu.

Nicolae s-a ridicat, sprijinindu-se într-un baston ornamentat, și a plecat, șchiopătând, spre ușă.

— *Rămâi cu bine!*²

O cutie lungă și simplă, legată cu sfoară, mi-a fost livrată în acea după-amiază, în cameră, alături de nota de plată. Era

¹ În română, în original (n. tr.).

² În română, în original (n. tr.).

cel mai frumos cadou de Crăciun pe care mi-l cumpărasem de una singură. Fără să mai stau pe gânduri, am smuls sfoara și am ridicat capacul.

Înăuntru se aflau o pereche de pantaloni negri și o bluză din mătase, însă privirea mi-a căzut asupra celui mai prețios obiect din pachet: o centură din piele, cu cataramă aurită. Aveam să fiu o forță, când ne întorceam la Londra. Speram că tata avea să-mi accepte vestimentația, deși ar fi trebuit, poate, să-l iau cu binișorul, la început.

Mi-am alungat grijile din minte și mi-am dat seama că abia așteptam să probez noile haine. M-am dezbrăcat imediat. Mi-am tras pantalonii, mi i-am încheiat în jurul brâului, minunându-mă la silueta ce părea să-mi fost înmuiată în cea mai fină cerneală și apoi lăsată la uscat, în soare. Curbe delicate se așezau la nivelul șoldurilor și se pierdeau în dreptul picioarelor. Apoi, mi-am tras bluza peste cap și am prins-o cu câteva șnururi din față, înainte să o îndes în pantaloni. Croitoreasa făcuse o cămașă din mătase, dar haina era suficient de bine croită ca să-mi susțină formele. Era perfectă.

Mi-am trecut mâinile peste cămașă, netezindu-i cutele, în timp ce mă admiram în oglindă. Silueta îmi era conturată în așa fel, încât că nu era chip să fiu confundată cu unul dintre colegii mei băieți, când aveam să mă întorc la cursurile predate de unchiul meu, indiferent dacă eram îmbrăcată ca ei. O parte din mine se jena de cât de mult din trupul meu era expus în acele veșminte. Mai mult decât orice, însă, îmi doream să merg cu capul sus. Aveam o libertate în mișcări, pe care arareori o simțisem între multele straturi și corsete ale rochiilor mele.

M-am dezlipit cu ceva efort de imaginea din oglindă și am ridicat centura din cutie. Mi-am trecut un picior prin ea și i-am strâns catarama pe coapsă. Mi-am așezat bisturiul în teaca lui

și am zâmbit satisfăcută. Dacă mă simțisem jenată adineaori, de data asta mi se părea că mă aflam la un cu totul alt nivel al indecenței. Poate că trebuia să port un șorț, ca să evit șoaptele și privirile insistente. Arătam ca și cum...

— Ești superbă!

M-am învărtit pe loc, întinzând mâna spre metalul rece al bisturiului de la coapsa mea. Am lăsat degetele să mângâie lama netedă, înainte de a-mi relaxa mâna.

— E o nerușinare, chiar și după standardele tale foarte laxe, să te strecuri de două ori într-o lună în dormitorul unei tinere, Cresswell!

— Chiar și dacă mă furișez în propria casă, de data asta? Și îți aduc un cadou?

Thomas mi-a zâmbit poznaș, ca o pisică, în timp ce a sprijinit o pânză de ușă și a intrat în cameră, dându-mi ocol. Mi-a cercetat, fără jenă, fiecare centimetru al veșmintelor, apoi s-a apropiat suficient de mult de mine, cât să-i simt căldura trupului.

Deodată rușinată, am dat din cap spre pânză.

— Pot să o văd?

— Te rog!

Thomas și-a întins brațul.

— Fă-ți pe plac!

M-am îndreptat spre pictură și am întors-o. Am rămas fără respirație. O orhidee solitară lucea ca și cum ar fi fost prinsă în gheață. M-am apropiat mai mult, dându-mi seama că mă înșelasem. Orhideea era, de fapt, un cer înstelat. Thomas pictase întregul univers între petalele florii mele favorite. Mi-am amintit că, în timpul investigației crimelor săvârșite de Spintecător, Thomas îmi dăruise o orhidee. Am sprijinit pictura de perete și mi-am ridicat privirea.

— De unde ai știut?

— Păi...

Thomas și-a înghițit nodul din gât. Avea privirea ațintită asupra picturii.

— Vrei să știi adevărul?

— Te rog!

— Ai o rochie cu boboci de orhidee brodați și panglici de un violet-închis. E culoarea ta preferată, deși nici nu se compară cu felul în care te prefer eu pe tine.

Thomas a inspirat adânc.

— Cât despre stele, acelea sunt preferatele mele. Îmi plac mai mult decât practica medicală și decât deducțiile. Universul e vast; o ecuație matematică pe care sper să nu o pot rezolva nici eu. Stelele nu au limite; numărul lor e infinit. De aceea, îmi mășor și iubirea mea pentru tine cu ajutorul lor. E prea mare ca să o pot cuprinde.

Destul de lent, cât să-mi pună inima pe jar, Thomas a întins mâna și a scos o agrafă din părul meu. O parte din buclele negre mi-au căzut, ca o cascadă pe spate, în timp ce agrafa aurie a zăngănit pe podea.

— Sunt cu totul fermecat, Wadsworth!

Thomas a desprins a doua agrafă, apoi o alta, iar părul mi s-a revărsat complet din legăturile lui. Era ceva intim în faptul că Thomas mă vedea despletită în odaia mică, era ceva intim în confesiunea mea. O limbă pe care doar noi doi o cunoșteam.

— Atunci, vrei să zici că sentimentele tale se datorează vreunei vrăji? I-am tachinat eu.

— Ce vreau să spun e că... nu pot să mă prefac că nu sunt... Cred că ce vreau să spun e că au trecut câteva luni.

Thomas s-a scărpinat pe frunte.

— Speram să putem face situația mai... oficială. Într-un fel sau altul. Oricum ai vrea tu.

— În ce sens, oficială?

Inima a început să îmi palpitate în piept, în căutarea unei crăpături prin care să evadeze. Nu-mi venea să cred că purtam o asemenea discuție, mai ales în singurătate. Deși, pe de altă parte, încă nu-mi venea să cred că Thomas îmi spusese „Te iubesc.” Și tocmai asta voia să aud iar. Măcar o dată, fără să-l îmboldesc.

— Știi în ce sens, Wadsworth! Refuz să cred că nu ai reușit să-mi interpretezi afecțiunea. Sunt îndrăgostit nebunește de tine. Și e pentru totdeauna.

Iată! Mărturisirea după care tânjeam. Thomas și-a mușcat, neliniștit, buza, simțindu-se nesigur, în ciuda puterilor lui de deducție, dacă îl puteam iubi cu adevărat. Voiam să-i amintesc de conversația noastră, de faptul că nu exista nicio formulă pentru dragoste, dar mi-am surprins pulsul gonind nebunește din cu totul alt motiv.

Eram gata să accept mâna domnului Thomas Cresswell, iar decizia mă îngrozea și mă bucura în același timp. Thomas m-a privit în timp ce-mi îndreptam umerii și mi-am ridicat bărbia. Dacă tot aveam să mă las pradă emoțiilor, atunci trebuia să mă asigur măcar de un lucru.

— N-ai să-i ceri permisiunea de a mă curta decât tatălui meu? Trebuia să știu.

— Cum rămâne cu sentimentele mele? Poate că-l îndrăgesc pe Nicolae. Nu m-ai întrebat direct.

Privirea neabătută a lui Thomas o fixa pe a mea.

— Dacă e așa, atunci spune-mi și nu voi mai aduce nicio dată vorba de așa ceva. Nu aș putea să te țin lângă mine cu forța.

Mă tot gândeam la detectivul-șef care lucrase cu noi la cazul Spintecătorului și la motivele lui ulterioare.

— E un gând plăcut. Dar se prea poate ca tu să fi discutat deja cu tata și să fi stabilit o dată. S-a mai întâmplat și altă dată.

— Blackburn a fost un idiot. Cred că ar trebui să poți avea mereu un cuvânt de spus în această situație. Nu aș putea să te scot din ecuația propriei vieți.

— Tata ar fi cu siguranță... Nu știu. S-ar putea să nu fie de acord cu o abordare atât de modernă. Îmi ceri mie permisiunea înainte de a o cere pe a lui. Credeam că îți pasă de părerea lui.

Thomas și-a ridicat o mână la chipul meu, mângâindu-mă ușor cu degete de foc.

— E adevărat, îmi doresc să am aprobarea tatălui tău. Dar vreau să am permisiunea ta. Și a nimănui altcuiva. Nu poate funcționa altfel. Nu ești a mea, ca să pot face ce doresc.

Thomas și-a atins buzele de ale mele. Ușor, așa de ușor, încât aproape puteam să cred că fusese un vis. Am închis ochii. Când mă săruta, Thomas m-ar fi putut convinge să construim și o navă cu aburi care să ne ducă pe lună. Am fi putut orbita împreună în jurul stelelor.

— Tu nu îți aparții decât ție.

Am pășit în cercul brațelor lui și i-am așezat o palmă pe piept, împingându-l spre scaunul împodobit cu ciucuri. Thomas își dăduse prea târziu seama că ceva mai mare decât o pisică era acum pe urmele lui; atrăsese atenția unei leoaice. Iar el era acum prada mea.

— Atunci te aleg pe tine, Cresswell!

Am savurat faptul că s-a răsturnat pe scaun, cu ochii holbați. M-am apropiat până ce am rămas în fața lui și i-am împuns piciorul cu genunchiul, tachinându-l.

— Nu e politicos să te joci cu mâncarea, Wadsworth! Oare nu...

— Și eu te iubesc.

I-am prins buza cu ea mea, lăsându-i brațele să mă cuprindă și să mă tragă mai aproape. Thomas a deschis gura, ca să își adâncească sărutul, iar eu am simțit că cerurile s-au deschis în

interiorul meu. Nu-mi păsa de Anastasia și de crimele ei sau de orice altceva în afară de...

— Oricât urăsc să vă întrerup..., a zis Daciana, tușind delicat, în pragul ușii. Avem un vizitator.

Daciana a dat cu ochii de noua mea vestimentație și a surâs.

— Arăți nemaipomenit! Foarte intimidant și ca un „Mesager al Morții.”

Thomas a mârâit pe când mă desprindeam din îmbrățișarea lui și apoi i-a aruncat surorii lui o privire nimicitoare, de care mătușa Amelia ar fi fost mândră.

— „Mesager al Morții“ mă vor numi pe mine locuitorii Bucureștiului dacă ne mai întrerupi momentele de romantism clandestin, Daci! Mergi și distrează-ți singură musafirul!

Daciana i-a scos limba.

— Nu mai fi țâfnos! Ești obraznic! Mi-ar plăcea să mă ocup de musafir, dar am sentimentul că Audrey Rose ar vrea să-l salute!

Intrigată, mi-am netezit veșmintele îndrăznețe. Aveam părul desfăcut, dar curiozitatea m-a atras afară din cameră și în jos, pe trepte, înainte să-l mai pot prinde. M-am oprit la capătul scării, iar Thomas aproape că a căzut la pământ, lovindu-se de mine.

Un bărbat cu păr blond și ochelari familiari, aurii, se plimba prin hol, mișcându-și nerăbdător mâinile pe lângă trup. M-am controlat cât am putut, ca să nu-i sar în brațe.

— Unchiule Jonathan? Ce surpriză minunată! Ce te aduce tocmai aici?

Privirea lui s-a îndreptat fulgerător la mine. I-am privit ochii verzi clipind, uimit de veșmintele mele. Eram sigură că centura din piele, cu bisturiul de la pulpă, ar fi fost suficientă ca să-i cauzeze o embolie, dar unchiul și-a revenit repede. Nici nu s-a deranjat să comenteze pe marginea stării în care se afla

părul meu, ceea ce era un miracol în sine. Unchiul l-a cercetat pe tânărul de lângă mine și și-a răsucit mustața. M-am ținut bine de balustradă, știind că gestul însemna că nu aducea vești bune.

O teamă irațională mi-a cuprins mintea.

— E totul în regulă acasă? Cum se simte tata?

— E bine!

Unchiul a dat din cap, ca și cum ar fi vrut să-și confirme spusele.

— Mi-e teamă că întoarcerea voastră acasă va trebui să suporte o amânare, însă. Am fost chemat în America. Acolo e în desfășurare un caz foarte tulburător și am nevoie de ajutorul celor mai buni ucenici ai mei.

Unchiul Jonathan și-a tras un ceas cu lanț din buzunar.

— Vaporul nostru pleacă din Liverpool în ziua de Anul Nou. Dacă vrem să ajungem, trebuie să plecăm la noapte.

— Nu cred că e o idee prea înțeleaptă. Lordul Wadsworth ce are de spus?

Thomas și-a îndreptat umerii, mușcându-și buzele, îngrijorat.

— Presupun că tatei nu-i pasă. A vorbit cineva cu el?

Unchiul a clătinat ușor din cap.

— Călătorește, Thomas! Știi cât de greu e să primești corespondența. De asta am și venit aici, în persoană.

O șuviță de păr a căzut pe fruntea lui Thomas. Tânjeam să întind mâna și să-i netezesc atât părul, cât și încruntarea. I-am strâns delicat mâna, înainte de a face un pas spre unchiul meu.

— Haide, Cresswell! Sunt sigură că ambii noștri tați își vor da acceptul. În plus, am zis, pe un ton mai jucăuș, îmi doresc să trăiesc altă aventură cu tine.

O expresie poznașă a luminat chipul lui Thomas. Știam că-și aducea aminte vorbele pe care mi le spusese la finalul cazului Spintecătorului.

— Sunt irezistibil, Wadsworth! E timpul să recunoști.
Thomas mi-a întins brațul și m-a privit întrebător.

— Mergem?

I-am aruncat o privire unchiului meu, observându-i tresărirea de pe chip.

Dintotdeauna îmi dorisem să traversez oceanul și mi se părea o prostie să refuz un alt caz și o călătorie pe un vapor de lux. M-am concentrat la brațul întins al lui Thomas, știind că avea să-mi ofere mult mai mult decât manierele lui cele mai bune. El îmi dăruia toată iubirea și aventura pe care le puteam găsi în univers.

Domnul Thomas Cresswell, ultimul moștenitor al prințului Dracula, îmi dăruia inima și mâna lui.

Am acceptat, fără să ezit, brațul lui Thomas și am zâmbit larg.

— Spre America!

NOTA AUTOAREI

Libertăți literare și istorice ale autorului

Așa cum e cazul în orice operă de ficțiune, povestea conține atât adevăruri istorice, cât și unele fapte imaginare, adăugate pentru a o înfrumuseța și pentru a o face mai palpitantă. Spre dezamăgirea mea, *Orient Expressul* nu a oprit niciodată în București înainte de anul 1889 (la câteva luni după ce îi vedem pe Thomas și pe Audrey Rose călătorind spre academie, în iarna anului 1888), dar am iubit dintotdeauna acest tren și nu am rezistat tentației de a începe romanul cu el. A fost așa de romantic, până să apară acel cadavru tras în țeapă...

Din păcate (sau poate că nu), castelul Bran nu a fost niciodată un internat și nu a găzduit mediciști, în lunga lui istorie. Deși popular, în poveștile de ficțiune și în filme, Vlad al III-lea (Vlad Țepeș) nu a trăit în acest castel decât pentru o scurtă perioadă, în decursul celei de-a doua domnii, înainte de a-i ataca pe sașii din Brașov. Din moment ce este cunoscut sub numele de „Castelul lui Dracula” (mulțumită descrierii lui Bram Stoker, deși ar exista discuții cu privire la identitatea exactă a castelului ce a inspirat faimosul lui roman cu vampiri..., dar asta este o poveste pentru altă dată), am decis că ar fi locul ideal pentru atacurile unui criminal ce pretinde că este vampir. În timpul perioadei descrise în roman, castelul Bran fusese dat în folosul ocolului silvic regional. A fost interesant să mi-l imaginez ca pe o școală de medicină legală și

criminalistică, în loc să-l văd abandonat și dărâmat, așa cum a fost timp de treizeci de ani, până ce locuitorii Brașovului i l-au dăruit reginei Maria a României.

Câteva dintre descrierile interioarelor – precum biblioteca – au fost inspirate de adevărata catedrală a castelului și au fost înfrumusețate, de dragul poveștii. Aleea cu trepte și felinarele cu dragoni se datorează imaginației mele. Mi-am luat, de asemenea, libertatea de a adăuga pasaje, coridoare și labirinturi secrete sub castel. Mi-a făcut plăcere să-mi imaginez feluritele căi de evadare ale lui Vlad al III-lea din această fortăreață, în eventualitatea atacului unei armate dușmane sau a unor uzurpatori vrăjmași, dornici să-i curme viața și să preia frâiele țării lui iubite.

Pentru mai multe informații despre castel și despre istoria lui, accesați site-ul bran-castel.com. Există acolo câteva informații uluitoare, iar site-ul pune la dispoziție fotografii superbe.

Ordinul Dragonului a fost un ordin cavaleresc secret real, iar atât Vlad al III-lea, cât și tatăl lui (Vlad al II-lea) au fost membri. Ordinul a fost inspirat din tradiția cruciaților, dar nu era activ în momentul la care se desfășoară acțiunea din roman. (Și mai mult ca sigur că nu ar fi permis accesul femeilor în rândul său, deși asta nu le-ar fi împiedicat pe fetele mele neînfricate să invadeze clubul băieților și să-și mânuiască săbiile.)

Informații legate de câteva date științifice menționate:

ADN-ul a fost descoperit în 1869 de un biochimist elvețian numit Friedrich Miescher. El l-a numit „nucleină”, din moment ce l-a descoperit în interiorul nucleului celulelor albe din sânge. Fiind studentă la medicină legală și o persoană care a citit tot ce se putea despre descoperirile științifice, Audrey Rose trebuie să-l fi admirat mult.

Paiele moderne de băut au fost patentate de Marvin C. Stone în 1888, deși primul pai a fost utilizat de sumerieni, în 3000 î.e.n.

Feminismul modern/timpuriu: Audrey Rose ar fi fost inspirată de cărți precum *A Vindication of the Rights of Woman*, de Mary Wollstonecraft, publicată cu aproape o sută de ani înainte de aventura ei, în 1792. (Atât în America, cât și în Europa, femeile se luptau pentru dreptul la vot, așa că nu e greu să mi-o imaginez pe mama lui Audrey transmițându-i aceste idei „moderne” care o determină să studieze medicina legală, în loc să încheie o căsnicie.)

Numele Drăculești și Dănești:

Prințul Nicolae Aldea și membrii familiei lui din această poveste sunt, cu toții, personaje fictive. De fapt, o mare parte dintre numele prezente sunt trimiteri la familiile ce au condus România înainte de secolul al XIX-lea. Numele lui Nicolae a fost inspirat de cel al lui Nicolae Alexandru, fiu al lui Basarab I.

A fost interesant să cercetez informații despre familia regală și despre modalitățile prin care dinastia putea merge mai departe, așezând pe tron fii „bistarzi”. Vă sugerez să căutați dinastia Basarab și dinastia Dăneștilor, dacă sunteți interesați de amănunte despre genealogia lor. Ele sunt cele mai importante ramuri ale familiilor de conducători din Valahia. De aici mi-am tras inspirația în legătură cu rivalitatea dintre Thomas și Nicolae. Nici Thomas, nici Nicolae nu ar fi fost, teoretic, considerați prinți, din moment ce familiile lor nu mai controlau regiunea de ceva timp, dar, ei bine, e o operă de ficțiune și-mi place să mi-l imaginez pe Thomas ca anti-Făt-Frumosul din visurile lui Audrey Rose. (Care e, de fapt, foarte fermecător, dincolo de masca lui detașată.)

În această poveste, mama lui Thomas se trage din Vlad Țepeș, prin intermediul lui Mihnea cel Rău (fiul lui Vlad Țepeș). Mihnea a avut moștenitori și mi-am imaginat că mama lui Thomas ar fi înrudită cu aceștia.

Contesa Elisabeta Báthory este o figură istorică a nobilimii din Ungaria. Ea rămâne cel mai prolific criminal în serie feminin al tuturor timpurilor. Se crede că a ucis aproape șapte sute de oameni (în mare parte proprii servitori). Avea porecla de Contesa Dracula și Contesa Însângerată. Se spune că se îmbăia în sângele victimelor ei, ceea ce a condus la comparația cu Vlad al III-lea, dar și cu un vampir. Anastasia și-a primit numele după una dintre fiicele contesei Báthory.

O mică informație interesantă: există o poveste românească în care o prințesă pe numele de Ileana e răpită de monștri și salvată de un cavaler. În acest roman, mi-am dorit să o fac eroina propriei povești.

Transilvania:

Transilvania este o regiune istorică a României, unde se află atât Brașovul, cât și castelul Bran. În perioada istorică prezentată în carte, regiunea era numită Transleithania și făcea parte din Țările Coroanei Sfântului Ștefan, conduse de monarhia austro-ungară. De dragul poveștii, am păstrat denumirile de Transilvania și de România și sper că istoricii și împătimiții istoriei nu vor fi prea supărați pe mine pentru aceste libertăți asumate. Am origini est-europene și am încercat din răspuțeri să captez o imagine cât mai corectă a regiunii și a tradițiilor ei.

Alte erori istorice – precum faptul că am lăsat baltă manierele victoriene cu privire la atingerea mâinilor și a comandării unei centuri pentru arme etc. – au fost făcute pentru a veni atât în ajutorul poveștii, cât și al personajelor, și pentru a spune o poveste gotică (sper) plăcută.

Mulțumiri

Dragă cititorule, îți mulțumesc că ai fost alături de personajele mele în următoarea lor aventură macabră (și sângeroasă), dar și pentru afecțiunea exprimată vizavi de Audrey Rose și de Thomas pe rețelele de social media. Îmi place numele „Cressworth” la nebunie. (Deși „Well Worth” mă face să zâmbesc, de asemenea.) Vă iubesc pe toți. Mulțumesc! Mulțumesc! De o mie, de un milion de ori, mulțumesc.

Îi datorez multe superagentei mele, Barbara Poelle, pentru talentul ei, pentru privirea-i vigilentă, pentru ideea de a le oferi lui Audrey Rose și lui Thomas un curs-fulger de criminalistică și pentru abilitatea ei infailibilă de mă face să râd în ciuda termenelor și a greutăților întâmpinate în viață. (Îți amintești acele luni lungi de tratament pentru Lyme-ul neurologic și de perioada când am avut fața umflată și am vorbit peltic chiar înainte de întâlnirea cu JP?) Îți mulțumesc că ai fost războinica mea, B! Nu aș fi putut face nimic din toate astea fără tine... și fără acele cadouri fabuloase pe care mi le-ai trimis.

Mulțumesc întregii echipe IGLA. Sunt așa de bucuroasă că am găsit un cămin în sânul vostru! Sean Berard de la APA – îți mulțumesc că ai însoțit *Jack Spintecătorul: Crimele din White-chapel* în turul său hollywoodian. Personajelor mele le-a plăcut la nebunie să pășească pe covorul roșu. Mulțumesc lui Danny

Baror și lui Heather Baror-Shapiro pentru că mi-au pus cărțile în mâinile cititorilor din întreaga lume.

Jenny Bak, numită și Editorul Magic și o scumpă prietenă, a fost incredibil să lucrez cu tine, de la începutul acestui roman. Entuziasmul tău de a face mereu povestea un pic mai macabră sau un pic mai sinistru a adus la viață toți răufăcătorii visurilor mele. Îți jur că ești plină de magie, căci ai făcut povestea să capete viață. Mai ales după ce am încercat să o ucid, în prima versiune. Ceea ce este cu totul în spiritul morților vii și al întregii legende cu Dracula/vampiri, dacă stau să mă gândesc mai bine... Glumele au fost intenționate. Nu mă pot abține! Să ne bucurăm în cinstea aventurilor mai întunecate și mai magice care vor urma în cel de-al treilea volum!

James Patterson, încă nu-ți pot mulțumi suficient pentru că mi-ai schimbat viața. Salutări unui grup de copii din Newburgh care nu au încetat niciodată să viseze! Sasha, Erinn, Gabby, Sabrina, Cat, Tracy, Peggy, Aubrey, Ned, Mike, Katie și tuturor celor care lucrează pentru JIMMY books/Little, Brown și care au fost implicați în editarea, producția/vânzarea/ilustrarea cărții mele. Vă mulțumesc că ați transformat acest document într-o operă de artă tangibilă și că v-ați dedicat publicității, vânzării și promovării ei, adică valorificării cărții mele în orice mod posibil. Este un fapt demonstrat de Cresswell că am cea mai bună echipă din lumea editurilor. (Mulțumiri suplimentare Sashei și lui Aubrey pentru că m-au ajutat să dau poveștii lui Thomas un lustru desăvârșit, în timp ce Jenny se îngrijea de bebelușul Bak.)

Mamă și tată, nu sunt sigură dacă vă voi putea mulțumi vreodată suficient pentru că m-ați încurajat mereu să fiu cât pot de creativă, în copilărie și în adolescență. Credința voastră că pot transforma orice vis în realitate este ceea ce mi-a dat impulsul de a încerca. Vă mulțumesc că mi-ați oferit ajutorul vostru – și glume medicale – și că m-ați ajutat să îmi revin în

perioadele grele. Cine ar fi știut că unei fete care scrie despre găleți de sânge i se poate face așa de rău când i se fac analize? Jocul de cuvinte *vial/vile*¹ mă va face mereu să râd ca o idioată; vă iubesc pe amândoi mai mult decât pot exprima în cuvinte!

Kelli, ești cea mai bună soră din lume! Îți mulțumesc pentru capacitatea ta extraordinară de a-mi citi și de a-mi critica versiunile inițiale ale romanului. Dogwood Lane Boutique rămâne magazinul meu favorit pentru achiziția hainelor pentru turnee (și, să fim sinceri, pentru decorurile numai bune de #bookstagram) și sunt mândră că îți vezi îndeplinite propriile visuri. Și pentru reduceri... ☺

Laura, George, Rod, Jen, Olivia, unchiule Rich, mătușă Marian și Rich, vă iubesc pe toți și sunt norocoasă să vă am! Jacquie, Shannon, Beth, mulțumesc că ați sărbătorit toate acestea cu mine! Ben, e întotdeauna grozav să te am alături, și nu doar pentru că aduci jucării mișto pentru pisici.

Simona și Cristina, de la Bibliophile Mystery, vă mulțumesc. Mulțumesc că ați citit și mi-ați îndreptat modestele mele încercări de a folosi limba română și că v-ați asigurat că va suna corect vorbitorilor nativi. Abia aștept să vă vizitez în București sau în Brașov într-o bună zi!

Este esențial, într-o activitate ca a mea, să ai alături o echipă care îți este alături mereu. Iată doar câteva nume ale celor care fac parte din echipa mea: Kelly Zekas, Alex Villasante, Danika Stone, Kristen Orlando, Sarah Nicole Lemon și Precy Larkins. Vă mulțumesc că ați citit și ați trimis mesaje de încurajare și că mi-ați oferit sfaturile voastre geniale și înțelepte, așa ca voi. Traci Chee, prietenia și umorul tău mă înveslesc mereu. Încă râd când îmi amintesc cum am plâns din cauza lui Pink, cântăreața, nu culoarea, și despre confuzia pe care o pot dezlănțui termenele limită. Îți mulțumesc pentru sfaturile tale

¹ Sticluță/josnic (n. red.).

neprețuite cu privire la a doua versiune a romanului și pentru toate conversațiile minunate la telefon, prin mesaje sau prin e-mail, din decursul anului. E de vis să lucrăm amândouă la cărțile noastre, iar prietenia ce ne leagă e chiar și mai tare! Aș fi pierdută fără tine!

Stephanie Garber, ești una dintre cele mai magice prietene pe care și le poate dori o fată. Conversațiile noastre de la cafea sau la un pahar de vin sunt cele mai bune! (Și jocul nostru cu gif-uri e destul de mișto. În special când implică Stormtroopers în tutuuri.) Sunt destul de sigură că suntem surori, în secret, după toate propozițiile pe care ni le terminăm una alteia. De asemenea, îți mulțumesc de pe acum pentru camera plină de Julians din următoarea ta carte. Cu plăcere, dragi cititori! ☺

Îi mulțumesc Irinei, zisă și Phantom Rin – ilustrațiile tale pentru această serie sunt năucitoare și uimitoare. De fiecare dată când văd o schiță de-ale tale mă ciupesc. Îți mulțumesc că ai dat viață personajelor mele în feluri atât de sinistre și de frumoase. Nu am putut rezista tentației de a folosi desenele tale ca sursă de inspirație pentru ilustrațiile lui Nicolae și sper că le-am folosit la adevărata lor valoare.

Brittany, zisă și Candlemaker Extraordinaire, de la Novelty Yours, îți mulțumesc pentru cele mai luxoase și mai uimitoare lumânări cu miros de carte din câte există. Nu o să-mi revin niciodată după ce am văzut cât de minunat arată picăturile sângerei sau mica lucitoare pe lumânări. Mulțumesc Jessicăi, de la Read and Wonder, pentru că a proiectat semnele de carte magnetice și cu citate; iubesc jobenele lui Audrey Rose și ale lui Thomas! Lui Jess, de la Wick and Fable, pentru că ceaiul Cresswell și Audrey Rose m-a readus la viață.

Sunt infinit de recunoscătoare tuturor bloggerilor și bookstagrammerilor. Mulțumesc în special Avei și grupului *Knights of Whitechapel*, lui Kris de la *My Friends Are Fiction* (sau

amicul meu împătimit de pizza), lui Rachel, de la *A Perfection Called Books*, lui Hafsa și Asmet, de la *Icey Books and Icey Designs*, Melissei de la *The Reader and the Chef*, lui Brittany de la *Brittany's Book Rambles*, lui Bridget de la *Dark Faerie Tales* și lui Stacee aka Book Junkee aka fanul numărul unu al lui Cresswell pentru că a adăugat mai multe scene de săruturi; nu vă pot mulțumi suficient pentru ceea ce faceți pentru mine și pentru cărțile mele. Pilar, „Pili,” darurile tale zilnice, marca Sherlock, sunt întotdeauna apreciate, iar pasiunea ta pentru Thomas, exprimată în Twitterverse, îl face să se fâlească și mai mult. Până la finalul volumului al treilea, va deveni de-a dreptul insuportabil.

Sasha Alsberg, ești o comoară. Îți mulțumesc că o iubești așa de mult pe Audrey Rose și că o încurajezi! Sunt fericită să împart rafturile (și obsesia pentru casele istorice) cu tine! De asemenea, un uriaș mulțumesc tuturor booktuberilor care au postat videoclipuri minunate sau au găzduit sesiuni de lectură pentru *Jack Spintecătorul: Crimele din Whitechapel* și pentru *Dracula: Pe urmele Prințului Nemuritor*. Sunt mereu uimită de iubirea și de sprijinul arătate acestei lumi întunecate, victoriene.

Detașamentului de căprițe – Anita, Lori, Bethany, Ashlee, Riley, Precy, Mary, Kalen, Eric, JLo, Lisa, Amy, Michelle, Darke, Justin, Jennifer, Angela, and Suzanne – sunteți unii dintre cei mai buni oameni din lume. Multă #GoatWub tuturor.

Bibliotecarilor și vânzătorilor de carte: respectul meu pentru Domniile Voastre este incomensurabil, la fel ca și numărul infinit al stelelor de pe cer. Cărțile sunt o armă puternică, iar dumneavoastră o mânuiți cu cea mai mare grijă și precizie. Vă mulțumesc pentru ce faceți atât pentru cititorii, cât și pentru scriitorii din toată lumea!

